

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

WALD
TÜNDEVÉR

PlayDNI ©

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

VAJÁK

TÜNDEVÉR

*Elaine blath, Feainnewedd
Dearme aen a'cáelme tedd
Eigean evelienn deireádh
Que'n esse, va en esseáth
Feainnewedd, elaine blath!*

Kisvirág

— tünde bölcsődal és népszerű kiszámolás mondóka

Bizony mondom néktek, ím eljő a kard s a bárd kora, a farkas-förgeteg kora. Eljő a Fehér Fagy és a Fehér Fény Kora, az Örület és a Megvetés Ideje, Tedd Deireádh, a Végidő. A világ fagyban pusztul el, s az új nappal újjászületik. Újjászületik az Ősi Vérből, Hen Ichaerból, a magból, mit elvetettek. A magból, mely nem hajt ki, hanem lánggal lobban fel.

Ess'tuath esse! Így léssen! Olvassátok a jeleket! Hogy milyen jelek érkeznek, elmondom néktek — elébb elárasztja a földet az Aen Seidhe vére, a Tündevér...

*Aen Ithlinnespeath,
Ithlinne Aegli aep Aevenien jövődölése*

Első fejezet

A város lángokban állt.

Az árokhoz, az első folyóteraszhoz vezető keskeny kis utcák füstöt és parazsat okádtak, a lángok a házak szorosán összesimuló zsúpfedelét emésztették, a vár falait nyaldosták. Nyugat felől, a kikötőkapu irányából egyre erősödött a kiabálás, az elkeseredett küzdelem lármája, a faltörő kos tompa, falat rázó csapásai.

A támadók váratlanul kerítették be őket, áttörték a maroknyi katona, alabárdokkal felfegyverkezett polgár és a céhek számszerűsai védte barikádot. A fekete csótárral borított lovak úgy repültek át a torlasz felett, akár a kísértetek, fényes, villogó pengék osztottak halált a menekülő védők soraiban.

Ciri érezte, ahogyan a lovak, aki a nyergében vitte, hirtelen megsarkantyúzza lovát. Hallotta a férfi kiáltását. Kapaszkodj, kiáltotta. Kapaszkodj!

Más, Cintra színeibe öltözött lovakok előzték meg őket, vágtaözva csaptak össze a nilfgaardiakkal. Ciri mindezt csak egy pillanatra, a szeme sarkából látta — a kék-arany és a fekete palástok tébolyult forgatagát, miközben acél csörömpölt, pengék csattantak pajzsokon, lovak nyerítették...

Kiáltás. Nem, nem kiáltás. Üvöltés.

Kapaszkodj!

Félelem. A ló minden rázkódása, rándulása, ugrása a fájdalomig hasít a szíjat szorító tenyérbe. A fájdalmas görcsbe állt láb nem lel támaszra, a füsttől könnybe lábad a szem. Az ölelő kar fojtogat, fullaszt, fájdalmasan szorítja a bordákat. Körülöttük egyre erősödik a kiabálás, olyan, amelyet a lány sosem hallott korábban. Mit kell vajon tenni egy emberrel, hogy így üvöltsön?

Félelem. Gúzsba kötő, bénító, fojtogató félelem.

Újra a vas csörömpölése, a lovak hörgése. Körülötte táncolnak a házak, hirtelen lángokat okádó ablakok állnak ott, ahol egy pillanattal azelőtt holttestekkel borított, a menekülők szerteszórt holmijával eltorlaszolt, sáros utca volt. A háta mögött a lovak hirtelen furcsa, rekedt köhögésben tör ki. Vér ömlik szíjba kapaszkodó kezére. Üvöltés. Nyilak süvítése.

Bukás, rázkódás, fájdalom, ahogy a páncélnak ütközik. Mellette paták dübörögnek, a feje fölött ló hasa és kopott heveder villan át, egy másik ló hasa, szélfúttá fekete csótár. Nyögés, olyan, amelyet a fát nyúvó favágó ad ki. De ez nem fa, ez vas találkozása a vassal. Kiáltás, elfojtott, tompa, közvetlenül mellette valami hatalmas és fekete nagy csobbanással a sárba dől, vért fröcsköl szerteszét. Felvértezett láb rángatózik, hánykolódik, szántja a földet óriás sarkantyújával.

Rántás. Magasba röpíti valami erő, a nyeregkápára húzza. Kapaszkodj! Újra a rázkódó iram, az örült vágta. A kezek és lábak kétségbeesetten keresnek támaszt. A ló felágaskodik. Kapaszkodj!... Nincs támasz. Nincs... Nincs... Vér van. A ló elesik. Lehetetlen félreugrani, lehetetlen kicibálni, kirántani magad a sodronyongbe bújtatott karok szorításából. Lehetetlen elmenekülni a vér elől, ahogy a fejre, a tarkóra ömlik.

Rázkódás, a sár cuppanása, hirtelen a földhöz csapódás, ami a vad vágta után ijesztően mozdulatlan. A farát emelni próbáló ló elviselhetetlen horkantása és visítása. Patkódübörgés, fel-felvillanó csüdök és paták. Fekete palástok és csótárok. Kiáltás.

A kis utcában tűz, bömbölő vörös lángfal. Előtte lovas, hatalmas, úgy tűnik, mintha a feje a lángoló tetők fölé magasodna. A fekete csótárral borított ló táncol, a fejét ingatja, felnyerít.

A lovas őt nézi. Ciri látja a szeme villanását a ragadozó madár szárnyaival ékes, hatalmas sisak részében. Látja a tűzvész visszfényét a mélyre eresztett kezében tartott kard széles pengéjén.

A lovas nézi. Ciri képtelen mozdulni. Megakadályozzák a meggyilkolt férfi magatehetetlen, derekát körbefonó karjai. Mozdulatlanságra kárhoztatja valami nehéz és vértől iszamós, valami, ami a combján fekszik, és ami a földhöz szegezi.

És mozdulatlanságra kárhoztatja a félelem. A szörnyű, zsigereibe markoló félelem, melynek köszönhetően Ciri nem hallja többé a sebesült ló visítását, a tűzvész bömbölését, a meggyilkolt emberek üvöltését és a dobok robaját. Az egyetlen, ami létezik, ami számít, ami jelentéssel bír, az a félelem. A félelem, ami egy tollakkal ékes sisakú fekete lovas alakját öltötte magára, aki ott áll mozdulatlanul az őrjöngő lángok vörös fala előtt.

A lovas megsarkantyúzza lovát, sisakján csapkodnak a ragadozó madár szárnyai, a madár felszállni készül. Támadásra a védtelen, félelemtől bénult áldozat ellen. A madár — de meglehet, hogy a lovas — rikoctozik, rettenetesen, kegyetlenül, győzedelmesen károg. Fekete ló, fekete páncél, szélfúttá fekete palást, és mindezek mögött a lángok, a lángtenger.

Félelem.

A madár károg. Szárnyak csapkodnak, tollak verik az arcát. Félelem!

Segítsen valaki. Miért nem segít senki. Egyedül vagyok, kicsi vagyok, védtelen vagyok, mozdulni sem tudok, még egy hangot sem tudok kipréselni az összeszorult torkomon. Miért nem siet senki a segítségemre?

Félek!

Hatalmas, szárnyas sisak részében lángoló szemek. Fekete palást takar be mindent...

— Ciri!

Verítékben úszva ébredt fel, zsibbadtan, és a saját sikolya, a sikoly, amely felébresztette, még mindig ott reszketett, rezgett valahol belül, a szegycsontja alatt, és égette kiszáradt torkát. Fájtak a pokrócra szoruló kezei, fájt a háta...

— Ciri. Nyugodj meg.

Körös-körül éjszaka volt, sötét és szellős, egyhangúan és dallamosan susogtak a fenyőlombok, nyikorogtak a törzsek. Nem volt már se tűzvész, se kiabálás, csak ez a susogó altató szólt. A táborhely tüze fényesen és melegen lüktetett mellette, lángja megcsillant a lószerszám csatjain, vörösén verődött vissza a földön fekvő nyeregnek támasztott kard markolatáról és veretéről. Nem volt más tűz és más vas. Az arcához érő kéznek bőr- és hamuszaga volt. Nem vére.

— Geralt.

— Csak álom volt. Rossz álom.

Ciri erősen megremegett, keze-lába összerándult.

Álom. Csak álom.

A tábortűz már alig pislákol, a nyírfahasábok vörösek és áttetszőek, pattognak, kék lánggal törnek fel. A lángok megvilágítják a férfi fehér haját és éles arcélét, miközben pokrócba és bundába burkolja a lányt.

— Geralt, én...

— Itt vagyok melletted. Aludj, Ciri. Ki kell pihened magadat. Még hosszú út áll előttünk.

Zenét hallok, gondolta a lány hirtelen. Ebben a susogásban... zene szól. Lant zenéje. És hangok. Cintra hercegnője... A végzet gyermeke... Az Ősi Vér Gyermeke, a tündék vére. Ríviai Geralt, a Fehér Farkas, és az ő végzete. Nem, nem, ez legenda. A költői képzelet szüleménye. A lány halott. A város utcáin ölték meg menekülés közben...

Kapaszkodj... Kapaszkodj...

— Geralt?

— Mi az, Ciri?

— Mit csinált velem? Mi történt akkor? Mit... csinált velem?

— Kicsoda?

— A lovag... A fekete lovag, tollakkal a sisakján... Semmire sem emlékszem. Kiabált... és engem nézett. Nem emlékszem, mi történt. Csak arra, hogy féltem... Olyan borzasztóan féltem...

A férfi a lány fölé hajolt, a tábortűz lángjai megcsillantak a szemében. Különös szempár volt. Nagyon különös. Régebben Ciri félt ettől a szempártól, nem szeretett belenézni. De az régen volt. Nagyon régen.

— Semmire sem emlékszem — suttogta a férfi kezét keresve, amely kemény volt és érdes, akár a meg nem munkált fa. — Az a fekete lovag...

— Álom volt. Aludj nyugodtan. Már nem tér vissza.

Ciri hallott már hasonló ígéreteket korábban. Sokszor ismételték el neki, rengeteg, rengeteg alkalommal nyugtatták ezzel, amikor az éjszaka közepén a saját sikolyára ébredt. De most másképpen volt. Most elhitte. Azért, mert most Ríviai Geralt mondta, a Fehér Farkas. A vaják. Az, aki a végzete volt. Akinek őt rendelték végzetéül. Geralt, a vaják, aki a háború, halál és kétségbeesés közepette rátalált, magával vitte, és megígérte, hogy most már sosem válnak el.

Elaludt, de közben tovább szorította a férfi kezét.

A bárd befejezte énekét. Kissé meghajtotta fejét, megismételte lantján a ballada vezérmotívumát, lágyan, halkán, egy hanggal magasabban az őt kísérő tanoncnál.

Senki sem szólt. A halkuló muzsikán kívül csak a levelek susogását és a hatalmas tölgyfa ágainak nyikorgását lehetett hallani. Aztán hirtelen nyújtott hangon felmelegegett egy kecske, amit az őszög fáat körülvevő kocsik egyikéhez pányváztak ki. Akkor aztán, mintha csak jelre tette volna, felállt valaki a hatalmas félkörbe gyűlt hallgatóságból. Hátravetette vállára aranypaszományos, kobaltkék palástját, majd mereven és előkelően meghajolt.

— Köszönet néked, Kőköröcsin mester — szólt zengő hangon, bár csendesen. — Hadd legyenek én az, az Oxenfurti Radcliffe, a Mágikus Árkániumok Mestere, aki — bizonyára valamennyi itt jelen lévő véleményének adva hangot — a hála, valamint a hatalmas művészeted és tehetséged iránti elismerés szavaival fordul hozzád.

A varázsló körbenézett a jócskán több mint száz főt számláló egybegyűlteken, akik állva vagy a kocsikra telepedve, zsúfolt félkörben foglaltak helyet a tölgy lábánál. Bólogatott, sugdolózott a hallgatóság. Néhányan tapsolni kezdtek, megint néhányan felemelt kezekkel köszöntötték a dalnokot. A meghatódott asszony népszíposzt és a szemét törölgette, amivel csak rendje, hivatása és vagyona engedte: a parasztlányok az alkarjukkal vagy a kezük fejével, a kupecfeleségek lenkendővel, a tündénők és nemesasszonyok batiszttal, annak a Vilibert ispánnak a három leánya pedig, aki a híres trubadúr fellépése kedvéért szakította meg teljes kíséretével egyetemben solymászatát, hangosan és szívet tépően szíposzt korhadó lomb színében pompázó, ízléses kis gyapjúsáljába.

— Nem lesz túlzás azt állítanom — folytatta a varázsló —, hogy mélyen megindítottál minket, Kökőrcsin mester, hogy töprengésre s ábrándozásra készítettél valamennyiünket, megindítottad szívünket. Hadd legyen szabad kifejeznem hálánkat és megbecsülésünket.

A trubadúr felállt és meghajolt; a hetyke kalapjába tűzött kócsagtoll a térdét seperte. Tanonca abbahagyta a játékot, elvigyorodott, és szintén meghajolt, de Kökőrcsin mester fenyegetően pillantott rá, és félhangon odamorgott neki valamit. A fiú leeresztette a fejét, és visszatért a lanthúrok halk pengetéséhez.

Az összegyűlt tömeg felélénkült. A karaván kereskedői némi sutyorgás után tekintélyes méretű söröshordót gurítottak a tölgy alá. A varázsló Radcliffe halk beszélgetésbe merült Vilibert ispánnal. Az ispán leányai abbahagyták a szíposzt, és rajongva bámulták Kökőrcsint. A bárd mindezt észre sem vette, mert éppen teljességgel lekötötte, hogy mosolyokat, kacintásokat és fogvillantásokat küldjön egy csapat dölyfösen hallgató vándortündének, de különösképpen az egyik tündelánynak, egy apró, karimátlan hermelinkalapocskát viselő, fekete hajú, hatalmas szemű szépségnek. Kökőrcsinnek vetélytársai akadtak — a hatalmas szempár és a csinos kis kalap tulajdonosára a hallgatósága is felfigyelt, és pillantásaikkal ostromolták — a lovagok, a deákok és a vágánsok egyaránt. A tündelány, akit szemmel láthatóan örömmel töltött el az érdeklődés, blúza csipkés kézelőjével babrált, és a pilláit rebegtette, de a társaságához tartozó tündék minden oldalról körbevették, nem is titkolva az udvarlókkal szembeni ellenérzésüket.

A Bleobheris tölgye alatti tisztás, mely gyakorta vált tanácsok színhelyévé, utazók pihenőjévé és vándorok találkozóhelyévé, híres volt toleranciájáról és nyitottságáról. Az ősoleg fát gondozó druidák a „Barátság terének” nevezték a tisztást, és szívesen láttak vendégül bárkit. De még az olyan kivételes alkalmakkor is, mint amelyet az egész világon ismert trubadúr imént befejezett fellépése jelentett, az utazók megmaradtak a maguk meglehetősen nyilvánvaló módon elkülönült csoportjaiban. A tündék a tündékhez csatlakoztak. A törp kézművesek állig felfegyverzett fajtársaikkal verődtek egy csapatba, akiket a kereskedőkaravánhoz béreltek fel védelmül, és legfeljebb csak bányásztörpéket és félszerzet farmereket túrtek meg maguk mellett. Az emberekkel szemben valamennyi másfajú egyaránt ki mérten viselkedett. A fogadjisten is hasonló volt az emberek részéről a másfajúak felé, de az ő soraikban sem lehetett volna éppen megfigyelni az egyéolvadást. A nemesség megvetéssel szemlélte a kereskedőket és házalókat, a bakák és zsoldosok félrehúzódtak a bűzös bundájú pásztorok mellől. A maroknyi varázsló és adeptus teljességgel elszigetelődött, és maguk körül mindenkit elfogulatlan arroganciával illetett. Mögöttük pedig a parasztlányok levert, sötét, komor és hallgatag serege sorakozott. Ők

meg aztán, hadsereget idézve a fejük fölé tornyosuló gráblák, vasvillák és csépek erdejével, mindent és mindenkit semmibe vettek.

A kivételt, mint mindig, a gyerekek jelentették. Felszabadulva a bárd fellépése idején érvényes csendrendelet alól, a taknyosok hada vad visongással rohant az erdő irányába, hogy ott aztán lelkesen átadják magukat a játéknak, melynek szabályai felfoghatatlanok maradtak mindazok számára, akik búcsút intettek már a gyermekkor boldog esztendeinek. Az apró emberek, tündék, törpök, félszerzetek, manók, féltündék, negyedtündék és a többi sejtelmes származású lurkó nem ismerte és nem is ismerte el a faji és társadalmi különbségeket. Egyelőre.

— Úgy igaz! — kiáltott fel a tisztáson jelen lévő lovagok egyike, egy három lépdelő oroszlánnal díszített, vörös-fekete zekébe öltözött piszkafa égimeszelő. — Jól mondta a varázsló úr! Becsületemre mondom, Kökörcsin kegyelmed, szépek voltak ezek a balladák; ha valaha Hókatülk, a seniorom erődje felé járna, keresse fel, ne habozzon egy percig se. Úgy vendégül látjuk magát, akár egy herceget, mit mondok én, mint magát Vizimir királyt! A kardomra esküszöm, én aztán hallottam nem egy igricet, de hol érnek fel azok magához, mester! Fogadja el szerénységünkől, a nemzetes és címzetestől, tiszteletünket és hódolatunkat a művészetéért!

Csalhatatlanul érezve rá a megfelelő pillanatra, a trubadúr tanoncára kacsintott. A fiú félretette a lantot, és egy ládikót emelt fel a földről, amely arra szolgált, hogy összegyűjtsék a hallgatóság elismerésének kézzelfoghatóbb megnyilvánulásait. Tétovázott, végigfuttatta tekintetét a tömegen, aztán félretolta a ládikót, és megragadta a mellettük álló jókora csöbröt. Kökörcsin mester kegyes mosollyal ismerte el az ifjú körültekintését.

— Mester! — kiáltott fel egy megtermett asszonyság, aki egy fonottáruval megrakott kocsin foglalt helyet, melyen a „Vera Loewenhaupt és Fiai” felirat díszelgett. A fiúkat sehol sem lehetett látni, bizonyára épp azzal voltak elfoglalva, hogy az anyjuk által felhalmozott vagyont tékozzalják el. — Kökörcsin mester, hát hogy is van ez? Itt hagy minket a bizonytalanságban? Hiszen csak nem ez a vége a balladájának? Énekelje már el nekünk, hogyan volt tovább!

— A dalok és balladák — hajolt meg a művész — sosem érnek véget, ó asszonyom, mert a költészet örök és halhatatlan, nem ismer sem kezdetet, sem véget...

— De hogyan volt tovább? — A kufárnő nem hagyta annyiban, bőkezűen és csörömpölve szórta az érméket a dézsába, amit a tanonc tett elé. — Legalább beszélje el, ha már énekelni nincs érkezése. Nem hangzott el a dalaiban egy név se, de hát hiszen tudjuk, hogy a vaják, akit megénekelt, nem más, mim a híres Ríviai Geralt, az a varázslónő meg, akiért amaz olyan forró szerelemmel ég, a nem kevésbé neves Yennefer. Az a meglepetés-gyermek pedig, akit ünnepélyesen a vajáknak ígértek és a végzet neki szánt, hiszen az a Cirilla, Cintra szerencsétlen hercegisasszonya, amit romba döntött az ellenség. Hát nem így van?

Kökörcsin dölyfösen és titokzatosan mosolygott.

— Én az egyetemesről éneklek, bőkezű jótevőm — jelentette ki. — Érzelmekről, melyeknek bárki a részese lehet. Nem konkrét személyekről.

— Na persze! — kiáltott fel valaki a tömegeből. — Mindenki tudja, hogy ezek a dalocskák Geraltról, a vajákról szóltak!

— Úgy van, úgy van! — csicseregték kórusban Vilibert ispán leányai könnyáztatta sálacskáikat szárítgatva. — Énekeljen még, Kökörccsin mester! Hogyan volt tovább? Egymásra talált végre a vaják és Yennefer, a varázslónő? És szerették egymást? És boldogok voltak? Tudni akarjuk! Mester, mester!

— Hogyisne! — hördült fel torokhangon a törpcsapat góréja derékig érő hatalmas rőt szakállát rázva. — Szar az egész, hercegkisasszonyok, varázslónők, végzet, szerelem meg az összes többi, fehérnépnek való badarság. Mer' az egész, már megbocsásson, költő uram, hanta, vagyis hát a költői képzelet szüleménye, azért, hogy szebb legyen, meg megható. Na de a hadi események, mint a cintrai vérfürdő meg a fosztogatás, meg mint a marnadali és a soddeni ütközet, na azt énekelte ám csak szépen el nekünk, Kökörccsin! Ohó, nem kár az ezüstöt szórni az ilyen dalért, ami megörvendezteti a harcos szívét! És meglátszott, hogy fikarcnyit se hazudik, én mondom ezt, Sheldon Skaggs, márpedig én meg tudom különböztetni a hazugságot az igaztól, mert ott voltam Sodden alatt, csatabárddal a markomban álltam ki a nilfgaardi ellenséggel szemben...

— Én, a Troy-i Donimir —kiáltott fel a vézna lovag a három oroszlánnal a zekéjén — mindkét csatában ott voltam Sodden alatt, de magát nem láttam ott, törp uram!

— Merthogy biztos a táborra vigyázott! — vágott vissza Sheldon Skaggs. — Én viszont az első sorban voltam, ott, ahol forró volt a talaj!

— Vigyázz, mit beszélsz, szakállas! — vörösödött el a Troy-i Donimir, és megrántotta kardtól nehéz lovagi övét. — És hogy kivel!

— Vigyázz magad! — csapott a törp tenyerével az övébe tűzött csatabárdra, majd társaihoz fordult és elvigyorodott. — Láttátok ezt? A kibaszott lovagja! A címeres! Pajzsban a három oroszlán! Kettő szarik, a harmadik meg kajabál!

— Békét, békét! — vette elejét a vizsálynak éles, parancsoló hangon egy fehér köpenyt viselő, ősz hajú druida. — Nem illő ez, uraim! Nem itt, nem a Bleobheris, a minden evilági vizsálynál és civódásnál vénebb tölgy ágai alatt! És nem Kökörccsin, a költő jelenlétében, kinek balladáit szeretetre kellene tanítsanak bennünket, nem perlekedésre!

— Úgy van! — csatlakozott a druidához egy izzadságtól csillogó arcú, alacsony növésű, köpcös pap. — Nézték, de a szemetekkel nem láttok, hallgattok, de a fületek süket. Mert nincsen bennetek isteni szeretet, hiszen olyanok vagytok, akár az üres hordó...

— Ha már a hordókról van szó — cincogta egy hosszúorrú manó a „Vasáru, készítés és eladás” felirattal díszített kocsirol üssetek fel még egyet, céhes urak! Kökörccsin költő úrnak alighanem kiszáradt a toroka, meg aztán nekünk is a megindultságtól egészen!

— Való igaz, akár az üres hordók, én mondom néktek! — fojtotta a manóba a szót a páter, akinek esze ágában sem volt hagyni magát kizökkenteni és megszakítani a prédikációt. — Semmit, de semmit sem fogtatok föl Kökörccsin uraság balladáiból, semmit sem tanultatok belőlük. Nem értettétek meg, hogy eme balladák az emberi sorsról beszéltek, arról, hogy csupán játékszerek vagyunk az istenek kezében, s a mi földjeink az isteneknek játszótereik. A balladák a végzetről szóltak, mindannyiunk végzetéről, és a vaják Geraltról és Cirilla hercegkisasszonyról szóló legenda, bár ama háború valós eseményei szolgáltatják hátterét, hiszen metafora csupán, a költői képzelet szüleménye, mely azt volt hivatott szolgálni, hogy mi...

— Badarságokat hordasz össze, szenturam! — kiáltott rá kocsija magasságából Vera Loewenhaupt. — Miféle legenda? Miféle képzeletszülemény? Így vagy úgy, de én Ríviai Geraltot ismerem, a saját szememmel láttam Vizimában, ahol Foltest király lányát visszavarázsolta. És később találkoztam még vele a Kereskedőúton is, ahol a Céh kérésére megölte a kegyetlen griffmadarat, ami a karavánokra támadt, és ezzel a cselekedetével sok jó ember életét mentette meg. Nem, nem legenda ez, és nem is mese. Az igazat, a színtiszta igazat énekelte meg nekünk itt Kökörcsin mester.

— Megerősíthetem — mondta egy karcsú harcosnő, aki szorosán hátrafésülve és vastag varkocsba fogva viselte fekete haját. — Én, Lyriai Rayla, szintén ismerem Geraltot, a Fehér Farkast, a szörnyetegek híres legyőzőjét. Láttam nem egyszer és nem kétszer Yennefert, a varázslónőt is, amikor Aedirnben, Vengerberg városában jártam, ahol amaz székel. Arról azonban, hogy ezek ketten szerették volna egymást, semmit sem tudok.

— De igaz kell legyen — szólalt meg hirtelen dallamos hangon a szépséges tündelány az apró hermelinkalapban. — Egy ilyen gyönyörű ballada a szerelemről nem lehet igaztalan.

— Nem lehet! — álltak a tünde mellé Vilibert ispán leányai, és mintegy parancsszóra megtörölték szemüket sálacskáikkal. — Semmiképp sem lehet!

— Varázsló kegyelmed! — fordult Radcliffe-hez Vera Loewenhaupt. — Szerették egymást, vagy sem? Maga bizonyára tudja, hogyan volt ez köztük igazából, a vajákkal meg azzal a Yenneferrel. Lebbentse hát fel a titokról a fátylat!

— Ha a dal azt mondja, szerették egymást — mosolyodott el a varázsló —, akkor az úgy volt, és a szerelmük századokon át fog tartani. Ilyen a költészet ereje.

— Az a hír járja — szólt közbe hirtelen Vilibert ispán —, hogy Vengerbergi Yennefer elesett Sodden hegyén. Nem egy varázslónő esett el ott...

— Nem igaz — jelentette ki Troy-i Donimir. — Nem áll ott a neve az obeliszken. Az én vidékem az, nem egyszer jártam a Hegyen, és olvastam az emlékműre vésett neveket. Három varázslónő esett el ott. Triss Merigold, Lytta Neyd, akit Korallnak neveztek... Hmm... A harmadik neve valahogy kiesett az emlékezetemből...

A lovag Radcliffe-re, a varázslóra nézett, de az csak mosolygott, nem szólt egyetlen szót sem.

— Az a vaják meg — kiáltott fel hirtelen Sheldon Skaggs —, az a Geralt, aki azt a Yennefert szerette, az állítólag már fűbe harapott. Úgy hallottam, agyonverték valahol a Folyóntúlon. Irtotta a rémeket, irtotta, míg emberére nem talált. Így van ez már csak, emberek, aki kardot ragad, az kard által vész el. Mindenki ráakad egyszer a nálánál jobbra, és megízleli a vasat.

— Nem hiszem — rándult grimaszra a karcsú harcosnő sápadt ajka, aztán indulatosan a földre köpött, és csörömpölve keresztbe fonta mellén sodronyhálójával borított alkarjait. — Nem hiszem, hogy Ríviai Geralt nálánál jobbra akadhatott. Volt alkalmam látni, hogyan bánik az a vaják a karddal. Egyenesen embertelenül gyors...

— Jól mondta — vágott közbe a varázsló Radcliffe. — Embertelenül. A vajákok mutánsok, ezért a reakcióik gyorsasága...

— Nem értem, miről beszél, mágus uram — torzult még undokabb fintorra a harcosnő ajka. — A szavai túlságosan is tanultak. Én egyet tudok: egyetlen vívó, akit ismertem vagy ismerem, sem érhet fel Ríviai Geralttal, a Fehér Farkassal. Ezért aztán nem hiszem, hogy amazzal harcban legyőzhették volna, ahogyan a törp uraság állítja.

— Szart se ér a vívó, ha rakat a kihívó — jelentette ki szentenciózusan Sheldon Skaggs. — Úgy tartják a tündék.

— A tündéknek — közölte hűvösen az Ősi Nép egyik magas, világos hajú képviselője, aki a csinos kalapocská mellett állt — nem szokásuk magukat ilyen ordenáré módon kifejezni.

— Nem! Nem! — csicseregtek zöld sálacskáik mögül Vilibert ispán leányai. — Geralt, a vaják nem halhatott meg! A vaják megtalálta Cirit, akit a végzet neki rendelt, és aztán Yennefert, a varázslónőt is, és mindhárman sokáig éltek boldogan! Igaz, Kökörcsin mester?

— Hanem ez egy ballada volt, nemes kisasszonykák — ásított a sörre szomjazó manó, a vasárúképző. — Hát hol kellene egy balladában igazat találni? Az igazság az egy dolog, a költészet meg egy másik. Vegyük például azt a... Hogy is hívták? Ciri? Azt a híres Meglepetést. Hát őt aztán a poéta úr teljes egészében az ujjából szopta. Én aztán nem egyszer jártam Cintrában, és tudom, hogy az ottani király és királyné gyermektelen házasságban élt, nem volt azoknak se fia, se lánya...

— Hazugság! — kiáltott fel egy fókabőr zekét viselő, rőt férfiú, akinek kockás kendő övezte homlokát. — Calanthe királynénak, Cintra Nőstényoroszlánjának volt egy lánya, akit Pavettának neveztek. Amaz meg a férjével együtt pusztult el egy tengeri vihar idején, amikor a tenger örvénye elnyelte őket, mind a kettőt.

— Magatok is látjátok, hogy nem hazudok! — hívtak mindenkit tanújukul a vasárucikkek. — Pavettát, és nem Cirit nevezték Cintra királykisasszonyának.

— Cirilla, akit Cirinek neveznek, éppen ama vízbe fulladt Pavetta lánya volt — magyarázta a vörös férfi. — Calanthe unokája. Nem királylány volt, hanem Cintra hercegkisasszonya. Éppen hogy ő volt az a vajáknak végzetéül rendelt meglepetés-gyermek, ő volt az, akiről még a születése előtt megesküdött a királyné, hogy a vajáknak adja, ahogyan azt a Kökörcsin úr megénekelte. De a vaják nem találhatta meg és nem vihette magával, itt bizony a poéta út eltért a valóságtól.

— Eltért, de még hogy — avatkozott a beszélgetésbe egy inas fiú, aki a ruhájából ítélve vándorlegény lehetett a mesterremeket és céhvizsgát megelőző útján. — A vajákat elkerülte a végzete. Cirilla odaveszett Cintra ostromában. Mielőtt még Calanthe királynő kivetette volna magát a toronyból, saját kezűleg segítette át a hercegkisasszonyt a túlvilágra, hogy ne kerüljön élve Nilfgaard karmai közé.

— Nem így volt, egyáltalán nem így — tiltakozott a rőt férfi. — A hercegkisasszonnyal a mézárulásban végeztek, amikor megpróbált elszökni a városból.

— Így vagy úgy — bődültek el a vasárúké —, nem találta meg a vaják azt a Cirillát! A költő hazudott!

— De szépen hazudott — mondta a kalapocskás tündelány a magas tündéhez simulva.

— Nem a költészetről van szó, hanem a tényekről! — kiáltotta a vándorlegény. — Én azt mondom, hogy a hercegkisasszony a saját nagyanyja keze által halt. Bárki, aki akkor Cintrában volt, megerősítheti!

— Én meg azt mondom, hogy az utcákon ölték meg, ahogy menekült — jelentette ki a vörös. — Tudom, mert ha nem is Cintrából származom, a skelligei jarl csapatához tartoztam, ami segítséget nyújtott Cintrának a háború idején. Cintra királya, Eist Tuirseach, ahogy azt mindenki tudja, éppen hogy a Skellige-szigetéről

származott, a jarl nagybátyja volt. És én a jarl csapatában harcoltam Marnadalnál és Cintrában, és később, a vereség után Soddennél...

— Még egy kombattáns — mordult oda Sheldon Skaggs a körülötte tömörülő törpökhöz. — Csupa hős meg harcos. Hé, emberek! Van közöttetek egyetlenegy is, aki nem harcolt Marnadalnál vagy Soddennél?

— Nem helyénvaló ezen gúnyolódni, Skaggs — bökte oda feddően a magas tünde, aki úgy ölelte át karjával a kalapkás szépséget, hogy azzal a többi udvarló minden esetleges kételyét eloszlassa. — Ne hidd, hogy te voltál az egyetlen, aki ott harcolt Soddennél. Én magam, csak hogy ne menjünk messzire, szintén részt vettem a csatában.

— Kíváncsi vagyok, melyik oldalon — súgta Radcliffe-nek jól hallhatóan Vilibert ispán, amiről a tünde még csak tudomást sem vett.

— Mint az köztudott — folytatta, oda se nézve az ispán és a varázsló felé —, jóval több, mint százezer harcos vonult hadba a második soddeni csatában, melyből legalább harmincezer veszett oda vagy nyomorodott meg. Köszönettel tartozunk Kökörcsin úrnak, aki egyik balladájában ezt a híres, de egyszersmind szörnyű küzdelmet örökítette meg. Az éneke szavaiból éppúgy, ahogy dallamából, nem hencegést, hanem figyelmeztetést hallottam ki. Ismétlem, hála és soha nem múló dicsőség a költő úrnak a balladáért, mely által talán sikerül a jövőben elkerülni, hogy egy olyan tragédia, amilyen az a kegyetlen és szükségtelen háború volt, megismétlődhessen.

— Való igaz — mondta Vilibert ispán kihívóan nézve a tündére. — Érdekes dolgokat fedezett fel a balladában, kegyelmes uram. Szüségtelen háború, azt mondja? El szeremé kerülni a jövőben az ilyen tragédiákat? Ezt úgy értsük, hogy ha Nilfgaard ismét ránk támadna, azt tanácsolja, hogy tegyük le a fegyvert? Hogy alázatosan fogadjuk el a nilfgaardi igát?

— Az élet felbecsülhetetlen értékű ajándék, melyet védelmeznünk kell — felelte hűvösen a tünde. — Semmi sem szolgáltat mentséget az öldöklésre és az emberáldozatra, amelyet Soddenn két csatája jelentett, a vesztes éppúgy, mint a győztes. Mindkettő életek ezreibe került nektek, embereknek. Minden képzeletet felülmúló erőforrásokat vesztettetek el...

— Tündebeszéd! — fakadt ki Sheldon Skaggs. — Ostoba zagyvaság! Ez volt az ár, amit meg kellett fizetni azért, hogy mások méltóan és békében élhessenek, ahelyett, hogy hagyjuk volna Nilfgaardnak, hogy bilincsbe verjen, megvakítson, korbáccsal kergessen a kénaknákba és sóbányákba minket. Azok, akik hősi halált haltak, és akik Kökörcsinnek köszönhetően örökké élni fognak az emlékezetünkben, megtanítottak minket arra, hogyan védjük meg az otthonunkat. Énekelje a balladáit, Kökörcsin uram, énekelje mindenkinek! Nem veszik kárba a tanulsága, hasznunkra válik még, meglássák! Mert nem ma, de holnap Nilfgaard újra ellenünk indul, véssétek a szavaimat az emlékezetetekbe! Most pihennek, és a sebeiket nyalogatják, de közel a nap, amikor újra megpillantjuk a fekete palástjaikat és a tollakat a sisakjukon!

— Mit akarnak tőlünk? — kiabálta Vera Loewenhaupt. — Miért nem állhatnak így bennünket? Minek nem hagynak minket nyugton, nem engednek se élni, se dolgozni? Mit akarnak ezek a nilfgaardiak?

— A vérünket akarják! — bömbölte Vilibert ispán.

— És a földünket! — ordított fel valaki a parasztok tömegéből.

— És az asszonyainkat! — tette hozzá Sheldon Skaggs fenyegetően kidüllesztve a szemét.

Néhányan nevetésben törtek ki, de csak suttymban és csendben. Merthogy bármilyen mulatságos is volt a felvetés, hogy a törpökön kívül bárki is szemet vethetne a kivételesen csúf törp asszonyokra, mindez nem volt épp biztonságos tárgya a gúnynak és tréfának, különösen az alacsony, zömök és szakállas ökelmék jelenlétében; bárdjaiknak és parasztkéseiknek megvolt az az ocsmány szokása, hogy ördögi gyorsasággal ugorjanak elő az övük mögül. És a törpök, akik valami kifürkészhetetlen okból szentül meg voltak győződve arról, hogy az egész világ kéjelegve leselkedik a feleségeikre és lányaikra, hallatlanul érzékenyek voltak e tekintetben.

— El kellett ennek jönnie egyszer — jelentette ki hirtelen az ősz hajú druida. — Így kellett történnie. Elfelejtettük, hogy nem vagyunk egyedül ezen a világon, hogy nem mi vagyunk e világ közepe. Akár az ostoba, lusta, telhetetlen kárászok az iszapos tóban, nem hittük, hogy a csukák léteznek. Engedtük, hogy a világunk, akár ama víztározó, eliszaposodjon, elmocsarasodjon és ellustuljon. Nézzetek csak körül: mindenütt bűn és gaztett, kapzsiság, haszonvágy, viszály, békétlenség, erkölcsi hanyatlás, a tisztelet hiánya bármiféle értékkel szemben. Ahelyett, hogy élnénk, ahogyan a Természet parancsolja, pusztítani kezdtük ezt a Természetet. És mink van most? Bucakemencék bűzével mérgezett a levegő, mészárszékek és cserzőműhelyek szennyezik a folyókat és forrásokat, ész nélkül irtják az erdőket... Hah, még a szent Bleobheris eleven kérgébe is, nézzétek csak, ott, épp a poéta úr feje fölött, egy bicskával bevéselt borzalmas szó. Ráadásul még rosszul is vésték be, nem elég, hogy vandál volt, de ráadásul tanulatlan, írástudatlan ember. Min csodálkoztok? Rossz vége kellett legyen ennek...

— Úgy van, úgy van! — vette fel a fonalat a testes páter. — Térjetez észre, bűnösök, míg nem késő, mert az istenek haragja és bosszúja vár rátok! Emlékezzetek Itlina jövendölésére, látnoki szavaira az istenek büntetéséről, mely a bűnökkel szennyes nemzetségre hull! Emlékezzetek: „Eljő a Megvetés Ideje, és a fa elhullajtja levelét, a bimbó elfonnyad, megrothad a gyümölcs, és avas lesz a mag, a folyók medre pedig víz helyett jéggel folyik majd. És eljő a Fehér Fagy, és a nyomában a Fehér Fény, és a világ fürgetegben pusztul el.” Így szólt a jós Itlina! De mielőtt ez megtörténik, látható jelek érkeznek és csapások hullanak, mert emlékezzetek, Nilfgaard isteni büntetés! Az ostor, mellyel a Halhatatlanok titeket ostoroznak, bűnösök, hogy...

— Eh, fogja be a pofáját, maga szentéletű! — üvöltött rá Sheldon Skaggs nehéz bakancsával topogva. — Herótom van a babonáitól és ostobaságaitól! Forog az ember gyomra...

— Csak óvatosan, Sheldon — szakította félbe mosolyogva a magas tünde. — Ne űzz gúnyt a más vallásából. Se nem szép dolog, se nem udvarias, se nem... biztonságos.

— Semmiből sem űzők gúnyt — ellenkezett a törp. — Nem vonom kétségbe az istenek létezését, de felháborít, ha valaki evilági dolgokba keveri őket bele, és port hint az emberek szemébe valami bolond tünde jóslataival. A nilfgaardiak volnának eszközök az istenek kezében? Baromság! Nyúljatok csak vissza az emlékezetetekben, emberek, Dezmod, Radovid, Sambuk idejéig, a Vén Tölgy Abrad idejéig! Nem emlékeztek, mert olyan rövid az életetek, mint a kérésznek, de én

emlékszem, és emlékeztetek titeket, mi is volt itt, ezeken a földeken rögtön azután, hogy a csónakjaitokból a partra kecmeregtetek a Jaruga torkolatánál és a Pontar deltájában. A négy partot érő hajóból három királyság lett, később aztán az erősebbek bekebelezték a gyengébbeket, és ily módon növekedtek megerősítve az uralmukat. Leigáztak másokat, magukba olvasztották őket, és a királyságok nőttek, egyre nagyobbak és erősebbek lettek. És most pontosan ugyanezt teszi Nilfgaard, mert erős és egységes ország, fegyelmezett és összetartó. És hogyha nem fogtok magatok is hasonlóan összefogni, Nilfgaard bekebelez titeket, pont úgy, mint a csuka a kárászt, ahogyan ama bölcs druida mondta!

— Azt próbálják meg! — düllesztette ki három oroszlánal díszített mellét Troy-i Donimir, és rácsapott a kardjára hüvelyében. — Jól elláttuk a bajukat Soddennél, el tudjuk látni másodszorra is!

— Milyen biztos a dolgában — mordult rá Sheldon Skaggs. — Látszik, elfelejtette, címzetes uram, hogy míg a második csatára sor került Soddennél, Nilfgaard úgy tarolta le a földjeit, akár egy vashenger, és olyan daliák hulláival hintette be a szántókat Marnadaltól Folyóntúlig, mint amilyen maga is. De a nilfgaardiakat sem a magához hasonló nagyhangú legények tartóztatták fel, hanem Temeria, Redania, Aedirn és Kaedwen egyetértésben egyesült erői. Egység és egyetértés, na azok tartóztatták fel őket!

— Nem csak — szólt zengő hangon, de nagyon is hűvösen Radcliffe. — Nem csak azok, Skaggs uram.

A törp hangosan megköszörülte a torkát, megszívta az orrát, összedörzsölte a bakancsszárait, aztán kissé meghajolt a varázsló irányába.

— Senki sem vonja kétségbe a rendtestvérei érdemeit — mondta. — Szégyellje magát az, aki nem ismeri el a Soddenn-hegyi varázslók hősiességét, mert vitézen kiálltak, a közös ügyért hullatták vérüket, nagyban hozzájárultak a diadalhoz. Nem feledkezett meg róluk Kökörccsin a balladájában, és mi sem felejtjük őket. De vegye figyelembe, hogy amint ama egyesült és szolidáris varázslók, akik a Hegyen kiálltak, a Roggeveeni Vilgeförtz parancsának engedelmeskedtek, úgy mi, a Négy Királyság harcosai Redaniai Vizimir vezénylete alatt álltunk. Csak az a kár, hogy ez az egyetértés és szolidaritás csak a háború idejére tartott ki. Mert lám csak, ahogy béke lett, megint megoszlottunk. Vizimir és Folttest kölcsönösen szorongatják egymást a vámmal meg az árumegállítási joggal, az aedirni Demavend Észak-Marchiáért vitatkozik Henselttel, a Hengforsi Szövetség és a koviri Thyssenek pedig magasról tesznek az egészre. De ahogy hallottam, a varázslók között is hiába keresnénk ma már a korábbi egyetértést. Nincs maguk között összetartás, nincs fegyelmezettség, nincs egység. Nilfgaardban viszont van!

— Nilfgaardot Emhyr var Emreis császár kormányozza, a zsarnok és egyeduralkodó, aki korbáccsal, kötéllel és bárdal kényszerít engedelmességre! — harsant fel Vilibert ispán. — Mégis mit javasol nekünk, törp uram? Mégis mi végett kellene összeállnunk? Egy hasonló zsarnokságért? És a maga véleménye szerint melyik királynak, melyik királyságnak kellene maga alá rendelnie a többi? Kinek a kezében szeretné látni a jogart és a kancsukát?

— Hát mit érdekel az engem? — vont a vállát Skaggs. — Ezek a ti dolgaitok, az embereké. Egyébként meg akárkit is választanátok királynak, nem lenne az törp semmiképpen.

— Sem tünde, de még féltünde sem — tette hozzá az Ősi Nép magas képviselője, aki még mindig a kalapkás szépséget ölelte. — Még a negyedtündét is alsóbbrendűnek tartjátok...

— Hát ez bánt titeket — nevetett fel Vilibert. — Egy követ fújtok ti Nilfgaarddal, mert Nilfgaard is egyenlőségről óbégat, azt ígéri nektek, hogy visszatér a régi rend, amint csak leigáz minket, és ezekről a földekről elkerget. Hát ilyen egységről, ilyen egyenlőségről álmodoztok, erről beszéltek, ezt hirdetitek! Mert Nilfgaard arannyal fizet meg érte benneteket! Hát nem csoda az, ha így szeretitek egymást, hiszen tündenépség az, a nilfgaardi...

— Ostobaság — felelte hűvösen a tünde. — Ostobaságokat fecseg, lovag uram. Nyilvánvaló, hogy a fajgyűlölet vakítja el, végtére a nilfgaardiak épp olyan emberek, amilyen maga is.

— Szemenszedett hazugság! A Fekete Seidhe ivadékai, mindenki tudja! Tündevér folyik az ereikben! A tündék vére!

— És a maga ereiben mi folyik? — mosolyodott el gúnyosan a tünde. — Nemzedékek, századok óta keveredik a vérünk, a miénk és a maguké, és mindedig kitűnően ment, nem tudom, szerencsénkre vagy szerencsétlenségünkre. Nem egészen negyedszázada kezdték csak üldözni a vegyes kapcsolatokat, különben is csapnivaló eredménnyel. Mutasson csak nekem egy embert a Seidhe Ichaer, az Ősi Nép vérének egyetlen cseppje nélkül.

Vilibert szemmel láthatóan elvörösödött. Erősen elpirult Vera Loewenhaupt is. Radcliffe, a varázsló lehajtotta a fejét és köhintett. De ami igazán érdekes, hogy a hermelinkalapocskát viselő szépséges tündelány arcát is pír lepte el.

— Mindannyian Föld Anyánk gyermekei vagyunk — hangzott fel az ősz hajú druida szava a csendben. — A Természet Anya gyermekei vagyunk. És bár anyánkat nem tiszteljük, bár nem egyszer szaporítjuk gondját s baját, bár összetörjük a szívét, ő szeret minket, ő mindannyiunkat szeret. Emlékezzünk erre, mi, akik összegyűltünk a Barátság Terén. És ne vitatkozzunk, melyikünkért ide elsőként, mert az első a hullámok által partra vetett Makk volt, és a Makkból kelt ki a Nagy Bleobheris, a tölgyek legvénebbike. A Bleobheris ágai alatt állva, ősereg gyökerei között, ne feledkezzünk meg a magunk saját, testvéri gyökereiről, a földről, melyből ezek a gyökerek előbukkannak. Emlékezzünk a poéta Kökörcsin szavaira...

— Na ez az! — kiáltott fel Vera Loewenhaupt. — De hol is van ő?

— Elpucolt — konstataálta Sheldon Skaggs a dalnok hült helyét nézve a tölgy lábánál. — Fogta a pénzt, és búcsú nélkül elpucolt. Egészen tündemódra!

— Törpmódra! — cincogták a vasáruk.

— Embermódra — javította ki a magas tünde, a kalapocskás szépség pedig a vállára hajtotta fejét.

— Hé, regös — szólt oda Mama Lantieri, aki jácint, izzadtság, sör és füstölt hús szagát húzva maga után, kopogás nélkül lépett be a szobába. — Vendéged van. Fáradjon be, kegyelmes uram.

Kökörcsin megigazította a haját, és kiegyenesedett a hatalmas faragott karosszékekben. A térdén ülő két lány fűrgén felpattant, és szétnyílt ingeiket összehúzáva eltakarták bájaikat. „A szajhák szemérme”, futott át a költő fején, nem is

rossz cím egy balladának. Felállt, becsatolta az övét, és zekét öltött, közben végig a küszöbön álló nemest figyelte.

— Való igaz — mondta —, akárhol képesek engem megtalálni, bár igen ritkán választják ehhez a megfelelő időpontot. Szerencséjére még nem döntöttem el, hogy melyik szépséghez volna kedvem. Mert hát a te áraid mellett, Lantieri, nem engedhetem meg magamnak mindkettőt.

Mama Lantieri megértően elmosolyodott, és tapsolt egyet. Mindkét lány — a fehérbőrű, szeplős szigetlakó és a fekete hajú féltünde is sietve hagyta el a szobát. A küszöbön álló férfi levette a köpenyét, és egy kicsi, de hízott erszénnyel együtt a Mama kezébe nyomta.

— Bocsásson meg, mester — mondta közelebb lépve, és leült az asztalhoz. — Tudom, hogy nem jókor zavarom. De olyan hirtelen tűnt el a tölgyfa alól... Nem sikerült utolérnem az országúton, ahogyan szerettem volna, és nem sikerült azonnal a nyomára akadnom a városkában. Higgyen nekem, nem rabolom sokáig az idejét...

— Mindig ezt mondják, és mindig hazudnak — szakította félbe a bárd. — Hagyj minket magunkra, Lantieri, ügyelj rá, hogy nem zavarjanak. Hallgatom, uram.

A férfi fürkész szemmel nézett vissza rá. Sötét, nedves szeme volt, mintha könnyezne, hegyes orra és csúnya, keskeny ajkai.

— Késedelem nélkül a tárgyra térek — jelentette ki kivárva, hogy Mama mögött bezáruljon az ajtó. — Érdeklődéssel töltenek el a balladáit, mester. Pontosabban bizonyos személyek, akikről énekel. Foglalkoztat a balladáit hőseinek valódi sorsa. Hiszen, ha nem tévedek, tényleges személyek valódi sorsa jelentette az inspirációt szépséges műveihez, melyeket a tölgyfa alatt hallhattam. Nem másra gondolok, mint... A kis cintrai Cirillára. Calanthe királyné unokájára.

Kökörcsin a plafonra pillantott, és megdobogtatta ujjjaival az asztalt.

— Kegyelmes uram — mondta szárazan. — Különös dolgok érdeklik magát. Különös dolgokról kérdez. Valamiért úgy tűnik nekem, hogy ön nem az, akinek hittem magát.

— És kinek hitt engem, ha szabad tudnom?

— Nem tudom, szabad-e. Attól fog függeni, hogy átadja-e most közös ismerőseink üdvözlét. Rögtön ezzel kellett volna kezdenie, de valahogy elfelejtette.

— Egyáltalán nem felejtettem el — nyúlt a férfi szépiaszín bársonykabátja mellébe, és újabb erszényt húzott elő; valamivel nagyobb volt, mint amit a kerítőnőnek adott, de éppolyan hízott, és éppúgy csörgött, ahogy az asztal lapjához ért. — Nekünk egész egyszerűen nincsenek közös ismerőseink, Kökörcsin. De vajon nem ellensúlyozza-e ez az erszény eme hiányosságát?

— És mit szándékszik megvenni ezért a soványka kis szütyőért? — biggyesztette le az ajkát a trubadúr. — Mama Lantieri egész bordélyát az azt körülvevő birtokkal egyetemben?

— Mondjuk úgy, hogy a művészetet szándékozom támogatni. És a művészt. Azért, hogy elcseveghessek a művésszel a munkásságáról.

— Hát ennyire szeretné a művészetet, uram? Hát annyira sürgős volna elbeszélgetnie a művésszel, hogy még azelőtt megpróbál pénzt tuszakolni a zsebébe, hogy bemutatkozna, megszegve ezzel az udvariasság legelemibb szabályait?

— Beszélgetésünk kezdetén — húzta résnyire az ismeretlen fekete szeméit — nem volt ellenére az inkognitóm.

— De most már kezd ellenemre lenni.

— Nem szégyellem a nevem — válaszolta a férfi halvány mosollyal keskeny ajkán. — A nevem Rience. Nem ismer engem, Kökörcsin mester, és nem is csoda. Túlságosan is ismert és híres ahhoz, hogy minden rajongóját ismerhesse. Azonban a tehetsége minden egyes csodálója számára úgy tűnik, hogy ismeri magát, olyannyira jól ismeri, hogy egyfajta bizalmasság a lehető leghelyénvalóbb köztük és maga között. Ez rám is vonatkozik, teljes mértékben. Tudom, hogy a feltevés téves, kegyeskedjen megbocsátani.

— Kegyeskedek megbocsátani.

— Számíthatok hát arra, hogy szíveskedik válaszolni néhány kérdésre...

— Nem, nem számíthat — szakította félbe felfuvalkodottan a költő. — Most pedig maga kegyeskedjen megbocsátani nekem, de nem szívesen vitatkozom a műveim témájáról, az ihlet forrásairól, a szereplőkről, legyenek bár fiktívek vagy másfélék. Az ilyesmi ugyanis lehántja a költészetről annak poétikus felszínét, és a trivialitás felé vezet.

— Úgy volna?

— Teljes bizonyossággal. Vegye észre, hogy ha a víg molnárnéről szóló balladámat elénekelvén világgá kürtölném, hogy valójában Zvirkáról van szó, Réticsík molnár nejéről, és mindezt kiegészítendő kihirdetnem, hogy Zvirkát szabadon meg lehet hágni minden csütörtökön, merthogy csütörtökönként a molnár vásárba megy, az már nem volna költészet. Az vagy pecérkedés volna, vagy aljas rágalom.

— Értem én, értem — vágta rá gyorsan Rience. — De ez talán rossz példa. Hiszen engem nem érdekelnek senki bűnei vagy bűnöcskéi. Senkit sem rágalmaz meg azzal, ha a kérdéseimre válaszol. Nekem csak egyetlen aprócska információra van szükségem: mi történt valójában Cirillával, Cintra hercegkisasszonyával? Jó páran azt állítják, hogy

Cirilla odaveszett a város bevételekor, még szemtanúi is vannak az esetnek. A balladájából viszont az következne, hogy a gyermek túlélte. Engem valóban érdekel, hogy ez a képzelete szüleménye, vagy valós tény? Igaz vagy hamis?

— Rendkívüli módon öröömre szolgál az érdeklődése — mosolyodon el Kökörcsin szélesen. — Most megmosolyog, hogyishívják uram, de épp ez volt a szándékom, amikor ezt a balladát költöttem. Szerettem volna a hallgatóit megindítani, és felpizkálni a kíváncsiságukat.

— Igaz vagy hamis? — ismételte hűvösen Rience.

— Hogyha ezt elárulnám, a saját munkám eredményét rombolnám le. Viszlát, barátom. Kihasztnáltál minden időt, amit neked szentelhettem. Odakint pedig várnak az ihletőim, kétségek között, hogy melyiküket is választom.

Rience hosszasan hallgatott, és egyáltalán nem készült távozni. Ellenszenves, vizenyős tekintettel nézte a költőt, és a költő érezte magában az egyre növekvő nyugtalanságot. Lentről, a bordély főterméből időről időre magas hangú, női kacajjal megszakított, vidám zsvivaj szűrődött fel hozzájuk. Kökörcsin elfordította a fejét, mintha csak megvetéssel telt felsőbbségét akarná bizonyítani, valójában azonban a távolságot mérte fel, ami a szoba sarkától, és a mellére korsóból vizet csorgató nimfát ábrázoló gobelintől elválasztotta.

— Kökörcsin — törte meg végül a csendet Rience, miközben szépiaszínú kabátja zsebébe csúsztotta a kezét. — Nagyon kérlek, válaszolj a kérdéseimre. Ismernem kell a választ. Mindez elmondhatatlanul fontos a számomra. És higgy nekem, a te számodra is, mert ha jószántadból válaszolsz, akkor...

— Akkor mi?

Rience keskeny ajkára förtelmes grimasz lopózott.

— Akkor nem kell beszédre kényszerítselek.

— Hallgass ide, te akasztófáraláló! — Kökörcsin felállt, és úgy tett, mint ha fenyegető képet váгна. — Undorodom a felfordulástól és az erőszaktól. De rögvest Mama Lantieriért fogok kiáltani, ő pedig idehívja majd azt a bizonyos Gruzillát, aki a kidobó megtisztelő és felelős funkcióját tölti be ezen a szent helyen. Valódi művésze a szakmájának. Hát ő fog téged seggbe rúgni, te meg átrepülsz majd a város háztetői felett, de olyan szépen, hogy azon kevesek, akik ilyentájt az utcákat róják, pegazusnak fognak hinni.

Rience tett egy röpke kézmozdulatot, és valami megvillant a tenyerében.

— Biztos vagy benne — kérdezte —, hogy sikerül érte kiáltanod?

Kökörcsinnek esze ágában sem volt megbizonyosodni arról, hogy sikerül-e. De várni sem állt szándékában. Mielőtt még a pillangókés átfordult és összekattant volna Rience kezében, egy hosszú ugrással elérte a szoba sarkát, eltűnt a nimfás faliszőnyeg alatt, egy rúgással kitárta a titkos ajtót, és ügyesen lavírozva a csúszós korlát mentén hanyatt-homlok rohanni kezdett lefelé a csigalépcsőn. Rience utána vetette magát, de a költő biztos volt a dolgában — úgy ismerte a titkos átjárót, mint a saját tenyerét, nem egyszer vette már hasznát a hitelezői, féltékeny férjek vagy a pofán csapására kész konkurencia elől menekülve, akiktől időnként ellopott egy-egy rímet vagy dallamot. Tudta, hogy a harmadik fordulónál kitapint majd egy forgóajtót, és mögötte ott lesz a pincébe vezető létra. Biztos volt benne, hogy az üldözője, ahogy előtte oly sokan mások, képtelen lesz majd lefékezni, hanem tovább szalad, és rálép a csapóajtóra, minekutána a disznóólban landol. Biztos volt benne, hogy az összetört, szarral összemocskolt és disznók által eldöngetett üldözőjének elmegy a kedve a hajsztától.

Kökörcsin tévedett, mint mindig, amikor biztos volt valamiben. A háta mögött hirtelen kékesen felvillant valami, és a költő érezte, ahogy elzsibbadnak, megdermednek és megmerevednek a tagjai. Nem sikerült lelassítania a forgóajtónál, a lábai felmondták a szolgálatot. Felkiáltott, és a szűk folyosó falának neki-nekiütődve végiggurult a lépcsőkön. A csapóajtó száraz recsenéssel nyílt ki alatta, a trubadúr pedig a mélybe, a sötétségbe és a bűzbe zuhant. De mielőtt még a kemény talajba csapódott és elvesztette az eszméletét, eszébe jutott, hogy Mama Lantieri említett valamit a disznóól tatarozásával kapcsolatban.

Az összekötözött csuklóiban és az ízületekből kegyetlenül kiugrasztott vállaiban sajgó fájdalom térítette magához. Kiáltani akart, de nem tudott; úgy érezte, mintha agyaggal tapasztották volna be a szájüregét. A talajon térdelt, és egy csikorgó kötél húzta a kezénél fogva a magasba. Enyhíteni akarva a vállalai terhét megpróbált felemelkedni, de a lábait is összekötözték. Mégis sikerült fojtogatva és fulladozva felállnia — ebben nagy mértékben segítségére volt a zsineg, amely könyörtelenül húzta magával.

Rience ott állt előtte, és gonosz, vizes szeme csillogtak a lámpás fényében, melyet a mellette tornyosuló majd' kétméteres, borotvátlan, tagbaszakadt fickó tartott. Egy másik, minden bizonnyal nem kisebb gazfickó a háta mögött állt. Kökörcsin hallotta, ahogy lélegzik, érezte az áporodott verejtékszagát. Épp ez a másik, ez a búzló volt az, aki a poéta csuklóihoz erősített és a tetőgerendán átvett kötelet húzta.

Kökörcsin talpa elemelkedett a talajtól. A költő orrát sípoló hang hagyta el, de semmi több nem telt ki tőle.

— Elég — mondta végül Rience, szinte azonnal, de Kökörcsinnek úgy tűnt, egy örökkévalóság telt el. Talajt ért, de letérdelni minden igyekezete ellenére sem tudott — a megfeszített zsinog még mindig olyan feszesen tartotta, akár a húr.

Rience közeledett felé. Az arcán még csak a nyoma sem látszott az érzelemnek, könnybe lábadt szemének kifejezése jöttányit sem változott. Ahogyan a hang is, amin megszólalt, nyugodt volt, halk, egyenesen kissé unott.

— Te nyomorult rímkovács. Te vakarék. Te ganéj. Te önhitt senki. Előlem akartál elmenekülni? Előlem még senki sem menekült el. Nem fejeztük be a beszélgetést, te ripacs, te bárányfejű. Kérdeztem tőled valamit lényegesen kellemesebb körülmények között. Most pedig válaszolni fogsz a kérdéseimre, de lényegesen kellemetlenebb körülmények közt. Igaz, hogy válaszolni fogsz?

Kökörcsin készségesen bólogatott. Rience csak ekkor mosolyodott el. És jelt adott. A bárd kétségbeesetten visított, érezve, ahogyan a kötél megfeszül, és hátracsavart karjai megreccsennek az ízületben.

— Nem tudsz beszélni — állapította meg a továbbra is kéjesen mosolygó Rience. — De fáj, igaz? Hogy tudd, egyelőre a magam öröme húzattalak fel, mert borzasztóan szeretem nézni, amikor fáj valakinek. Na, még egy kicsit feljebb.

Kökörcsin kis híján megfulladt, úgy sípolt.

— Elég — adta ki végül a parancsot Rience, azután közelebb lépett, és a zsabójánál fogva megragadta a költőt. — Hallgass meg, kiskakas. Most leveszem rólad az átkot, hogy újra beszélni tudj. De ha a szükségesnél feljebb próbálsz emelni azt az elragadó hangodat, megbánod.

Tett egy rövid kézmozdulatot, gyűrűjét a poéta arcához érintette, és Kökörcsin érezte, ahogy visszatér az érzés az állkapcsába, a nyelvébe és a szápadlásába.

— Most — folytatta halkan Rience — felteszek neked néhány kérdést, te pedig felelni fogsz rájuk, gondolkodás nélkül, gyorsan és kimerítően. Ha pedig akár csak egy pillanatra is tétováznai vagy dadogni kezdesz, ha a legkisebb okot adod arra, hogy kétségeim támadjanak az igazmondásodat illetően... Nézz csak le.

Kökörcsin engedelmeskedett. Rémulten vette tudomásul, hogy a bokája kötelékeihez egy vékony zsinórt erősítettek, aminek a másik végét egy mésszel teli vödörhöz kötözték.

— Ha megparancsolom, hogy húzzanak feljebb — mosolyodott el ocsmányul Rience —, és veled együtt ezt a vödöröcskét is, akkor minden bizonnyal nem nyered többé vissza az uralmat a kezeid fölött. Kétlem, hogy valami ilyesmit követően képes lennél lanton játszani. Igazán mondom, hogy kétlem. Úgyhogy azt gondolom, beszélni fogsz. Igazam van?

Kökörcsin nem helyeselt, mert a félelemtől képtelen volt a fejét megmoccantani, vagy akár egy hangot is kiadni. Rience sem keltette azt a benyomást, mintha fontos volna neki a válasz.

— Magától értetődő — közölte —, hogy rögtön tudni fogom, igazat beszélsz-e, azon nyomban kiismerem magam minden kibúvón, nem hagyom, hogy megtévesszen holmi költői fogás vagy homályos erudíció. Mindez semmiség a számomra, ahogyan semmiség volt az, amikor megbénítottalak a lépcsősoron. Úgyhogy azt tanácsolom, te semmirekellő, hogy mérleelj minden szót. Na, kár az időért, kezdjük. Mint tudod, az egyik szépséges balladád hősnője érdekel, a cintrai Calanthe királyné unokája. Cirilla hercegkisasszony, akit Cirinek becéznek. Szemtanúk beszámolóí szerint a nevezett személy életét vesztette a város bevétele során, két évvel ezelőtt. Azonban a balladában igen képszerűen és meghatóan írod le a találkozását ama különös, már-már legendás illetővel, azzal a... vajákkal, Geralttal vagy Geraldal. Figyelmen kívül hagyva a költői badarságokat a végzetről és a sorsítéletekről, a balladából egyenesen következik, hogy a gyerek ép bőrrel úszta meg a Cintráért vívott harcot. Igaz volna ez?

— Nem tudom... — nyögte Kökőrcsin. — Az istenekre, én csak egy költő vagyok! Hallottam ezt-azt, a többit meg...

— Na?

— A többit kitaláltam. Konfabuláltam! Én semmit sem tudok! — üvöltött fel a bárd látva, hogy Rience jelt ad a bűzlő fickónak, és érezve, ahogyan a zsinór erősebben feszül meg. — Nem hazudok!

— Való igaz — bólogatott Rience. — Nem hazudsz egyenesen a szemembe, azt megérezném. De valamit csúrsz-csavarsz. Nem találtál volna ki csak úgy, minden ok nélkül egy balladát. Azt a vajákat meg ismered hiszen. Nem egyszer láttak téged a társaságában. Na, mondd már, Kökőrcsin, ha kedvesek neked az ízületeid. Mindent, amit csak tudsz.

— Azt a Cirit — csikarta ki magából a költő — a vajáknak rendelték. Úgymond meglepetés-gyermek... Biztosan hallotta, híres történet. A szülei esküt tettek, hogy a vajáknak adják...

— A szülei annak az örült mutánsnak kellett volna adják a gyereket? Annak a bérgyilkosnak? Hazudsz, rímkovács. Ilyen vicceket csicseregj csak az asszonyoknak.

— Így volt, az anyám lelkére megesküszöm — zokogott fel Kökőrcsin. — Biztos forrásból tudom... A vaják...

— A kislányról beszélj. A vaják egyelőre nem érdekel.

— Semmit sem tudok a lányról! Csak annyit tudok, hogy a vaják érte indult Cintrába, amikor a háború kitört. Találkoztam vele akkor. Tőlem hallott a mézárjáról, Calanthe haláláról... A gyerekről kérdezett, a királyné unokájáról... De hiszen én tudtam, hogy Cintrában mind odavesztek, az utolsó bástyából egy teremtett lélek sem menekült...

— Beszélj. Kevesebb metaforát. Több konkrétumot!

— Amikor a vaják tudomást szerzett Cintra elestéről és a mézárjáról, letett az utazásról. Mindketten északra menekültünk. Hengforsban váltam el tőle, azóta nem láttam... És mert útközben beszélt egy keveset arról a... Ciriről, vagy hogy hívják... és a végzetről... Hát megköltöttem ezt a balladát. Nem tudok többet, esküszöm!

Rience komoran nézett vissza rá.

— És hol van most ez a vaják? — kérdezte. — Ez a szörnyirtó bérenc, ez a költői lelkű mézáros, aki szeret a végzetről értekezni?

— Megmondtam, utoljára akkor láttam...

— Tudom, mit mondtál — fojtotta belé a szót Rience. — Buzgón hallgatom, amit mondasz. És te is buzgón hallgass engem. Pontosan felelj meg a neked feltett kérdésekre. A kérdés a következőképpen hangzott: ha senki sem látta ezt a vaják Geraltot vagy Geraldot több mint egy éve, akkor mégis hol rejtőznek? Hol szokott bujkálni?

— Nem tudom, hogy hol van az a hely — vágta rá fürgén a trubadúr. — Nem hazudok. Tényleg nem tudom...

— Túl gyorsan, Kökörcsin, túl gyorsan — mosolyodott el Rience ellenségesen. — Túl készségesen. Okos vagy, de óvatlan. Azt mondom, nem tudod, hol van. De felteszem, hogy tudod, mi is az.

Kökörcsin összeszorította a fogait. Dühében és kétségbeesésében.

— Nos? — Rience jelt adott a бүdös fickónak. — Hol bujkál a vaják? Hogy hívják azt a helyet?

A poeta hallgatott. A zsinór megfeszült, fájdalmasan megcsavarva a kezeit, a lábai elemelkedtek a földtől. Kökörcsin felordított, röviden, hirtelen hallgatva el, mert Rience mágusgyűrűje azon nyomban betömte a száját.

— Magasabbra, magasabbra — tette csípőre a kezét Rience. — Tudod, Kökörcsin, mágikusan is átfésülhetném az agyadat, de az olyan kimerítő. Azon kívül szeretem nézni, ahogy a szemek a fájdalomtól kiugranak a gödrükből. Meg aztán úgymond elmondod.

Kökörcsin tudta, hogy el fogja mondani. A bokájához erősített kötélen megfeszült, a mésszel teli vödör csikorogva csúszott arrébb a padlón.

— Uram — szólalt meg hirtelen a másik tagbaszakadt, és a lámpát köpönyegével letakarva kilesett a disznóól ajtónyílásán. — Valaki erre jön. Talán valami kurva.

— Tudjátok, mi a teendő — sziszegte Rience. — Oltsd el a lámpát.

A бүzlő alak elengedte a kötelet, Kökörcsin pedig magatehetetlenül a földre zuhant, de úgy, hogy lássa, ahogyan a lámpás fickó az ajtóhoz áll, a бүdös meg, egy hosszú késsel a kezében, a túloldalról leselkedik. A deszkák résein keresztül bevilágítottak a bordély fényei, a poeta hallotta a kiszűrődő énekszót és lármát.

A disznóól ajtaja felnyikordult és kitárult; egy alacsony, köpönyegbe burkolózott alak állt ott kerek, szorosan a fejéhez simuló sapkában. A fehérnép egy pillanatig habozott, aztán átlépte a küszöböt. A бүzlő fickó rávetette magát, lendületből vágott a késével. És térdre bukott, mert a kés nem lelt ellenállásra, úgy hatolt át a nőalak torkán, akár egy füstgomolyagon. Mert az alak valóban csak füstgomolyag volt, amely mostanra oszlani kezdett. De még mielőtt szertefoszlott volna, egy másik alak lépett a disznóólba, nehezen kivehető, sötét és fürgé, akár a menyét. Kökörcsin látta, ahogyan a köpönyegét a lámpást tartó férfira vetve átugrik a бүzlő fickó felett, látta, amint valami megvillan a tenyerében, hallotta, ahogyan a бүzös fulladozik és vadul felhorkan. A másik tagbaszakadt kikászálódott a köpönyeg alól, felugrott, suhintott a késével. A sötét alak kezéből tüzes villám lövellt ki sziszegve, és kísérteties pattanással áradt szét a fickó arcán és mellén, akár a lángoló olíva. A tagbaszakadt férfi élesen felvisított, a disznóólat az égő hús undorító szaga töltötte meg.

Rience ekkor támadott. Az ige, amelyet a nőre vetett, kék fénnel világította be a sötétséget, melyben Kökörcsin egy férfiruhába öltözött, mindkét kezével különösen gesztikuláló, karcsú nőt pillantott meg. Csak egy pillanatra látta, mert a kék derengés dörgés és vakító villanás közepette hirtelen eltűnt, Rience pedig dühében

üvöltve hátrarepült, egy fa válaszfalba csapódott, ami recsegve összetört. A férfiruhás nő utána ugrott, a kezében tőr szikrázott fel. A disznóolat ismét fény árasztotta el, de ezúttal aranyló, mely a levegőben hirtelen feltűnő, fénylő oválisból sugárzott. Kökőrcsin látta, ahogyan Rience felpattan a padlóról, és az oválisba veti magát, hogy aztán azon nyomban eltűnjön. Az ovális veszített fényéből, de még mielőtt teljesen kihunytt volna, a nőnek sikerül odaszaladnia, és a karjait előre nyújtva érthetetlenül elkiáltania magát. Valami megreccsent és felzúgott, a kihunyóban lévő ovális egy pillanatig sűrítő lángokkal csapott föl. A távolból, nagyon messziről nehezen kivehető hang ütötte meg Kökőrcsin fülét, egy hang, amely nagyon emlékeztette egy fájdalmas kiáltásra. Az ovális teljesen kihunytt, a disznóolon ismét eluralkodott a sötétség. A költő érezte, hogy a száját betömő erő egyre enyhül.

— Segítség! — ordított fel. — Mentsenek meg!

— Ne óbégass, Kökőrcsin — mondta a nő, miközben mellé térdelt, és Rience pillangókésével elvágta a kötelékeit.

— Yennefer? Te vagy az?

— Csak nem fogod azt állítani, hogy elfelejtetted, hogy nézek ki. De talán a hangom sem idegen a te muzikális füleidnek. Fel tudsz állni? Nem tört csontod?

Kökőrcsin nagy nehezen feltápáskodott, feljajdult, és megdörzsölte fájó karjait.

— Mi van velük? — mutatott a padlón heverő testekre.

— Nézzük meg — csattintotta össze a varázslónő a kést. — Az egyiknek életben kellene lennie. Lenne hozzá néhány kérdésem.

— Ez itt — mondta a trubadúr a búzló fölött állva — talán él.

— Nem hiszem — állapította meg szenvtelenül Yennefer. — Annak átvágtam a légcsovét és a nyaki ütőerét. Lehet, hogy még motoszkál benne valami, de már nem sokáig fog motoszkálni.

Kökőrcsin megborzongott.

— Elvágtad a torkát?

— Ha a veleszületett óvatosságomból fakadóan nem küldök magam elé illúziót, akkor én feküdnék ott. Nézzük meg a másikat... A fenébe. Nézd meg, ekkora nagy ember, és nem bírta ki. Kár, kár...

— Az sem él?

— Nem viselte el a megrázkódtatást. Hmm... Egy kicsit túlságosan is megpörköltem... Nézd, még a fogai is elszenesedtek... Mi van veled, Kökőrcsin? Rókázni fogsz?

— Azt — válaszolta alig kivehetően a poéta, miközben előrehajolt, és a disznóól falának támasztotta homlokát.

— Ez minden? — tolta félre a kupáját a varázslónő, és a csirkével tűzdelt nyárs után nyúlt. — Semmiről sem hazudtál? Semmit sem hagytál ki?

— Semmit. Csak a köszönetet. Köszönöm, Yennefer.

A nő a szemébe nézett, és finoman bólintott; csillogó fekete fürtjei hullámba fogtak, zuhatagként hullva alá a válláról. A sült csirkét a fatálra csúsztatta, és gyakorlott mozdulatokkal hozzálátott a bontáshoz. Késsel és villával dolgozott. Kökőrcsin egészen addig csak egyetlen embert ismert, aki képes volt a csirkét késsel-villával ilyen ügyesen enni. Most már tudta, hol és kitől tanulta el Geralt. Hát,

gondolta magában, nem csoda, egy évig élt a nővel a vengerbergi házában, mielőtt még elmenekült volna, nem egy különcségre rákapatta ott. Lehúzta a másik csirkét a nyársról, gondolkodás nélkül letépte a combját, és tüntetőleg két marokra fogva rágcsálni kezdte.

— Honnan tudtad? — kérdezte a nőt. — Hogyan sikerült időben a segítségemre érkezned?

— Ott voltam a Bleobheris tövében a fellépésed alatt.

— Nem láttalak.

— Nem akartam, hogy lássanak. Később aztán utánad jöttem a városba. Itt vártam a fogadóban, elvégre nem lett volna illendő oda mennem, ahová te indultál, a kétes gyönyör és a kétségtelen tripper ama szentélyébe. De végül aztán türelmetlenkedni kezdtem. Az udvaron köröztem, amikor úgy tűnt, hangokat hallok kiszűrődni a disznóólból. Kiélesítettem a hallásomat, és akkor kiderült, hogy nem valami szodomitával állok szemben, ahogy kezdetben gondoltam, hanem rólad van szó. Hé, fogadós! Még bort, ha lesz szíves!

— Szolgálatára, méltóságos asszony! Már röpülök is.

— Ugyanazt, mint az előbb, ha kérhetem, de ezúttal víz nélkül. A vizet csak a fürdőben tűrhetem, a borban undorítónak találom.

— Szolgálatára, szolgálatára!

Yennefer félretolta a tányérját. A csirkén, ahogy Kökörcsin látta, elég hús maradt még a kocsmáros meg a családja reggelijére. A kés és a villa kétségkívül elegáns és finom dolog, de vajmi kevésbé hatékony.

— Köszönöm — ismételte meg —, hogy megmentettél. Az az átkozott Rience nem hagyott volna életben. Kicsikart volna belőlem mindent, hogy aztán levágjon, mint egy birkát.

— Én is így gondolom — öntött a nő bort mindkettejüknek, aztán felemelte a kupát. — Igyunk hát a te megmenekült egészségedre, Kökörcsin.

— A tiédre, Yennefer — viszonzta a bárd a köszöntőt. — Az egészségedre, amiért e naptól kezdve fohászkodni fogok, ahányszor csak alkalmam adódik rá. Az adósd vagyok, szépséges asszonyom, és a dalaimmal fogom ezt a tartozást megfizetni. Megdöntöm bennük a mítoszt, miszerint a varázslók érzéketlenek volnának a más bajával szemben, miszerint ne iparkodnának a szegény, szerencsétlen idegen halandóknak segítséget nyújtani.

— Mit mondjak — mosolyodott el a nő finoman hunyorogva ibolyaszín szemével. — A mítosznak megvan a maga alapja, nem ok nélkül keletkezett. De te nem vagy idegen, Kökörcsin. Hiszen ismerlek és kedvellek téged.

— Igazán? — mosolyodott el a költő is. — Valahogy egészen idáig ügyesen titkoltad. Még olyan véleménnyel is találkoztam, hogy úgy rühelsz engem, idézem, mint a pestist.

— Valamikor úgy is volt — komolyodott el hirtelen a varázslónő. — Aztán megváltozott a véleményem. Később aztán már hálás voltam neked.

— Miért, ha szabad kérdeznem?

— Nem számít — mondta a nő üres kupájával játszva. — Térjünk vissza a komolyabb kérdésekhez. Azokhoz, amiket a disznóólból tettél fel neked, miközben kiszakították a karjaidat a vállízületedből. Mi történt valójában, Kökörcsin? Valóban nem láttad Geraltot azóta, hogy a Jarugán túlra menekültetek? Tényleg nem tudtál

róla, hogy a háború végeztével visszatért délre? Hogy súlyosan megsebesült, annyira súlyosan, hogy már a haláláról járta szóbeszéd? Semmiről sem tudtál?

— Nem. Nem tudtam. Hosszú ideig Pont Vanisban múltam az időt, Esterad Thyssen udvarában. Aztán pedig Niedamirnál Hengforsban...

— Nem tudtál — csóválta a fejét a varázslónő, és meglazította a kaftánját. A nyakában egy fekete bársonyszalagon gyémántokkal kirakott obszidián csillag csillant meg. — Nem tudtál arról, hogy miután felgyógyult a sebeiből, Geralt Folyóntúlra utazott? Nem találsz ki, kit keresett ott?

— Azt épp kitalálom. De hogy megtalálta-e, azt nem tudom.

— Nem tudod — ismételte meg a nő. — Te, aki rendszerint mindenről tudsz, és mindenről énekelsz is. Még olyan bizalmas dolgokról is, mint valakinek az érzései. Hallgattam a Bleobheris alatt a balladáidat, Kökörcsin. Jó egypár strófát szenteltél a személyemnek.

— A költészetnek — morogta a férfi a csirkére pillantva — megvannak a maga törvényei. Senkinek sem szabadna sértődöttséget éreznie...

— „Haja, akár holló szárnya, akár vihar éjjelte... — idézte Yennefer túlzó nyomatékka —... s mennykő szunnyad violaszín szemében.. Így volt?

— Így őriztelek meg az emlékezetemben — mosolyodott el könnyedén a poéta. — Akárki azt meri állítani, hogy ez a leírás hazug, az vesse rám az első követ.

— Csak azt nem tudom — szorította össze ajkait a varázslónő —, ki hatalmazott fel téged arra, hogy a belső szerveimet jellemezsd. Hogy is volt? „Szíve mint az ékszer, mely nyakát övezi, kemény, akár a gyémánt, s akár a gyémánt, szenttelen, élesebb az obszidiánnál, s megsebez...” Magad találtad ki? Vagy esetleg...

A nő szája megremegett, elfintorodott.

—...vagy esetleg túl sokáig hallgattad valaki vallomásait és panaszát?

— Hmm... — köszörilte meg a torkát Kökörcsin, aztán messze kanyarodott a veszélyes témától. — Mondd csak, Yennefer, mikor láttad utoljára Geraltot?

— Régen.

— A háború után?

— A háború után... — Yennefer hangja alig észrevehetően megváltozott. — Nem, a háború után nem láttam. Hosszabb ideig... senkit sem láttam. No, de térjünk a tárgyra, költő uram. Némiképp meglepett a tény, hogy semmiről sem tudsz és semmiről sem hallottál, de mindezek ellenére valaki épp téged von kőpadra, információt akarva kicsikarni belőled. Téged nem nyugtalanít ez a dolog?

— Dehogynem.

— Hallgass ide — mondta a nő határozottan, és az asztalra csapta a kupáját. — Hallgass végig figyelmesen. Húzd ki azt a balladát a repertoárodából. Ne énekelj többet.

— Amiről beszélsz...

— Pontosan tudod, miről beszélek. Énekelj a nilfgaardi háborúról. Énekelj Geraltról és rólam, se nem ártasz, se nem használsz vele, jobb se lesz tőle, rosszabb se. De ne énekelj a Cintrai Oroszlánfiókról.

A nő körbenézett, ellenőrizve, hogy a vendégfogadó kevés kései vendége közül nem hallgatódik-e valaki, és kívárta, míg a rendezkedő cselédlány is visszatért a konyhába.

— Igyekezz elkerülni, hogy kettesben találkozz olyanokkal, akiket nem ismersz — mondta halkán a nő. — Azokkal, akik elfelejtik bevezetésképpen átadni a közös ismerősötök üdvözlését. Megértettél?

A férfi meglepetten nézett a nőre. Yennefer elmosolyodott.

— Dijkstra az üdvözlését küldi, Kökörcsin.

Most a bárd nézett körbe riadtan. Meglepetése olyan feltűnő kellett legyen, arckifejezése meg olyan mulatságos, hogy a varázslónő megengedett magának egy meglehetősen gúnyos grimaszt cserébe.

— Ha már itt tartunk — suttogta a nő az asztal fölött áthajolva —, Dijkstra jelentést kér. Verdenből térsz vissza, és Dijkstrát érdekli, miről is beszélnek Ervill király udvarában. Megkért, adjam át neked, hogy ezúttal legyen a jelentés tárgyilagos és részletes, és semmi esetre sem versbe szedett. Próza, Kökörcsin. Próza.

A poeta nagyot nyelt, és bólintott. Hallgatott, egy kérdésen járt az esze. De a varázslónő megelőzte.

— Nehéz idők közelednek — mondta halkán. — Nehezek és veszélyesek. Közeledik a változások ideje. Szomorú volna abban a tudatban megöregedni, hogy semmit sem tettünk azért, hogy a változások, amelyek közelednek, a jobbra irányuló változások legyenek. Igaz?

A férfi helyeslően bólintott, és megköszönte a torkát.

— Yennefer?

— Hallgatlak, költő uram.

— Azok ott a disznóólban... Jó volna tudni, kik voltak, mit akartak, ki küldte őket. Mindkettőt megölted, de hát a pletykák szerint képesek vagytok információkat kihúzni még a halottakból is.

— És arról, hogy a Káptalan ediktuma értelmében a nekromantia tilos, nem szól a fáma? Ugyan, Kökörcsin. Azok a rosszarcúak amúgy is biztos, hogy nem sokat tudtak. Az, amelyik elmenekült... Hmm... Vele más a helyzet.

— Rience. Varázsló volt, igaz?

— Igen. De nem különösebben ügyes.

— De mégis megszökött előled. Láttam, hogyan. Teleportált, így van? Talán ez nem árulkodik valamiről?

— Persze, hogy árulkodik. Arról, hogy valaki segített neki. Ennek a Rience-nek nem volt sem elég ideje, sem elég ereje, hogy egy levegőben függő ovális portált megnyisson. Egy ilyen teleport nem akármilyen. Világos, hogy valaki más nyitotta meg. Valaki nála összehasonlíthatatlanul erősebb. Ezért félttem üldözőbe venni, nem tudván, hogy hol lyukadok ki. De elég tüzes hófokot eresztettem a nyomába. Sok ígére és égésre szánt elixírré lesz szüksége, és még akkor is jó ideig megmarad a nyoma.

— Ha tudod, hol van Geralt, oda kellene menned, hogy figyelmeztess. Tartozol neki ennyivel, Yennefer. Hiszen valami egykor összekötött titeket.

— Valóban — közölte a nő hűvösen. — Valami összekötött minket. Ezért némiképp ismerem őt. Nem szerette, ha valaki ráerőszakolta a segítségét. Ha pedig segítségre volt szüksége, olyan embereknél kereste, akikben megbízott. Azóta több mint egy év eltelt, és én... semmilyen hírt nem kaptam tőle. Ha pedig tartozásról van szó, hát én pontosan annyival tartozom neki, amennyivel ő nekem. Se többel, se kevesebbel.

— Akkor hát én megyek — kapta föl a fejét a férfi. — Mondd el...

— Nem mondom — szakította félbe Yennefer. — Lelepleztek, Kökörcsin. Újra rád támadhatnak, minél kevesebbet tudsz, annál jobb. Tűnj el innen. Menj Redaniába, Dijkstra-hoz és Filippa Eilharthoz, csatlakozz Vizimir udvarához. És még egyszer figyelmeztetek: felejtse el a Cintrai Oroszlánfiókot. Cirit. Tégy úgy, mintha sosem hallottad volna ezt a nevet. Tedd, amire kérek. Nem szeretném, ha valami baj érne. Túlságosan kedvellek ahhoz, túlságosan sokat köszönhetek neked...

— Már másodszorra mondd ezt. Mit köszönhetsz nekem, Yennefer?

A varázslónő elfordította a fejét, sokáig hallgatott.

— Te utaztál vele — mondta végül. — Neked köszönhetően nem volt egyedül. A barátja voltál. Vele voltál.

A bárd lesütötte a szemét.

— Nem sok haszna volt belőle — morogta. — Nem sok hasznát vette ennek a barátságának. Főképp csak gondja volt velem. Állandóan ki kellett húznia valamiféle csávából... Segíteni nekem...

A nő áthajolt az asztal felett, a bárd kezére fektette a kezét, és egy szót sem szólva erősen megszorította. Szemében szomorúság bujkált.

— Menj Redaniába — ismételte meg kis idő múltán. — Menj Tretogorba. Ott Dijkstra és Filippa oltalma alatt leszel. Ne próbáld játszani a hőst. Veszélyes játszmába keveredtél, Kökörcsin.

— Vettem észre — vágott savanyú arcot a férfi, és megmasszírozta sajtó vállát. — Épp ezért gondolom, hogy figyelmeztetni kell Geraltot. Csak te tudod, hol kell keresni. Ismered az utat. Úgy sejtem, jártál ott... vendégként...

Yennefer félrefordult. Kökörcsin látta, hogy összeszorítja a száját, hogy megrándulnak az arcizmai.

— Valóban, megesett velem korábban — felelte a nő, és volt a hangjában valami megfoghatatlanul különös. — Megesett, hogy vendégként jártam ott. De sosem hívatlanul.

A szél vadul felsüvített, hullámokat vert a romokat benövő fűcsomókon, felsusogott a galagonya és a magas csalán között a bozótban. Felhők vonultak át a holdkorong előtt, egy pillanatra megvilágítva az erődítményt, sápadt, árnyéktól hullámzó derengéssel árasztva el a várarkot és a fal maradványait, feltárva a csorba fogaikat vicsorító, fekete szemgödreikkel a semmibe meredő koponyák halmait. Ciri vékony hangon felsikoltott, és a vaják köpönyege alá rejtette a fejét.

A sarokkal megtaszajtott kanca óvatosan lépett át egy téglarakáson, és beért a beomlott árkád alá. Kőlapokon csilingelő patkói kísérteties visszhangot keltettek a falak között, melyet a tomboló szél fojtott el. Ciri a ló sörényébe kapaszkodva reszketett.

— Félek — suttogta.

— Nincs mitől félned — válaszolta a vaják a vállára fektetve kezét. — Az egész világon nehéz biztonságosabb helyet találni. Ez itt Kaer Morhen, a Vajákok Fészke. Valaha gyönyörű vár állt itt. Sok évvel ezelőtt.

A lány nem válaszolt, mélyen lehajtotta a fejét. A vaják kancája, akit Keszegnek neveztek, halkán prüszkölt, mintha csak ő is nyugtatni akarná a kislányt.

Alámerültek a sötét mélységbe, az oszlopok és árkádok között húzódó hosszú, véget nem érő átjáróba. Keszeg magabiztosan és készségesen lépdelt, ügyet sem vetve az áthatolhatatlan sötétségre, élénken csattogtatta patkóit a padozaton.

Előttük, a folyosó végén hirtelen vörös fénnel egy egyenes, függőleges sáv gyulladt ki. Ahogyan nőtt és egyre szélesedett, ajtóvá változott, mely mögül derengés tört elő: a fal vasgyűrűibe tűzött fáklyák villódzó fénye. Az ajtóban a ragyogástól elmosódó, fekete alak állt.

— Ki az? — hallotta Ciri a kutyaugatást idéző dühös, érces hangot. — Geralt?

— Igen, Eskel. Én vagyok.

— Lépj hát be.

A vaják leszállt, kiemelte Cirit a nyeregből, a földre állította, és a kezébe nyomta a batyuját, amit a kislány görcsösen, mindkét kezével magához szorított, azt sajnálva, hogy túl kicsi ahhoz, hogy teljesen elbújhasson mögötte.

— Várj meg itt Eskellel — mondta a vaják. — Elvezetem Keszeget az istállóba.

— Gyere a fényre, gyerek — vakkantott oda az Eskelnek nevezett férfi. — Ne állj ott a sötétben.

Ciri felnézett, a férfi arcára, és csak nehezen tudta visszatartani a rémület kiáltását. Nem ember volt. Bár két lábon állt, bár izzadtság- és füstszaga volt, bár hétköznapi, emberi öltözéket viselt, nem volt ember. Egyetlen embernek sem lehet, gondolta, ilyen arca.

— Na, mire vársz? — ismételte Eskel.

A lány nem mozdult. A sötétségben hallotta Keszeg patkóinak távolodó kopogását. Valami puha és cincogó futott keresztül a lábán. Felszökött.

— Ne ácsorogj a homályban, kölyök, mert a csizmádba harapnak a patkányok.

Ciri magához szorította a batyuját, és fürgén megindult a fény irányába. A patkányok cincogva tértek ki a lába elől. Eskel előrehajolt, elvette tőle a csomagját, és felhajtotta a csuklyáját.

— Az ördögbe — dörmögte. — Kislány. Már csak ez hiányzott.

A kislány ijedten nézett a férfira. Eskel elmosolyodott. Ciri látta, hogy mégis csak ember, hogy egészen átlagos emberi arca van, csak éppen elcsúfítja egy hosszú, ocsmány, félkör alakú sebhely, amely a szája sarkától az arcán át egészen a füléig ér.

— Ha már itt vagy, üdvözöllek Kaer Morhenban — mondta a férfi. — Hogy hívnak?

— Ciri — válaszolt a lány helyett Geralt hangtalanul bontakozva ki a homályból. Eskel odafordult hozzá. Hirtelen gyorsan, egyetlen szó nélkül átölelte egymást a két vaják, erősen, keményen karolva át a másikat. Egyetlen rövid pillanatra.

— Élsz, Farkas.

— Élek.

— Na, akkor hát — emelt ki Eskel egy fáklyát a tartóból. — Gyertek. Bezárom a belső kaput, hogy ki ne szökjön a meleg.

Egy folyosón sétáltak. Itt is voltak patkányok, a falak mentén szaladtak, a sötét oldalágak mélyéről cincogtak fel, szétrebbentek a szövétnek által vetett ingatag fénykör elől. Ciri fürgén topogott, igyekezett lépést tartani a férfiakkal.

— Ki teled itt, Eskel? Vesemiren kívül?

— Lambert és Coën.

Meredek és csúszós lépcsőkön sétáltak lefelé. Lentről fényt láttak felszűrődni. Ciri hangokat hallott, megérezte a füst szagát.

A hatalmas csarnokot elárasztotta az óriási tűzrakás kémény szájában elveszve pattogó lángjainak fénye. Középen egy hatalmas, nehéz asztal állt. Az asztal mellett legkevesebb tíz ember foglalhatott helyet. Hárman ültek ott. Három ember. Három vaják, javította ki magát gondolatban Ciri. Csak a sziluettüket látta a tűzrakás vöröslő fényének előterében.

— Üdvözlég, Farkas. Vártunk rád.

— Üdvözlég, Vesemir. Üdv, fiúk. Jó újra itthon.

— Kit hoztál el közénk?

Geralt egy pillanatig hallgatott, aztán Ciri vállára tette a kezét, és kissé előre toka. A lány ügyetlenül, bizonytalanul lépkedett, bicegve és görnyedten, lehajtott fejjel. Félek, gondolta. Nagyon félek. Amikor Geralt rám talált és magával vitt, azt gondoltam, nem tér többé vissza a félelem, hogy már elmúlt... És tessék, ahelyett, hogy otthon lennék, itt vagyok ebben a borzalmas, sötét, romos várban, ami tele van patkányokkal és kísérteties zajokkal... Megint itt állok a vörös lángfallal szemben. Fenyegető, fekete alakokat látok, gonosz, természetellenesen csillogó szemeket látok, amik rám szegeződnek...

— Ki ez a gyermek, Farkas? Ki ez a kislány?

— Ő az én... — bicsaklott meg Geralt hangja hirtelen. A lány érezte a vállain a férfi erős, kemény tenyerét. És hirtelen elszállt belőle a félelem. Nyom nélkül eltűnt. A vörösén pattogó tűz meleget árasztott. Csak meleget. A fekete sziluettek barátok körvonalai voltak. Gondviselőké. A csillogó szemek érdeklődést sugároztak. Aggodalmat. És nyugtalanságot...

Geralt kezei megszorították a vállát.

— Ő a mi végzetünk.

Bizony mondom, nincsen a te számodra semmi utálatosabb ama monstrumnál, a természet elleninél, melyet vajáknak neveznek, mert amaz a rút bűbájosság és ördögösség szüleménye. Erény, lelkiismeret és skrupulus híján való lator az, valódi pokoli teremtmény, csak gyilkosság illő hozzá. Nincsen az olyannak, mint amaz helye a becsületes emberek közt.

És ama Kaer Morhen, hol ezen aljadék fészkel, hol szörnyű praktikáit gyakorolja, el kell töröltessen a föld felszínéről, s a nyomát sóval s salétrommal kell behinteni.

Anonymus, Monstrum, avagy a vajáknak leírása

A tolerancia hiánya s a babona mindig is a csőcselék ostobáinak osztályrésze volt, s úgy vélem, sosem lesz lehetséges gyökerestől kiirtani azt, mert éppoly örök, akár az ostobaság maga. Ott, ahol ma hegyek tornyosulnak, tenger lesz egyszer, ott, ahol ma tengerek fodrozódnak, egyszer pusztaság lesz. De az ostobaság ostobaság marad.

Nicodemus de Boot, Elmékedések az életről, a boldogságról s a jólétről

Második fejezet

Triss Merigold fagyos kezeire lehelt, megmozgatta az ujjait, és elmormolt egy varázsigét. A lova, az a fakó paripa azonnal reagált az igére, prűszkölt, fűjtatott, és félrekapta a fejét, hidegtől és széltől könnyes szemmel pillantva a varázslónőre.

— Két választásod van, öregem — mondta Triss, miközben a kesztyűit húzta. — Vagy hozzászoksz a mágiához, vagy eladlak igavonónak valami parasztnak.

A paripa a fülét hegyezte, párafelhőt fűjt ki orrlyukán, és engedelmesen megindult lefelé az erdős hegyoldalon. A varázslónő a nyeregben előrehajolva próbálta elkerülni a zúzmarával borított ágak csapásait.

Az ige gyorsan hatott, már nem érezte a hideg csípését a könyökében és a tarkóján, elmúlt a hűvösség kellemetlen érzése, ami korábban arra kényszerítette, hogy előregörnyedjen és a vállai közé húzza fejét. A varázs, ami átmelegítette, elhomályosította az éhséget is, ami már néhány órája a gyomrát mardosta. Triss felvidult, kényelmesebben helyezkedett el a nyeregben, és az eddiginél nagyobb figyelemmel kezdte vizsgálni a környéket.

Attól a perctől fogva, hogy a járt utat elhagyta, egy szürkésfehér hegyoldal mutatta számára az irányt, és a havas csúcsok, melyek aranylón ragyogtak fel azon ritka pillanatokban, amikor a nap előbukkant a felhők mögül, ami leggyakrabban reggel és közvetlenül napnyugta előtt esett meg. Most, hogy már közelebb járt a hegylánchoz, jobban kellett figyelnie. Kaer Morhen körül a vidék híres volt a vadságáról és megközelíthetlenségéről, és a gyakorlatlan szemnek nem volt könnyű megtalálni a csorbát a gránitfalban, amihez az irányt kellett igazítani. Elég volt befordulni a számtalan szurdok vagy szoros egyikébe, hogy többé ne találja az ember, elveszítse a szeme elől. Még ő, aki ismerte a terepet, ismerte az utat és tudta, hol keresse a hágót, sem engedhetett meg magának egy pillanatnyi figyelmetlenséget sem.

Az erdő véget ért. A varázslónő előtt széles, kavicsokkal teleszórt völgy terült el, ami a túlsó oldal meredek sziklafaláig ért. A völgy közepén folyt tajtékot vetve, a sziklák és az áramlattal sodródó fatörzsek között zúgva a Gwenllech, a Fehér Kövek Folyója. Itt, a felső folyásánál a Gwenllech már csak sekély, bár széles patak volt. Itt nehézség nélkül át lehetett kelni rajta. Lejjebb, Kaedwenben, a középső folyásánál a folyó leküzdhetetlen akadályt jelentett — a vize sebes volt, a medrét pedig mély árkok szabdalták.

A vízbe hajtott paripa felgyorsította lépteit, szemmel láthatóan szeretett volna minél előbb a túlpartra jutni. Triss visszafogta kissé — az áramlat sekély volt, valamivel a ló szára fölé ért, de a medrét borító kövek csúszósak voltak, a sodra pedig gyors és erős. A víz háborgott és tajtékozott a háts lába körül.

A varázslónő az égre pillantott. Az erősödő hideg és szél itt, a hegyek között hóvihart jósolhatott, és a kilátás, hogy még egy éjszakát valami grottában vagy sziklahasadékban töltsön, nem vonzotta túlságosan. Ha a szükség úgy hozza, folytathatta volna az útját még a hóvihar közepén is, felkutathatta volna az utat

telepátiával, mágiával érzéketlenné tehetné volna magát a hidegre. Megtehetné volna, ha úgy hozza a szükség. De jobb szerette volna, ha nem hozza úgy.

Szerencsére Kaer Morhen már közel volt. Triss a lapos omladékra irányította a lovat, egy gleccserek és patakok vájta, hatalmas kőprizmára, és beléptek a sziklatömbök közötti szűk szorosba. A szurdok falai függőlegesen emelkedtek fel, úgy tűnt, mintha összetartanak valahol a magasban, ahol csak az ég keskeny kis csíkja választotta el őket. Melegebb lett, mert a sziklák között süvítő szél itt már nem érte utol, már nem verte és nem csípte.

A szurdok kiszélesedett, aztán egy szárazmederbe, végül pedig egy völgybe vezetett, nagy, kerek, erdővel benőtt teknőbe, ami a fogazott sziklák között terült el. A varázslónő rá se hederített a lágy esésű, könnyen járható szélére, hanem elindult egyenesen a közepébe, a sűrű rengeteg felé. Száraz ágak pattogtak a ló patái alatt. Mikor a paripa kénytelen volt kidőlt fatörzsön átlépni, felhorkant, táncba fogott, dobantott patáival. Triss megrántotta a kantárszárát, meghúzta a ló bozontos fülét, és csúnyán lehordta, gúnyosan utalgatva a hiányosságára. A háttas, aki egyébiránt tényleg úgy festett, mintha elszégyellte volna magát, egyenletesebben és élénkebben lépdelt tovább, választva meg az utat a sűrűségén keresztül.

Hamarosan tisztább területre értek; egy patak medrében haladtak tovább, ami épp, hogy csak csörgedezett az aszó alján. A varázslónő óvatosan tekintgetett körbe. Hamarosan megtalálta azt, amit keresett. A szurdok fölött, óriási szikláknak támaszkodva egy hatalmas, sötét, csupasz, mohától zöldellő fatörzs hevert vízszintesen. Triss közelebbi léptetett, meg akarván bizonyosodni róla, hogy ez valóban az Ösvény, és nem csak egy egyszerű fa, amit a vihar kidöntött. Aztán észrevette azt az alig kivehető, keskeny csapást, ami az erdő sűrűjébe vezetett. Nem tévedhetett — ez biztosan az Ösvény volt, a Kaer Morhen várát körbefonó, akadályokkal tűzdelt út, ahol a vajákok a futás sebességét és a légzésszabályozást gyakorolták. A keskeny utat Ösvénynek hívták, de Triss tudta, hogy a fiatal vajákoknak megvolt rá a saját nevük; a „Vágóhíd”.

A ló nyakához simult, miközben lassan áthaladt a törzs alatt. És akkor kőcsikorgást hallott. És egy futó gyors, könnyű lépteit.

Hátrafordult a nyeregben, és meghúzta a kantárszárát. Megvárta, hogy a vaják felérjen a rönkre.

A vaják felfutott a rönkre, nyílvesszőként suhant át rajta, könnyedén, ügyesen, fürgén, és hihetetlen kecsességgel, nem lassított, nem is egyensúlyozott a karjaival. Csak felvillant homályosan, és el is tűnt a fák között, egyetlen ágat sem lökve meg mindeközben. Triss hangosan felsóhajtott, és hitetlenkedve csóválta a fejét.

Mert a vaják, magasságából és felépítéséből ítélve, nagyjából tizenkét éves lehetett.

A varázslónő sarkával a zsufofakóra csapott, kieresztette a kantárszárát, és ügetve megindult a patak folyásával szemben. Tudta, hogy az Ösvény még egyszer átszeli a szurdokot azon a helyen, amit „Toroknak” neveztek. Szeretett volna még egy pillantást vetni a kisvajákra. Elvégre tisztában volt vele, hogy Kaer Morhenban vagy negyedszázada nem képeztek ki gyerekeket.

Nem sietett túlságosan. A Vágóhíd keskeny ösvénye az erdő sűrűjében kanyargott és tekergett; a kisvajáknak jelentősen több időt kellett a leküzdésének szentelnie, mint neki, aki rövidebb úton haladt. De nem is késlekedhetett. A Torok után az Ösvény az erdő felé kanyarodott, egyenesen az erődbe vezetett. Ha nem

kapja el a fiút a szakadéknál, elképzelhető, hogy már egyáltalán nem fogja látni. Járt már néhányszor Kaer Morhenban, és tisztában volt azzal, hogy csak azt látta, amit a vajások meg akartak neki mutatni. Triss nem volt olyan naiv, hogy ne tudja, elhanyagolható részét akarták csak neki megmutatni annak, amit Kaer Morhenban láthatott volna.

Néhány percnyi lovaglás után a patak kavicsos medrében megpillantotta a Torkot — egy kőzetrést a szurdok fölött, ami két hatalmas, mohos szikla közt tátongott, melyeket satnya, torz fácskák nőttek be. Eleresztette a kantárszárát. Zsufafakó lova prüszkölt, és a kavicsok között csordogáló vízhez hajtotta a fejét.

Nem kellett sokáig várnia. A vaják körvonalai felsejlettek a sziklán, a fiú ugrott, nem lassítva az iramon. A varázslónő hallotta, ahogy puha huppanással földet ér, aztán egy pillanattal később kövek dübörgését, az esés tompa zaját és egy halk kiáltást. Vagyis inkább sikkantást.

Triss gondolkodás nélkül leugrott a nyeregből, ledobta válláról a bundát, aztán eliramodott felfelé a domboldalon, gyökereknél és faágaknál fogva húzva magát egyre feljebb. Lendületből verekedte fel magát a sziklára, de elcsúszott a fenyőtűkön, és térdre esett a kövön kuporgó alak mellett. A kamasz, ahogy meglátta, felpattant, akár egy rugó, villámgyorsan hátrálni kezdett, és két kezével ügyesen előrántotta a hátára vetett kardot, de megbotlott, és hátravágódott a borókabokrok és az alacsony fenyők közé. A varázslónő nem emelkedett fel térdeplő helyzetéből; meglepetésében eltátott szájjal bámulta a fiút.

Merthogy egyáltalán nem fiú volt.

Hamuszín, egyetlenül és csúnyán levágott üstöke alól hatalmas smaragdzöld szempár nézett vissza rá, amely a lehangsúlyosabb vonását jelentette ennek a keskeny állú és kissé fitos orrú arcocskának. A lány szemeiben félelem bujkált.

— Ne félj — mondta bizonytalanul Triss.

A lányka még nagyobbra nyitotta a szemét. Szinte nem is lihegett, és izzadtnak sem tűnt. Világos volt, hogy nem egy napot futott már át a Vágóhídon.

— Nem esett semmi bajod?

A lány nem válaszolt, helyette ruganyosan felpattant, felszisszent a fájdalomtól, a bal lábára helyezte át a testsúlyát, előhajolt, és megtapogatta a térdét. Valamiféle bőrruhába volt öltözve, amit olyan módon varrtak — vagy inkább férceltek össze —, hogy a láttára minden szakmáját tisztelő szabó felvisített volna borzalmában és kétségbeesésében. Az egyetlen, ami a felszerelésében viszonylag újnak és rászabottnak tűnt, a térdig érő csizmája, az öve és a kardja volt. Pontosabban a kardocskája.

— Ne félj — ismételte Triss, de még mindig nem emelkedett fel a térdéről. — Hallottam, hogy elestél, megijedtem, azért siettem ide...

— Elcsúsztam — mordult fel a kislány.

— Nem esett semmi bajod?

— Nem. És neked?

A varázslónő felkacagott, megpróbált felállni, de az arca eltorzult, és elkáromkodta magát, amikor beléhasított a bokájából jelentkező fájdalom. Leült, óvatosan kinyújtotta a lábát, és megint elkáromkodta magát.

— Gyere csak ide, pöttöm, segíts felkelnem.

— Nem vagyok pöttöm.

— Mondjuk. Akkor viszont ki vagy?

— Vajáklány!

— Hah! Akkor hát gyere közelebb, és segíts felállnom, te vajáklány.

A kislány el sem mozdult a helyéről. Egyik lábáról a másikra állt, ujjatlan gyapjúkesztyűbe bújtatott kezével a kardja szíját babrálta, és közben gyanakodva méregette Trisst.

— Nincs mitől félned — mosolyodott el a varázslónő. — Nem vagyok én se útonálló, se valami idegen. Triss Merigoldnak hívnak, és Kaer Morhenba tartok. A vajákok ismernek engem. Ne mereszd rám úgy a szemed. Értékelem az óvatosságodat, de legyen eszed. Eljutottam volna idáig, ha nem ismertem volna az utat? Találkoztál az Ösvényen valaha egy teremtet lélekkel is?

A lány leküzdötte a habozását, közelebb lépett, és kinyújtotta a kezét. Triss felállt, alig élve a neki nyújtott segítséggel. Mert nem is a segítség volt számára fontos. Meg akarta nézni a kislányt közelebbről. És meg akarta érinteni.

Az apró vajáklány zöldes szeme semmi jelét nem mutatta mutációnak, ahogyan a kezeckéi érintése sem váltotta ki azt a könnyed, kellemes bizsergést, ami olyannyira jellemző a vajákokra. A hamuszőke gyermek, bár karddal a hátán futott a Vágóhíd csapásán, nem esett át sem a Fűvek Próbáján, sem a Változásokon. Triss biztos volt ebben.

— Mutasd a térded, pöttöm.

— Nem vagyok pöttöm.

— Elnézést. De bizonyára hívnak valahogy?

— Igen. A nevem... Ciri.

— Örvendek. Engedj közelebb, Ciri.

— Semmi bajom.

— Szeretném látni, hogy fest az a „semmi”. Aha, ahogy gondoltam. A „semmi” megtévesztésig hasonlít egy elszakadt nadrágra és az eleven húsig felszakadt bőrre. Állj nyugodtan, és ne félj.

— Nem félek... Auuu!

A varázslónő felnevetett, és a csípőjéhez dörzsölte ígétől viszkető tenyerét. A kislány előre hajolt, és a térdét nézte.

— Óóó — mondta. — Már nem is fáj! És lyuk sincs... Ez varázslat?

— Eltaláltad.

— Te boszorkány vagy?

— Megint eltaláltad. Bár beismerem, hogy jobb szeretem, ha varázslónőnek hívnak. Hogy össze ne kevered, használhatod a nevemet is. Triss. Egyszerűen csak Triss. Gyere, Ciri. Lent vár a lovam, együtt megyünk Kaer Morhenba.

— Futnom kellene — csóválta Ciri a fejét. — Nem jó, ha a futást megszakítjuk, mert akkor tej keletkezik az izmokban. Geralt azt mondja...

— Geralt a várban van?

Ciri elkomorult, összeszorította a száját, és hamuszín üstöke takarásából a varázslónőre meresztette a szemét. Triss ismét felnevetett.

— Rendben van — mondta. — Nem kérdezősködöm. A titok az titok, helyesen teszed, ha nem árulod el olyannak, akit alig ismersz. Gyere. Majd ott meglátjuk, ki van a várban, és ki nincs. Az izmokkal meg ne foglalkozz, tudom, hogyan kell a tejsavval elbánni. Nos, ez itt a háttér. Segítek...

Kinyújtotta a kezét, de Cirinek nem volt szüksége segítségre. Szinte el sem rugaszkodva, fürgén és könnyedén pattant fel a nyeregbe. A paripa meglepetésében

rángatózott és dobogott, de a kislány gyorsan megragadta a kantárszárat, és megnyugtatta.

— A lovakkal boldogulsz, ahogy elnézem.

— Én bármivel elboldogulok.

— Húzódj közelebb a kápához — csúsztotta lábát a kengyelbe Triss, és megkapaszkodott a ló sörényében. — Csinálj nekem egy kis helyet. És ne verd ki a szememet azzal a karddal.

A sarkával megbökött paripa poroszkálva haladt a patakmeder mentén. Újabb szurdokon keltek át, felháltak egy tojásdad emelkedőre. Onnan már látszottak Kaer Morhen kőomlások közé simuló romjai! — a részben romos védfal trapéza, a barbakán és a kapu maradványai, az öregtorony vaskos, tompa oszlopa.

A paripa prüszkölt és félrerántotta a fejét, amikor a híd maradványain átkeltek a várárok felett. Triss megrántotta a kantárszárat. Rá nem gyakoroltak hatást a csatorna fenekén heverő korhadt koponyák és csontvázak. Láttá már őket.

— Nem szeretem ezt — szólalt meg hirtelen a kislány. — Nem úgy van ez, ahogyan lennie kell. A halottakat el kell ásni a földbe. Kurgán alá. Igaz?

— Igaz — helyeselt nyugodt hangon a varázslónő. — Én is így gondolom. De a vajákok számára ez a csonttemető... emlékeztető.

— Mire emlékeztet?

— Kaer Morhent — irányította Triss a lovat a beomlott árkádok felé — megtámadták. Véres csatára került itt sor, amelyben szinte az összes vaják elpusztult; csak azok maradtak életben, akik nem voltak akkor az erődben.

— Ki támadott rájuk? És miért?

— Nem tudom — hazudta a nő. — Szörnyen régen történt, Ciri. Kérdezd meg a vajákoktól.

— Kérdeztem — morogta a kislány. — De nem akarták nekem elmondani.

Megértem őket, gondolta a varázslónő. Egy gyereknek, akit vajáknak képeznek ki, ráadásul egy kislánynak, aki nem esett át a mutációs változásokon, nem beszél az ember ilyesmiről. Nem mesél vérfürdőről egy ilyen gyereknek. Nem rémiszt meg egy ilyen gyereket azzal az eshetőséggel, hogy egy nap akár ő is hallhatja majd magáról azokat a szavakat, amiket a Kaer Morhenba menetelő fanatikusok ordibáltak annak idején. Mutáns. Szörnyeteg. Torzszülött. Istenek által elátkozott, a természet ellen való lény. Nem, gondolta magában, nem csodálkozom a vajákokon, hogy nem meséltek neked erről, kicsi Ciri. És én sem fogok mesélni neked erről. Nekem, kicsi Ciri, még több okom van arra, hogy hallgassak. Mert varázslónő vagyok, és a varázslók segítségével a fanatikusok nem vették volna akkor be a várat. Ahogyan az az undorító paszkvillus, a széles körben terjesztett „Monstrum”, amely a fanatikusokat feltüzeltette és gyilkosságra biztatta, valószínűleg szintén valami varázsló anonim műve volt. De én, kicsi Ciri, nem ismerem el a kollektív felelősséget, nem érzem magamban a készletét, hogy olyan eset nevében expiáljak, ami félszázaddal a születésem előtt ment végbe. És a csontvázak, melyek örök emlékeztetőül kell szolgáljanak, végül teljesen elkorhadnak, porrá omlanak és felejtésbe merülnek, elhordja őket a szél, mely szüntelenül süvít a domboldalon...

— Nem akarnak így heverni — mondta hirtelen Ciri. — Nem akarnak szimbólumok lenni, lelkiismeret-furdalók, se figyelmeztetések. De azt sem akarják, hogy a szél hordja el a hamvaikat.

Triss felkapta a fejét, amikor meghallotta a változást a kislány hangjában. Rögön megérezte a mágikus aurát, a pulzálást és a vér zúgását a halántékában. A teste megfeszült, de egy szót sem szólt, félt félbeszakítani és megzavarni, ami történt.

— Egyszerű kurgán — Ciri hangja egyre inkább természetellenesen ércessé, hűvössé és gonosszá vált. — Földhalom, amit csalán nő be. A halál szeme kék és hideg, és az obeliszk magasságának nincs jelentősége, a feliratnak sincs jelentősége, melyeket rávésnek. Ki tudhatná ezt jobban nálad, Triss Merigold, Tizennegyedik a Hegyről?

A varázslónő megdermedt. Látta, ahogyan a kislány kezei a ló sörényébe markolnak.

— Te meghaltál a Hegyen, Triss Merigold — szólalt meg ismét a gonosz, idegen hang. — Minek jöttél ide? Fordulj vissza, fordulj vissza azonnal, és vidd magaddal ezt a gyermeket, az Ősi Vér Gyermekeit, hogy átadhasd azoknak, akikhez tartozik. Tégy így, Tizennegyedik. Mert ha nem teszel így, meghalsz újra. Eljön a nap, amikor a Hegy megemlékezik rólad. Megemlékezik még rólad a tömegsír és az obeliszk, amelyre a nevedet rávésték.

A paripa hangosan felnyerített, és a fejét rázta. Ciri teste hirtelen megrándult, magához tért.

— Mi történt? — kérdezte Triss, próbálva uralkodni a hangján.

Ciri felköhögött, mindkét kezével végigsimította a haját, és megdörzsölte az arcát.

— Se... semmi... — mormolta bizonytalanul. — Fáradt vagyok, azért... Azért aludtam el. Futnom kellene...

A mágikus aura semmivé foszlott. Triss érezte, ahogy hirtelen támadt hideghullám keríti hatalmába a testét. Próbáira elhítenni magával, hogy mindez az épp kihunyó védővarázslat eredménye, de tudta, hogy ez nem igaz. Felnézett a vár kőtömegére, a romos lőrések rámeredő üres fekete szemgödreire. Megborzongott.

A ló patkói felcsendültek a várudvar kövezetén. A varázslónő fürgén lepattant a nyeregből, és odanyújtotta a karját Cirinek. Kihasználva, hogy a tenyereik összeértek, óvatosan mágikus lökést küldött felé. És megdöbbsent. Merthogy semmit sem érzett. Semmi reakciót, semmiféle választ. És semmi ellenállást. A kislányban, aki az imént hallatlanul erős aurát hozott mozgásba, nyoma sem volt a mágiának. Mostanra hétköznapi, ügyetlenül megnyírt és rosszul öltözött gyerek lett.

De hiszen ez a gyerek egy pillanattal korábban még nem volt hétköznapi gyerek.

Nem maradt ideje a történetek különlegességén elgondolkodni. A szétrombolt főkapu mögött ásító folyosó sötét torka felől vasalt ajtó csikorgása ütötte meg a fülét. Lecsúsztatta a válláról prêmes pelerinjét, levette rókaprém sapkáját, és gyors fejmozdulattal kibontotta a haját — legnagyobb büszkeségét és legfőbb ismertetőjegyét —, hosszú, arannyal csillogó, puha, a friss gesztenye színében ragyogó fürtjeit.

Ciri csodálattal sóhajtott fel. Triss elmosolyodott, boldoggá tette a hatás, amit keltett. A szép, hosszú és kieresztett haj ritkaságszámba ment, pozíciót és státuszt jelölt, olyan szabad nőt jelentett, aki a maga ura. Rendkívüli nőt — elvégre a „rendes” hajadonok varkocsba fonták a hajukat, a „rendes” házas asszonyok pedig főkötő vagy fejkendő alá rejtették el. A magas rangú asszonyok, beleértve a királynékat is, besüttették a hajukat és frizurába rendezték. A harcosnők rövidre nyírták. Csak a druidák és a varázslónők — meg a szajhák — kérkedtek

természetes sörényükkel, hogy kihangsúlyozzák szabadságukat és függetlenségüket.

A vajákok, mint mindig, most is váratlanul bukkantak elő, mint mindig, szinte hangtalanul, és mint mindig, nem tudni, honnan. Ott álltak a nő előtt, magasan, karcsún, mellükön összefont kézzel, bal lábukra helyezve a testsúlyukat, abban a helyzetben, melyből, ahogy azt pontosan tudta, a pillanat töredéke alatt képesek támadni. Ciri ugyanebben az alapállásban foglalt helyet mellettük. A maga karikatúrisztikus kis ruhájában elmondhatatlanul mulatságosan festett.

— Üdv Kaer Morhenban, Triss.

— Üdv, Geralt.

A férfi megváltozott. Olyan benyomást keltett, mintha megöregedett volna. Triss tudta: hogy ez biológiailag lehetetlen — persze a vajákok is öregedtek, de túlságosan is lassan ahhoz, hogy egy egyszerű halandó vagy egy olyan fiatal varázslónő, mint ő, észrevehette volna a változásokat. De elég volt egyetlen pillantás, hogy a megértse, az öregedés testi folyamatait képes volt feltartóztatni a mutáció. A lelkieket nem volt képes. Geralt ráncokkal szabdalt arca volt a legjobb példa erre. Triss mély fájdalommal szakította el a tekintetét a fehérhajú vaják szemeitől. A szemektől, amelyek nyilvánvalóan túl sokat láttak. Ezen túl azonban semmit nem vett észre azokban a szemekben abból, amire számított.

— Üdv— ismételte a férfi. — Örömmel tölt el minket, hogy a kedvedre szolgált ideutazni.

Eskel Geralt mellett állt; a haja színét és az arcát elcsúfító hosszú heget leszámítva úgy hasonlított a Farkashoz, mintha a testvére volna. És ott állt Kaer Morhen legfiatalabb vajákja, Lambert is; mint mindig, most is randa, gúnyos vigyorral az arcán. Vesemir nem volt közöttük.

— Üdvözlég, kerülj beljebb — szólalt meg Eskel. — Hideg van, és úgy süvít a szél, mintha fellógatta volna magát valaki. Ciri, hát te hova? Rád nem vonatkozik a meghívás. Még magasan áll a nap, ha nem is látszik. Még gyakorolhatsz.

— Ejnye — rázta meg a varázslónő fürtjeit. — Látom, már az udvariasság sem a régi a Vajákok Fészkében. Ciri üdvözölt elsőként, idevezetett a varba. Illene csatlakoznia a társasághoz...

— A lány tanul nálunk, Merigold — húzta a száját Lambert a mosoly valamiféle paródiájára. Mindig úgy hívta: „Merigold”, megszólítás nélkül, keresztnév nélkül. Triss ki nem állhatta ezt. — Diák, nem pedig majordomus. A vendégek üdvözlése, még az olyan kedveseké is, amilyen te vagy, nem tartozik a kötelességei közé. Gyerünk, Ciri.

Triss könnyedén vállat vont, úgy téve, mint aki nem látja Geralt és Eskel zavart tekintetét. Hallgatott. Nem akarta még inkább zavarba hozni őket. És mindenekelőtt nem akarta, hogy észrevegyék, mennyire kíváncsivá és izgatottá vált a lány miatt.

— Elvezetem a lovadat — ajánkozott Geralt a kantárszár után nyúlva. Triss lopva odacsúsztatta a kezét, és a tenyereik összetalálkoztak Ahogy a tekintetük is.

— Veled megyek — mondta fesztelenül. — Van a málhában néhány apróság, amire szükségem lesz.

— Nem is olyan régen szerezteél nekem néhány kellemetlen percet — morogta a férfi rögtön azután, hogy az istállóba beléptek. — A saját szememmel láttam az impozáns sírkövedet. A soddeni csatában halt hősi halálot emlékéül állított

obeliszket. Csak nemrég jutott el hozzám a híre, hogy tévedés volt. Fel nem tudom fogni, hogyan lehet léged bárkivel is összetéveszteni, Triss.

— Hosszú történet — válaszolta a nő. — Alkalomadtán majd elmesélem. A kellemetlen percek pedig szíveskedj nekem megbocsátani.

— Nincs mit megbocsátanom. Az utóbbi időben kevés okom volt az örömré, és azt, amit annak a híre hallatán éreztem, hogy élsz, nehéz bármely másikkal összevetni. Talán csak azzal, amit ebben a pillanatban érzek, amikor rád pillantok.

Triss érezte, hogy valami elpattan benne. A fehérhajú vajákkal való találkozás keltette félelem egész úton harcolt benne a találkozás reményével. Aztán irt volt ez a fáradt, meggyötört arc, ez a mindentudó, beteg szempár, és a szavak, hűvösek és kimértek, természetellenesen nyugodtak, de mégis olyannyira érzelemtől lüktetőek...

A férfi nyakába borult, azonnal, gondolkodás nélkül. Megragadta a kezét, erőszakosan a tarkójára vonta, a haja tövéhez. A bizsergés szétáradt a hátán, és olyan gyönyörrel töltötte el, hogy kis híján felkiáltott. Hogy a kiáltást visszatartsa és elfojtsa magában, ajkával megkereste a férfi ajkát, és rátapasztotta. Reszketett, ahogy erősen a férfihoz simult, egyre gerjesztette és fokozta magában az izgalmat, mind jobban megfélelkezve magáról.

Geralt azonban nem feledkezett meg magáról.

— Triss... Kérlek.

— Ó, Geralt... Olyan borzasztóan...

— Triss — tolta el magától finoman a nőt. — Nem vagyunk egyedül. Jönnek.

A nő a bejáratra pillantott. A közeledő vajákok árnyékát csak egy pillanattal később vette észre, a lépéseiket még később hallotta meg. Mit lehet tenni, a hallása, melyet egyébiránt élesnek tartott, nem vetekedhetett a vajákokéval.

— Triss, gyermekem!

— Vesemir!

Igen, Vesemir valóban öreg volt. Ki tudja, hogy nem volt-e öregebb Kaer Morhennál. De gyors, erélyes és ruganyos léptekkel közeledett felé, az ölelése erőteljes volt, a kezei erősek.

— Örülök, hogy újra látlak, nagyapó.

— Adj egy csókot. Ne, ne a kezemre, te kis boszorkány. A kezemet majd csókolgatod akkor, ha a ravatalon fekszem. Ami bizonyára hamarosan bekövetkezik. Ó, Triss, jó, hogy jöttél... Ki gyógyít ki ebből, ha nem te?

— Kigyógyítani, téged? Miből? Talán a tacsó húzásokból! Vedd el a kezedet a hátsómról, te vénember, vagy lángra gyújtom azt a bozontos ősz szakálladat!

— Bocsáss meg. Folyton elfelejtem, hogy megnőttél, és már nem fektethetlek a térdemre, hogy elfenekeljelek. Ami meg az egészségemet illeti... Ó, Triss, az öregség mindennapi betegség. Úgy szaggat a csontjaimban, hogy üvölteni tudnék. Segítesz az öregnek, gyermekem?

— Segítek — szabadult ki a varázslónő medve öleléséből, és a Vesemirt kísérő vajákra pillantott. Fiala volt, Lamberttel egyidősnek látszott. Rövid, fekete szakállat viselt, ami azonban nem takarta el csúf himlőhelyeit. Ez elég szokatlan volt, mert a vajákok általában fölöttébb ellenállóak voltak a fertőző betegségekkel szemben.

— Triss Merigold, Coën — mutatta be őket egymásnak Geralt. — Coën az első telét tölti velünk. Északról jött, Povissból.

A fiatal vaják meghajolt. Szokatlanul világos, sárgászöld szivárványhártyája volt, és a vörös szálak szabdalta szemlencséje a szem nehéz, problémás mutációs folyamatára utalt.

— Induljunk, gyermekem — mondta Vesemir, miközben karon fogta a nőt. — Az istálló nem megfelelő hely a vendégek fogadására. De nem bírtam kivárni.

Ciri a várudvaron, a romok szélétől védett kanyarulatában gyakorolt Lambert irányítása alatt. Ügyesen egyensúlyozott a láncokra függesztett gerendán, kardjával egy bőrzsákot támadott, amit úgy kötöztek át szíjakkal, hogy az emberi testet utánozza. Triss megállt.

— Rossz! — üvöltötte Lambert. — Túl közel mész! És ne kaszabolj vaktában! Megmondtam, a kard legvégével, a nyaki ütőérre! Hol van a humanoid nyaki ütőere? A feje búbján? Mi van veled? Koncentrálj, hercegkisasszony!

Aha, gondolta Triss. Akkor hát valóban igaz, nem legenda. Ő az. Jól sejtettem.

Úgy döntött, késlekedés nélkül támadásba lendül, és nem engedi, hogy a vajákok kibúvót találjanak.

— A híres meglepetés-gyermek? — mondta Cirire mutatva. — Jól látom, hogy igen erőlesen fogtatók a sors és a végzet óhajának teljesítéséhez? De lehet, fiúk, hogy összekevertétek a meséket. Azokban a mesékben, amiket nekem meséltek, a pásztorlányokból és az árvákból lettek a hercegkisasszonyok. Itt meg, úgy látom, vajákok csinálnak a hercegkisasszonykákból. Nektek nem tűnik úgy, hogy kissé merész ez a terv?

Vesemir Geraltra pillantott. A fehérhajú vaják hallgatott, arca rezzenéstelen maradt, még a szeme rebbenésével sem válaszolt a néma segélykérésre.

— Nem úgy van, ahogy gondolod — köszörülte meg a torkát az öreg. — Geralt múlt ősszel hozta ide. Neki nincs senkije, csak... Hogyan ne higgyen az ember a végzetben, Triss, ha...

— Mi köze van a végzetnek a karddal való hadonászáshoz?

— Karddal tanítjuk — szólalt meg halkán Geralt a nő felé fordulva és egyenesen a szemébe nézve. — Mert mégis mire tanítanánk? Semmi mást nem ismerünk. Végzet vagy sem, most Kaer Morhen az otthona. Legalábbis egy időre. A kiképzés és a bajvívás szórakoztatja, egészségben és jó formában tartja. Lehetővé teszik, hogy elfeledkezzen a tragédiáról, amit átélt. Most ez az otthona, Triss. Nincs neki másmilyen.

— Számos cintrai — állta a férfi tekintetét a varázslónő — menekült a vereség után Verdenbe, Bruggébe, Temeriába, a Skellige-szigetekre. Vannak közöttük méltóságok, bárók, lovagok. Barátok, rokonok... ahogyan a törvény szerinti... alattvalói is ennek a kislánynak.

— A barátai és rokonai nem keresték a háború után. Nem ők találtak rá.

— Mert nem nekik rendelte a végzet? — mosolygott a férfira, nem különösebben őszintén, de kimondottan szépen. A lehető legszebben, ahogy tudott. Nem akarta, hogy ilyen hangon beszéljen vele.

A vaják megvonta a vállát. Triss, aki már ismerte kissé, azonnal taktikát változtatott, és lemondott az érvelésről.

Újra Cirire nézett. A kislány, ügyesen lépkedve a korláton, gyors félfordulatot tett, és azonnal továbbugorva, könnyedén támadott. Az eltalált bábu meglendült a kötélén.

— Na végre! — kiáltotta Lambert. — Végre felfogtad! Vissza és még egyszer. Meg akarok bizonyosodni róla, hogy nem véletlen volt!

— Az a kard — fordult oda Triss a vajákokhoz — élesnek tűnik. A gerenda csúszósnak és ingatagnak tűnik. A tanár pedig idiótának tűnik, aki üvöltözéssel gyakorol nyomást a kislányra. Nem féltek, hogy valami szerencsétlen baleset történik? Vagy arra számítottok, hogy a végzet majd megóvjá tőle a gyereket?

— Ciri majdnem fél évig gyakorolt kard nélkül — mondta Coën. — Tudja, hogy kell mozogni. Mi pedig így gondoljuk, mert...

— Mert ez az otthona — fejezte be Geralt halkan, de határozottan. Nagyon határozottan. Olyan hangon, ami véget vet a vitának.

— Hát igen, épp ez az — sóhajtott mélyet Vesemir. — Triss, bizonyára elfáradtál. Éhes vagy?

— Nem tagadom — sóhajtott a nő, miután letett arról, hogy szemével Geralt pillantását keresse. — Őszintén szólva, alig állok a lábamon. Útban idefelé az utolsó estét egy félig beomlott pásztorkunyhóban töltöttem, ahol beástam magam a szalmába és a faforgácsba. Varázslatokkal tömtem be a viskó réseit; ha nem teszem, talán meg is fagyok. Tiszta dunyháról álmodom.

— Velünk vacsorázol. Rögvest. Aztán rendesen kialszod és kipihened magad. A legjobb szobát készítettük elő neked, azt ott, fent a toronyban. És odaállítottuk a legjobb ágyat, amit Kaer Morhenben találhatsz.

— Köszönöm — mosolyodott el könnyen Triss. A toronyban, gondolta. Jól van, Vesemir. Ma lehet a toronyban, ha annyira fontos neked a látszat. Aludhatok a toronyban, a legjobb ágyban Kaer Morhen minden ágya közül. Bár szívesebben tenném Geralttal a legrosszabban.

— Induljunk, Triss.

— Induljunk.

A szél csapkodta a zsalugátéereket, belekapott az ablakot takaró molyrágta gobelin maradványaiba. Triss egész Kaer Morhen legjobb ágyában feküdt, teljes sötétségben. Nem tudott elaludni. És korántsem az volt az oka ennek, hogy Kaer Morhen legjobb ágya egy rozoga régiség volt. Triss erősen gondolkodott. És valamennyi álmát elűző gondolata egyetlen alapvető kérdés körül forgott.

Miért hívták őt a várba? Ki tette? Miért? Mi célból?

Vesemir betegsége nem lehetett semmi más, csak ürügy. Vesemir vaják volt. Az, hogy egyúttal vénséges öregember is volt, nem változtatott a tényen, hogy az egészségét sok fiatal megirigyelhette volna. Még ha az derül ki, hogy az öreget egy mantikór fullánkja szúrta meg, vagy megmarta egy vérfarkas, Triss elhitte volna, hogy hozzá hívták. De hogy „szaggat a csontjaiban”? Nevetséges.

A szaggatást a csontjaiban, ami Kaer Morhen rémisztően hideg falaira való tekintettel nem is volt különösebben eredeti panasz, Vesemir meggyógyíthatná valamelyik vajákelixírrrel, vagy ami ennél is egyszerűbb: erős rozspálínkával, egyenlő arányban alkalmazva külsőleg és belsőleg. Semmi szüksége nem lenne varázslónőre, igékre, szüretekre és amulettekre.

Akkor hát ki hívta ide? Geralt?

Triss hánykolódott a dunyha alatt, érezte a testét elöntő meleghullámot. És az izgalmat, amit a dühe csak fokozott. Halkan elkáromkodta magát, belerúgott a

paplanba, és az oldalára fordult. Az öreg fekhely nyikorgott, eresztékei megreccsantek. Képtelen vagyok uralkodni magamon, gondolta. Úgy viselkedem, mint egy ostoba fruska. Vagy ami még rosszabb: mint egy elhanyagolt vénkisasszony. Még arra sem vagyok képes, hogy logikusan gondolkodjam.

Megint elkáromkodta magát.

Hát persze, hogy nem Geralt. Hagyjuk az érzelmeket, kincsem, hagyjuk az érzelmeket, emlékezz csak az arckifejezésére ott, az istállóban. Láttad már ezt az arckifejezést, kincsem, láttad te, ne áltasd magad. Azoknak a férfiaknak a buta, megtört, zavart arckifejezését, akik felejtenek, akik sajnálják, akik nem akarnak emlékezni arra, ami történt, és nem akarnak visszatérni ahhoz, ami volt. Az istenekre, kincsem, ne áltasd magad, most sincs másképp. Sosincs másképp. És te is tudod ezt. Hiszen nem kis gyakorlatod van ebben, kincsem.

Ha a nemi életéről volt szó, Triss Merigold minden joggal tekinthette magát tipikus varázslónőnek. Minden a tiltott gyümölcs savanykás ízével kezdődött, ami oly izgatón volt az akadémia szigorú szabályaival és a mesternők tiltásaival szemben, akiknél tanonckodott. Aztán eljött az önállóság, a szabadság és az örült promiszkuitás, ami, mint ahogy az általában történik, keserűséggel, kiábrándultsággal és közömbösséggel végződött. A magány hosszú időszaka követte, és a felfedezése, hogy a stressz és a feszültség levezetéséhez teljességgel felesleges valaki olyan, aki az urának és parancsolójának kívánja magát tekinteni, amint a hátára fordult és letörölte a homlokáról az izzadságot. Hogy az idegek megnyugtatójának sokkal kevésbé problémás módjai is vannak, melyek ráadásul nem mocskolják össze vérrel a törölközőket, nem eresztgetnek laposakat a paplan alatt, és nem követelnek reggelit. Aztán a saját neme iránti vonzalom rövid és mulatságos időszaka következett, ami azzal a következtetéssel zárult, hogy a mocskok, a szellentés és a falánkság korántsem kizárólag a férfiak domíniuma. Végül, ahogy szinte minden mágnő, Triss is átnyergelt a más varázslókkal való szórványos és a maguk rideg, gépies és már-már rituális valójában idegesítő kalandokra.

És akkor megjelent Ríviai Geralt. A zaklatott életmódot folytató vaják, akit különös, zaklatott és viharos kapcsolat fűzött Yenneferhez, az ő szívbeli jó barátjához.

Triss mindkettejüket figyelte, és féltékeny volt, bár úgy tűnt, nincs mire féltékenynek lenni. A kapcsolatuk nyilvánvaló módon boldogtalanná tette mindkettejüket, egyenesen a pusztulásba vezetett, fájdalmas volt, és minden ésszerűséggel szemben... tartott. Triss nem értette.

És érdeklődéssel töltötte el. Olyannyira érdekelte, hogy...

Elcsábította a vajákot, épp csak egy kevéssé fordulva mágiához. Kedvező időszakra talált. Arra az időszakra, amikor Yennefer és a férfi ismét egymás torkának estek, és hevesen szétváltak. Geraltnak melegségre volt szüksége, és felejtetni akart.

Nem, Triss nem akarta elvenni őt Yennefertől. Alapjában véve fontosabb volt neki a barátnője, mint a férfi. De rövid viszonya a vajákkal nem okozott csalódást. Megtalálta azt, amit keresett — érzelmeket a büntudat, a félelem és a fájdalom formájában. A férfi fájdalmában. Átéltte ezt az érzelmet, felizgatta, és képtelen volt megfeledezni róla, amikor elváltak útjaik. Hogy mi a fájdalom, csak nemrég értette meg. Abban a pillanatban, amikor mindennél erősebben azt kívánta, hogy újra a férfival legyen. Csak egy kicsit, egyetlen pillanatra — de vele.

És most olyan közel volt...

Triss ökölbe szorította a kezét, és a párnájára csapott. Ne, gondolta, ne. Ne légy ostoba, kincsem. Ne gondolj arra. Gondolj inkább...

Cirire? Ő volna...

Igen. Ő a Kaer Morhenba tett látogatásának valódi oka. A hamuszín hajú kislány, akiből Kaer Morhenban vajákat akarnak csinálni. Valódi vajáklányt. Mutánst. Gyilkológépet, olyasvalakit, amilyenek ők maguk is.

Világos, gondolta hirtelen, ismét megérezve a hirtelen felindultságot, csak éppen ezúttal teljesen másfélét. Egyértelmű. Mutálni akarják a gyereket, alá akarják vetni a Fűvek Próbájának és a Változásoknak, de nem tudják, hogyan kell. Az öregek közül már csak Vesemir él, Vesemir pedig csak vívőleckéket adott. A Kaer Morhen alagsorában rejlő Laboratórium, a legendás elixírek porlepte üvegei, a lombikok, a sok alembik, kemence, retorta... Egyikük se tudja, hogyan kell ezeket használni. Mert az vitathatatlan tény, hogy a mutagén elixíreket valami renegát varázsló dolgozta ki az emlékezet előtti időkben, az őt követő varázslók pedig éveken át tökéletesítették azokat, éveken át mágikus kontroll alatt tartották a Változások folyamatát, melynek a gyerekeket alávetették. És egy ponton a láncolat megszakadt. Híján maradtak a mágikus tudásnak és képességeknek. A vajások kezében vannak a gyógynövények és a Fűvek, megvan a Laboratórium. Ismerik a receptet. De nincs varázslójuk.

Ki tudja, gondolta magában, lehet, hogy megpróbálták? Mágia felhasználása nélkül előkészített decoctumokat adtak a gyerekeknek?

Beleborzongott a gondolatba, hogy mi történhetett akkor azokkal a gyerekekkel.

És most, gondolta, mutálni akarnak egy kislányt, de képtelenek rá. Ami azt is jelentheti... Ami azt is jelentheti, hogy tőlem kérhetnek segítséget. És akkor megpillantom azt, amit egyetlen élő varázsló sem látott, megismerem, amit egyetlen élő varázsló sem ismer. A híres Fűveket és gyógynövényeket, a legnagyobb titokban tartott rejtélyes víruskultúrákat, a hírhedten sejtelmes recepteket...

És én leszek az, aki alávetem a szürkehajú gyermeket az elixírek sorának, én fogom megfigyelni a mutációs Változásokat, a saját szememmel fogom látni, ahogyan...

Ahogy a szürkehajú gyermek elpusztul.

Ó, nem. Triss ismét megborzongott. Soha. Nem ezen az áron.

Különben is, gondolta, lehet, hogy megint túlságosan korán izgatom fel magam. Lehet, hogy mégsem erről van szó. Vacsora közben beszélgettünk, pletykálgattunk erről-arról. Többször is megpróbáltam a meglepetés-gyermekre terelni a beszélgetést, eredménytelenül. Azonnal témát változtattak.

Figyelte őket. Vesemir feszült volt és gondterhelt, Geralt nyugtalan, Lambert és Eskel mesterkéltén vidám és beszédes, Coën olyan természetes, hogy az már természetellenes. Egyes-egyedül Ciri volt őszinte és nyitott; fagytól kipirult, borzas, boldog és ördögien falánk. Pirított kenyértől és sajttól sűrű sörlevest ettek, de Ciri csodálkozott, hogy nem kaptak gombát. Almabort ittak, de a kislány vizet kapott, ami láthatóan meglepte és undorította. Hol a saláta, kiáltott fel egyszer csak, mire Lambert alaposan lehordta, és ráparancsolt, hogy vegye le a könyökét az asztalról.

Gombák és saláta. Decemberben?

Világos, gondolta Triss. Azokkal a legendás barlangi szaprofitákkal, a tudomány számára ismeretlen hegyi gyomokkal etetik, és a titkos gyógynövényeikből készült forrázatokkal itatják. A kislány gyorsan fejlődik, ördögi, vajákokhoz méltó erőnlétre

tesz szert. Természetes módon, mutáció nélkül, kockázat nélkül, a hormonháztartás felborítása nélkül. De a varázslónő nem tudhat erről. A varázslónő számára ez titok. Semmit sem mondanak el nekem, semmit mutatnak meg.

Láttam, ahogy az a kislány fut. Láttam, ahogy a karddal táncolt a gerendán, ügyesen és fürgén, tele táncos, egészen macskaszerű kecsességgel, úgy mozgott, akár egy akrobata. Muszáj, gondolta, feltétlenül muszáj megnézni ruha nélkül, megállapítani, hogyan fejlődött annak a hatása alatt, amivel itt etetik. És ha sikerülne elcsenni és kicsempészni innen a „gombák” és a „saláta” mintáit? Nos, nos...

És a bizalom? Füttyölök a bizalmatokra, vajákok. A világon ott a rák, ott a feketehimlő, a merevgörcs, a fehérvérűség, az allergiák, a bölcsőhalál. Ti meg a „gombáitokat”, amikből talán sikerülhetne életmentő gyógyszereket desztillálni, elrejtitek a világ szeme elől. Titokban tartjátok még előttem is, akivel szemben barátságot, tiszteletet és bizalmat mutattok. Még én sem láthatom nemhogy a Laboratóriumot, de még a kibaszott gombákat se!

Akkor meg minek rángattatok ide? Engem, a varázslónőt? A mágia!

Triss felkacagott. Aha, gondolta, vajákok, hát megfogtalak benneteket! Ciri ugyanúgy rémületbe kergetett benneteket, mint engem. Éber álomba „távozott”, jósolni kezdett, jövendölni, aurát sugárzott, amit pedig majdnem ugyanúgy éreztek, mint én magam. Ösztönösen pszichokinetikusan „nyúlt oda” valamiért, vagy az akaratajával meghajlította az ónkanalat, miközben bámulta ebéd közben. Megválaszolta a kérdéseket, melyeket gondolatban tettetek fel, de talán olyanokat is, amiket még gondolatban is féltetek feltenni. És elöntött benneteket a félelem. Rájöttetek, hogy a ti Meglepetésetek sokkal meglepőbb, mint ahogy az nektek tűnt.

Rájöttetek, hogy egy Forrás van Kaer Morhenban.

Hogy nem boldogultok varázslónő nélkül.

És egyetlen varázslónővel sem álltok barátságban, eggyel sem, akiben megbízhatnátok. Rajtam kívül és...

Yenneferen kívül.

A szél felsüvített, megzörgette a zsalugátéereket, felduzzasztotta a gobelint. Triss Merigold a hátára fordult, és a gondolataiba merülve rágni kezdte a körmét.

Geralt nem Yennefert hívta. Engem hívott. Akkor hát vajon...

Ki tudja. Talán. De ha úgy van, ahogyan gondolom, akkor miért...

Miért...

— Miért nem jött el hozzám? — kiáltotta halkán a sötétséghez, izgatottan és dühösen.

Csak a romok között süvítő szél felelt.

A reggel napos volt, de pokolian hideg. Triss átfagyva, kialvatlanul, ám lecsillapodva és elszántan ébredt.

Utolsóként érkezett le a csarnokba. Elégedetten nyugtázta az erőfeszítéseit jutalmazó tekinteteket — úti öltözetét mutatós, ámde egyszerű ruhára cserélte, és hozzáértéssel élt a mágikus illatszerekkel és a mágiát nélkülöző, de mesésen drága kozmetikumokkal. Zabkását evett, közben pedig a vajákokkal csevegett kevésbé fontos és banális témákról.

— Megint víz? — mordult fel hirtelen Ciri a bögréjébe nézve. — Elvásik a fogam a vízről! Úgy innék a léből! Abból a kékből!

— Ne görnyedj előre — szólt Lambert a szeme sarkából Trissre pillantva. — És ne töröld a szád a ruhád ujjába! Fejezd be az evést, ideje edzeni. A napok egyre rövidebbek.

— Geralt — fejezte be Triss a zabkását. — Ciri elesett tegnap az Ösvényen. Semmi komoly, de ez az idióta ruha volt az oka. Az egésznek rossz a szabása, és megnehezíti a mozgását.

Vesemir megköszörülte a torkát, és félrenézett. Aha, gondolta a varázslónő, hát a te műved, kardmester. Tény, Ciri kabátkája úgy nézett ki, mint amit karddal szabtak ki, és nyílhegyel varrtak össze.

— Való igaz, a napok egyre rövidebbek — folytatta, meg sem várva a megjegyzést. — De a mait még tovább rövidítjük. Befejezted, Ciri? Gyere velem. Elvégezzük a mundérodon a szükséges javításokat.

— Már egy éve ebben fut, Merigold — mondta bosszúsan Lambert. — És minden a legnagyobb rendben volt, míg...

—...míg meg nem jelent itt valami fehérnép, aki nézni sem bírja az ízléstelen és rosszul szabott ruhát? Igazad van, Lambert. De a fehérnép megjelent, és a rend összeomlott, eljött a nagy változások ideje. Gyere, Ciri.

A lányka habozott, Geraltra nézett. Geralt beleegyezően bólintott, és elmosolyodott. Szépen. Úgy, ahogy korábban mosolyogni tudott, akkor, amikor...

Triss félrenézett. A mosoly nem neki szólt.

Ciri szobácskája hű mása volt a vajákok szállásának. Ahogyan azok is, mentes volt mindenféle tárgytól és bútortól. Nem volt benne szinte semmi a deszkákból eszkábált ágyon, az asztalon és egy ládán kívül. A vajákok a lakhelyük falait és ajtaját a vadászatban leterített állatok bőreivel díszítették — szarvasokkal, hiúzokkal, farkasokkal, még rozsomákokkal is. Ciri apró szobájának ajtaján ellenben egy undorító, pikkelyes farkú, óriási patkány bőre lógott. Triss leküzdötte magában a késztetést, hogy letépje a bűzlő undormányt, és kihajítsa az ablakon.

A lány az ágy mellett állt, és várakozón nézett a nőre.

— Megpróbáljuk — mondta a varázslónő — kicsit jobban rád igazítani a... gúnyádat. Mindig is volt tehetségem a szabáshoz és a varráshoz, úgyhogy boldogulnom kellene ezzel a kecskebőrrel is. És te, vajákom, fogtál már valaha tűt a kezvedbe? Megtanítottak téged bármire is azon kívül, hogyan lyuggass karddal szalmazsákokat?

— Amikor a Folyóntúlon voltam, Kagenben, fonnom kellett — mormolta kelletlenül Ciri. — Varrnivalót nem adtak, mert csak elrontottam a lent és pocsékoltam a cérnát, mindent fel kellett utána fejtetni. Borzasztóan unalmas az a fonás, blee!

— Tény — kuncogott Triss. — Nehéz kitalálni unalmasabbat. Én is utáltam a fonást.

— És kellett neked? Nekem azért kellett, mert... De hiszen te boszor... Varázslónő vagy. Hiszen te bármit elő tudsz varázsolni! Ezt a szép ruhát... úgy varázsoltad magadnak?

— Nem — mosolyodott el Triss. — De nem is én varrtam a saját kezeimmel. Annyira azért nem vagyok ügyes.

— És az én ruhámat hogy csinálod meg? Elvarázsolod?

— Arra semmi szükség. Elég egy mágikus tű, aminek igével némi virgoncságot kölcsönzünk. Ha pedig szükség lesz rá...

Triss lassan végighúzta a kezét a kabát ujján tépett lyukon, elmormolt egy varázsigét, ezzel egyszerre működésbe hozott egy amulettet. A lyuknak nyoma sem maradt. Ciri felsikkantott örömeiben.

— Varázslat! Elvarázsolt kabátom lesz! Háhá!

— Addig, míg nem varrok neked egy egyszerűt, de rendeset. Na, most pedig vegyél le magadról mindent, kisasszony, és öltözz át valami másba. Csak nem ez az egyetlen ruhád?

Ciri megrázta a fejét, felemelte a láda fedelét, és megmutatott neki egy kifakult, bő ruhát, egy sötétszürke kabátkát, egy lenvászon inget és egy vezeklő darócra emlékeztető gyapjúblúzt.

— Ezek az enyéme — mondta. — Ebben jöttem ide. De most nem hordom őket. Lányos dolgok.

— Értem — fintorodott el gúnyosan Triss. — Lányosak vagy sem, de egyelőre kénytelen vagy ezekbe átöltözni. Na, vetközz, szaporán. Hagyd, hogy segítsek... A mindenségit! Mi ez? Ciri?

A kislány karját hatalmas, véraláfutásos zúzódások borították. A legtöbbjük már sárgult, de egy részük friss volt.

— Mi ez, az ördögbe? — ismételte dühösen a varázslónő. — Ki vert így össze téged?

— Ez? — nézett Ciri a karjára, mintha meglepte volna a kék foltok mennyisége. — Á, az... Az a szélmalom. Túl lassú voltam.

— Milyen szélmalom, a mindenségit?

— Szélmalom — ismételte Ciri a varázslónőre emelve óriási szemét. — Az olyan... Na... Azon tanulom a kitérést támadás közben. Ilyen mancsai vannak botokból, és forog meg hadonászik azokkal a mancsaival. Nagyon gyorsan kell ugrani és kitérni. Kell, hogy legyen az embernek leflexe. Ha nincs leflexed, akkor a szélmalom rád csap a bottal. Eleinte szörnyen elvert engem az a szélmalom. De most...

— Vedd le a harisnyát és az inget. Ó, az istenek szerelmére! Te lány! Te tudsz egyáltalán járni? Futni?

A csípője és a bal combja sötétkék volt a véraláfutásoktól és duzzanatoktól. Ciri megremegett és felszisszent, ahogy a varázslónő kezei elől hátrált. Triss elkáromkodta magát törpül, méghozzá elmondhatatlanul csúnyán.

— Ez is a szélmalom? — kérdezte, próbálva megőrizni nyugalmát.

— Ez? Nem. Á, ez a szélmalom volt — mutatott Ciri közömbösen egy tekintélyes méretű véraláfutásra a sípcsontján a bal térde alatt. — A többi meg... Az ingától van. Az ingán karddal gyakorolom a lépéseket. Geralt azt mondja, már jó vagyok az ingán. Azt mondja hogy van az a, na... Érzésem. Van hozzá érzésem.

— És ha híján maradsz az érzéknek — csikorgatta a fogait Triss —, akkor, ha jól sejtem, rád csap az inga?

— Hát persze — helyeselt a kislány a nőre nézve és láthatóan csodálkozva a tudatlanságán. — Rád csap, de még hogy!

— És itt? Az oldaladon? Ez mi volt? Kovácsvöröly?

Ciri felszisszent a fájdalomtól, és elvörösödött.

— Leestem a grábláról...

—...és a grábla rád csapott — fejezte be Triss, aki egyre nehezebben uralkodott magán. Ciri felhorkant.

— Hogyan csaphatna rád a grábla, amikor a földbe van ásva? Nem tud. Egyszerűen csak leestem. Az ugrás közbeni fordulatot gyakoroltam, és nem sikerült. Onnan van az a véraláfutás. Mert nekiestem a cöveknek.

— És két napig feküdtél? Gondot jelentett a levegővétel? Fájdalmaid voltak?

— Egyáltalán nem. Coën átgyúrt, és rögtön vissza is rakott a gráblára. Így kell, tudod? Különben elkapod a félelmet.

— Mi?

— Elkapod a félelmet — ismételte büszkén Ciri, és félresimította a homlokából hamuszőke üstökét. — Nem tudod? Még akkor is, ha történik veled valami, akkor is azonnal vissza kell pattanni a szerre, mert különben félni fogsz, és ha félni fogsz, akkor fene se lesz a gyakorlásból. Nem szabad feladni. Geralt azt mondta.

— Meg kell jegyeznem ezt a maximát — sziszegte a varázslónő. — Ahogyan azt is, hogy épp Geralttól származik. Nem is rossz recept az életre, csak nem vagyok benne biztos, hogy minden körülmények között eredményre vezet. De meglehetősen könnyű a más kárára megvalósítani. Szóval nem szabad feladni? Még akkor is, ha ezerféleképpen ütöttek és vágta, fel kell állnod és tovább gyakorolni?

— Hát persze. A vaják semmitől se fél.

— Valóban? És te, Ciri? Semmitől se félsz? Válaszolj őszintén.

A kislány elfordította a fejét, és az ajkába harapott.

— Nem mondod el senkinek?

— Nem mondom el.

— A legjobban két ingától félek. Kettőtől egyszerre. És a szélmalomtól, de csak akkor, ha gyorsra engedik. És van még a hosszú mérleg, azon még mindig muszáj nekem azzal a, na... assze... Asszekurációval. Lambert azt mondja, hogy puding vagyok meg béna, de ez egyáltalán nem igaz. Geralt azt mondta nekem, hogy egy kicsit máshogy van a súlypontom, mert lány vagyok. Egyszerűen csak muszáj többet gyakorolnom, kivéve talán, ha... Meg akartalak kérdezni valamiről. Szabad?

— Szabad.

— Ha te értesz a mágiához meg a varázsigékhez... Ha tudsz varázsolni... Nem tudnál úgy csinálni, hogy fiú legyek?

— Nem — válaszolta Triss fagyos hangon. — Nem tudnék.

— Hmm... — vált láthatóan gondterheltté a kis vajáklány. — Akkor meg tudnád legalább...

— Legalább mit?

— Tudnál úgy csinálni, hogy ne kelljen... — öntötte el Ciri arcát a pír. — Megsúgom a füledbe.

— Mondd csak — hajolt oda Triss. — Hallgatom.

Ciri még jobban elvörösödött, és közelebb hajtotta arcát a varázslónő gesztenyeszín hajához.

Triss hirtelen felegyenesedett, a szeme fellángolt.

— Ma? Most?

— Mhm.

— A bús bűdös francba! — kiáltott fel a varázslónő, és úgy belerúgott az asztalba, hogy az lendületből az ajtónak csapódott, és leverte a patkánybőrt. — Ragály, dögvész, vérbaj és bélpokol! Még a végén megölöm azokat az átkozott idiotákat!

— Csillapodj, Merigold — mondta Lambert. — Beteges, ahogy felizgatod magad, és teljesen alaptalan.

— Ne oktass ki engem! És ne nevezz többet „Merigold”-nak, ha hozzám beszélsz! De az lesz a legjobb, ha úgy egyáltalában meg sem szólalsz. Nem hozzád beszélek. Vesemir, Geralt, tudta valamelyikötök, milyen könyörtelenül kínozzák ezt a gyereket? Nincs a testének egyetlen ép porcikája sem!

— Gyerme kem — szólt Vesemir komolyan. — Ne engedd, hogy az érzelmeid magaddal ragadjanak. Te máshogyan nevelkedtél, másfajta gyereknevelést figyeltél meg. Ciri Délről származik, ott a fiúkat és a lányokat teljesen egyformán nevelik, bármi különbség nélkül, ahogyan a tündék között is. Öt éves volt, mikor pónilóra ültették, mire nyolc lett, már vadászni járt. Megtanították neki, hogyan használja az íjat, a gerelyt és a kardot. Nem újdonság Cirinek a véraláfutás...

— Ne beszéljete nekem ostobaságokat — csattant fel Triss. — Ne játsszátok a hülyét. Ez nem póni, nem kirándulás és nem kulig. Ez Kaer Morhen! A ti szélmalmitokon meg ingáitokon, a Vágóhidatokon tucatiával törték a csontjukat és a nyakukat fiúk, kemény és edzett csavargók, olyanok, mint ti, akiket az utakon szedtek össze, és árkokból halásztak ki. Olyan inas gazfickók és semmirekellők, akik nem keveset megtapasztaltak rövid életük során. Milyen esélyei vannak Cirinek? Még ha Délen is nevelkedett, még ha tündemódra is, még ha egy olyan zsarnoki asszony keze alatt is, mint amilyen Calanthe, a Nöstényoroszlán volt, az a csöppség hercegkisasszony volt és maradt. Finom bőr, törékeny felépítés, könnyű csontozat... Ez egy kislány! Mit akartok csinálni belőle? Vajákat?

— Az a kislány — szólalt meg Geralt halk és nyugodt hangon —, az a finom és törékeny hercegkisasszony túlélte a cintrai vérfürdőt. Csak magára hagyatkozhatott, de átlopakodott Nilfgaard cohorsai között. Sikerült elmenekülnie a falvakban garázdálkodó martalócok elől, akik mindent kifosztottak és mindent lemészároltak, ami csak élt. Két hetet húzott ki a Folyóntúl erdőségeiben teljesen egyedül. Egy hónapon keresztül vándorolt menekültek egy csoportjával, ahol ugyanúgy gürcölt, mint a többiek, és ugyanúgy éhezett, mint a többiek. Majdnem fél évig dolgozott a szántókon és az állatok mellett, amikor magához vette egy parasztcsalád. Hidd el nekem, Triss, az élet próbára tette, megedzette és megkeményítette, nem kevésbé, mint a hozzánk hasonló semmirekellőket, akiket az országútról rángattak Kaer Morhenba. Ciri nem gyengébb a hozzánk hasonló nem kívánt fattyaknál, akiket úgy dobtak oda kocsmákban a vajákoknak egy vesszőkosárban, mint valami macskakölyköt. És a neme? Miféle jelentősége volna?

— Még kérded? Még kérdezni mered? — kiabálta a varázslónő. — Miféle jelentősége volna? Hát olyan, hogy az a kislány, aki ebben épphogy nem hasonlít hozzáatok, éppen havibajos! És kivételesen rosszul viseli! Ti meg azt akarjátok, hogy kiköpje a tüdejét a Vágóhídon meg valami tetves szélmalmon!

Bármilyen mérges is volt, Trisst gyönyörtelen elégedettség töltötte el a fiatal vajákok ostoba arckifejezése és Vesemir hirtelen leesett álla láttán.

— Még csak nem is tudtátok — csóválta a fejét immár nyugodtan, aggodalmas, szelíd szemrehányással a hangjában. — Ti hétszentséges gondviselők. Szégyell nektek beszélni erről, mert azt tanították neki, hogy az ilyesfajta gyengélkedésről ne beszéljen férfiakkal. És szégyelli a gyengeségét, a fájdalmát, azt, hogy kevésbé ügyes. Eszébe jutott ez bármelyikőtöknek is? Érdeklődtetek utána? Megpróbáltátok kitalálni, mi baja? Talán lehetséges, hogy életében először itt vérzett nálatok, Kaer Morhenban? És éjszakánként sírt, sehol sem találva együttérzésre, vigasztalásra, de még megértésre sem? Eszébe jutott ez egyáltalán bármelyikőtöknek is?

— Hagyd abba, Triss — nyögött fel halkan Geralt. — Elég. Elérted, amit el akartál élni. Talán még többet is, mint amit akartál.

— A fene vigye el — káromkodta el magát Coën. — Mit mondjak, szép kis fajankóknak bizonyultunk. Eh, Vesemir, hogy te...

— Elhallgass — hördült fel a vén vaják. — Ne szólj semmit.

A várakozásainak legkevésbé megfelelő módon Eskel viselkedett, aki felállt, odalépett a varázslónőhöz, mélyen előrehajolva tenyerébe vette a kezét, és tisztelettel megcsókolta. A nő gyorsan visszarántotta a kezét. Nem azért, hogy a dühét és ingerültségét demonstrálja, hanem hogy megszakítsa a kellemes, egész testét átjáró bizsergést, amit a vaják érintése váltott ki. Eskel erősen sugárzott. Erősebben, mint Geralt.

— Triss — mondta a férfi, miközben zavarában a szörnyű sebhelyet dörzsölgette az arcán. — Segíts nekünk. Kérünk téged. Segíts nekünk, Triss.

A varázslónő a férfi szemébe nézett, és összeszorította a száját.

— Miben? Miben kell nektek segítenem, Eskel?

Eskel ismét megdörzsölte a heget, és Geraltra nézett. A fehérhajú vaják lehajtotta a fejét, és kezével eltakarta a szemét. Vesemir hangosan megköszöri a torkát.

Ebben a pillanatban felnyikordult az ajtó, és a csarnokba belépett Ciri. Vesemir krákogása valamiféle hörgő, hangos lélegzetvétellé változott. Lambert eltátotta a száját. Triss elfojtotta magában a kuncogást.

A levágott és megfésült hajú Ciri aprócska léptekkel közeledett feléjük, óvatosan felcspontelve sötétkék szoknyáját, amit Triss rövidebbre vett és ráigazított, de még mindig magán viselte annak nyomát, hogy a málhában utazott. A lány nyakában csillogott a varázslónő másik ajándéka — egy fekete lakkbőr kígyócska rubinszemmel és aranykapoccsal.

Ciri megállt Vesemir előtt. Nem igazán tudva, mit kezdjen a kezeivel, az övébe akasztotta hüvelykujjait.

— Ma nem tudok edzeni — recitálta a lány lassan és határozottan a teljes csöndben —, minthogy én... Én...

A varázslónőre pillantott. Triss rákacsintott, és közben úgy vigyorgott, mint valami csínyével elégedett csirkefogó, és a száját mozgatva odasúgta a betanult szöveget.

— Gyengélkedem! — fejezte be Ciri hangosan és büszkén, már-már a famennyezetig húzva az orrát.

Vesemir ismét megköszöri a torkát. De Eskel, a drága Eskel nem vesztette el a fejét, és megint csak úgy viselkedett, ahogyan kellett.

— Ez csak természetes — mondta könnyedén, mosolyogva. — Érthető és nyilvánvaló, hogy az edzéseket felfüggesztjük a gyengélkedésed fennállásának idejére. Az elméleti foglalkozásokat is lerövidítjük, és ha rosszul éreznéd magad, elhalasztjuk azokat is. Ha pedig szükséged lenne valamiféle orvosságra vagy...

— Azzal én foglalkozom — szolt közbe Triss ugyanolyan könnyedséggel.

— Aha... — Ciri csak most pirult el kissé, és az idős vajákra nézett. — Vesemir bácsi, megkértem Trisst... Azaz Merigold kisasszonyt, hogy... Merthogy... Na, hogy maradjon velünk. Tovább. Sokáig. De Triss mondta, hogy ebbe neked bele kell egyezned. Vesemir bácsi. Egyezz bele!

— Beleegyezem — krákogta Vesemir. — Természetes, hogy beleegyezem...

— Nagyon örülünk neki. — Geralt csak most vette el homlokától a kezét. — Ez mindannyiunk számára hatalmas öröm, Triss.

A varázslónő könnyedén biccentett a férfi irányába, és ártatlanul megrebegtette pilláit, miközben az ujjára csavart egy gesztenyeszín fűtöt. Geralt arca rezzenéstelen maradt.

— Nagyon szépen és udvariasan viselkedtél, Ciri — mondta a vaják —, amikor felajánlottad Merigold kisasszonynak, hogy hosszabban vendégeskedjen nálunk Kaer Morhenban. Büszke vagyok rád.

Ciri elvörösödött, és szélesen elmosolyodott. A varázslónő újabb, előre megbeszélt jelet adott neki.

— Most pedig — mondta a kislány még magasabbra húzva az orrát — magatokra hagylak titeket, mert minden bizonnyal különféle fontos dolgokról kívántok beszélni Triss-szel. Merigold kisasszony, Vesemir bácsi, uraim... Búcsúzó. Viszlát.

Kecsesen pukedlizett, majd kivonult a csarnokból, lassan és méltóságteljesen lépdelve a lépcsőfokokon.

— A fenébe — törte meg a csendet Lambert. — Ha belegondolok, nem hittem, hogy tényleg hercegkisasszony.

— Felfogtátok, tökfejek? — nézett körbe Vesemir. — Ha reggel szoknyát vesz... Ne legyen nekem semmi gyakorlás... Megértettétek?

Eskel és Coën olyan pillantással illették az öreget, amiből teljességgel hiányozott a tisztelet morzsája is. Lambert nyíltan felröhögött. Geralt a varázslónőre nézett, a varázslónő pedig elmosolyodott.

— Köszönöm — mondta a férfi. — Köszönöm neked, Triss.

— Feltételek? — nyugtalankodott láthatóan Eskel. — Triss, hiszen már megesküdtünk, hogy könnyítünk Ciri kiképzésén. Milyen feltételeket akarsz még szabni nekünk?

— Jó, a feltétel talán nem túl szép kifejezés erre. Nevezzük hát őket tanácsoknak. Adok nektek három tanácsot, ti pedig örömmel megfogadjátok őket. Természetesen csak ha fontos számotokra, hogy itt maradjak, és segítsek nektek a kicsi nevelésében.

— Hallgatunk — mondta Geralt. — Beszélj, Triss.

— Mindenekelőtt — kezdte a nő gúnyosan mosolyogva — változatosabbá kell tenni Ciri étrendjét. De legfőképpen korlátozni benne a titkos gombákat és a rejtélyes füveket.

Geralt és Coën remekül uralkodott a vonásain. Lambert és Eskel valamivel rosszabbul. Vesemir egyáltalán nem tudott uralkodni rajtuk. Mit lehet tenni, gondolta magában a nő, ahogyan elnézte az öreg tréfásan gondterhelt arckifejezését, az ő idejében még jobb volt a világ. Akkor még a képmutatás számított jellemhibának, amit szégyellni volt illendő. Az őszinteség senkire sem hozott szégyent.

— Kevesebb főzet azokból a titokban tartott gyógyfüvekből — folytatta a nő, igyekezve nem felkacagni —, és több tej. Vannak kecskéitek. Nem művészet ám a fejés, meglátod, Lambert, szempillantás alatt megtanulod.

— Triss — kezdett rá Geralt —, hallgass ide...

— Nem, te hallgass ide. Nem tettétek ki Cirit hirtelen mutációnak, nem nyúltatok hormonokhoz, nem próbáltatok ki rajta elixíreket vagy a Fűveket. És ez a dicséretetekre szolgál. Józan, felelősségteljes, emberi dolog volt. Nem ártottatok neki mérgekkel, úgyhogy most még annyira sem szabad megnyomorítanotok.

— Miről beszélsz?

— A gombák, amiknek a ritkát úgy őrzitek — magyarázta a nő — tagadhatatlanul remek erőben tartják a lányt, és megerősítik az izmait.

A gyógyfüvek biztosítják a megfelelő anyagcserét, és felgyorsítják a fejlődését. De mindez együtt, kiegészítve a gyilkos kiképzéssel, bizonyos változásokat idéz elő a testfelépítésben. A zsírszövetben. Ez egy nő. Ha nem nyomorítottátok meg hormonálisan, ne nyomorítsátok meg fizikálisan se. Lehet, hogy egyszer még haragudni fog rátok, amiért érzéketlenül megfosztottátok a női... attribútumaitól. Értitek, miről beszélek?

— Mi az, hogy — morogta Lambert pimaszul bámulva Triss mellét, amin megfeszült a ruha kelméje. Eskel krárogott, és majd' felnyársalta a fiatal vajákat a tekintetével.

— E pillanatban — kérdezte lassan Geralt, aki szintén végigsiklott ezen-azon a tekintetével —, remélem, nem állapítottál még meg nála semmi visszafordíthatatlant?

— Nem — mosolyodott el a nő. — Szerencsére nem. Egészségesen szabályosan fejlődik, olyan a teste, mint egy fiatal driádnak, öröm nézni. De nagyon kérlek, tartsatok mértéket a gyorsítókkal.

— Megtartjuk — ígérte Vesemir. — Köszönjük az intelmet, gyermekem. Mi van még? Három... tanácsot említettél.

— Úgy van. Íme a második: nem szabad megengedni, hogy Ciri elvaduljon itt. Kapcsolatban kell maradjon a világgal. A kortársaival. Megfelelő oktatásban kell részesüljön és fel kell készíteni a normális életre. Egyelőre hadonásszon csak a kardjával. Vajákat a mutációk nélkül úgysem csináltok belőle, de a vajákkiképzés nem árt meg neki. Nehéz és veszélyes idők ezek, meg tudja majd védeni magát, ha szükség lesz erre. Akár egy tünde nő. De nem temethetitek el élve itt, ezen az isten háta mögötti helyen. Be kell vezetni a normális életbe.

— A normális élete Cintrával együtt porrá égett — mormolta Geralt. — De mit mondjak, Triss, igazad van, ahogy általában. Már gondoltunk erre. Ha eljön a tavasz, elviszem a szentély iskolájába. Nennekéhez, Ellanderbe.

— Nagyon jó ötlet és okos döntés. Nenneke kivételes asszony, és Melitele istennő temploma is kivételes hely. Biztonságos, megbízható, ahol a megfelelő oktatást biztosítják a kislánynak. Ciri már tudja?

— Tudja. Hepciáskodott pár napig, de végül tudomásul vette. Mostanra már egyenesen türelmetlenül várja a tavaszt, izgalommal tölti el a temeriai út gondolata. Érdekli a világ.

— Mint engem az ő korában — mosolyodott el Triss. — De ez a hasonlóság veszélyesen közel visz minket a harmadik tanácshoz. A legfontosabbhoz. És tudjátok, melyikhez. Ne vágjatok ostoba képet. Varázslónő vagyok, elfelejtettétek?

Nem tudom, mennyi időtökbe telt felfedezni Ciri mágikus képességeit. Nekem kevesebb, mint fél órára volt hozzá szükségem. Ennyi idő elteltével már tudtam, kicsoda, vagyis inkább kicsoda az a kislány.

— És kicsoda?

— Forrás.

— Lehetetlen!

— Lehetséges. Sőt biztos. Ciri Forrás, mediációs képességekkel. Mi több, nagyon, nagyon nyugtalanító képességekkel. És ti, drága vajákjaim, jól tudjátok ezt. Észrevettétek ezeket a képességeket, titeket is nyugtalanítottak. Csak és kizárólag ezért rángattatok ide engem Kaer Morhenba, igaz? Igazam van? Csak és kizárólag ezért?

— Igen — erősítette meg rövid hallgatás után Vesemir. Triss titokban felsóhajtott a megkönnyebbüléstől. Egy pillanatig attól félt, hogy Geralt lesz az, aki helyeselni fog.

Másnap leesett az első hó; eleinte csak szitált, de hamarosan hóiharba csapott át. Egész éjszaka esett, reggelre pedig Kaer Morhen falai alámerültek a hófúvásban. Szó sem lehetett futásról a Vágóhídon, annál is inkább, mert Ciri még mindig nem érezte magát a legjobban. Triss gyanította, hogy a vajákok „gyorsítói” az okai annak, hogy felborult a menstruációja. Biztos azonban nem lehetett a dologban, hiszen szinte semmit sem tudott a tulajdonságaikról, és minden kétséget kizárólag Ciri volt az egyetlen kislány a világon, akit ilyesmivel kezeltek. A vajákoknak semmit sem szólt a sejtéseiről. Nem állt szándékában sem aggodalomba ejteni, sem felidegesíteni őket, szívesebben alkalmazta a saját módszereit. Elixírekkel itatta Cirit, aktív jáspisokból fűzött láncot kötött a ruhája alatt a derekára, és eltiltotta minden erőlködéstől, különösen attól, hogy patkányokat vegyen vadul üldözőbe a kardjával.

Ciri unatkozott, álmatagon lézengett a várban, végül, mivel nem talált más szórakozást, csatlakozott Coënhez, aki az istállóban takarított, ellátta a lovakat, és a lószerszámot javítgatta.

Geralt, a varázslónő legnagyobb bánatára, eltűnt valahol, és csak estefelé jelent meg egy kilőtt kecskegidát vonszolva maga után. Triss segített neki kizsigerelni a zsákmányt. Bár rettenetesen undorodott a hús és a vér szagától, szeretett volna közel lenni a vajákhoz. Közel. A lehető legközelebb. Egyre nőtt benne a hűvös, makacs elhatározás. Nem volt kedve továbbra is egyedül aludni.

— Triss! — kiáltott oda hirtelen Ciri, miközben dobogva futott lefelé a lépcsőkön.

— Alhatok nálad ma este? Triss, annyira kérlek, egyezz bele! Kérlek, Triss!

A hó esett és esett. Csak akkor derült ki az ég, amikor eljött Midinváerne, a Téli Napforduló.

Harmadnapra az összes gyermek elpusztult, egyet kivéve, egy alig tízéves pulyát. Amaz, akit mindaddig a heves téboly hányt-vetett, hirtelen mélységes kábultságba merült. Szemének tekintete üvegesre vált, szüntelen a takarót szorongatta kezével, vagy a levegőben hadonászott vele, mintha csak tollakat akarna tenyerébe kapni. Hangos és hörgő lett a lélegzete, hideg, ragacsos és bűzös verejték verte ki bőrét. Akkor aztán ismét elixírt adtak az ereibe, és a roham megisméltődött. Mostan megindult az orrából a vérének folyása, a köhögés pediglen vomitusba ment át, melynek utána a pulya egészen elgyengült és alélttá vált.

A szimptómák nem enyhültek a rákövetkező két napon át. A gyermek bőre, melyet ezidáig izzadság öntött el, most szárazzá és tűzessé vált, az érverése elvesztette teltségét és keménységét, megmaradt azonban átlagos erejűnek, inkább lassúnak, mint sebesnek. Egyetlen alkalommal sem tért többé magához, se nem kiáltott már fel.

Végül érkezett a hetedik nap. A pulya úgy ocsúdott fel, akár az álomból, és kinyitotta a szemét, és a szeme olyan volt, akár a kígyóé...

Carla Demetia Crest, A Fűvek Próbája és más titkos vajákpraktikák, saját szememmel látván, kézirat, a Varázslókáptalan kizárólagos használatára

Harmadik fejezet

— A félelmeitek indokolatlanok voltak, teljességgel alaptalanok — fintorodott el Triss könyökét az asztalra támasztva. — Elmúltak azok az idők, amikor a varázslók a Forrásokra és a mágikus tehetségű gyerekekre vadásztak, amikor erőszakkal vagy fortéllyal elválasztották őket a szüleiktől és a gyámjaiktól. Tényleg azt gondoltátok, hogy el akarhatnám szakítani tőletek Cirit?

Lambert felhorkant, elfordította a fejét. Eskel és Vesemir Geraltra nézett, de Geralt hallgatott. Félrenézett, szüntelenül az ezüst vajákmedalionjával babrált, ami egy kimeresztett szemfogú farkasfejet ábrázolt. Triss tudta, hogy a medál reagál a mágiára. Egy olyan éjszakán, amilyen a Midinváerne, amikor csak úgy vibrált a mágiától a levegő, a vajákok medalionjai minden bizonnyal folyamatosan rángatóztak, egyszerre izgatva és idegesítve őket.

— Nem, gyermekem — mondta végül Vesemir. — Tudjuk, hogy nem tennél ilyet. De hiszen tudjuk azt is, hogy jelentened kell a Káptalannak. Jó ideje tudjuk, hogy minden varázslóra és varázslónőre ez a kötelesség hárul. Nem szakítjátok már el a tehetséges gyerekeket a szüleiktől és a gyámjaiktól. Megfigyelitek ezeket a gyerekeket, hogy később, a megfelelő pillanatban felkeltsétek az érdeklődésüket a mágia iránt, rábeszéljétek...

— Nincs miért aggódni — szakította félbe a nő hűvösen. — Nem beszélek Ciriről senkinek. A Káptalannak sem. Miért néztek rám így?

— Meglep minket a könnyedség, amivel titoktartást fogadsz nekünk — mondta nyugodt hangon Eskel. — Bocsáss meg, Triss, nem akartalak megbántani, de mi történt a legendás Tanács és Káptalan iránti lojalitásotokkal?

— Sok minden történt. A háború sok mindent megváltoztatott. És a soddeni csata még többet. Nem szeretnék titeket politikával untatni, és bocsássatok meg, de bizonyos problémákat és ügyeket olyan titok övez, amit nem szabad elárulnom. Ami pedig a lojalitást illeti... Lojális vagyok. De higgyetek nekem, ebben az ügyben lehetek lojális a Káptalan iránt és irántatok is.

— Az ilyesfajta kettős lojalitás — nézett Geralt aznap este először a nő szemébe — pokolian nehéz dolog. Ritkán sikerül bárkinek is, Triss.

A varázslónő Cirire nézett. A kislány egy medvebőrön ült Coënnel a csarnok távoli sarkában, és mindketten belemerültek a pirospacezésbe. A játék kezdett monotónná válni, merthogy mindketten hihetetlenül gyorsak voltak — egyikük sem tudta semmi módon eltalálni a másikat. Mindez viszont láthatóan nem zavarta őket, és nem rontotta el a mulatságukat.

— Geralt — szólt a nő. — Amikor megtaláltad Cirit ott, a Jaruga mellett, elhoztad magaddal. Elhoztad Kaer Morhenba, elrejtetted a világ elől, nem akard, hogy akár csak a gyerekhez közel állók is tudomást szerezzenek arról, hogy él. Ezt tetted, mert valami, amiről nem tudok, meggyőzött téged arról, hogy a végzet létezik, hogy uralkodik rajtunk, hogy mindenben, amit csak teszünk, vezet minket. Én magam is így tartom, mindig is így tartottam. Ha a végzet úgy akarja, hogy Ciri varázslónő

legyen, azzá fog válni. Se a Káptalannak, se a Tanácsnak nem kell róla tudnia, nem kell megfigyelnie, és nem kell rábeszélnie ehhez. Ha megőrzöm a titkokat, azzal a legkevésbé sem árulom el a Káptalant. De, mint azt magatok is tudjátok, van egy szépséghibája a dolognak.

— Ha csak egy volna — sóhajtott fel Vesemir. — Mondd, gyermekem.

— A lánynak mágikus képességei vannak, és ezeket nem szabad elhanyagolni. Az túlságosan veszélyes volna.

— Milyen szempontból?

— Az irányíthatatlan képességek fenyegetést jelentenek. A Forrásra és a környezetére is. A Forrás számtalan módon sodorhatja veszélybe a környezetét. Magát csak egyféleképpen. Az pedig az elmebaj. A leggyakrabban katatónia.

— Az ördög vigye el — mondta hosszú percnyi hallgatás után Lambert. — Elhallgatlak titeket, és az az érzésem, hogy valakinek máris elment itt az esze, csak nézi az ember, micsoda veszélybe sodorja a környezetét. Végzet, források, boszorkányság, csoda, meg amit szem nem látott... Nem túlzol te, Merigold? Talán ő az első gyerek, aki idehoztak a Várba? Nem talált Geralt semmiféle végzetet, egy újabb otthontalan és elárvult gyereket talált. Megtanítjuk a gyerekek, hogyan bánjon a karddal, és útnak eresztjük, mint a többit. Persze, való igaz, eddig még sose képeztünk ki lányt Kaer Morhenban. Akadtak gondjaink Cirivel, követtünk el hibákat, jó, hogy rámutattál ezekre. De ne essünk túlzásba. Annyira azért nem rendkívüli, hogy térdre essünk, és az égre emeljük szemeink. Talán kevés harcos néember bolyong a világban? Garantálom neked, Merigold, hogy Ciri felkészülten és egészségesen fog elmenni innen, erős lesz, és képes lesz az életben elboldogulni. És kezeskedem érte, hogy katatónia vagy bármi más nyavalyatörés nélkül. Ha csak be nem beszélsz be neki valami hasonló kórságot.

— Vesemir — fordult meg Triss a székében. — Parancsolj rá, hogy hallgasson, mert a terhemre van.

— Okoskodsz itt nekünk — mondta Lambert nyugodtan —, de nem tudsz még mindenről. Nézz csak ide.

Furcsán behajlított ujjakkal a tűzrakás felé nyújtotta a karját. Zúgott és bömbölt a kandalló, a láng hirtelen csapott fel, szikrákat szórva ragyogott fel a parázs. Geralt, Vesemir és Eskel nyugtalanul Cirire pillantott, de a kislány ügyet sem vetett a látványos tűzijátékra.

Triss összefonta a kezeit a mellén, és kihívóan nézett Lambertre.

— Aard Jele — jelentette ki a nő nyugodt hangon. — Ezzel akartál engem lenyűgözni? Ugyanezzel a mozdulattal, ha némi összpontosítással, az akaraterőmmel és egy igével rásegítek, egy pillanat alatt képes vagyok fahasábokat kirepíteni a kéményen, olyan magasra, hogy azt fogod hinni, csillagok.

— Te képes vagy — ismerte el a férfi. — De Ciri nem. Képtelen működésbe hozni Aard Jelét. Ahogy bármelyik másikat sem. Százszor megpróbálta, és semmi. És te magad is tudod, hogy a mi Jeleinkhez a legkevesebb tehetség is elég. Ebből az következik, hogy Ciriben még a legkevesebb sincsen meg. Teljesen átlagos gyerek. A legkevesebb tehetsége sincs a mágiához, egyenesen antitalentum. Te meg itt Forrásról beszélsz, próbálsz ránk ijeszteni...

— A Forrás — magyarázta a nő hűvösen — nem képes irányítani a képességeit, nem ura azoknak. Médium, egyfajta közvetítő. Akaratlanul lép kapcsolatban az energiával, a tudtán kívül alakítja. És amikor irányítani próbálja, amikor erőlködik,

mint mikor a Jeleket próbálja használni, semmire sem képes. És semmi se lesz belőle nem hogy több száz, de több ezer próbálkozásra sem. Ez jellemzi a Forrást. De egy nap eljön az a perc, amikor a Forrás nem erőlködik, nem összpontosít, a fellegekben jár, vagy kolbászos káposztára vágyik, kockázik, az ágyban hentereg valakivel, az orrát túrja... és hirtelen valami történik. Példának okáért lángra lobban a ház. Nem egyszer a fél város lángra lobban.

— Túlzol, Merigold.

— Lambert — eresztette el Geralt a medálját, és az asztalra fektette kezeit. — Először is, ne szólítsd Trisst Merigoldnak, többször megkért rá, hogy ne tedd. Másodsor, Triss nem túloz. A saját szememmel láttam akció közben Ciri mamuskáját, Pavetta királykisasszonyt. Én mondom nektek, volt mit nézni. Nem tudom, hogy Forrás volt-e, de senki sem gyanította, hogy megvolnának a képességei, míg hajsza hűjén porrá nem hamvasztotta a királyi Burgot Cintrában.

— Akkor hát el kell fogadnunk — mondta Eskel, miközben újabb gyertyatartóban gyújtott gyertyát —, hogy Ciri mégis csak terhelt lehet genetikailag.

— Nem csak hogy lehet — mondta Vesemir. — Terhelt. Egyik oldalról Lambertnek igaza van. Ciri képtelen használni a Jeleket. A másik oldalról... Mindannyian láttuk...

Elhallgatott és Cirire pillantott, aki örömteli sikkantással nyugtázta, hogy épp fölénybe került a pirosacsiban. Triss látta Coën arcán a mosolyt, és nem voltak kétségei afelől, hogy hagyta győzni a lányt.

— Hát ez az — jegyezte meg csipkelődve a nő. — Mind láttátok. Mit láttátok? Milyen körülmények között láttátok? Nem tűnik úgy nektek, fiúk, hogy eljött az őszintébb vallomások ideje? Az ördögbe is, ismétlem, megőrzöm a titkot. A szavam adom.

Lambert Geraltra nézett, Geralt beleegyezően bólintott. A fiatalabb vaják felállt, leemelt a magas polcról egy négyszögletű kristálykancsót és egy kisebb üvegcsét. Az üvegcsé tartalmát a kancsóba öntötte, megrázta néhányszor, aztán az átlátszó folyadékot az asztalon álló kupakba töltötte.

— Igyál velünk egyet, Triss.

— Talán olyan szörnyű volna az igazság — gúnyolódott a nő —, hogy józanul nem lehetne róla beszélni? Hogy le kell innom magamat ahhoz, hogy végighallgathassam?

— Ne okoskodj. Kortyolj bele. Könnyebben megérted.

— És mégis mi ez?

— Fehér sirály.

— Micsoda?

— Egy könnyű szer — mosolyodott el Eskel — az édes álmokért.

— A mindenségit! Egy vaják hallucinogén? Hát ettől csillog úgy a szemetek esténként!

— A fehér sirály nagyon gyenge. A fekete a hallucinogén.

— Ha ebben a lötyben mágia van, nekem nem szabad a számba vennem!

— Kizárólag természetes összetevők — nyugtatta meg Geralt, de a nő észrevette, hogy az arckifejezése valahogy nem volt meggyőző. Szemmel láthatóan félt az elixír összetevőire vonatkozó kérdésektől. — Ráadásul sok vízzel hígítva. Nem ajánlanánk fel neked olyasmit, ami árthatna.

A különös ízű, habzó ital hidegen zúdult a nyelvcsővére, melegséggel áradt szét a testében. A varázslónő végigfuttatta a nyelvét az ínyén és a szájpadról. Egyetlen összetevőjét sem tudta felismerni.

— Adtatok inni Cirinek ebből a... sirályból — találgatott. — És akkor...

— Véletlen volt — szakította gyorsan félbe Geralt. — Első este, rögtön, miután megérkeztünk... Szomjas volt, a sirály az asztalon állt. Mire közbeléphettünk volna, már fenékgig kiitta. És transzba esett.

— Inunkba szállt a bátorságunk — ismerte be Vesemir, és nagyot sóhajtott. — Ó, hogy elszállt az, gyermekem, egészen a csizmánk szárába.

— Idegen hangon kezdett beszélni hozzátok — jegyezte meg nyugodtan a varázslónő a vajákok gyertyafényben csillogó szemébe nézve. — Olyan dolgokról és ügyekről kezdett beszélni, amikről nem tudhatott Elkezdett... jövendőlni. Igaz? Mit mondott?

— Ostobaságokat — közölte szárazan Lambert. — Értelmetlen badarságokat.

— Nem kétkedem abban — nézett a férfira a varázslónő —, hogy akkor és ott remekül megértettétek egymást. A badarságok jelentik a szakterületet, minden alkalommal meggyőződom erről, ahányszor csak kinyitod a szádat. Tégy hát nekem egy szívességet, és ne nyisd ki egy darabig. Jó?

— Ezúttal — mondta Eskel komolyan, az arcán húzódó sebhelyet dörzsölve — Lambertnek igaza van, Triss. Akkor, miután a sirályt kiitta, tényleg úgy beszélt Ciri, hogy semmit sem lehetett belőle érteni. Az, akkor, első alkalommal, makogás volt. Csak a...

Elhallgatott. Triss megrázta a fejét.

— Csak a második alkalommal kezdett érhetően beszélni — találta ki. — Tehát volt második alkalom is. Szintúgy a figyelmetlenségek következtében megivott narkotikum hatására?

— Triss — emelte fel a fejét Geralt. — Ez nem a legjobb idő a gúnyos csipkelődésre. Minket ez nem mulattat. Minket ez aggaszt és nyugtalanít. Igen, volt második és volt harmadik alkalom is. Ciri meglehetősen szerencsétlenül esett gyakorlás közben. Elvesztette az eszméletét. Amikor magához tért, ismét transzban volt. És megint össze-vissza beszélt. Ismét nem a saját hangján. És ismét érthetetlenül. De én már hallottam hasonló hangokat, hasonló beszédet. Így beszélnek azok a szegény, beteg, bolond asszonyok, akiket nézőknek hívnak. Érted, mire gondolok?

— Nagyon is. Ez volt a második alkalom. Térjünk át a harmadikra.

Geralt megtörölte kezével a homlokát, amit hirtelen izzadság vert ki.

— Ciri gyakran ébred fel az éjszaka közepén — folytatta a férfi. — Kiabálva. Sok mindenen ment keresztül. Nem akar róla beszélni, de nincsenek kétségeink, hogy olyan dolgokat látott Cintrában és Angrenben, amiket egy gyereknek sem szabadna látnia. Attól félek, hogy valaki még... ártott is neki. Ez tér vissza álmában... Általában könnyű megnyugtatni, gond nélkül elalszik... De egyszer ébredés után... ismét transzban volt. Megint idegen, kellemetlen... Gonosz Hangon beszélt. Érthetően és értelmesen beszélt. Jósolt. Jövendölt. És amit nekünk jövendölt...

— Mit? Micsodát, Geralt?

— Halált — felelte szelíden Vesemir. — Halált, gyermekem.

Triss Cirire nézett, aki épp azt vetette csicseregve Coën szemére, hogy csalt a játékban. Coën megölelte, és nevetésben tört ki. A varázslónő hirtelen rájött, hogy soha, soha sem hallott korábban a vajákok közül egyet is nevetni.

— Kinek? — kérdezte röviden, még mindig Coënt nézve.

— Neki — mondta Vesemir.

— És nekem — tette hozzá Geralt. És elmosolyodott.

— Amikor felébredt...

— Semmire sem emlékezett. És mi nem tettünk fel kérdéseket I

— Helyes. Ami a jövődölést illeti... Konkrét volt? Részletes?

— Nem — nézett Geralt egyenesen a nő szemébe. — Zavaros. Ne kérdezz erről, Triss. Minket nem Ciri jövődöléseinek és félrebeszélésének a tartalma érdekel, hanem az, ami vele történik. Nem magunkat féltjük, hanem...

— Vigyázz — figyelmeztette Vesemir. — Ne beszélj erről előtte.

Coën közeledett az asztalhoz Cirivel a nyakában.

— Kívánj mindenkinek jó éjszakát, Ciri — mondta. — Kívánj jó éjszakát ezeknek az éjjeli baglyoknak. Mi megyünk aludni. Közel az éjfél. Mindjárt véget ér Midinváerne. Holnaptól a tavasz minden nappal egyre közelebb!

— Szomjas vagyok — csusszant le Ciri a hátáról, és Eskel kupája után nyúlt. A vaják ügyesen félretolta a poharat a keze ügyéből, és megragadta a vizeskorsót. Triss gyorsan lépett.

— Tessék — adta oda a kislánynak a saját félig telt poharát, miközben jelentőségteljesen megszorította Geralt karját és Vesemir szemébe nézett. — Igyál csak.

— Triss — suttogta Eskel a mohón kortyoló Cirit nézve. — Mi a fenét csinálsz? Hiszen az...

— Egy szót se, kérlek.

Nem kellett sokáig várniuk a hatásra. Ciri hirtelen megfeszült, halkán felkiáltott, és a szája széles, boldog mosolyra húzódott. Behunyta a szemét, és széttárta a kezeit. Elnevette magát, forogni kezdett, lábujjhegyen táncok. Lambert villámgyors mozdulattal félrehúzta az útjában álló támlásszéket, Coën odaállt a táncoló lány és a kandalló közé.

Triss felpattant, és a ruhája kivágásából amulettet rántott elő, egy vékonyka láncon lógó, ezüstbe foglalt zafírt. Erősen az öklébe szorította.

— Gyermekem... — jajdult fel Vesemir. — Mit művelsz?

— Tudom, mit csinálok — vetette oda élesen. — A lány transzba esett, én pedig kapcsolatba lépek az elméjével. Belé hatolok. Mondtam nektek, egyfajta mágikus közvetítő, tudnom kell, mit közvetít, hogyan és honnan nyeri az aurát, amit használ. Ma van Midinváerne, kedvező éjszaka az ilyesfajta vállalkozáshoz...

Korall. Vanielle. Yoël. Himlős Axel...

— Miért hoztál ide engem? — suttogta. — Miért?

Ciri megfordult. Felemelte a kezét, és a varázslónő vérpatakot látott az életvonalán a tenyere és a csuklója felé csorogni.

— A rózsa — mondta nyugodt hangon a kislány. — Shaerrawedd rózsája. Megszúrtam magam. De ez semmi. Csak vér. Tündevér...

Az ég még jobban elsötétült, egy perccel később egy villám éles, vakító fénye világította meg. Minden csöndbe és mozdulatlanágba dermedt. Triss tett egy lépést, meg akarván győződni arról, hogy képes-e megtenni. Megállt Ciri mellett, és azt látta, hogy mindketten egy feneketlen szakadék szélén állnak, melyben vörös köd gomolygott, melyet mintha alulról világított volna át valami fény. A következő hangtalan villámcsapás fénye hirtelen feltárta a szakadék mélyébe vezető márványlépcsők hosszú sorát is.

— Így kell lennie — mondta remegő hangon Ciri. — Nincs más út. Csak az. A lépcsőkön a mélybe. Így kell lennie, mert... Va'esse deireádh aep eigan.

— Beszélj — suttogta a varázslónő. — Beszélj, gyermek.

— Az Ősi Vér Gyermek... Feainnewedd... Luned aep Hen Ichaer... Deithwen... A Fehér Láng... Ne, ne... Ne!

— Ciri!

— A fekete lovag... tollakkal a sisakján... Mit tett velem? Mi történt akkor? Félttem... Még most is félek. Nem ért véget, sosem ér véget. Az Oroszlánfióknak meg kell halnia... Államérdek... Ne... Ne...

— Ciri!

— Ne! — feszült meg a kislány teste, lehunyta a szemét. — Ne, ne, nem akarom! Ne érij hozzám!

Ciri arca hirtelen megváltozott, megmerevedett, a hangja ércessé, hűvössé és baljóslatúvá vált, gonosz, kegyetlen gúny csengett benne.

— Hát egészen idáig követted, Triss Merigold? Egészen idáig? Túl messzire merészkedtél, Tizennegyedik. Figyelmeztettelek.

— Ki vagy te? — rázkódott meg Triss. De uralkodott a hangján.

— Megtudod, ha eljön az ideje.

— Megtudom most rögtön!

A varázslónő felemelte a kezeit, és hirtelen széttárta őket, minden erejét az Azonosító Varázslatba fektetve. A mágikus függöny széthasadt, de mögötte ott volt egy második... Harmadik... Negyedik...

Triss feljajdult, és térdre rogyott. A valóság tovább hasadt, újabb ajtók hosszú, véget nem érő sora tárult föl, mely a semmibe vezetett. Az ürességbe.

— Tévedtél, Tizennegyedik — gúnyolódott a fémes, nem emberi hang. — Összetévesztetted az eget az éjjel a tó színén visszaverődő csillagok képével.

— Ne nyúlj... Ne gyúlj ahhoz a gyermekhez!

— Ez nem gyermek.

Ciri ajkai mozogtak, de Triss látta, hogy a lány tekintete halott, üveges, eszméletlen.

— Ez nem gyermek — ismételte a hang. — Ez a Láng, a Fehér Láng, amelytől lángra gyúl és porrá ég a világ. Ez az Ősi Vér, Hen Ichaer. Tündevér. A mag, amely nem hajt ki, hanem lánggal lobban fel. A vér, mely bemocskoltatik... Amikor eljön Tedd Deireádh, a Végidő. Va'esse deireádh aep eigan!

— Halált jövendölsz? — kiáltotta Triss. — Csak ennyit tudsz, halált jövendölni? Mindenki számára? Nekik, neki... Nekem?

— Neked? Te már meghaltál, Tizennegyedik. Benned már minden halott.

— A szférák hatalmára — nyögött fel a varázslónő, és mozgásba hozva megmaradt erejét kezével a levegőt szántotta. — A vízre, tűzre, földre és levegőre,

megidézlek. Megidézlek gondolatra, álmra és halálra, mindarra, ami volt, mindarra, ami van, és mindarra, ami eljön. Megidézlek. Ki vagy te? Felelj!

Ciri elfordította a fejét. A szakadék mélyébe vezető lépcsősor víziója semmivé lett, szertefoszlott, és helyén az ólomszürke, tajtékzó, hullámtaréjokban megtörve háborgó tenger jelent meg. A csendbe újra belehasított a sirályok vijjogása.

— Repülj — csendült a hang a kislány ajkain. — Itt az idő. Térj vissza oda, ahonnan jöttél, Tizennegyedik a Hegyről. Szállj a sirály szárnyán, és hallgasd a sirályaim kiáltásait. Hallgasd figyelmesen!

— Megidézlek...

— Nem vagy rá képes. Repülj, sirály!

És hirtelen ismét ott volt a széllel süvítő, nedves és sós levegő, és ott volt a repülés, a kezdet és vég nélküli repülés. A sirályok vadul vijjogtak. Kiáltoztak és parancsoltak.

Triss?

Ciri?

Felejtsd el őt! Ne kínozd! Felejtsd el! Felejtsd el, Triss!

Felejtsd el!

Triss! Triss! Triiiiss!!!

— Triss!

Kinyitotta a szemét, a fejét dobálta a párnán, megmozgatta zsibbadt karjait.

— Geralt?

— Itt vagyok melletted. Hogy érzed magad?

A nő körbenézett. A szobájában volt, az ágyban feküdt. Egész Kaer Morhen legjobb ágyában.

— Mi van Cirivel?

— Alszik.

— Milyen régóta...

— Túl régóta — szakította félbe a férfi. Betakarta a nőt egy takaróval, és átölelte. Amikor előre hajolt, farkasfejes medalionja közvetlenül a nő arca előtt hintázott. — Amit csináltál, nem volt a legjobb ötlet, Triss.

— Minden a legnagyobb rendben — remegett a férfi karjaiban. Nem igaz, gondolta magában. Semmi sincs rendben. Úgy fordította az arcát, hogy a medál ne érheszen hozzá. Sokféle elmélet létezett a vajákok amulettjeiről, de egyik sem ajánlotta, hogy egy varázsló hozzájuk érjen a Napfordulók napján és éjszakáján.

— Mondtunk... mondtunk valamit a transz alatt?

— Te semmit. Egész idő alatt eszméletlen voltál. Ciri... Épp, mielőtt magához tért volna... Azt mondta... „Va’esse deireádh aep eigan”.

— Ismeri az Ősi Nyelvet?

— Nem annyira, hogy egy egész mondatot ki tudjon mondani.

— Egy mondatot, ami azt jelenti: „Valami véget ér” — a varázslónő megtörölte kezével az arcát. — Geralt, ez az ügy komoly. A kislány rendkívül erős médium. Nem tudom, hogy mivel és kivel lép kapcsolatba, de azt gondolom, hogy semmi nem szabhat korlátot ennek a viszonynak. Valami igyekszik úrrá lenni rajta. Valami... ami számomra túlságosan erős. Félttem őt. Egy újabb transz... elmebajjal is végződhet. Én nem vagyok ura ennek, nem tudok úrrá lenni rajta, nem vagyok képes... Ha arra volna szükség, képtelen lennék megfékezni, elfojtani a képességét, nem lennék képes, amikor már nincs más kiút, végérvényesen kioltani. Segítségért

kell fordulnod... egy másik varázslónőhöz. Egy tehetségesebbhez. Egy tapasztaltabbhoz. Tudod, kiről beszélek.

— Tudom — fordította el a fejét a férfi, és összeszorította az ajkait.

— Ne ellenkezz. Ne védekezz. Kitalálom, miért nem hozzá fordultál, hanem hozzám. Harcolj meg a becsvágyaddal, küzd le magadban a sértődést és a konokságot. Semmi értelme, csak magadat gyötröd. És Ciri egészségét és életét kockáztatod. Az, ami minden valószínűség szerint meg fog történni vele a következő transz alatt, rosszabb lehet a Fűvek Próbájánál is. Fordulj segítségért Yenneferhez, Geralt.

— És te, Triss?

— Mi, én? — nyelt egyet nagy nehezen. — Én nem számítok. Csalódást okoztam neked. Csalódást okoztam neked... mindenben. Én... én a tévedésem voltam. Semmi több.

— A tévedések — válaszolta a férfi nehezen — nekem ugyanúgy számítanak. Nem törölöm ki őket sem az életemből, sem az emlékezetemből. És sosem hibáztatok értük másokat. Számítasz nekem, Triss, és mindig számítani fogsz. Sosem okoztál nekem csalódást. Sosem. Higgy nekem.

A nő sokáig hallgatott.

— Itt maradok tavaszig — közölte végül a hangja remegésével küzdve. — Ott leszek Ciri mellett... Vigyázni fogok rá. Éjjel-nappal. Ott leszek mellette éjjel és nappal. És tavasszal... Tavasszal elvisszük magunkkal Melitele ellanderi szentélyébe. Az, ami igyekszik úrrá lenni rajta, a szentélyben talán nem férhet majd hozzá. Te pedig mindeközben segítségért fordulsz Yenneferhez.

— Rendben van, Triss. Köszönöm.

— Geralt?

— Hallgatlak.

— Ciri mondott még valamit, igaz? Valamit, amit csak te hallottál. Mondd el, mi volt az.

— Nem — ellenkezett, de a hangja remegett. — Nem, Triss.

— Kérlek.

— Nem hozzám beszélt.

Tudom. Hozzám beszélt. Mondd el, kérlek.

— Rögtön, amikor magához tért... Amikor felemeltem... Azt suttogta: „Felejtsd el őt. Ne kínozd.”

— Nem fogom — mondta halkán a nő. — De nem tudom elfelejteni. Bocsáss meg.

— Nekem kellene bocsánatot kérnem tőled. És nem csak tőled.

— Ennyire szereted — jegyezte meg; nem kérdés volt.

— Ennyire — ismerte be félhangon hosszú percnyi hallgatás után

— Geralt.

— Hallgatlak, Triss.

— Maradj velem ma éjjel.

— Triss...

— Csak maradj.

— Rendben.

Nem sokkal Midinváerne után abbamaradt a hóesés. Beköszöntött a fagy.

Triss ott volt Ciri mellett éjjel és nappal. Vigyázott rá. Az oltalmiba vonta. Láthatóba és láthatatlanba.

A kislány szinte minden éjjel kiabálva riadt fel. Félrebeszélte az arcát fogva, zokogott a fájdalomtól. A varázslónő igékkel és elixírekkel nyugtatta meg. Átölelte, és a karjaiban ringatta álomba. Azután ő maga nem tudott sokáig elaludni, azon gondolkodva, amit Ciri álmában és ébredéskor mondott. És érezte magában az egyre növekvő félelmet Va'esse deireádh aep eigean... Valami véget ér...

Így volt ez tíz éjjelen és nappalon át. Aztán végül elmúlt. Véget ért, eltűnt nyomtalanul. Ciri megnyugodott, békésen aludt, félrebeszélés nélkül, álmok nélkül.

De Triss szüntelen vigyázott rá. Egy lépésre sem hagyta a kislányt egyedül. Az oltalmába vonta. Láthatóba és láthatatlanba.

— Gyorsabban, Ciri! Kitör, támad, kitér! Félfordulat, vág, kitér! Egyensúlyozz, egyensúlyozz a bal karoddal, vagy leesel arról a grábláról!

És összetöröd magadnak a... női attribútumaidat!

— A mimet?

— Semmit. Nem vagy fáradt? Ha akarod, pihenhetünk.

— Nem, Lambert! Még megy. Nem vagyok olyan gyenge, hogy képzeled! Mi lenne, ha megpróbálnám minden második cöveket átugrani?

— Meg ne merd próbálni! Leesel, nekem meg letépi Merigold a... fejem.

— Nem esem le!

— Megmondtam egyszer, nem fogom megismételni. Ne mórirkáld magad! Biztosan a lábakon! És légzés, Ciri, légzés! Úgy fújatsz, mint egy döglődő mamut!

— Nem igaz!

— Ne nyervákolj! Edz! Támad, kitér! Parád! Félfordulat! Parád, tejes fordulat! Biztosabban a cövekeken, a mindenségit! Ne imbolyogj! Kitör, vág! Gyorsabban! Félfordulat! Ugorj és vágj! Úgy van! Nagyon jó!

— Tényleg? Tényleg jó volt, Lambert?

— Ki mondta?

— Te! Az előbb!

— Biztos megbotlott a nyelvem. Támad! Félfordulat! Kitér! És még egyszer! Ciri, és hol marad a parád? Hányszor kell elismételnem? A kitérés után mindig parádnak, a fejet és a nyakat védő kardcsapásnak kell következnie! Mindig!

— Még akkor is, ha csak egy ellenféllel küzdök?

— Sosem tudod, hogy mivel harcolsz. Sosem tudod, mi van hátul, mögötted. Mindig fedezned kell magad. Lábmunka és kard! Ösztönös kell legyen. Ösztönös, megértetted? Nem szabad erről megfeledkezned. Ha a valódi harcban elfelejted, azonnal véged. Még egyszer! Na! Pont így! Látod, milyen szépen érkezel a parádból? Innen bármilyen támadást végre tudsz hajtani. Innen hátrafelé is vágatsz, ha muszáj. Na, mutass egy fordulatot és egy hátsó vágást.

— Hááá!

— Nagyon szép. Érted már, mi a lényeg? Eljutott az agyadig?

— Nem vagyok hülye!

— Lány vagy. A lányoknak egy csepp eszük sincs.

— Eh, Lambert, ha Triss hallaná ezt!

— Ha a nagymamának töke lett volna, ő lett volna a nagyapám. Na, elég lesz. Gyere le. Pihenünk egyet.

— Nem vagyok fáradt!

— De én az vagyok. Megmondtam, pihenő. Gyere le a grábláról.

— Szaltóval?

— Mégis hogy akarnál? Mint a tyúk az ülőről? Gyerünk, ugorj. Ne félj, vigyázok rád.

— Háááá!

— Szép. Sőt nagyon szép, ha azt nézzük, hogy lány vagy. Most már leveheted a kendőt a szemedről.

— Triss, nem lehetne elég mára? Mi? Nem foghatnánk a szánkókat és csúszhatnánk le a dombról? Süt a nap, úgy szikrázik a hó, hogy az ember szeme belefájdul! Szép idő van!

— Ne hajolj ki, mert kiesel az ablakból.

— Menjünk szánkózni, Triss!

— Vesd fel az Ősi Nyelven. Ezzel fejezzük be az órát. Gyere el az ablaktól, ide vissza az asztalhoz... Ciri, hányszor kell kérnem? Tedd le azt a kardot, ne hadonássz vele tovább.

— Ez az új kardom! Igazi, vaják! Acélból csinálták, ami az égből esett le! Komolyan! Geralt mondta, és ő sose hazudik, hiszen tudod!

— Ó, igen. Tudom.

— Hozzá kell szoknom ehhez a kardhoz. Vesemir bácsi pontosan az én súlyomhoz, a magasságomhoz és a karom hosszához igazította! Hozzá kell edzenem a tenyeremet és a csuklóm!

— Eddz, amennyit csak akarsz, de az udvaron. Ne itt. Na, hallgatlak. Úgy rémlik, azt akartad nekem javasolni, hogy menjünk szánkózni. Az Ősi Nyelven. Hát javasold.

— Hmm... Hogy lesz a „szánkó”?

— Sledd, mint tárgy. Aesledd, mint tevékenység.

— Aha... Már tudom. Va'en aesledd, ell'ea?

— Ne fejezd be így a kérdést, ez a forma udvariatlan. A kérdést hangsúllyal képezzük.

— De a Szigeteken a gyerekek...

— Te nem a skelligei zsargont tanulod, hanem a klasszikus Ősi Nyelvet.

— És minek is tanulom én ezt a nyelvet tulajdonképpen, hm?

— Azért, hogy megismerd. Azt, amit nem ismer az ember, illik megtanulnia. Nyomorék az, aki nem ismer nyelveket.

— De úgyis mindenki csak a közösen beszél!

— Tény. De vannak néhányan, akik nem csak. Garantálom neked, Ciri, hogy jobb a kevesek közé tartozni, mint a mindenkihez. Na, hallgatlak. Egész mondattal: „Szép időnk van ma, menjünk hát szánkózni.”

— Elaine... Hmm... Elaine tedd a'taeghane, a va'en easledd?

— Nagyon jó.

— Há! Na akkor menjünk szánkózni.

— Menjünk. De engedd meg, hogy befejezzem a sminkem.

- És kinek fested így ki magad, hm?
- Magamnak. Egy nő a saját közérzete kedvéért emeli ki a szépségét.
- Hmm... Tudod, mit? Valahogy én is olyan vacakul érzem magam. Ne neved, Triss!
- Gyere ide. Ül a térdemre. Tedd le azt a kardot, megkértel! Köszönöm. Most fogd azt a nagyobb ecsetet, és púderezd be az arcod. Ne annyit, te lány, ne annyit! Nézz a tükörbe. Látod, milyen szép vagy?
- Nem látok semmi különbséget. Kifestem a szememet, jó? Min nevedsz? Te mindig kifested a szemed. Én is akarom!
- Jól van. Tessék, ezzel árnyékolod a szemhéjadat. Ciri, ne zárd be mindkét szemed, nem látsz te semmit, összekened vele az egész arcodat. Vegyél egy picit, és simítsd vele végig a szemhéjadat. Azt mondtam, simítsd! Engedd, hogy kicsit szétdörzsöljem. Csukd be a szemed. És most nyisd ki.
- Óóóó!
- Van különbség? Egy kis árnyékolás nem árt még az olyan szép szemnek sem, amilyen a tiéd. Tudták a tündénők, mit csinálnak, amikor feltalálták a szemfestéket.
- Tündék?
- Nem tudtad? A sminket tündék találták fel. Sok hasznos találmányt vettünk át az Ősi Néptől. És átkozottul keveset adtunk érte cserébe. Most fogd a szemceruzát, és húzd ki vékonyan a felső szemhéjadat, közvetlenül a szempillák tövében. Ciri, mit csinálsz?
- Ne neved! Remeg a szemhéjam! Azért csinálom!
- Nyisd ki egy kicsit a szád, abba hagyja a remegést. Látod? Kész vagy.
- Óóóó!
- Gyere, most pedig megyünk, hogy a szépségünkkel ámulatba ejtsük a vajákokat. Nehéz kellemesebb látványt találni. Aztán fogjuk a szánkókat, és szétkenjük a sminkünket azokban a mélységes hófúvásokban.
- És újra kifestjük magunkat!
- Nem. Megkérjük Lambertet, hogy gyújtson be a fürdőben, és megfürdünk.
- Megint? Lambert azt mondja, hogy túl sok tüzelőt használunk azokra a fürdőkre.
- Lambert cáen me a'baeth aep arse.
- Micsoda? Ezt nem értettem...
- Idővel majd az idiómákat is elsajátítod. Még sok időnk van a tanulásra tavaszig. De most... Va'en aeslede, me elaine luned!
- Ez itt, ezen a metszeten... Nem, a kutyafáját, nem ezen... Ezen. Ez itt, mint azt már tudod, egy ghúl. Na halljuk, Ciri, mit tanultál a ghúlról... Ejj, nézz csak ide rám! Mi az öregördög keserve van a szemhéjodon?
- Jobb közérzet!
- Micsoda? Á, annyi baj legyen. Na, hallgatlak.
- Hmm... A ghúl, Vesemir bácsi, az egy szörnyeteg, ami hullákat zabál. Ősi temetőben meg kurgánok környékén lehet vele találkozni, mindenhol, ahová halottakat temetnek. A nek... nekropoliszokban. A harcmezőkön, a csatatereken...
- Akkor hát csak a halottakra nézve veszélyes, igaz?

— Nem, nemcsak rájuk. A ghúl élőkre is rátámad. Amikor éhes, vagy amikor őriöngeni kezd. Például amikor csatát vívnak... Sok ember esik el...

— Mi van veled, Ciri?

— Semmi...

— Ciri, figyelj rám. Felejtse el. Már nem jön vissza.

— Láttam... Soddanben és a Folyóntúlon... Egész mezőket... Ott feküdtek, farkasok és elvadult kutyák marcangolták őket. Madarak csipkedték... Biztosan voltak ott ghúlok is...

— Ezért tanulsz most a ghúlokról, Ciri. Az, amit már ismerünk, megszűnik kísértetni minket. Az, amivel fel tudjuk venni a harcot, már nem is olyan fenyegető. Hogyan harcolunk a ghúllal, Ciri?

— Ezüstkarddal. A ghúl érzékeny az ezüstre.

— És még mire?

— Az éles fényre. A tűzre.

— Akkor hát felvehetjük vele a harcot fény és tűz segítségével?

— Megtehetjük, de veszélyes. A vaják nem használ se fényt, se tüzet, mert akadályozza a látásban. Minden fény árnyékokhoz vezet, az árnyékok pedig megnehezítik a tájékozódást. Mindig sötétségben, a hold vagy a csillagok fényénél kell harcolni.

— Nagyon helyes. Jól megjegyezted, eszes egy lány vagy. És most nézz ide, erre a metszetre.

— Bleeueeeeeuuueee...

— Mit mondjak, valóban nem valami szép fa... fattyú. Ez egy graveir. A graveir a ghúl egyik válfaja. Nagyon hasonlít a ghúltra, de lényegesen nagyobb nála. Ahogy látod, a koponyája három elcsontosodott taréja is megkülönbözteti tőle. Különbözik olyan, mint a többi hullafaló. Figyeld csak meg. Rövid és tompa karmok, melyek a sírok feldúlásához, a földben való ásáshoz alkalmazkodtak. Erős fogazat, mellyel a csontokat roppantja össze, és hosszú, vékony nyelv, amivel a rothadt velőt nyalogatja ki belőlük. Az ilyen jó, bűdös velő igazi ínycsafalat a graveir számára... Mi van veled?

— Seeemmi.

— Egészen elsápadtál. És el is zöldültél. Túl keveset eszel. Ettél te reggelit?

— Ihiiigen. Ehettheeem.

— Hogy miről is... Aha. Majd' elfelejtettem. Jegyezd meg, mert fontos. A graveirnek, ahogyan a ghúloknak és a többi, ebbe a csoportba tartozó szörnyetegnek, nincsen természetes élettere. A szférák közötti átjárhatóság időszakának reliktumai. Amikor megölöd őket, nem sérted meg azokat a rendszereket és összeköttetéseket, melyek a természetben, a mi jelenlegi szféránkban uralkodnak. A jelenlegi szféránkban ezek a szörnyetegek idegenek, és nincs helyük benne. Érted, amiről beszélek, Ciri?

— Értem, Vesemir bácsi. Geralt elmagyarázta nekem. Mindent tudok. A természetes élettér...

— Jól van, jól van. Én tudom, mi az, ha Geralt elmagyarázta neked, akkor már nem kell nekem felmondanod. Térjünk vissza a graveirhez. Graveirek meglehetősen ritkán fordulnak elő, szerencsénkre, mert átkozottul veszélyes szukafattyak. Egy graveirrel harcolva a legkisebb sérülés is azt jelenti, hogy hullaméreggel fertőzöttél meg. Melyik elixírral kezeljük a hullaméreg-fertőzést, Ciri?

— A „sárgarigóval”.

— Helyes. De a legjobb elkerülni a fertőzést. Ezért ha graveirrel harcolsz, nem szabad közel kerülnöd a semmirekellőhöz. Mindig távolból harcolunk, és közel ugorva csapunk le.

— Hmm... És hol a legjobb belevágni?

— Épp most térünk át erre. Nézd csak...

— Még egyszer, Ciri. Szépen lassan gyakoroljuk be, hogy minden mozdulatot elsajátíthass. Nézd csak, terccel támadok, úgy helyezkedem, mintha szúrni akarnék... Miért hátrálsz?

— Mert tudom, hogy finta! Áttérhetsz széles sinisterre, vagy támadhatsz felső kvarttal. Én meg hátrálok, és kontratámadással hárítok!

— Úgy volna? És ha ezt csinálom?

— Auuu!!! Úgy volt, hogy lassú lesz! Mit csináltam rosszul? Árudd el, Coën!

— Semmit. Egyszerűen magasabb és erősebb vagyok.

— Ez igazságtalanság!

— Nem létezik tisztességes küzdelem. A harcban az ember minden előnyt és minden alkalmat kihasznál, ami adódik. Amikor hátráltál, lehetőséget adtál nekem arra, hogy nagyobb erőt vigyek a csapásba. Ahelyett, hogy hátrálsz, inkább tenned kellett volna egy félfordulatot balra, és megpróbálni alulról megválni dexter kvarttal, az áll alatt, az arcon vagy a torkon.

— Majd pont meg is engedted volna! Teszel egy ellentétes irányú fordulatot, és még azelőtt eléred a nyakam bal oldalát, hogy sikerülne megcsinálnom a parádót! Honnan kellene tudnom, mit fogsz csinálni?

— Tudnod kell. És tudod is.

— Hogyisne!

— Ciri. Az, amit csinálunk, küzdelem. Az ellenfeled vagyok. Le akarlak és le is kell, hogy győzzek, mert az életemről van szó. Magasabb és erősebb vagyok nálad, úgyhogy olyan támadásra fogom keresni az alkalmat, amivel eltérem és áttöröm a parádod, ahogyan azt egy perccel ezelőtt magad láttad. Minek nekem a fordulat? Már sinisterben vagyok, nézd csak. Mi sem egyszerűbb, mint secundából támadni, a hónod alá, a karod belső részére? Ha átvágom az ütőered, néhány perc alatt halott vagy. Védekezz!

— Háááá!!!

— Nagyon jó. Szép, gyors parád. Látod, hogy milyen jól jön, ha edzed a csuklódat? És most figyelj — sok vívó elköveti azt a hibát statikus parádban, hogy egy pillanatra megáll, és akkor meglepheted őket, rájuk támadhatsz — így!

— Háá!!!

— Szép volt! De ugorj félre, azonnal ugorj félre, és kezdj el forogni! Lehet, hogy a bal kezemben tört tartok! Jó! Nagyon jó! És most, Ciri? Mihez kezdek most?

— Honnan tudjam?

— Figyeld a lábam! Hogyan oszlik el a testsúlyom? Mit tudok csinálni ebből az alapállásból?

— Bármit!

— Akkor hát forogj, forogj, kényszeríts rá, hogy elmozduljak! Védekezz! Jól van! Ne a kardomat nézd, a karddal megtéveszthetlek! Védekezz! Jól van! Még egyszer! Jól van! És újra!

— Auuuu!!!

— Nem jó.

— Uff... Mit csináltam rosszul?

— Semmit. Egyszerűen csak gyorsabb vagyok. Vedd le a védőfelszerelést. Ülünk le egy pillanatra, pihenünk. Biztosan fáradt vagy, egész reggel az Ösvényen futottál.

— Nem vagyok fáradt. Éhes vagyok.

— A fenébe, én is az vagyok. És ma Lambert a soros, ő meg semmit se tud főzni gombócon kívül... Ha még legalább azt meg tudná főzni rendesen...

— Coën?

— Hm?

— Még mindig túl lassú vagyok...

— Nagyon gyors vagy.

— Leszek én valaha olyan gyors, mint te?

— Kétlem.

— Hmm... Na igen. És te... Ki a legjobb vívó a világon?

— Fogalmam sincs.

— Sosem ismertél ilyet?

— Sokat ismertem, aki annak tartotta magát.

— Há! Kik voltak azok? Hogy hívták őket? Mit tudtak?

— Lassan, lassan, kislány. Nem ismerem a választ ezekre a kérdésekre. Tényleg ennyire fontosak?

— Persze, hogy azok! Tudni akarom... kik azok a vívók. És hogy hol vannak.

— Hogy hol vannak, azt tudom.

— Há! Szóval hol?

— A temetőben.

— Figyelj, Ciri. Most felfüggesztjük a harmadik ingát, kettővel már elboldogulsz. Ugyanazokat a lépéseket fogod megtenni, mint kettőnél, csak eggyel több kitérést teszel. Kész vagy?

— Igen.

— Koncentrálj. Lazulj el. Belégzés, kilégzés. Támadás!

— Uh! Auuuuu... A mindenségit!

— Ne káromkodj, kérlek. Nagyot kaptál?

— Nem, csak fellökött... Mit csináltam rosszul?

— Túl egyenletes ritmusban futottál, túlságosan elsietted a második félfordulatot, és a finta túl szélesre sikerült. Következésképpen egyenesen az inga alá vitt.

— Oh, Geralt, ott egyáltalán nincs hely a kitérésre és a fordulatra! Túl közel lógnak egymáshoz!

— Rengeteg hely van, garantálhatom. De a távolságuk úgy lett kigondolva, hogy aritmiás mozgást kényszerítsen ki. Ez harc, Ciri, nem balett. Harc közben nem szabad ritmikusan mozogni. A mozgásoddal össze kell zavarnod az ellenfeledet, megtéveszteni, felborítani a reakcióit. Készen állsz a következő próbára?

— Készen. Lendítsd meg azokat az átkozott gerendákat.

— Ne káromkodj. Lazíts. Támadás!

— Há! Há! Na, milyen volt? Milyen volt, Geralt? Még csak nem is súrolt!

— Te sem súroltad a második zsákot a kardoddal. Ismétlem, ez harc, nem balett, nem akrobatika... Mit motyogsz ott?

— Semmit.

— Lazíts. Igazítsd meg a kötést a csuklódon. Ne szorítsd úgy a tenyered a markolatra, dekoncentrál, megzavarja az egyensúlyodat. Lélegezz nyugodtan. Készen állsz?

— Igen.

— Indulás!

— Uuuuh!!! Hogy a jó... Geralt, ezt nem lehet megcsinálni! Túl kevés a hely a fintára és a lábcsereére. De ha finta nélkül, két lábról támadok...

— Láttam, mi történik, ha finta nélkül támadsz. Fáj?

— Nem. Nem nagyon...

— Ülj ide mellém. Pihenj.

— Nem vagyok fáradt. Geralt, én ezt a harmadik ingát nem ugrom meg, még ha tíz évig pihennék is. Nem tudok gyorsabban...

— És nem is kell. Elég gyors vagy.

— Akkor mondd meg, hogyan csináljam? Egyszerre félfordulat, kitérés és támadás?

— Nagyon egyszerű. Nem figyeltél. Mielőtt nekiálltál, azt mondtam — szükség van még egy kitérésre. Kitérésre. Az újabb félfordulat felesleges. Másodszorra mindent jól csináltál, és átjutottál az összes ingán.

— De nem találtam el a zsákot, mert... Geralt, félfordulat nélkül nem tudok támadni, mert megbillenek, nincs meg az a, na, hogy is hívják...

— Lendület. Ez igaz. Szerezz hát lendületet és energiát. De ne fordulattal is lábcsereével, mert arra nincs elég idő. Vágj az ingára a kardoddal.

— Az ingára? A zsákokra kell rávágnom!

— Ez harc, Ciri. A zsákok az ellenfeled gyenge pontjait utánozzák, azokat kell eltalálnod. Az ingákat, amik az ellenfeled fegyverét imitálják, el kell kerülnöd, ki kell térnöd előlük. Ha az inga hozzád ér, megsebesültél. Az igazi harcban lehet, hogy már nem lennél képes felállni. Az inga nem érhet hozzád. De te rávágatsz az ingára. Miért lóगतod úgy az orrod?

— Én... Én nem tudom kivédeni az ingát a kardommal. Túl gyenge vagyok... Mindig túl gyenge leszek! Mert lány vagyok!

— Gyere ide hozzám, te lány! Töröld meg az orrod. És hallgass meg figyelmesen. A világ egyetlen hatalmasa, egyetlen hegygörgetője vagy vasgyúrója sem képes kivédeni egy sikló farkát, egy óriásskorprió ollóit vagy egy griffmadár karmait. Márpedig az inga épp valami efféle fegyvert utánoz. Még csak ne is próbáld kivédeni. Nem az ingát lököd félre, hanem te lököd el magadat tőle. Átveszed az energiáját, amire szükséged van a csapáshoz. Elég egy könnyű, de gyors elrugaszkodás, és az azonnali, éppolyan gyors vágás az ellentétes irányú félfordulatból. Az elrugaszkodásból szerzel lendületet. Világos?

— Mhm.

— Gyorsaság, Ciri, nem erő. Az erő nélkülözhetetlen egy favágó számára, aki fejszével dönti ki a fákat a rengetegben. Ezért aztán valóban ritkán lesz lányokból favágó. Megértetted, miről van szó?

- Mhm. Lendítsd be az ingákat.
- Először pihenj.
- Nem vagyok fáradt.
- Tudod már, hogyan kell? Ugyanazok a lépések, finta...
- Tudom.
- Támadás!
- Hááá! Há!!! Hááááá!!! Megvagy! Elkaptalak, griffmadár! Geraaaalt! Láttad ezt?
- Ne kiabálj. Szabályozd a légzésedet.
- Megcsináltam! Tényleg megcsináltam! Sikerült! Dicsérid meg, Geralt!
- Bravó, Ciri. Bravó, kislány.

Február közepére addig nyaldosta a délről, a hágó felől fújó meleg szél a havat, míg az teljesen eltűnt. Arról, hogy a világban mi folyik, nem akartak tudni a vajákok.

Triss következetesen és makacsul vezette a politika felé a hosszú beszélgetéseket, melyeket a hatalmas kandalló lánglobbanásaival megvilágított, sötét csarnokban folytattak esténként. A vajákok részéről erre mindig ugyanaz volt a válasz. Geralt homlokához támasztott kézzel hallgatott. Vesemir a fejét csóválta, néha-néha közbeszúrva valami megjegyzést, amiből semmi sem következett, azt leszámítva, hogy „az ő idejében” minden jobb, logikusabb, tisztességesebb és egészségesebb volt. Eskel udvariasságot színlelt, nem fukarkodott a mosolyokkal és a szemkontaktussal, időnként még az is előfordult, hogy felkeltette az érdeklődését valami kevésbé fontos ügy vagy kérdés. Coën nyíltan ásítozott, és a mennyezetet bámulta, de Lambert se titkolta a megvetését.

Semmiről sem akartak tudni, nem érdekelték őket a dilemmák, melyek királyok, varázslók, nádorok és vezérek szeméről űzték el az álmod, a problémák, melyektől csak úgy remegtek és zúgtak a tanácsok, körök és tingek. Semmi sem létezett számukra, ami a hóba merült szorosokon, a Gwenllech jégtömböket sodró, ólmos folyamán túl zajlott. Számukra csak a vad hegyek között elvesző, magányos Kaer Morhen számított.

Aznap este Triss nyugtalan és ingerült volt — talán a vár falai között sűrű szél volt az oka. Aznap este mindannyian furcsamód izgatottak voltak — a vajákok, Geralt kivételével, ritkamód beszédessé váltak. Természetesen csak egyetlen dologról folyt a szó — a tavaszról. Az útjuk egyre közeledő kezdetéről. Arról, mit hoz az útjuk — vámpírokról, sárkánykígyókról, lesikről, likantrópokról és baziliszkuszokról.

Most Triss volt az, aki ásítozni kezdett, és a plafont bámulta. Most ő merült hallgatásba, egészen addig, míg Eskel egy kérdéssel hozzá nem fordult. Egy kérdéssel, amit régóta várt.

— De mi a helyzet igazából Délen, a Jaruga partján? Érdeemes arrafelé elindulni? Nem szeretnék belecseppenni valami perpatvar kellős közepébe.

— És mit nevezel te perpatvarnak?

— Hát, tudod... — dadogta a férfi. — Állandóan arról beszélsz, lehetséges, hogy újabb háború fog kitörni... Az állandó harcokról a határvidékeken, a lázadásokról a Nilfgaard által elfoglalt területeken. Említetted, hogy azt beszélik, a nilfgaardiak ismét átkelhetnek a Jarugán...

— Á, ugyan már — mondta Lambert. — Szüntelenül ütök-verik, mészárolják, halomra vágják egymást évszázadok óta. Nincs mitől félni. Én már eldöntöttem, hogy pontosan messze Délnek megyek, Soddenda, Mahakamba és Angrenba. Nyilvánvaló, hogy arra, amerre a hadsereg átvonul, mindig nyüzsögnek a rémek. Mindig azokon a helyeken kerestünk a legjobban.

— Tény — helyeselt Coën. — A környékük elnéptelenedik, a falvakban csupa fehérnép, aki képtelen maga boldogulni... Egy rakás otthontalan gyerek, akikről nincs ki gondoskodjon, össze-vissza cselleng... A könnyű préda vonzza a szörnyetegeket.

— És a báró uramék — tette hozzá Eskel — meg az ispán és sztarosza urak feje tele a háborúval, nem marad idejük arra, hogy az alattvalóikat védelmezzék. Fel kell béreljenek minket. Ez mind igaz. De abból, amit Triss éjszakákon keresztül mesélt nekünk, úgy tűnik, ez a konfliktus Nilfgaarddal komolyabb ügy, mint valami helyi háborúcska. Így volna, Triss?

— Még ha így is volna — vetette oda csípősen a varázslónő —, nem jön nektek mindez kapóra? Egy komoly, véres háború azt eredményezi, hogy még több elnéptelenedett falu lesz, több megözvegyült fehérnép, elárvult gyerekek egész tömegei...

— Nem értem a szarkazmusodat — vette el Geralt a homlokától a kezét. — Igazán nem értem, Triss.

— Én sem, gyermekem — emelte fel a fejét Vesemir. — Mire gondolsz? Azokra az özvegyekre meg gyerekekre? Lambert és Coën könnyelműen beszél, mint a fiatalok általában, de hiszen nem a szavak a fontosak. Hiszen ők...

— Ők megvédik azokat a gyerekeket — szakította félbe a nő dühösen. — Igen, tudok róla. A vérfarkastól, ami egy év alatt kettőt-hármat öl meg, miközben egy nilfgaardi portya egy óra lefolyása alatt képes felkoncolni és porig égetni egy egész települést. Persze, ti az árvákat véditek. Én viszont azért harcolok, hogy a lehető legkevesebb árva legyen. Az okokkal harcolok, és nem a következményekkel. Ezért vagyok Temeriai Foltest tanácsának a tagja, ahol Frecarttal és Keira Metzzel ülésezem együtt. Tanácsokat adunk, hogyan ne kerüljön sor a háborúra, vagy ha sor kerülne rá, hogyan védekezzünk. Mert a háború szüntelenül ott lóg a levegőben. Számotokra ez egy perpatvar. Számomra olyan játék, amiben a túlélés a tét. Én részt vállaltam ebben a játékban, ezért számomra a közönyötök és a könnyelműségetek fájdalmas és sértő.

Geralt kiegyenesedett, és a nőre nézett.

— Vajákok vagyunk, Triss. Hát nem érted ezt?

— Mit kellene ebben megértenem? — rázta meg a varázslónő gesztenyeszín sörényét. — Tiszta és világos minden. Magatok választottátok meg a titeket körülvevő világhoz való viszonyotokat. Az a tény, hogy ez a világ pillanatokon belül omlásnak indulhat, belefér a választásotokba. Az enyémben nem fér bele. Ebben különbözünk.

— Nem vagyok biztos benne, hogy csak ebben.

— A világ romba dől — ismételte a nő. — Végignézhethetjük tétlenül. Vagy tehetünk ellene.

— Hogyan? — mosolyodott el gúnyosan a férfi. — Érzelmekkel?

A nő nem választott, a kandallóban pattogó tűz felé fordította arcát.

— A világ romba dől — ismételte Coën színlelt komolysággal csóválva a fejét. — Hogy én hányszor hallottam már ezt.

— Ahogy én is — vágott savanyú képet Lambert. — És nem is csoda, mert újabban népszerű egy mondás ez. Ezt mondják a királyok, amikor kiderül, hogy az uralkodáshoz mégiscsak elengedhetetlen volna egy csöppnyi ész. Ezt mondják a kereskedők, amikor a kapzsiságuk és ostobaságuk csődbe juttatja őket. Ezt mondják a varázslók, amikor kezdik elveszteni a bevételi forrásaikat vagy a befolyásukat a politikára. És a kijelentés címzettje röviddel ezután joggal vár valamiféle ajánlatot. Úgyhogy kurtítsd meg a bevezetőt, Triss, és tedd meg az ajánlatodat.

— Engem sosem szórakoztattak a szócsaták — mérte végig a varázslónő fagyos pillantással a férfit sem pedig az ékesszóló dicsekvés, ami csak arra szolgál, hogy a beszélgetőtársból gúnyt űzzön. Nem áll szándékomban részt venni semmi ilyesmiben. Nagyon is jól tudjátok, mire gondolok. Ha a homokba akarjátok dugni a fejeteket, a ti dolgotok. De rajtad, Geralt, nagyon csodálkozom.

— Triss. — A fehérhajú vaják ismét egyenesen a nő szemébe nézett. — Mit vársz tőlem? Hogy aktívan vegyem ki a részem a romba dőlő világ megmentéséért folytatott harcból? Önként be kéne vonulnom, és feltartóztatnom Nilfgaardot? Vagy, ha sor kerülne egy újabb soddeni csatára, ott kellene állnom a Hegyen melletted, vállt vállnak vetve, és harcolni a szabadságért?

— Büszke volnék — mondta a nő halkán, leeresztett fejjel. — Büszke és boldog volnék, ha az oldaladon harcolhatnék.

— Elhiszem. De én nem vagyok ehhez elég nemes lelkű. Sem elég bátor. Én nem vagyok alkalmas hősnek és katonának. És nem a fájdalommal, a rokkantsággal vagy a halállal szembeni, mindent átható rettegés az egyetlen oka. Egy katonát sem kényszeríthetnek arra, hogy megszűnjön félni, de felruházhatják motivációval, ami segít neki megtörni a rettegést. De nekem nincsen ilyen motivációm. Nem lehet. Vaják vagyok. Egy mesterségesen létrehozott mutáns. Szörnyetegeket gyilkolok. Pénzért. Megvédem a gyerekeket, ha a szüleik megfizetnek ezért. Ha nilfgaardi szülők fizetnek meg, nilfgaardi gyerekeket fogok megvédeni. És még ha a világ romokban is fog heverni, ami egyáltalán nem tűnik számomra valószínűnek, addig fogok a világ romjain szörnyetegeket gyilkolni, amíg valami szörnyeteg meg nem gyilkol engem. Ez a sorsom, ez a motivációm, ez az életem és ez az én világhoz való viszonyom. És nem én választottam. Megtették helyettem.

— Megkeseredett vagy — jelentette ki a nő, miközben idegesen cibálta egy hajfürtjét. — Vagy megkeseredettnek akarsz látszani. Elfelejtetted, hogy ismerlek; ne játszd előttem az érzéketlen mutánst, akinek nincsen se szíve, se lelkiismerete, se saját akarata. A keserűséged okát pedig kitalálom és megértem. Ciri jóslata az, igaz?

— Nem, nem igaz — felelte a férfi hűvösen. — Látom, mégsem ismered túlságosan. Ugyanúgy félek a haláltól, mint bárki más, de nagyon régen megbékéltem már a gondolatával, nem áltatom magam. Nem a sorsom fölött kesergek, Triss, ez csak egyszerű, hideg számítás. Statisztika. Eddig még egyetlen vaják sem halt bele az öregségbe, ágyban fekve, a végakarátát diktálva. Egyetlenegy sem. Ciri nem lepett meg, és nem is ijesztett rám. Tudom, hogy valami döghústól bűzlő üregben fogok meghalni, amikor szétszaggat egy griffmadár, egy

lamia vagy egy mantikór. De nem akarok háborúban meghalni, mert nem az én háborúm.

— Csodálkozom rajtad — válaszolt a nő élesen. — Csodálkozom, hogy így beszélsz, csodálkozom, hogy nincs motivációd, ahogyan a megvető távolságtartásodat és közönyödöt voltál szíves igen tanult módon leírni. Te jártál Soddanban, Angrenban és a Folyóntúlon. Tudod, mi történt Cintrában, tudod, milyen sors várt Calanthe királynéira és több mint tízezer helybéltre. Tudod, milyen poklon ment keresztül Ciri, tudod, miért kiáltozik éjszakánként. Én is tudom, mert én is jártam ott. Én is félek a fájdalomtól és a haláltól, ma még jobban félek, mint annak idején, és megvan rá az okom. Ami a motivációt illeti, nekem úgy tűnt annak idején, hogy éppolyan kevésbé bírok, mint te. Engem, a varázslónőt kellett volna érdekeljen Sodden, Brugge, Cintra és a többi királyság sorsa? A többé vagy kevésbé rátermett uralkodók gondjai? A kereskedők és a bárók érdekei? Varázslónő voltam, én is állíthattam, hogy nem az én háborúm, hogy képes vagyok a világ romjain elixíreket keverni a nilfgaardiaknak. De én kiálltam akkor a hegyen, Vilgeförtz mellett, Artaud Terranova mellett, Fercart mellett, Enid Findabair és Filippa Eilhart mellett, a te Yennefered mellett. Azok mellett, akik már nincsenek közöttünk — Korall, Yoël, Vanielle mellett... Volt olyan pillanat, amikor a félelemtől elfelejtettem az összes varázsigémet, egyet kivéve, aminek a segítségével hazateleportálhattam arról a szörnyűséges helyről az én kis maribori tornyocskámba. Volt olyan pillanat, hogy a rettegéstől okádtam, miközben Yennefer és Korall tartották a fejemet és a hajamat...

— Hagyd abba. Hagyd abba, kérlek.

— Nem, Geralt. Nem hagyom abba. Hiszen tudni akarod, mi történt ott, a Hegyen. Akkor hát hallgasd: dörgés és lángok, fényes dárdahegyek és szanaszét szakadó tűzgolyók, kiabálás és dübörgés, én pedig hirtelen a földön találtam magam, egy kupac szénné égett, füstölgő rongyon, és akkor hirtelen megértettem, hogy az a rongykupac Yoël, és az a valami mellettem, az a rettenetes, kéz és láb nélküli torzó, ami olyan iszonyatosan üvölt, Korall. És azt gondoltam, hogy a vér, amiben fekszem, Korall vére. De a sajátom volt. És akkor láttam meg, hogy mit tettek velem, és ordítani kezdtem, ordítani, mint egy kiveret kutya, mint egy gyerek, akit bántottak... Hagyj békén! Ne félj, nem kezdek el sírni. Már nem az a kislány vagyok a maribori tornyocskából. A mindenségit, Triss Merigold vagyok, a Tizennegyedik Elesett Soddan alatt. Tizennégy sír van az obeliszk alatt a Hegyen, de csak tizenhárom test. Meglep téged, hogy ekkora tévedésre sor kerülhetett? Hát nem jöttél rá? A testek nagy része alig felismerhető darabokban hevert, senki sem válogatta szét őket. Nem volt könnyű elszámolni az élőkkel sem. Azok közül, akik jól ismertek engem, csak Yennefer maradt életben, de Yennefer megvakult. A többiek csak futólag ismertek, és mindig a gyönyörű hajamról ismertek fel. Nekem viszont, a rossebbe is, nem maradt egy szál se!

Geralt még erősebben ölelte át. A nő már nem próbálta magától ellökni.

— Nem sajnálták tőlünk a legerősebb varázslatokat — folytatta tompán —, igéket, elixíreket, amuletteket és artefaktumokat. Semmiben sem szenvedhettek hiányt a Hegy megnyomorodott hősei. Meggyógyítottak minket, összefoltoztak, visszakaptuk a régi külsőnket, visszaadták a hajunkat és a látásunkat. Szinte nem is látszanak a... nyomok. De már soha többé nem veszek magamra kivágott ruhát Geralt. Soha.

A vajákok hallgattak. Ciri is hallgatott, aki hangtalanul lopózott be a csarnokba, aztán összehúzott vállakkal és mellén összefont karokkal megállt a küszöbön.

— Ezért — szolt újra egy perccel később a varázslónő — ne beszélj nekem motivációról. Mielőtt kiálltunk arra a Hegyre, azok ott a Káptalanban egyszerűen azt mondták nekünk: „Így kell tenni”. Kinek a háborúja volt? Mit védelmeztünk mi ott? A földet? A határokat? Az embereket és a kunyhóikat? A királyok érdekeit? A varázslók befolyását és bevételeit? A Rendet a Káossal szemben? Nem tudom. De megvédtük, mert így kellett tenni. És ha szükség lesz rá, újra kiállok a Hegyre. Mert ha nem tenném, az azt jelentené, hogy az egész felesleges és hiábavaló volt.

— Én is kiállok melletted! — kiáltott fel vékony hangon Ciri. — Meglátod, hogy kiállok! Megfizetnek nekem a nilfgaardiak a nagymamámért, mindenért... Nem felejtettem el!

— Maradj veszteg — mordult rá Lambert. — Ne szólj közbe, ha a felnőttek beszélnek...

— Majd pont! — toppantott a kislány, és a szemében zöld láng lobbant fel. — Mit gondoltok, mégis minek tanulok én karddal harcolni? Meg akarom ölni, őt, azt a fekete lovagot Cintrából, akinek szárnyak voltak a sisakján, azért, amit tett, azért, mert félttem! És meg fogom ölni! Azért tanulok!

— Akkor hát felhagysz a tanulással — mondta Geralt, és a hangja hűvösebb volt, mint Kaer Morhen falai. — Míg meg nem érted, mi a kard, és mit kell szolgálnia egy vaják kezében, nem fogod a kezedbe venni. Nem azért tanulsz, hogy ölj és hogy megöljenek. Nem azért tanulsz, hogy félelemből és gyűlöletből ölj, hanem azért, hogy életet ments. A sajátodat és másokét.

A kislány az ajkába harapott, egészen remegett az izgatottságtól és a dühtől.

— Megértetted?

Ciri hirtelen felkapta a fejét.

— Nem.

— Akkor nem érted meg sohasem. Eredj innen.

— Geralt, én...

— Eredj innen.

Ciri sarkon fordult, egy pillanatig ott állt tétovázva, mintha csak várna valamire. Olyasvalamire várva, ami nem következhetett be. Aztán gyorsan felfutott a lépcsőkön. Hallották, ahogyan becsapódott mögötte az ajtó.

— Túl szigorú voltál, Farkas — mondta Vesemir. — Túlságosan is szigorú. És nem szabadott volna Triss jelenlétében ezt tenned. Az érzelmi kötelék...

— Ne beszélj nekem érzelmekről. Elegendem van az érzelmekről való fecsegésből!

— És mégis miért? — mosolyodott el gúnyosan és hűvösen a varázslónő. — Miért, Geralt? Ciri normális. Normálisan érez, természetesnek érzi az érzelmeket, olyanoknak fogadja el őket, amilyenek valójában. Te, nyilvánvaló módon, nem érted ezt, és csodálkozol. Mindez meglep téged, és felingerel. Az, hogy valaki képes normális szeretetet, normális gyűlöletet, normális félelmet és fájdalmat, normális örömet és normális szomorúságot érezni. Hogy éppen a ridegséget, a távolságtartást és a közönyt tartja abnormálisnak. Ó igen, Geralt, téged ez felingerel, olyan mértékben felingerel, hogy Kaer Morhen alagsorára kezdesz gondolni, a Laboratóriumra, a porlepte üvegekre, tele mutagén mérgekkel...

— Triss! — kiáltott Vesemir Geralt váratlanul elsápadt arcára pillantva. De a varázslónő nem engedte, hogy félbeszakítsák, egyre gyorsabban, egyre hangosabban beszélt.

— Kit akarsz te becsapni, Geralt? Engem? Őt? Vagy talán saját magadat? Lehet, hogy nem akarsz szembenézni az igazsággal, amit rajtad kívül mindenki ismer? Lehet, hogy nem akarod elfogadni a tényt, hogy belőled nem az elixírek és a Fűvek ölték ki az érzelmeket és az emberi érzéseket! Te ölted ki őket saját magadból! Te magad! De ne merészed kiölni őket ebből a gyerekből!

— Hallgass! — üvöltötte a férfi a székéből felpattanva. — Hallgass, Merigold!

Aztán félrefordult, és gyámoltalanul leeresztette a kezét.

— Sajnálom — mondta halkán. — Bocsáss meg, Triss.

Sietősen a lépcső felé indult, de a varázslónő villámgyorsan felpattant, odaugrott hozzá, és átölelte.

— Nem mész egyedül — suttogta. — Nem engedem, hogy egyedül legyél. Most nem.

Azonnal tudták, hová szaladt a lány — éjszaka aprószemű, nedves hó esett, és vékony, makulátlanul fehér takaróval borította be a várudvart. Látták rajta a lábnyomokat.

Ciri a romos várfal legtetején állt, mozdulatlanul, akár egy szobor. A kardot a jobb válla fölé emelte, szemmagasságban állt a keresztvasa. Bal kezének ujjai alig érintették a markolatgombot.

Amikor meglátta őket, a kislány felugrott, a levegőben megpördült, és lágyan érkezett vissza ugyanazon állás fordítottjába, tükörképébe.

— Ciri — mondta a vaják. — Gyere le, kérlek.

Úgy tűnt, mintha nem hallaná. Nem mozdult, meg sem rezzent De Triss látta, ahogy a pengéről az arcára vetülő holdfény ezüstösen megcsillan a kislány patakzó könnyein.

— Senki sem veszi el a kardom! — kiáltotta. — Senki! Még te sem!

— Gyere le — ismételte Geralt.

A lány kihívóan megrázta a fejét, és a következő pillanatban újra felugrott. Egy kilazult téglacsikorogva csúszott ki a lába alól. Ciri megingott, megpróbálta visszanyerni az egyensúlyát. Nem sikerült.

A vaják elrugaszkodott.

Triss felemelte a kezét, száját a levitáció igéjére nyitotta. Tudta, hogy nem fog sikerülni. Tudta, hogy Geraltnak sem fog sikerülni. Lehetetlen volt.

Geraltnak sikerült.

A földre döntötte, térdre és az oldalára vetette a férfit. Elesett. De nem engedte el Cirit.

A varázslónő lassan közeledett hozzájuk. Hallotta, ahogyan a kislány suttog és szipog. Geralt is suttogott. Nem tudta megkülönböztetni egymástól a szavakat. De tudta, mit jelentenek.

Meleg szél süvített föl a falak réseiben. A vaják felemelte a fejét.

— Tavasz — szólalt halkán.

— Igen — erősítette meg a nő, és nagyot nyelt. — A szorosokban még áll a hó, de a völgyekben... A völgyekben már tavasz van. Elindulunk, Geralt? Te, én és Ciri?

— Igen. Legfőbb ideje.

A folyó felső folyásánál pillantottuk meg a városaikat, melyek olyan légiesen finomak voltak, mintha csak a reggeli ködből szótték volna őket, melyből kibontakoztak. Olybá tűnt számunkra, hogy egy perc, és semmivé foszlanak, hogy tovaszállnak a széllel, amely a víz felszínét ráncolta. Voltak ott kisebb kastélyok, fehérek, akár a tündérrózsa virága. Voltak tornyocskák, melyeket mintha borostyánból fontak volna, hidak, melyek úgy lengedeztek, akár a szomorúfüzek. És más dolgok is voltak, melyekre nem találtunk szót és nevet. De hiszen volt már szavunk és nevünk mindarra, amit abban az új, újjászületett világban a szemünkkel láttunk. Hirtelen, valahonnan az emlékezetünk távoli zugaiban rátaláltunk a sárkányok és griffmadarak, a szirének és nimfák, a szilfidek és driádok nevére. A fehér egyszarvúakéra, melyek alkonyatkor a folyóból ittak, a víz felé hajtva kecses fejüket. Mindennek nevet adtunk. És mindez közelivé, ismerőssé, a sajátunké lett. Őket leszámítva. Ők, bár olyannyira hasonlóak hozzánk, idegenek voltak, olyannyira idegenek, hogy sokáig képtelenek voltunk erre az idegenségre nevet találni.

Hen Gedyndeith, *Tündék és emberek*

Csak a halott tünde a jó tünde.

Milan Raupenneck marsall

Negyedik fejezet

A balszerencse a baj és a héják örök szokása szerint érte utol őket — egy ideig ott függött felettük, de a támadással kivárt egészen a megfelelő pillanatig. Addig a pillanatig, míg maguk mögött hagyták azt a Gwenllech és a Felső-Buina menti néhány települést, míg elkerülték Ard Carraigh-t, és alámerültek a rengeteg néptelen, szorosokkal szabdalts elöcsarnokába. A balszerencse, akárcsak a támadó héja, nem tévesztett célt. Tévedhetetlenül csapott le az áldozatára; az áldozata pedig Triss lett.

Eleinte randának tűnt, de nem különösebben veszélyesnek; hétköznapi gyomorrontásra emlékeztetett. Geralt és Ciri tapintatosan igyekezett ügyet sem vetni a varázslónő betegsége által kiereszkolt kényszerpihenőkre. Triss, aki holsápadt volt, és akinek izzadság gyöngyözött fájdalmas fintorra húzódott arcán, néhány órán keresztül még folytatni próbálta az utat, de dél körül, miután abnormálisan sok időt töltött el az út menti bozótban, már képtelen volt megülni a lovát. Ciri segíteni próbált neki, de elég silány eredményt könyvelhetett el — a varázslónő nem bírta magát a lova sörényénél fogva megtartani, végigcsúszott a ló oldalán, és a földre zuhant.

Felemelték, egy köpönyegre fektették. Geralt szó nélkül kibontotta a málhát, megkereste benne a mágikus elixírekkel teli ládikót, kinyitotta, és elkáromkodta magát. Minden üvegcsé pontosan ugyanolyan volt, és a pecséték rejtélyes jelei semmit sem mondtak neki.

— Melyik az, Triss?

— Egyik sem — nyögött fel a nő mindkét kezét a hasához szorítva. — Nekem nem szabad... Én nem használhatom őket.

— Micsoda? Miért?

— Érzékeny vagyok rá...

— Te? A varázslónő?

— Allergiás vagyok! — zokogott fel a nő tehetetlen dühében és kétségbeesett haragjában. — Mindig is az voltam! Nem tolerálom az elixíreket! Másokat azokkal gyógyítok, de magamat csak amulettekkel tudom meggyógyítani!

— És hol van az amulett?

— Nem tudom — csikorgatta a nő a fogait. — Ott kellett, hogy hagyjam Kaer Morhenban. Vagy elvesztettem...

— A francba. Most mit csináljunk? És ha vetnél magadra egy ígét?

— Megpróbáltam. Amit látsz, az épp az eredménye. Ezekről a görcsöktől képtelen vagyok koncentrálni...

— Ne sírj.

— Könnyű azt mondani!

A vaják felállt, leemelte a saját málháját Keszeg hátáról, és keresgélni kezdett benne. Triss összegömbölyödött, a fájdalom rohamaitól az arca görcsbe rándult, legömbült a szája.

— Ciri...

— Igen, Triss?

— Te jól érzed magad? Semmi... különös?

A lány tagadólag rázta meg a fejét.

— Mérgezés lenne? Mit ettem? Hiszen mind ugyanazt ettük... Geralt! Mossátok a kezeteket. Ügyelj rá, hogy Ciri mossa a kezét...

— Feküdj nyugodtan. Idd meg ezt.

— Mi ez?

— Egyszerű, csillapító hatású füvek. Annyi benne a mágia, mint a pokolban egy szem mák, nem szabadna, hogy megártson neked. A görcsöket viszont enyhíti.

— Geralt, a görcs... az semmi. De ha felszökik a lázam... Akkor lehet, hogy... vérhas. Vagy hastífusz.

— Nem vagy immúnis rájuk?

Triss nem válaszolt, csak félrefordult, az ajkába harapott, és meg inkább összegömbölyödött. A vaják nem kérdezősködött tovább.

Miután hagyták, hogy kicsit kipihenje magát, felhúzták a varázslónőt Keszeg nyergébe. Geralt mögé ült, és két kézzel tartotta, Ciri pedig mellettük haladva a kantárszárat fogta, de közben Triss heréltjét is vezette. Még egy mérföldet sem sikerült megtenniük. A varázslónő majd' kizuhant a férfi karjai közül, nem maradt meg a nyeregben. Hirtelen görcsös remegéssel rángatózni kezdett, egy pillanat alatt fellobbant benne a láz. A gyomorhurut tovább erősödött. Geralt azzal a reménnyel áltatta magát, hogy az egész csak allergiás reakció a vajákelixírjében nyomokban található mágiára. Ezzel áltatta magát. De el nem hitte.

— Ohó, uram — mondta a százados. — Nem jókor tért be hozzánk. Azt hiszem, rosszabbkor nem is jöhetett volna.

A századosnak igaza volt, Geralt nem tagadhatta, még csak nem is vitatkozhatott.

A hidat vigyázó őrtorony, ahol általában három katona volt, a lovasz, a vámszedő, meg legfeljebb ha néhány átutazó, ezúttal csak úgy nyüzsgött az emberektől. A vaják több mint harminc, Kaedwen színeibe öltözött könnyűfegyverzetű katonát számolt össze, és legalább félszáz, az alacsony paliszád körül táborozó pajzsvívót. A legtöbben a tábortűz köré heveredtek, annak a régi katonaelvnek téve eleget, mely szerint akkor alszik az ember, amikor lehet, és akkor kel fel, ha felébresztik. A szélesre tárt kapun keresztül látszott a sürgés-forgás — az őrhely belül is lovakkal és emberekkel volt tele. A ferde megfigyelőtornyocska tetején két zsoldos állt lövésre kész számszeríjjal őrségben. Az elkoptatott, paták szaggatta hídfőnél hat parasztszekér állt, és két kereskedőkocsi, a karámban pedig tizenegynéhány járomból kifogott, fejét búsan a trágyával behintett sár felé lóगतó ökör vesztegelt.

— Rajtaütés. Az őrtoronyra. Tegnap éjjel — ment elébe a kérdésnek a százados. — Épphogy csak sikerült időben ideérni a felmentésükre, különben mást se találtunk volna itt, csak a felégetett földet.

— Kik voltak a rajtaütők? Rablók? Martalócok?

A zsoldos megrázta a fejét, kiköpött, aztán Cirire és a nyeregben kuporgó Trissre nézett.

— Menjenek be az erődbe — mondta —, mert még egy perc, és az a varázslónő kiesik a nyeregből. Van már ott pár sebesültünk, eggyel több se tesz nagy különbséget.

Az udvaron, a tetővel fedett, nyitott pajtában néhány ember feküdt átvértett kötésben. Valamivel arrébb, a cölöpsor fala és a fa gémeskút között, Geralt hat mozdulatlan testet vett észre, melyeket zsákvászonnal takartak le; csak a koszos, elhasznált csizmáik lógtak ki alóla.

— Fektesse csak oda a varázslónőt a sebesültekhez — mutatott a zoldos a pajtára. — Ej, vaják uram, micsoda pech, hogy beteg. Néhányunknak alaposan ellátták a baját a harcban, nem vetnék meg a mágikus segítséget. Az egyiknek, amikor a nyilat kihúztuk, benne maradt a hegy a beleiben, elsovad nekünk a legény reggelig, úgy elsovad, mint a pinty... A varázslónő meg, aki megmenthetné, hát nem maga is a lázban vergődik, oszt' tőlünk várja a segítséget. Rossz időben, ahogy azt mondtam, rossz időben...

Elhallgatott, látva, hogy a vaják le sem veszi a szemét a vászonnal letakart testekről.

— Ketten az itteni őrségből, kettő a mieinkből, és kettő... azok közül — mondta, miközben felhajtotta a dermedt vászon szélét. — Nézze csak meg, ha akarja.

— Ciri, eredj innen.

— Én is látni akarom! — hajolt elő mögüle a kislány, tátott szájjal bámulva a holttesteket.

— Menj innen, kérlek. Foglalkozz Triss-szel.

Ciri kelleetlenül prüszkölt, de szót fogadott. Geralt közelebb lépett,

— Tündék — állapította meg, nem titkolva meglepetését.

— Tündék — erősítette meg a katona. — Scoia'tael.

— Mi?

— Scoia'tael — ismételte meg a baka. — Erdei bandák.

— Különös egy név. Ha nem tévedek, azt jelenti, „Mókusok”.

— Igen, uram. Éppen, hogy Mókusok. Így hívják magukat tündenyelven. Van, aki azt mondja, azért, mert időnként mókusfarkat hordanak a kalpagjukon meg a sapkájukon. Mások meg, hogy azért van, mert a fenyvesben laknak, mogyorón élnek. Én mondom magának, egyre jobban fáj miattuk a fejünk.

Geralt a fejét csóválta. A katona letakarta a holttesteket a vászonnal, és a kabátjába törölte a kezét.

— Jöjjön — mondta. — Nincs minek itt állni, elkísérem a parancsnokhoz. A beteggel majd foglalkozik a káplárunk, ha sikerül neki. A sebet ki tudja égetni meg összevarrni, a csontokat helyrerakja, akkor lehet, hogy orvosságot is tud keverni, ki tudhatja, derék legény ez, gurál. Jöjjön csak, vaják uram.

A vámszedő füstös és sötét kunyhójában éppen élénk, zajos vita folyt. Egy rövidre nyírt, sodronyínget és sárga tunikát viselő lovag két kereskedővel meg a botos ispánnal üvöltözött, amit a bekötözött fejű vámos meglehetősen közömbös és komor kifejezéssel az arcán nézett végig.

— Megmondtam, nem! — csapott a lovag öklével a rozoga asztalra, és kihúzta magát, megigazítva mellén a ringráfot. — Ameddig a felderítő osztagok vissza nem térnek, ki sem tehetitek innen a lábatokat! Nem fogtok nekem az országutakon kóborogni!

— Muszáj vagyok két nap múlva Daevonban lenni! — kiabálta a botos ispán a lovag szeme elé tolva rövid, rovátkolt botját a beleégetett jellel. — Szállítmányt viszek! Ha elkések, letépi a végrehajtó a fejemet! Panaszt teszek a vajdánál!

— Hát tegyél csak panaszt, tegyél — gúnyolódott a lovag. — De azt tanácsolom, tömd ki előbb szalmával a gatyádat, mert a vajda nagyot tud ám rúgni. De egyelőre én parancsolok itt, mert a vajda messze van, a te végrehajtód meg szart se tesz nekem. Ó, Unist! Kit hozol te ide, százados? Még egy kupec?

— Nem — felelte a százados tétován. — Vaják ez, uram. Ríviai Geralt a neve.

Geralt meglepetésére a lovag szélesen elmosolyodott, odalépett hozzá, és üdvözlésre nyújtotta a kezét.

— Ríviai Geralt — ismételte, még mindig mosolyogva. — Hallottam magáról, és nem is akárki szájából. Mi szél hozta erre?

Geralt elmagyarázta, mi szél hozta. A lovag abbahagyta a mosolygást.

— Nem jókor jött. És nem is jó helyre. Itt háború van, vaják uram. Az erdőben valami Scoia'tael banda kereng, nem régebb, mint tegnap csaptunk össze velük. Az erősítésre várok, és megkezdem a hajtóvadászatot.

— Tündékkal háborúzik?

— Nem csak a tündékkal. Mi az, hát maga, a vaják ne hallott volna a Mókusokról?

— Nem. Nem hallottam.

— Hát akkor merre járt az elmúlt két évben? A tengeren túl? Mert itt nálunk Kaedwenben a Scoia'tael gondoskodott arról, hogy halljanak róluk, ohó, ugyancsak igyekeztek. Az első bandák rögtön megjelentek, amint csak kitört a háború Nilfgaarddal. Azok az átkozott másfajúak kihasználták a nehézségeinket. Mi lent harcoltunk délen, ők meg gerillaháborúba kezdtek a hátországbán. Arra számítottak, hogy Nilfgaard majd eltapos minket, elkezdtek az emberek uralmának a végéről, a régi rend visszatéréséről óbégatni. Tengerbe emberek! Az a jelszavuk, ami alatt gyilkolnak, gyújtogatnak meg fosztogatnak.

— Ez a maguk hibája, és most már a maguk gondja is — szólt közbe komoran a botos ispán, és a combjára csapott vésett botjával, vagyis a rendjelével. — A maguké, a méltóságosaké, meg akit felöveztek. Maguk voltak azok, akik a másfajúakat nyomorgatták, akik nem hagyták őket élni, na, hát most megkapták. Mi mindig is erre szállítottuk az árut, és soha senki nem állta az utunkat. Nem volt nekünk szükségünk hadseregre.

— Ami igaz, az igaz — szólalt meg az egyik egészen idáig némaságba merülő, padon ücsörgő kereskedő. — Nem veszélyesebbek a Mókusok azoknál a zsványoknál, akik eddig garázdálkodtak itt az utakon. És kinek mentek neki elsőnek a tündék? Na éppen a zsványoknak.

— Aztán meg mi különbség van nekem aközött, hogy ki lő keresztül az íjával a bokorból, a zsvány-e, vagy a tünde? — szólalt meg hirtelen a bekötözött fejű vámszedő. — Ha a fejemre gyújtják az éjszaka közepén a zsúpfedelet, pont ugyanúgy éget, mindegy annak, kinek a keze tartotta a taplót. Azt mondja, kupec uram, hogy nem rosszabb a Scoia'tael a zsványoknál? Hát akkor hazugságot mond. A zsványoknak a zsákmány a fontos, a tündéknek meg az embervér. Dukátja nem mindenkinek van, de vér az ereiben, az igen. Azt mondja, hogy ez a méltóságosoknak a baja, ispán uram? Hát ez még nagyobb hazugság. És a favágók, akiket az irtáson lőttek le, meg a kátrányfőzők, akiket a Bükkösben levágtak, a parasztok, akikre rágyújtották a szeget, mit ártottak azok a

másfajúaknak? Együtt éltek, dolgoztak, szomszédmódra, aztán egyszerre csak hátba lövik őket... És én? Életemben egyetlen másfájúnak nem ártottam, és nézze csak meg, egy törp parasztkése csorbította el a pofámat. Ha nincsenek azok a katonák, akiket most úgy a szájukra vettek, már alulról szagolom az ibolyát...

— Hát ez az! — csapott rá ismét öklével az asztalra a sárgatunikás vitéz. — Mi vagyunk azok, kegyelmes ispán uram, akik a rühes bőrét megvédjük azoktól a, ha már így akarta, nyomorgatott tündéktől, akiket, ahogyan állította, nem hagytunk élni. De én mást mondok magának — túlságosan is sokat engedtünk meg nekik. Megtúrtuk őket, úgy bántunk velük, mint az emberekkel, mint egyenlőkkel, ők pedig most hátba döfnek minket. Nilfgaard fizeti meg őket érte, a fejemet teszem rá, a hegyi vadtüdék meg fegyverekkel látják el őket. De az igazi támogatást azok nyújtják nekik, akik még mindig itt élnek közöttünk — a tündék, a féltündék, a törpök, a manók meg a félszerzetek. Azok rejtegetik őket, etetik, azok gondoskodnak az önkéntesekről...

— Nem mind — szólt oda egy másik kereskedő, akinek keskeny, finom arca nemes, nem éppen kereskedői vonásokkal bírt. — A másfajúak többsége elítéli a Mókusokat, lovag uram, és nem szeretné, ha bármi köze lenne hozzájuk. A többség lojális, és nem egyszer nagy árat fizet ezért a lojalitásért. Emlékezzen csak Ban Ard őrgrófjára. Féltünde volt, de békét és együttműködést hirdetett. Orgyilkos nyila ölte meg.

— Amit minden bizonnyal a szomszédja lőtt ki, valami félszerzet vagy törp, aki szintén lojálisnak tette magát — gúnyolódott a lovag. — Szerintem egyetlenegy sem lojális közülük! Egytől egyig... Ejnye no! Hát te meg ki vagy?

Geralt hátranézett. Ciri ott állt szorosan a háta mögött, és mindannyiukat megajándékozta hatalmas szemei smaragdtekintetével. Ami a hangtalan mozgás képességét illeti, kétségkívül jelentős előrelépést tett.

— Velem van — magyarázta a többieknek.

— Hmm... — A lovag végigmérte Cirit, aztán ismét odafordult a nemes arcú kereskedő felé, akiben láthatóan a komoly vitára leginkább alkalmas felet vélte felfedezni. — Úgy bizony, uram, ne beszéljen nekem lojális másfajúakról. Mindannyian az ellenségeink, csak közben egyesek ügyesebben, mások rosszabbul tettetik, hogy nem azok. A félszerzetek, törpök és manók évszázadok óta éltek közöttünk, úgy tűnt, végtére is valamiféle egyetértésben. De elég volt annyi, hogy a tündék felemeljék a fejüket, a többi is fegyvert ragadott, és bevette magát az erdőbe. Én mondom magának, hiba volt megtúrni a szabad tündéket meg a driádokat, az erdőségeiket meg a hegyi enklávékat. Kevés volt nekik, most azt óbégatják: „Ez a mi világunk, takarodjatok innen, jöttmentek!” Az istenekre mondom, megmutatjuk nekik, ki fog innen eltakarodni, ki az, akinek se híre, se hamva nem fog itt maradni. Elláttuk a baját a nilfgaardiaknak, most a bandákat kapjuk el.

— Nem könnyű a tündén az erdőben rajtaütni — szólt közbe a vaják. — De egy manó vagy törp után se mennék a hegyekbe. Hány fősek ezek az osztagok?

— Bandák — javította ki a lovag. — Bandák, vaják uram. Húsfősek, néha több is. Ők „kommandónak” hívják ezeket a csordákat. A szó a manók nyelvéből származik. Abban meg, hogy nem könnyű rajtuk ütni, igaza van, látszik, hogy ért hozzá. Nincs értelme utánuk futkosni az erdőben meg a csalitosban. Az egyetlen módja, ha elvágjuk őket a hátországtól, elszigeteljük, kiéheztetjük. Ha jól elkapjuk a

grabancát azoknak a másfajúaknak, akik segítenek nekik. A városokban és a szegeken, a falvakban, a farmokon...

— Az a baj ezzel — felelte a nemes vonású kereskedő —, hogy továbbra sem lehet tudni, a másfajúak közül ki az, aki segít nekik, és ki nem.

— Hát akkor az összesnek el kell kapni a grabancát!

— Aha — mosolyodott el a kalmár. — Értem. Valamikor már hallottam ezt. Mindenkinek a grabancát, aztán a bányába velük, az elkerített táborokba, a kőfejtésekre. Mindenkiel. Az ártatlanokkal is. A nőekkel, a gyerekekkel. Így volna?

A lovag felkapta a fejét, és tenyerével a kardja markolatára csapott.

— Éppen így, és nem máshogy! — válaszolta élesen. — A gyerekeket sajnálja, de maga is csak úgy él ebben a világban, mint egy gyerek, jó uram. A fegyverszünet Nilfgaarddal törékeny, akár az üveg, ha nem ma, hát holnap újra kezdetét veheti a háborúskodás, és a háborúban sok minden megeshet. Ha levernek minket, mit gondol, mi lesz itt? Megmondom én magának — akkor majd előbújnak a tündekommandók az erdőből, rengetegen jönnek majd, erejük teljében, és azok a lojálisak azon nyomban csatlakozni fognak hozzájuk. Azt gondolja, hogy azok a maga lojális törpjei, azok a maga barátságos félszerzetei majd a békéről fognak beszélni akkor, meg az egységről? Nem, jó uram. A beleinket is ki fogják taposni, az ő kezeik által fog Nilfgaard leszámolni velünk. És a tengerbe fognak minket fojtani, épp úgy, ahogyan ígérik. Nem, uram, nem szabad babusgatni őket. Vagy ők, vagy mi. Nincs harmadik út.

A kunyhó ajtaja megcsikordult, és egy zsoldos jelent meg véres kötényben.

— Bocsássanak meg, hogy zavarok — köszörülte meg a torkát. — Kegyelmetek közül melyik hozta magával azt a beteg fehérnépet?

— Én — felelte a vaják. — Mi történt?

— Jöjjön csak utánam.

Kimentek az udvarra.

— Rossz a helyzet, uram — mondta a katona Trissre mutatva. — Adtam én neki pálinkát borssal meg salétrommal, de nem segített. Nem igazán...

Geralt nem fűzött hozzá semmit, hiszen úgysem volt mihez bármit is hozzáfűznie. A görnyedten kuporgó varázslónő éppen ellentmondást nem tűrő módon adta tanúságát annak, hogy a borsos és salétromos pálinka korántsem az a dolog, amit a gyomra megtűrne magában.

— Lehet, hogy valami ragály lesz — húzta össze a homlokát a zsoldos. — Vagy az a, hogy is mondják... Zentéria. Hogyha meg az úgy széjjelterjedne az emberek között...

— Hiszen varázslónő — ellenkezett a vaják. — A varázslónők sosem betegednek meg...

— Hát éppen ez az — szólt közbe cinikusan a lovag, aki kijött utánuk. — A magáé, ahogy elnézem, egyenesen kicsattant az egészségtől. Hallgasson ide, Geralt uram. A fehérnépnek segítségre van szüksége, mi pedig nem tudjuk neki megadni. Értse meg, azt sem kockáztathatom, hogy járvány törjön ki a katonák között.

— Értem. Azonnal távozom. Nincs választásom, vissza kell fordulnom Daevon vagy Ard Carraigh felé.

— Nem jut messzire. A felderítők parancsot kaptak, hogy mindenkit tartóztassanak fel. Azonkívül veszélyes is volna. A Scoia'tael pont abba az irányba menekült.

— Elboldogulok.

— Az alapján, amit magáról hallottam — biggyesztette le ajkát a lovag —, nem kétlem, hogy elboldogulna. De vegye figyelembe, hogy nincs egyedül. Ott van a nyakán egy súlyos beteg, meg az a taknyos is...

Ciri, aki éppen a szarral összekent csizmáját próbálta a létra fokán megtisztítani, felemelte a fejét. A lovag megköszönte a torkát, és lesütötte a szemét. Geralt finoman elmosolyodott. Az utóbbi két évben Ciri már-már megfeledkezett a származásáról, és szinte teljességgel megszabadult a hercegi maníroktól és pózoktól, de ha akarta, a tekintete nagyon is emlékeztetett a nagymamája tekintetére. Olyannyira, hogy Calanthe királyné minden bizonnyal büszke lett volna a kisunokájára.

— I-igen, hogy miről is... — dadogta a lovag, miközben zavarában az övét rángatta. — Geralt uram, tudom, mit kell tennie. Induljon el a folyó mentén délnek. Érje be azt a karavánt, ami az úton halad. Mindjárt itt az este, a karaván bizonyára megállt legeltetni, utoléri őket még virradat előtt.

— Miféle karaván az?

— Nem tudom — vont a vállát a lovag. — De nem kereskedők, és nem is a szokásos szállítmányok. Túl nagy a rend, a kocsik egyformák, fedettek... Bizonyára királyi végrehajtók. Átengedtem őket a hídon, mert dél felé tartanak az úton, biztosan a Liksela gázlója felé.

— Hmmm... — gondolkodott el Trisst nézve a vaják. — Az épp útba esne nekem. De talállok-e ott segítséget?

— Talán igen — felelte hűvösen a lovag. — Talán nem. De nálunk egészen biztosan nem talál.

Nem hallották, nem is vették észre, ahogyan a férfi közeledett, annyira belemerültek a beszélgetésbe a tábortűz körül ülve, mely hullasárga fénnel világított át a körbeállított kocsik ponyváján. Geralt megrántotta kissé a kancát, úgy bírta rá, hogy hangosan felnyerítsen. Figyelmeztetni akarta a tábort vert karavánt, szeretett volna enyhíteni a meglepetésükön, és elejét venni az ideges mozdulatoknak. Tapasztalatból tudta, hogy a számszeríjak ravasza nem kedvelte az ideges mozdulatokat.

A táborozók felpattantak, a figyelmeztetése ellenére számtalan ideges mozdulattal téve. Azonnal látta, hogy a többségük törp. Ez némiképp megnyugtatta — a törpök, akármilyen mérhetetlenül hevesek is voltak, az ilyen helyzetekben általában először kérdeztek, és csak utána lőttek a számszeríjukkal.

— Ki az? — kiáltotta rekedt hangon az egyik törp, és gyors, energikus mozdulattal kirántotta a tábortűz mellett heverő tuskóba vágott csatabárdot. — Ki jár ott?

— Barát — szállt le a vaják a lováról.

— Kíváncsi volnék, kié — hördült fel a törp. — Gyere közelebb. A kezedet úgy tartsd, hogy lássuk.

Geralt közelebb lépett, közben úgy tartotta a kezeit, hogy még az is jól láthassa, aki kötőhártya-gyulladásban vagy tyúkvakságban szenved.

— Közelebb.

Engedelmeskedett. A törp leeresztette a bárdot, és kissé félrehajtotta a fejét.

— Vagy a szemem csal meg — mondta —, vagy ez itt a vaják, akit Ríviai Geraltnak neveznek. Vagy valaki, aki átkozottul hasonlít Geralthoz.

A tűz hirtelen nagy lánggal csapott fel, aranyló fénnel tört ki, és előcsalta az arcokat és alakokat a félhomályból.

— Yarpen Zigrin — felelte Geralt meglepetten. — Nem más, mint Yarpen Zigrin a maga szakállas valójában!

— Ha! — pörgette meg a törp a csatabárdot, mintha csak rekettvevessző volna. A penge felzúgott a levegőben, aztán tompa koppanással a fatönkbe csapódott. — Riadó lefújva! Tényleg barát!

A többiek láthatóan barátságosabbá váltak, Geraltnak úgy tűnt, mintha mély, megkönnyebbüléssel teli sóhajokat hallana. A törp közelebb lépett, felé nyújtotta a kezét. Szorítása bátran versenyre kelhetett volna egy vasfogóéval.

— Üdvözlég, igéző — mondta. — Akárhonnan is jössz és akármerre is mész, üdv. Fiúk! Ide gyertek! Emlékszel a fiúkra, vaják? Ez itt Yannick Brass, az ott Xavier Moran, az meg Paulie Dahlberg és az öccse, Regan.

Geralt egyikükre sem emlékezett, bár egyébként egytől egyig ugyanúgy néztek ki: szakállasak voltak, köpcösek, már-már szögletesek a vastag, tűzött zekéikben.

— Hatan voltatok — szorította meg sorra a férfi a felé nyújtott kemény, göcsörtös jobbokat. — Ha jól emlékszem.

— Jó az emlékezeted — nevetett fel Yarpen Zigrin. — Hatan voltunk, de még hogy! De Lucas Corto megnősült, letelepedett Mahakamban, és lemorzsolódott a kompániából, az az ostoba balfék. Valahogy nem akadt senki méltó a helyére, legalábbis eddig. De kár, mert a hat épp jó szám, nem túl sok, nem túl kevés. Akár borjút ennétek, akár egy hordócskát gurítanátok le, legjobb, ha hatan vagytok...

— Úgy látom — intett Geralt a fejével a csapat kocsik mellett, tétovázva álldogáló maradéka felé —, elegen vagytok ahhoz, hogy akár három borjúval is elbánjatok, a szárnyasokról már nem is beszélve. Miféle kamerádokat vezényelsz te itt, Yarpen?

— Nem én vezényelek itt. Engedd meg, hogy bemutassalak. Bocsásson meg, Wenck uram, hogy nem tettem azon nyomban így, de én és a fiúk nem tegnap óta ismerjük Ríviai Geraltot, van egy-két közös emlék a hátunk mögött. Geralt, ez itt Vilfrid Wenck felügyelő, Kaedwen kegyelmesen uralkodó vezére, az Ard Carraigh-i Henselt király szolgálatában.

Vilfrid Wenck magas volt, magasabb Geraltnál, a törpön pedig kétszeresen is túlnőtt. Egyszerű, hétköznapi öltözéket viselt, amelyet a felügyelők, a végrehajtók vagy a lovas küldöncök szoktak, de a mozdulataiban olyan él, merevség és magabiztosság volt, melyet a vaják jól ismert és tévedhetetlenül képes volt felismerni, még éjszaka is, még a tábortűz szerény fénye mellett is. Azok az emberek mozogtak így, akik hozzászoktak a sodronyinghez és az övükön lógó fegyverhez. Wenck hivatásos katona volt, Geralt bármibe hajlandó lett volna lefogadni. Megszorította a feléje nyújtott kezét, és kissé meghajolt.

— Üljünk le — mutatott Yarpen Zigrin a fatönkre, amiből még mindig kiállt hatalmas csatabárdja. — Mondd, mi járatban vagy ezen a környéken, Geralt?

— Segítséget keresek. Harmadmagammal utazom, egy fehérréppel és egy kölyökkel. A fehérrép beteg. Súlyos. Azért értelek be titeket, hogy segítséget kérjek.

— A mindenségít, nincs itt nekünk felcserünk! — köpött a törp a lángoló fahasábok közé. — Hol hagytad őket?

— Fél mérföldre innen, az országút mellett.

— Mutatod az utat. Hé, ti ott! Hárman lóra, nyergeljétek fel a lógósokat! Geralt, megmarad ez a te beteg fehérnéped a nyeregben?

— Nem igazán. Éppen azért kellett hátrahagynom.

— Köpönyeget ide, ponyvát és két dorongot a kocsiról! Szaporán.

Vilfrid Wenck összefonta a kezeit a mellén, és hangosan megköszöörülte torkát.

— Úton vagyunk — vetette oda élesen Yarpen Zigrin, rá sem nézve a férfira. — Az úton senki sem tagadja meg a segítséget.

— A fenébe — vette el Yarpen a kezét Triss homlokától. — Tüzes, mint a kemence. Nem tetszik ez nekem. És ha hagymáz, vagy vérhas?

— Nem lehet se hagymáz, se vérhas — hazudta nagy meggyőződéssel Geralt, ahogy egy pokróccal betakarta a beteget. — A varázslók immúnisak ezekkel a betegségekkel szemben. Ételmérgezés ez, semmi, ami fertőzhetne.

— Hmm... Na jó. Megyek, áttúrom a motyómat. Volt valamikor egy jó kis gyógyszerem fosásra, lehet, hogy maradt még egy kicsi belőle.

— Ciri — mormolta a vaják, és odanyújtotta a lánynak a lóról leoldott subát. — Menj aludni, alig állsz a lábadon. Ne, ne a kocsira. A kocsira Trisst fektetjük. Te feküdj a tábortűz mellé.

— Nem — ellenkezett halkán a lány a távolodó törpre nézve. — Melléfekszem. Ha azt látják, hogy távol tartasz tőle, nem fognak hinni neked. Azt fogják gondolni, hogy fertőző, és elkergetnek minket, ahogyan azok ott az őrtoronyban.

— Geralt? — nyögött fel hirtelen a varázslónő. — Hol... vagyunk?

— Barátok között.

— Itt vagyok — mondta Ciri, és megsimogatta a nő gesztenyebarna haját. — Itt vagyok melletted. Semmitől se félj. Érzed, milyen meleg van itt? Ég a tábortűz, egy törp pedig mindjárt hoz neked orvosságot a... hasadra.

— Geralt — zokogott fel Triss, ahogyan megpróbálta magát kihámozni a takarók alól. — Semmilyen... semmilyen mágikus elixírt, ne felejtse el...

— Nem felejtettem el. Feküdj nyugodtan.

— Muszáj... Oooh...

A vaják szó nélkül előre hajolt, felemelte a varázslónőt a gubóként köré tekert takarókkal együtt, és elindult az erdő, a sötétség felé. Ciri felsóhajtott.

Megfordult, amint meghallotta a nehézkes lépteket. A kocsi mögül egy törp lépett elő, hóna alatt méretes csomagot szorongatva. A tábortűz fénye megcsillant az övébe tűzött csatabárd élén, felragyogtak nehéz bőrzekéje gombjai is.

— Hol a beteg? — morogta. — Elszállt a seprűjén?

Ciri a félhomályba mutatott.

— Világos — bólintott a törp. — Ismerem én azt a gyötrelmet, meg azt az utálatos gyengeséget. Mikor fiatalabb voltam, mindent felzabáltam, amit csak sikerült megtalálnom vagy ártalmatlanná tennem, úgyhogy nem egyszer, nem kétszer mérgeztem meg saját magam. Ki ez, ez a varázslónő?

— Triss Merigold.

— Nem ismerem, nem hallottam róla. Különben is, ritkán akad dolgom a Testvériséggel. Na, de úgy illik, hogy bemutatkozzam. Engem Yarpen Zigrinnek hívnak. És téged hogy hívnak, libuska?

— Máshogyan — vakkantott vissza Ciri, és felcsillant a szeme.

A törp felröhögött, és a lányra vigyorgott.

— Ah — hajolt meg színpadiasan. — Bocsánatát kérem. Nem ismertem fel a sötétben. Hát hiszen nem akármiféle libuska ez, hanem nemes kisasszony. Alászolgája. Szabad a kisasszony nevét, már ha nem titok?

— Nem titok. Ciri vagyok.

— Ciri. Aha. És kicsoda a kisasszony?

— Na az — húzta föl Ciri büszkén az orrocskáját —, az már titok.

Yarpen ismét nevetésben tört ki.

— A kisasszonynak olyan éles a nyelve, mint a borotva, mint a borotva. Kegyeskedjen nekem a kisasszony megbocsátani. Orvosságot hoztam, és némi elemózsiát. Elfogadja a kisasszony, vagy visszautasítja Yarpen Zigrint, ezt a vén lókööt?

— Bocsánat... — kapott észbe hirtelen Ciri, és lehajtotta a fejét. — Trissnek tényleg segítségre van szüksége, Zigrin... uram. Nagyon beteg. Köszönöm az orvosságot.

— Nincs mit — vigyorodott el újra a törp, és barátságosan vállon veregette a lányt. — Gyere, Ciri, segítesz nekem. Az orvosságot elő is kell készíteni. Galacsinokat fogunk gyúrni, a nagyanyám receptje szerint. Ezeknek a gombócoknak aztán nem áll ellen semmiféle ragály, ami a zsigerekben tanyázik.

Kibontotta a csomagot, és előhúzott valamit, ami olyan tözegdarab-formájú volt, meg egy apró agyaglabast. Ciri kíváncsian lépett közelebb.

— Azt tudnod kell, kedves Ciri — mondta Yarpen —, hogy a nagyanyám úgy értett a gyógyításhoz, ahogy más senki. Sajnos meg volt győződve róla, hogy a legtöbb betegség forrása a lustaság, és hogy a lustaságot bottal lehet a leghatásosabban meggyógyítani. Ami pedig a testvéreimet és engem illetett, hát ezt a gyógymódot elsősorban megelőzőképpen alkalmazta. Bármi okból képes volt elverni minket, de ok nélkül is. Ritka egy nagy hárpia volt. Egyszer meg, amikor hirtelen csak úgy adott nekem egy cukorral megszórt zsíros kenyeret, hát úgy meglepett vele, hogy zavaromban elejtettem azt a kenyeret, a zsíros felével lefelé. Na, a nagyanyám meg elvert engem, az az utálatos vén csont. Aztán adott nekem még egy szelet kenyeret, csak annyi, hogy azon már nem volt cukor.

— Az én nagymamám — bólogatott Ciri megértően — is elvert engem egyszer. Vesszővel.

— Vesszővel? — nevetett fel a törp. — Az enyém egyszer a csákány nyelével püfölt el. Na, de elég az emlékekből, meg kell gyúrni azokat a galacsinokat. Itt van, tépj egyet, aztán gyúrd belőle golyóbisokat.

— Mi ez? Ragacsos és kenődik szét... Eueeuee... És milyen bűdös!

— Penészes darakenyér. Remek gyógyszer. Gyúrd csak azokat a golyókat. Kisebbeket, kisebbeket, varázslónőnek lesz, nem téhénnek. Adj egyet. Jó ez. Most pedig meghempergetjük a golyót az orvosságban.

— Eueeeueeee!

— Bebüdösödött volna? — dugta közelebb pisze orrát a törp az agyaglábashoz.
— Lehetetlen. A zúzott foghagymának meg a keserűsónak akkor se lenne semmi joga bebüdösödni, ha száz évet állna.

— Undorító, eueuee! Triss ezt meg nem eszi!

— Majd a nagyanyám módszerét alkalmazzuk. Te befogod az orrát, én meg belétömöm a galacsinokat.

— Yarpen — sziszegte Geralt, amikor a varázslónővel a karjában hirtelen előbukkant a sötétségből. — Vigyázz, nehogy még én tömjek beléd valamit.

— Ez orvosság! — sértődött meg a törp. — Ez segíteni fog! Penész, fokhagyma...

— Igen — nyögött fel Triss erőtlenül a gubója mélyéről. — Így igaz... Geralt, ennek tényleg segítenie kellene rajtam...

— Látod? — lökte meg Yarpen Cirit a könyökével, miközben a szakállát büszkén magasra vonva Trissre mutatott, aki egy mártír ábrázatával nyelte a labdacsokat. — Okos egy varázslónő. Tudja, mi a jó.

— Mit mondasz, Triss? — hajolt le hozzá a vaják. — Aha, értem. Yarpen, nincs nálad esetleg angyalgyökér? Vagy sáfrány?

— Körbenézek, körbekérdezek. Hoztam nektek vizet meg egy kis elemózsiát...

— Köszönöm. De elsősorban mindkettejüknek pihenésre van szüksége. Ciri, fekdj le.

— Csinálok még borogatást Trissnek...

— Megcsinálom én. Yarpen, beszélni szeretnék veled.

— Gyere a tábortűzhöz. Csapra verünk egy hordócskát...

— Veled szeretnék beszélni. Nem vágyom nagyobb hallgatóságra. Épp ellenkezőleg.

— Világos. Hallgatlak.

— Miféle konvoj ez?

A törp a férfira emelte apró, átható pillantású szemét.

— Királyi szolgálat — válaszolta lassan és határozottan.

— Arra magam is rájöttem — állta a vaják a tekintetét. — Yarpen, én nem valami vétkes kíváncsiságból kérdelem.

— Tudom. Azt is tudom, hogy mire akarsz kilyukadni. De ennek a szállítmánynak a rendeltetése... hmmm... különleges.

— De mégis mi a csodát szállítotok?

— Sózott halat — felelte fesztelenül Yarpen, aztán úgy hazudott tovább, hogy a szeme se rebbent. — Takarmányt, szerszámokat, lószerszámot, mindenféle ilyen-olyan marhaságot a hadseregnek. Wenck a királyi hadsereg szállásmestere.

— Úgy szállásmester, ahogy én druida — mosolyodott el Geralt. — De a ti dolgotok, nem szokásom beleütni az orromat mások titkaiba. De láttad, milyen állapotban van Triss. Engedd meg, hogy csatlakozzunk hozzátok, Yarpen, engedd, hogy felfektessük az egyik kocsira. Néhány napra. Nem kérdelem, hová tartatok, hiszen ez út nyílegyenesen délre vezet, csak a Liksela túlpartján ágazik el, a Likseláig pedig tíz nap az út. Azalatt enyhül majd a láza, és Triss képes lesz megülni a hátságát; de ha nem így lenne, akkor majd ott maradok a várban a folyó túloldalán. Értsd meg, tíz nap egy szekéren, rendesen betakarva, meleg étel... Kérlek.

— Nem én parancsolok itt, hanem Wenck.

— Nem hiszem, hogy ne lenne rá semmi befolyásod. Nem egy olyan konvojban, ami főleg törpökből áll. Magától értetődő, hogy számolnia kell veled.

- Kicsodád neked ez a Triss?
- Mégis mi jelentősége van annak? Ebben a helyzetben?
- Ebben a helyzetben semmi. Csak a vétkes kíváncsiságtól vezetve kérdeztem, hogy később pletykákat terjeszthessek a kocsmákban. De ha azt nézzük, te aztán borzasztómód vonzódasz a varázslónőkhöz, Geralt.
- A vaják szomorúan elmosolyodott.
- És a kislány? — intett Yarpen a fejével a suba alatt forgolódoó Cirire. — A tiéd?
- Az enyém — válaszolta a férfi gondolkodás nélkül. — Az enyém, Zigrin.

A pirkadat szürke volt, nyirkos, éjszakai esővel és hajnali köddel illatozott. Cirinek az volt az érzése, hogy csak néhány pillanatig aludt, hogy felébresztették, amint csak sikerült a fejét a kocsin tornyosuló zsákokra hajtania.

Geralt épp akkor fektette mellé Trisst, akit egy újabb, az erdőbe tett kényszerkitérőről hozott vissza. A takarók, melyekbe a varázslónőt belecsavarták, szikráztak a harmattól. Geraltnak karikás volt a szeme. Ciri tudta, hogy még csak le sem hunyta őket — Trissnek egész éjjel láza volt, nagyon szenvedett.

- Felébresztettelek? Ne haragudj. Aludj, Ciri. Még korán van.
- Mi van Triss-szel? Hogy érzi magát?
- Jobban — nyögött fel a varázslónő. — Jobban, de... Geralt, hallgass meg... Azt akartam neked...
- Igen? — hajolt le hozzá a vaják, de Triss már aludt. A férfi felegyenesedett és kinyújtózott.

— Geralt — suttogta Ciri. — Megengedik nekünk... hogy a kocsin utazzunk?

— Meglátjuk — harapott az ajkába a férfi. — Aludj, ameddig csak tudsz. Pihenj.

A vaják leugrott a kocsiról. Ciri hallotta a táborbontás árulkodó hangjait — a lódobogást, a lószerszám csörömpölését, a kocsirudak nyikorgását, a kisafák zörgését, a beszélgetést és a káromkodást. Azután pedig, a közelben, Yarpen Zigrin rekedtes és a Wencknek nevezett, magas férfi nyugodt hangját. És Geralt hűvös hangját. Feltápáskodott, és óvatosan kinézett a ponyva mögül.

- Ebben a kérdésben nincs érvényben kifejezett tiltás — jelentette ki Wenck.
- Remek — vidult fel a törp. — Akkor hát elintéztük az ügyet?
- A felügyelő kissé felemelte a kezét, ezzel jelezve, hogy még nem fejezte be. Egy darabig hallgatott. Geralt és Yarpen türelmesen várt.
- Ugyanakkor — szólalt még végre Wenck — a fejemmel felelek azért, hogy ez a szállítmány a rendeltetési helyére megérkezzen.

Megint elhallgatott. Ezúttal egyikük sem szólt közbe. Nem volt kérdéses, hogy a felügyelővel beszélgetve hozzá kell szokniuk a mondatok közötti hosszas szünetekhez.

- Hogy biztonságban megérkezzen — fejezte be egy perccel később. — És a kijelölt határidőre. A beteggondozás azonban lassíthatja a menet ütemét.
- Előre járunk a menettervben — biztosította Yarpen némi kivárással. — Az idővel előre vagyunk, Wenck uram, nem borítjuk fel a határidőt. Ami pedig a biztonságot illeti... Nekem úgy tűnik, nem árt egy vaják a kompániában. Az út erdőkön keresztül vezet, egészen a Likseláig vad rengeteg van jobbra is, balra is. A rengetegben meg, már a szóbeszéd szerint, mindenféle gonosz szerzetek járnak.

— Csakugyan — helyeselt a felügyelő. Egyenesen a vaják szemébe nézett, és úgy tűnt, minden szót egyenként mérlegel. — Bizonyos gonosz szerzetekkel, melyeket más gonosz szerzetek bujtanak fel, valóban találkozni lehetett az utóbbi időben a kaedweni erdőkben. Lehetséges, hogy ilyenek fenyegetik a biztonságunkat. Henselt király, tudván erről, felruházott azzal a joggal, hogy önkénteseket sorozzák be a fegyveres kíséretbe. Geralt uram? Ez megoldaná a problémáját.

A vaják sokáig hallgatott, hosszabb ideig, mint ameddig Wenck egész, mondatközi szünetekkel sűrűn átszótt beszéde tartott.

— Nem — válaszolt végül. — Nem, Wenck uram. Tegyük tisztába ezt az ügyet. Kész vagyok meghálálni a segítséget, amit Merigold kisasszonynak nyújtanak, de nem ebben a formában. Elláthatom a lovakat, hordhatok vizet és fát, akár főzhetek is. De nem állok bérelt zsoldosként a király szolgálatába. Kérem, ne számítson a kardomra. Nem áll szándékomban megölni azokat a, ahogyan meg kívánta fogalmazni, gonosz szerzeteket más szerzetek parancsára, akiket korántsem tekintek náluk jobbnak.

Ciri hallotta, ahogyan Yarpen Zigrin hangosan felszisszen, és összeszorított öklébe köhint. Wenck nyugodtan nézett vissza a vajákra.

— Értem — felelte szárazan. — Szeretem a tiszta helyzeteket. Jól van hát. Zigrin uram, kérem, gondoskodjon róla, hogy ne lassuljon a menet üteme. Amit pedig magát illeti, Geralt uram... Tudom, hogy a hasznunkra és a segítségünkre lesz oly módon, melyet megfelelőnek ítélek. Sértő lenne mind az Ön, mind a magam számára, ha a hasznosságát fizetségnek tekinteném a szenvedőnek nyújtott segítségért cserébe. Jobban érzi ma magát?

A vaják bólintással válaszolt, ami, Cirinek úgy tűnt, valamivel mélyebb és udvariasabb volt egy szokványos bólintásnál. Wenck arckifejezése változatlan maradt.

— Örömmel tölt el — mondta a megszokott szünet után. — Azáltal, hogy felengedem Merigold kisasszonyt a konvojom egyik kocsijára, felelősséget vállalok az egészségéért, a kényelméért és a biztonságáért. Zigrin uram, kérem, adja ki a parancsot az indulásra.

— Wenck uram.

— Hallgatom, Geralt uram.

— Köszönöm.

A felügyelő bólintott. Cirinek úgy tűnt, valamivel mélyebben és udvariasabban, mint ahogyan azt a szokványos, üres udvariaskodás megkívánta volna.

Yarpen Zigrin dörgedelmes parancsokat és utasításokat adva futott végig a menetoszlop mentén, aztán üggyel-bajjal felkecmergett a bakra, elkiáltotta magát, és rácsapott a lovakra a gyepelővel. A kocsi megrándult, és zörögve megindult az erdei úton. A rázkódás felébresztette Trisst, de Ciri megnyugtatta, lecserélte a borogatást a homlokán. A kocsi zörgése jó alatonak bizonyult. A varázslónő hamarosan elaludt; Ciri is elszundított.

Amikor felébredt, a nap már magasan járt. Kitekintett a hordók és csomagok mögül. A kocsi, amin utazott, a konvoj élén haladt. Az utána következőt egy törp hajtotta, aki vörös kendőt tekert a nyaka köré. A törpök maguk közötti beszélgetéseiből Ciri már tudta, hogy Paulie Dahlbergnek hívják. Mellette ült az öccse, Regan. Wencket is látta két végrehajtó kíséretében lovagolni.

Keszeg, Geralt kocsihoz kötött kancája halk nyerítéssel üdvözölte a lányt. Sehol sem látta a saját gesztenyepej, és Triss zsufofakó lovát. Biztosan hátul voltak, a konvoj lógósaival együtt.

Geralt fent ült a bakon Yarpent mellett. Halkan beszélgettek, közben sört iszogattak a kettejük közé állított hordócskából. Ciri hegyezni kezdte a fülét, de hamar elunta — politikáról folyt a szó, de legfőképpen Henselt király terveiről és szándékairól, meg valami különleges osztagokról és különleges feladatokról, ami a szomszédjának, a háborúval fenyegetett aedirni Demavend királynak titokban nyújtott segítségben állt. Geralt némi kíváncsiságnak adott hangot azt illetően, mégis milyen módon lesz képes öt szekér sózott hal növelni Aedirn véderejét. Yarpent, ügyet sem vetve a vaják hangjában csengő gúnyra, elmagyarázta, hogy egyes halfajok olyannyira értékesek, hogy néhány szekérnyi elég ahhoz, hogy egy hadosztálynyi páncélos éves zsoldját kifizessék, és minden újabb páncélos hadosztály már jelentős segítségnek számít. Geralt csodálkozott, amiért ennek a segítségnek ilyen titkosnak kell lennie, mire a törp azzal replikázott, hogy éppen ebben áll a titok lényege.

Triss hánykolódott álmában, leverte a borogatását, és össze-vissza félrebeszélte. Azt követelte valami Kevyntől, hogy tartsa tőle távol a mancsát, aztán rögtön utána kijelentette, hogy senki sem kerülheti el a végzetét. Végül pedig, miután megállapította, hogy bizonyos mértékben mindenki, de abszolúte mindenki mutáns, békésen elszenderedett.

Ciri is kezdett elálmosodni, de magához térítette Yarpent mennydörgő röhögése, aki éppen a régi kalandjaikat idézte fel Geralttal. Az aranysárkány utáni hajtóvadászatról volt szó, aki ahelyett, hogy hagyta volna magát levadászni, jól ellátta a vadászok baját, a vargát meg, akit Kecskerágónak hívtak, egészen egyszerűen megette. Ciri nagyobb érdeklődéssel kezdte hallgatni őket.

Geralt a Martalócok további sorsáról kérdezett, de Yarpent nem ismerte a sorsukat. Yarpent viszont egy Yennefernek nevezett nővel kapcsolatban kezdett kíváncsiskodni, amitől Geralt furcsamód szűkszavúvá vált. A törp meghúzta a sört, és azt kezdte panaszkodni, hogy az a bizonyos Yennefer még mindig neheztel rá, noha jópár év a történtek óta.

— Belefutottam a Gors Velen-i vásárban — mesélte. — Alighogy észrevett, már fújt is rám, mint a macska, és rettentő módon megsértette az én megboldogult anyuskámat. Nyakamba szedtem a lábamat, amilyen gyorsan csak tudtam, ő meg azt kiabálta utánam, hogy egyszer még elkap, és tesz róla, hogy kirügyezzen a valagam.

Ciri felkacagott, ahogy elképzelte Yarpent a rügyekkel. Geralt morgott valamit a nőkről meg a lobbanékony természetükről, a törp viszont ezt nagyon is enyhe megfogalmazásnak találta a rosszindulatra, az önfejűsége és a bosszúálló hajlamra. A vaják nem folytatta tovább a beszélgetésnek ezt a vonalát, és Ciri újra elszundított.

Ezúttal emelt hangok ébresztették föl. Pontosabban Yarpent hangja, aki egyenesen ordított.

— Pontosán! Csak hogy tudd! Így határoztam!

— Halkabban — mondta halkan a vaják. — Egy beteg nő fekszik a szekéren. Értsd meg, én nem kritizálom se a döntéseidet, se az elhatározásaidat...

— Persze, hogy nem — szakította félbe kötekedve a törp. — Te csak sokatmondóan somolyogsz.

— Yarpen, én barátilag figyelmeztetlek. Aki jobbra is, balra is tekintget a paliszádról, azt mindkét oldal gyűlöli, de még a legjobb esetben is bizalmatlanok vele.

— Én nem tekintgetek kétfelé. Egyértelműen az egyik oldal mellett teszem le a voksomat.

— De annak az oldalnak te mindig törp maradsz. Valaki más. Idegen. Az ellentétes oldal számára viszont...

Elhallgatott.

— Na! — hördült fel Yarpen feléje fordulva. — Na, kezd csak el, mire vársz? Mondd, hogy áruló vagyok és az emberek pórázon rángatott kutyája, aki egy marék ezüstért meg egy tál nyamvadt ételért hagyja magát a fajtársaira ráuszítani, akik fellázadtak és a szabadságért harcolnak. Na, gyerünk, bökd csak ki. Nem szeretem a köntörfalazást.

— Nem, Yarpen — mondta halkán Geralt. — Nem. Semmit sem fogok kibökní.

— Ah, hát nem fogsz? — csapott rá a törp a lovakra. — Nem akaródzik neked? Jobb szeretsz nézni és somolyogni? Nekem meg egy szót se, mi? De Wencknek megmondhattad! „Kérem, ne számíton a kardomra.” Ó, hogy milyen gőgös, nemes és büszke valaki! A kutya valagába a dölyföddel! A kibaszott büszkeségeddel együtt!

— Egyszerűen csak tisztességes akartam lenni. Nem akarok konfliktusba belefolyni. Meg akarom őrizni a semlegességem.

— Nem lehet! — üvöltött rá Yarpen. — Nem őrizheted meg, nem érted? Nem, te semmit sem értesz. Á, takarodj le a kocsimról, ülj a lovadra. Tűnj el a szemem elől, te semleges hólyag! Idegesítesz.

Geralt elfordult. Ciri visszafojtott lélegzettel várakozott. De a vaják egyetlen szót sem szólt. Felállt, és leugrott a kocsiról, fűgén, puhán, könnyedén. Yarpen megvárta, amíg eloldozta a kancát a szekérlétrától, aztán újra rácsapott a lovakra, és közben érthetetlen, de a hangzásukban ugyancsak ijesztő szavakat mormolt a szakállába.

A lány felállt, hogy ő is leugorjon, és megkeresse gesztenyepéj lovát. A törp megfordult, és kelletlen tekintettel mérte végig.

— Veled is csak a bosszúság van, kisasszonyka — prűszkölte dühösen. — Dámák kellene ide meg kislyányok, az ördögbe is, még csak le se hugyozhatok a bakról, meg kell állítanom a fogatot, és mászhatok be a bokrok közé!

Ciri a csípőjéhez támasztotta az öklét, megrázta hamuszín fűrtjeit, és felhúzta az orrát.

— Igen? — kukorékolta dühösen. — Igyon csak kevesebb sört, Zigrin uram, akkor majd ritkábban fog kelleni!

— Neked kuss a sörömtől, takonypóc!

— Ne kiabáljon már, Triss épp csak elaludt!

— Ez itt az én kocsim! Ha úgy tartja a kedvem, kiabálni fogok!

— Tuskó!

— Micsoda? Ejj, te pimasz kis fruska!

— Tuskó!!!

— Mindjárt megmutatom én neked, mi az a tuskó... Ó, a mindenségit! Tpprrrr!!!

A törp erősen félrehajolt, az utolsó pillanatban rántotta meg a gyeplőt, abban a percben, amikor a két ló már éppen kezdte volna keresztüllépni az útját eltorlaszoló fatönköt. Yarpen felegyenesedett a bakon, ember- és törpnyelven szitkozódott, füttyült és üvöltött, míg megállt a fogat. Törpök és emberek egyaránt leugrottak a kocsikra és odarohantak, a kantárt és a hámot húzva segítettek szabad útra vezetni a lovakat.

— Kumtunk egyet, mi, Yarpen? — hördült rá a közeledő Paulie Dahlberg. — Az ördögbe, ha ennek valaki nekihajtott volna, oda a tengely, a kerekek meg ripityára törnek. Hát te mi a bűdös francot...

— Húzz innen, Paulie! — ordított rá Yarpen Zigrin, és dühösen rácsapott a gyeplővel a lovak hátsójára.

— Szerencséje volt — mondta édeskésen Ciri, miközben felkapaszkodott a törp mellé a bakra. — Maga is látja, hogy jobb, ha van egy vajáklány is a szekéren, mint ha egyedül utazna. Épp időben figyelmeztettem. Ha akkor éppen a bakról hűgyozott volna le, és nekihajtott volna annak a tuskónak, na, na. Rossz belegondolni, mi történhetett volna akkor magával...

— Csendben maradsz?

— Már nem is szólok. Egyetlen szavacskát se!

Majdnem egy egész percig bírta.

— Zigrin uram?

— Nem vagyok én semmiféle úr — lökte meg a törp könyökével a kislányt, és rávigyorgott. — Yarpen vagyok. Világos? Elvezetjük mi együtt ezt a fogatot, hát nem?

— Világos. Foghatom a gyeplőt?

— Persze. Mindjárt, ne úgy. Tedd rá a mutatóujjadra, szorítsd oda a hüvelykujjaddal, na, pont úgy. A balt ugyanúgy. Ne rángasd, ne húzd túl erősen.

— Így jó?

— Jó.

— Yarpen?

— Hö?

— Mit jelent az, ha valaki „megőrzi a semlegességét”?

— Hogy közönyös — morogta kelletlenül a törp. — Ne engedd, hogy lógjon a gyeplő. A balt jobban magad felé!

— Mi az, hogy közönyös? Mivel közönyös?

A törp erősen kihajolt, és a kocsi alá köpött.

— Ha a Scoia'tael ránk támad, a te Geraltod azt tervezi, hogy áll majd, és nyugodtan végignézi, ahogy azok átvágják a torkunkat. Te pedig minden bizonnyal mellette fogsz állni, merthogy az egy szemléltető foglalkozás lesz. A foglalkozás témája meg: a vaják viselkedése értelmes fajok konfliktusa esetére.

— Nem értem.

— Hát ezen történetesen egyáltalán nem csodálkozom.

— Hát ezen vesztél össze vele és haragudtál meg rá? Kik ezek a Scoia'tael igazából? Ezek a... Mókusok?

— Ciri — borzolta össze hirtelen Yarpen a szakállát. — Ezek nem egy pöttöm, serdületlen kislány fejének való dolgok.

— Hohó, most meg rám haragszol. Egyáltalán nem vagyok kicsi. Hallottam, amit az őrtoronynál beszéltek a katonák a Mókusokról. Láttam... Láttam két tündét, akít

megöltek. És a lovas azt mondta, hogy ők... ők is ölnek. És hogy nem csak tündék vannak közöttük Törpök is vannak.

— Tudom — felelte szárazan Yarpen.

— De te is törp vagy.

— Kétség sem fér hozzá.

— Akkor hát miért félsz a Mókusoktól? Állítólag csak az emberek ellen harcolnak.

— Ez nem ilyen egyszerű — komorodott el a törp. — Sajnos.

Ciri sokáig hallgatott az alsó ajkát rágcsálva és az orrát ráncolva.

— Már tudom — szólalt meg hirtelen. — A Mókusok a szabadságért harcolnak. És te, bár törp vagy, Henselt király különösen titkos szolgálata vagy az emberek pórázán.

Yarpen felhorkant, megtörölte az orrát a ruhája ujjával, és kihajolt a bakról, ellenőrizve, hogy Wenck nem lovagol-e túlságosan közel. De a felügyelő messze járt, lekötötte a figyelmét a beszélgetés Geralttal.

— Hallásod, az aztán van, kislány, mint a mormotának — mosolyodott el szélesen. — Kicsit túlságosan is okos vagy valaki olyannak, akinek az a sorsa, hogy gyerekeket szüljön, ételt főzzön meg fonjon. Azt hiszed, mindent tudsz? Azért van, mert egy kis taknyos vagy. Ne vágj ilyen buta képet. Attól nem leszel felnőtt, ha képeket vágsz, de eléred, hogy még rusnyább legyél, mint általában. Elismerem, ügyesen megértetted a Scoia'taelt, megtetszettek neked a kis jelszavaik. Tudod, miért érted meg őket ilyen könnyen? Mert a Scoia'tael is egy rakás taknyos. Kis szarosok, akik nem értik, hogy más szította fel őket, hogy valaki kihasználja, hogy ostoba tacskók, azzal, hogy a szabadságról szóló jelszavakkal tömi a fejüket.

— De hiszen ők tényleg a szabadságért harcolnak — emelte fel a fejét Ciri, és tágra nyílt zöld szemekkel nézett a törpre. — Mint a driádok Brokilon erdejében. Megölik az embereket, mert az emberek... bizonyos emberek bántják őket. Ez valaha a ti földetek volt, a törpöké és a tündéké, és azoké a... félszerzeteké, manóké, meg a többieké... Most pedig itt vannak az emberek, ezért a tündék...

— Tündék! — horkant fel Yarpen. — Ha pontosak akarunk lenni, akkor történetesen ők is éppen olyan jöttek itt, amilyenek ti, emberek vagytok, még ha jó ezer évvel előttek jöttek azokon a fehér hajóikon. Most meg egyik a másik elé tolakszik a nagy barátsággal, most már testvérek vagyunk, most már vigyorognak ránk, azt mondják, hogy „mi, fajtársak”, „mi, az Ősi Népek”. Régebben meg, hogy a jó... Hm, hm... Régebben meg a nyilaik süvítettek a fülünk mellett, ha csak...

— Akkor a törpök voltak az elsők a világon?

— A törpék, ha pontosak akarunk lenni. És ha a világnak erről a részéről van szó. Mert a világ minden képzeletet felülmúlóan hatalmas, Ciri.

— Tudom. Láttam a térképen...

— Nem láthattad. Senki sem rajzolt még eddig ilyen térképet, és kétlem, hogy ez egyhamar bekövetkezne. Senki sem tudja, mi van ott, a Tűzhegyeken és a Nagy Tengeren túl. Még a tündék se, pedig ők aztán azzal dicsekednek, hogy mindent tudnak. Szart se tudnak, én mondom neked.

— Hmm... De most... Hiszen sokkal többen vannak az emberek, mint... Mint ti.

— Mert olyan szaporák vagytok, mint a nyulak — csikorgatta atörp a fogait. — Mást se csinálnátok, mint kefélnétek, újra meg újra, válogatás nélkül, akivel csak lehet, és ahol csak lehet. Az asszonyaitoknak meg elég egy férfi gatyájára

csüccsennie, aztán máris hasasodnak... Te meg hogy elvörösödtél, még azt gondolná az ember: a kis mákvirág. Meg akartad érteni, így volt, vagy sem? Hát itt van neked a színtiszta igazság és a világ hú története, ahol az uralkodik, aki ügyesebben hasítja szét a mások koponyáját, és aki gyorsabb ütemben csinálja fel a tyúkokat. Veletek meg aztán, emberekkel, nehéz versenyre kelni, legyen szó akár a gyilkolásról, akár a keféletről...

— Yarpen — szólt oda hűvösen Geralt, miközben közelebb lovagolt Keszegen. — Fogd vissza magad kissé, ha kérhetlek, a szavaid megválogatásában. Te meg, Ciri, ne játszd tovább a kocsist, kukkants be Trisshez, nézd meg, nem ébredt-e fel, és nincs-e valamire szüksége.

— Már rég felébredtem — válaszolt erőtlen hangon a varázslónő a kocsi mélyéről. — De nem akartam... megszakítani ezt az érdekes beszélgetést. Ne zavard őket, Geralt. Szerettem volna... még többet megtudni a keféletről a társadalom fejlődésére.

— Melegíthetek egy kis vizet? Triss szeretne megmosakodni.

— Melegíts — egyezett bele Yarpen Zigrin. — Xavier, vedd le a tűzről a nyársat, elég lesz már a nyulacskánknak. Add ide az üstöt, Ciri. Hát te meg, hiszen ez színültig tele! Egyedül vonszoltál ide a pataktól ilyen nehezett?

— Erős vagyok.

Az idősebbik Dahlberg-testvér nevetésben tört ki.

— Ne a látszat szerint ítéld, Paulie — mondta komolyan Yarpen, miközben a sült mezei nyulat porciózta ügyesen. — Nincs itt semmi nevetnivaló. Soványka, de én látom, hogy kemény és szívós egy kislyány ez. Olyan, mint a bőr nadrágszűj: vékonynak tűnik, de a két kezettel el nem szakítod. Ha meg felkötöd rá magad, akkor is megbír.

Senki sem nevetett. Ciri odakuporodott a táborút körül terpeszkedő törpök mellé. Ez alkalommal Yarpen Zigrin és a négy „fiú” külön rakott tüzet a táborhelyen, mert a mezei nyúl, amit Xavier Moran lőtt, nem kívántak osztozkodni. Nekik maguknak is annyira volt elég az étel, hogy egyszer, de legfeljebb kétszer összecsatintsák az állkapcsukat.

— Dobjatok a tűzre — mondta Yarpen az ujjait nyalogatva. — Hamarabb felmelegszik a víz.

— Ostobaság ez a dolog a vízzel — jelentette ki Regan Dahlberg egy csontot félreköpvé. — A mosakodás csak árthat a betegnek. De különben meg az egészségesnek is. Emlékeztek az öreg Schraderra? Egyszer ráparancsolt az asszony, hogy fürödjön meg, és meg is halt a Schrader, nem sokkal utána.

— Mert megmarta egy veszett kutya.

— Ha nem fürdik, a kutya se marta volna meg.

— Én is azt gondolom — szólalt meg Ciri, ahogy az ujjával ellenőrizte az üstben melegedő víz hőfokát —, hogy túlzás mindennap mosakodni. De Triss kéri, egyszer még el is sírta magát... Úgyhogy Geralt és én...

— Tudjuk — bólogatott az idősebb Dahlberg. — De hogy egy vaják... Nem győzők csodálkozni. Hé, Zigrin, ha neked lenne nőd, mosdatnád és fésülgetnéd? A karjaidban vinnéd a bokrokba, ha rájönne a...

— Fogd be, Paulie — fojtotta belé a szót Yarpén. — Ne mondj te semmit a vajákra, rendes gyerek az.

— Hát mondtam én bármit is? Csak csodálkozom...

— Triss — szólta közbe kötekedően Ciri — egyáltalán nem a nője.

— Annál inkább csodálkozom.

— Annál nagyobb tökfilkó vagy, ami azt illeti — summázta Yarpén. — Ciri, önts le egy kicsit abból a vízből forni, főzünk még a varázslónőnek egy kis sáfrányt mákonnyal. Ma már talán jobban volt, he?

— Talán — morogta Yannick Brass. — Csak hatszor kellett miatta megállítanunk a konvojt. Tudom én, hogy nem való az úton a segítséget megtagadni, bolond az, aki másként gondolja. Aki meg megtagadta volna tőle, az lenne a legnagyobb bolond, és még alávaló féreg is. De túl sokáig időzünk mi ezekben az erdőkben, túl sokáig, én mondom nektek. Kísértjük a sorsot, az ördögbe is, túlságosan is kísértjük a sorsot, fiúk. Itt nem vagyunk biztonságban. A Scoia'tael...

— Köpj ki, ha mondd, Yannick.

— Pfu, pfu. Yarpén, nem ijedek én meg a verekedéstől, nem újdonság a vér nekem, de... Ha arra kerülne a sor, hogy a sajátjaimmal kelljen megharcolnom... A kutya keservit! Miért pont ránk került a sor? Ezt a rohadt rakományt egy rohadt lovas szotnyának kellene kísérnie, nem pedig nekünk! Vigye el az ördög azokat az Ard Carraigh-i nagyeszűeket, hogy a...

— Fogd be, már mondtam. Add inkább ide a kásás fazekat. Elcsipegettük a nyuszit, a jó édes anyukáját, de most már enni is kell valamit. Ciri, eszel velünk?

— Még szép.

Egy jó darabig mást sem lehetett hallani, csak a cuppogást, csámcsogást, meg a fazékhoz ütődő fakanalak csikorgását.

— A fenébe is — mondta Paulie Dahlberg, aztán jó hosszan felböfögött. — Ennék még valamit.

— Én is — jelentette be Ciri, és a törpök természetes viselkedésétől elragadtatva ő is böfögött egyet.

— Csak ne kását — szólalt meg Xavier Moran. — Lassan kinő a köles a pofámban. A sózott hústól is elment már a kedvem.

— Zabálj füvet, ha ilyen kényes ízlésed van.

— Vagy hántsd le a fogaiddal a nyírfa kérgét. A hódok is azt csinálják, és életben vannak.

— Na a hódot, azt megenném.

— Én meg halat — adta át magát az álmodozásnak Paulie, ahogy ropogtatva elharapdálta a ruhája mélyéről előhúzott hajóskenyeret. — Én mondom nektek, kedvem szottyant egy kis halra.

— Akkor fogjunk halat.

— Hol? — hördült fel Yannick Brass. — A bozótosban?

— A patakban.

— Az neked patak? Át lehet hugyozni a túlpartjára. Miféle hal lehet abban?

— Vannak ott halak — nyalogatta le Ciri a kanalát, és becsúsztatta a csizmaszárába. — Láttam, amikor vízért mentem. De valami beteg halak azok. Kiütéseik vannak. Fekete és vörös foltjaik.

— Pisztrángok! — kiáltott fel Paulie, szanaszét köpve a hajóskenyér maradványait. — Ergye, fiúk, gyerünk a patakhoz! Regan! Húzd le a gatyádat! A te gatyádból csinálunk szákot.

— Miért az enyémből?

— Húzd le, de azonnal, mert a nyakadba rántom, te szaros! Nem megmondta anya, hogy hallgatnod kell rám?

— Siessetek, ha pecázni akartok, mert mindjárt alkonyodik — mondta Yarpen. — Ciri, meleg már az a víz? Hagyd csak, hagyd csak, leforrázod magad, meg maszatos leszel a kátránytól. Tudom, hogy erős vagy, de engedd meg, hogy hozzam.

Geralt már várt rájuk, messziről észrevették fehér haját a kocsi szétnyitott ponyvái között. A törp átöntötte a vizet egy dézsába.

— Kell segítség, vaják?

— Nem, köszönöm, Yarpen. Ciri segít majd.

Trissnek nem volt már magas láza, de szörnyen legyengült. Geralt és Ciri mostanra nem kis gyakorlatra tett szert a vetköztetésében és a mosdatásában, azt is kitanulták, hogyan fékezze meg buzgó, ám egyelőre megvalósíthatatlan önállósági törekvéseit. Módfelett ügyesen ment nekik — míg a férfi a karjaiban tartotta a varázslónőt, a lány megmosdatta és megtörölgette. Csak egy dolog kezdte Cirit megdöbbeneni és felbosszantani — véleménye szerint Triss túlságosan is erősen ölelte át Geraltot. Ezúttal még meg is próbálta csókolni.

Geralt fejével a varázslónő málhája felé bökött. Ciri rögtön megértette, miről van szó, hiszen ez is a szertartás része volt — Triss mindig megkövetelte, hogy megfésüljék. Megtalálta a fésűt, és a nő mellé térdelt. Triss feléje hajtotta a fejét, és átölelte a vajákat. Ciri véleménye szerint túlságosan is erősen.

— Ó, Geralt — sírt fel a nő. — Annyira sajnálom... Annyira nagyon sajnálom, hogy az, ami köztünk volt...

— Triss, kérlek.

—...annak most... kellett volna megtörténnie. Ha meggyógyulok... Minden máshogy lenne... Képes volnék... Még arra is képes volnék... — Triss.

— Irigylem Yennefert... Irigyellek tőle...

— Ciri, menj ki.

— De...

— Menj ki, kérlek.

A lány leugrott a kocsiról, és egyenesen nekizuhant Yarpennak, aki a keréknek támaszkodva várt, miközben elgondolkodva rágcsált egy hosszú fűszálat. A törp átkarolta. Nem kellett lehajolnia hozzá, mint Geraltnak. Egyáltalán nem volt a kislánynál magasabb.

— Sose kövess el ehhez hasonló hibát, te kis vajáklány — mormolta szemével a kocsi felé intve. — Ha valaki együttérzést, rokonszenvet és áldozatkészséget mutat az irányodba, ha ámulatba ejt a becsületes jellemével, értékeld mindezt, de ne téveszd össze... valami mással.

— Nem szép dolog hallgatózni.

— Tudom. És veszélyes is. Alig tudtam félreugrani, amikor kiöntötte a dézsából a szappanos vizet. Gyere, megnézzük, hány pisztráng került Regan gatyájába.

— Yarpen?

— He?

— Kedvellek.

— Én is kedvellek, te kis fruska.

— De te törp vagy. Én meg nem.

— És mi köze van ennek... Aha. Scoia'tael. A Mókusokról van szó, igaz? Nem hagynak nyugodni, mi?

Ciri kiszabadította magát a törp nehéz karjai alól.

— Téged sem hagynak — mondta. — És a többieket sem. Hiszen látom.

A törp hallgatott.

— Yarpen?

— Hallgatlak.

— Kinek van igaza? A Mókusoknak vagy nektek? Geralt szeretne megmaradni... semlegesnek. Te Henselt királyt szolgálod, pedig törp vagy. Az a lovag viszont azt kiabálta az őrtoronyban, hogy mind az ellenségünk és az összesnek el kell... Mindenkinek. Még a gyerekeknek is. Miért, Yarpen? Kinek van igaza?

— Nem tudom — válaszolta a törp nagy nehezen. — Nem vagyok én mindentudó. Azt teszem, amit jónak látok. A Mókusok fegyvert ragadtak, bevették magukat az erdőbe. Tengerbe emberek, azt üvöltik, és azt sem tudják, hogy még ezt a fülbemászó kis jelszavukat is nilfgaardi emisszáriusok súgták meg nekik. Nem értik, hogy ez a kis jelszó nem nekik szól, hanem éppen hogy az embereknek, hogy az a célja, hogy az emberek gyűlöletét szítsa fel, nem pedig a fiatal tündék harci kedvét. Én megértettem, ezért azt, amit a Scoia'tael művel, bűnös ostobaságnak tartom. Mit lehet tenni, lehet, hogy néhány év múlva árulónak és bérencnek kiáltanak ki ezért, őket meg hősöknek fogják nevezni... A történelmünk, a mi világunk történelme ismer ilyen eseteket.

Elhallgatott, és összeborzolta a szakállát. Ciri is hallgatott.

— Elirena... — morogta hirtelen a törp. — Ha Elirena hős volt, ha azt, amit tett, hősiességnek nevezik, hát legyen, nevezzenek csak árulónak és gyávának. Mert én, Yarpen Zigrin, a gyáva, áruló és renegát, azt állítom, hogy nem kellene egymást kölcsönösen lemészárolnunk. Azt állítom, hogy élnünk kell. Úgy élnünk, hogy később senkiről se legyünk kénytelenek bocsánatot kérni. A hősie Elirena... Ő kénytelen volt. Bocsássatok meg nekem, könyörgött, bocsássatok meg. Ezer ördög és pokol! Jobb meghalni, mint azzal a tudattal élni, hogy valami olyat tettünk, ami bocsánatra szorul.

Ismét elhallgatott. Ciri nem tette fel az ajkára toluló kérdéseket. Ösztönösen megérezte, hogy nem szabad.

— Egymás mellett kell élnünk — folytatta Yarpen. — Nekünk és nektek, embereknek. Mert egész egyszerűen nincs más megoldás. Kétszáz éve tudjuk ezt, és több mint száz éve ezen dolgozunk. Tudni akarod, miért álltam Henselt király szolgálatába, miért hoztam meg ezt a döntést? Nem engedhettem meg, hogy ez a munka kárba vesszen. Több mint száz éve próbálunk az emberekkel kiegyezni. A félszerzetek, a manók, mi, a tündék, mert nem a ruszalkákról, a nimfákról vagy a szilfidekről beszélek, azok mindig is vadócok voltak, még akkor is, amikor ti még csak nem is voltatok itt. Ezer ördög és pokol, száz évig tartott, de sikerült valahogyan berendeznünk ezt a közös életet, az egymás melletti életet, együtt, sikerült valamennyire meggyőznünk az embereket, hogy olyan kevés dologban különbözünk...

— Mi egyáltalán nem különbözünk, Yarpen.

A törp hirtelen megfordult.

— Egyáltalán nem különbözünk — ismételte Ciri. — Hiszen te ugyanúgy gondolkozol és érzel, mint Geralt. És ahogyan... ahogyan én. Ugyanazt esszük, egy bográcsból. Segítesz Trissnek, és én is. Volt nagymamád, és nekem is volt nagymamám... A nagymamámat a nilfgaardiak ölték meg. Cintrában.

— Az enyémet pedig emberek — válaszolta nehezen a törp. — Bruggében. A pogrom idején.

— Lovasok! — kiáltott fel Wenck egyik embere, aki az előőrssel lovagolt. — Lovasok előttünk!

A felügyelő Yarpen kocsijához ügetett, Geralt a másik oldalról közeledett felé.

— Menj hátra, Ciri — szólt rá erélyesen. — Mássz le a bakról, és hátra. Maradj Triss mellett.

— Onnan semmit sem látni!

— Ne vitatkozz! — mordult rá Yarpen. — Indulás hátra, de azonnal! És add ide a fokosom. Ott van a suba alatt.

— Ez az? — emelte fel Ciri a rettenetes látványt nyújtó, nehéz tárgyat, ami a foka túlsó oldalán éles, kissé meggömbített kampóban végződő kalapácsra emlékeztetett.

— Az — hagyta rá a törp. A fokos nyelét a csizmája szárába csúsztatta, a bárdját pedig a térdére fektette. Wenck látszólag nyugodtan figyelte az országutat, tenyerével tartva árnyékot a szeme elé.

— Ban Gleán-i könnyűlovasság — jegyezte meg nem sokkal később. — Az úgynevezett Barna Bandérium, felismerem őket a köpenyükről és a hódprém süvegükről. Kérem, őrizték meg a nyugalmukat. Az éberségüket is. A köpenyek és a hódprém süvegek meglehetősen könnyen váltanak gazdát.

A lovasok gyorsan közeledtek. Körülbelül tízen lehettek. Ciri látta, ahogyan a mögöttük lévő kocsin Paulie Dahlberg két felajzott számszeríjat fektet a térdére, Regan pedig letakarja őket egy köpönyeggel. Halkan előlopakodott a ponyva mögül, rögtön el is bújva Yarpen széles háta mögött. Triss megpróbált felemelkedni, elkáromkodta magát, és visszazuhant a fekhelyére.

— Állj! — kiáltotta az első lovas, minden kétséget kizárólag a vezetőjük. — Kik vagytok? Honnan és hová tartotok?

— És ki kérdi? — egyenesedett fel Wenck nyugodtan a nyeregben. — És kinek a nevében?

— Henselt király katonasága, kandi kegyelmed! Kérdi Zyvik tizedes, akinek viszont nem szokása a kérdéseit megismételni! Úgyhogy válaszolni, de szaporán! Kik vagytok?

— A királyi hadsereg szállásmesteri szolgálata.

— Azt mindenki mondhatja! Nem látok itt senkit a király színeiben!

— Gyere közelebb, tizedes, és nézd meg figyelmesen ezt a gyűrűt.

— Hát maga meg mit villogtat itt nekem mindenféle gyűrűket? — fitorodott el a baka. — Mi van, nekem talán minden gyűrűt ismernem kéne, vagy mi? Bárkinek lehet ilyen gyűrűje. Ez kéne nekem, hogy fontos jel legyen!

Yarpen Zigrin felállt a bakon, felemelte a csatabárdját, és egy mozdulattal a katona orra alá dugta.

— Na és ezt a jelet — hördült fel — ismered? Szagold meg, és emlékezz jól a szagára.

A tizedes megrántotta a kantárszárát, és megfordította a lovat.

— Fenyegetni akar? — kiáltotta. — Engem? Én a király szolgálatában állok!

— Ahogy mi is — felelte halkán Wenck. — Ráadásul minden bizonnyal hosszabb ideje, mint te. Ne ugrálj, katona, azt ajánlom.

— Én itt őrségben állok! Honnan kellene tudnom, ki a csudák vagytok?

— Láttad a gyűrűt — sziszegte a felügyelő. — Ha pedig nem ismerted fel a jelet az ékszeren, akkor el kell gondolkodjam, ki a csuda is vagy te. A Barna Bandérium lándzsaszászlóján ugyanaz a címer látható, úgyhogy ismerned kellene.

A katona láthatóan visszafogta magát, amire bizonyára legalább ugyanolyan befolyással bírt Wenck higgadt szavainak hatása, mint a kocsikból előhajoló kíséret tagjainak komor, dühös ábrázata.

— Hmm... — mondta a férfi, és félrecsapta süvegét a bal füle felé. — Jól van. De ha valóban azok vagytok, akiknek kiadjátok magatokat, remélem, nem lesz ellenetekre, ha megnézem, mit is szállítatok azokon a kocsikon.

— De ellenükre lesz — ráncolta a szemöldökét Wenck. — Mi több, nagyon is. Nincs neked semmi közöd a rakományunkhoz, tizedes. Különben is, fel nem foghatom, mit kereshetnél benne.

— Fel nem foghatja — csóválta a fejét a katona, és a kardja markolata irányába csúsztatta a kezét. — Akkor elmondom magának, jó uram. Az emberkereskedelem tiltott, és nincs hiány a csirkefogókban, akik a foglyokat Nilfgaardnak adják el. Ha a kocsikon embereket találok kalodában, be nem meséli nekem, hogy a király szolgálatában áll. Még ha egy tucat gyűrűt mutat, akkor sem.

— Legyen — felelte szárazan Wenck. — Ha foglyokról van szó, csak keress. Azt engedélyezem.

A zsoldos lépésben a középső szekérhez lovagolt, kihajolt nyergéből, és felemelte a ponyvát.

— Mi van azokban a hordókban?

— Mert mégis minek kellene lennie? Foglyoknak? — gúnyolódott Yannick Brass a bakon terpeszkedve.

— Azt kérdem, micsoda? Hát válaszoljon!

— Sózott hal.

— És azokban a ládákban? — léptetett a baka a következő szekérhez, és belerúgott az oldalába.

— Patkók — mordult rá válaszképpen Paulie Dahlberg. — Azok meg ott hátul bivalybőrök.

— Azt látom — intett a kezével a tizedes, csettintett nyelvvel a lovának, előre ugratott, és benézett Yarpén kocsijába.

— Hát itt meg miféle nőszemély fekszik?

Triss Merigold erőtlenül elmosolyodott, felkönyökölt, és tett a tenyerével egy rövid, bonyolult mozdulatot.

— Kicsoda, én? — kérdezte halkán. — Hiszen te engem egyáltalán nem látsz.

A katona idegesen pislogott, kissé megrázkódott.

— Sózott hal — mondta nagy meggyőződéssel, és leeresztette a ponyvát. — Rendben. És ez a gyerkőc?

— Száritott gomba — mondta Ciri pimaszul a férfira nézve. A katona elhallgatott, és tátott szájjal meredt rá.

— Hogy micsoda? — kérdezte egy perc múlva a homlokát ráncolva. — Micsoda?

— Befejezted az ellenőrzést, katona? — érdeklődött hűvösen Wenck, aki a furgon másik oldala felől közeledett. A katona csak nagy nehezen szakította el a tekintetét Ciri zöld szemétől.

— Befejeztem. Menjenek, az istenek vezessék magukat az útjukon. De legyenek résen. Két nappal ezelőtt a Scoia'tael mind egy szálíg felkoncolta a lovas őrjáratot a Borz-szurdoknál. Erős, nagyszámú kommandó volt. Igaz, hogy a Borz-szurdok messze van innen, de a tünde néha gyorsabban jár az erdőben a szélnél is. Parancsot kaptunk, hogy fejezzük be a hajtóvadászatot, de hogyan fogod meg a tündét? Éppen olyan, mintha a szelet akarná az ember befogni...

— Elég lesz, nem érdekel ez minket — szakította félbe nyersen a felügyelő. — Sürget az idő, hosszú út áll előttünk.

— Akkor hát ég velük. Hé, utánam!

— Hallottad, Geralt? — mordult fel Yarpén Zigrin a távolodó őrjárat után bámulva. Itt vannak azok az átkozott Mókusok a környéken. Megéreztem. Egész idő alatt borsószik a hátam, mintha valaki egyenesen a keresztcsontomra célozna az íjával. Nem, a mindenségit, nem mehetünk úgy tovább, mint eddig, vaktában előre, füttyörészve, szundikálva meg álmatagon fingerászva. Tudnunk kell, mi van előttünk. Hallgass ide, van egy ötletem.

Ciri erélyesen megrántotta a lovát, és a nyergében alacsonyra hajolva azonnal vágtni kezdett. Geralt, aki addig elmélyülten beszélgetett Wenckkel, hirtelen felegyenesedett.

— Ne bolondozz! — kiáltotta. — Hagyd az örültségeket, te lány! Ki akarod törni a nyakadat? És nehogy túl messzire kilovagoljál...

A többit már nem hallotta, mert túlságosan is erősen ugratott előre. Szándékosan tette, nem volt kedve végighallgatni a mindennapos kioktatását. Ne túl gyorsan, ne túl hevesen, Ciri! *Pah-pah*. Ne menj messzire! *Pah-pah-pah*. Légy óvatos! *Pah-pah!* Pont mintha kisgyerek lennék, gondolta magában. Pedig én már majdnem tizenhárom éves vagyok, van egy gyors gesztenyepej lovam, és egy éles kard a hátamon. És nem félek semmitől!

És tavasz van!

— Hé, vigyázz, feltöröd a hátsódat!

Yarpén Zigrin. Még egy okostojás. *Pah-pah!*

Tovább, tovább, vágtnában a göröngyös úton, át a zöldellő füveken és bokrokon, át az ezüstös pocsolyákon, át a nyirkos, aranyló homokon, át a tollasfüvek között. Riadt däm vad menekül az erdő felé, minden szökkenésével felvillan fekete-fehér fartükre. A fákról madarak szállnak a magasba — színes szajkók és gyurgyalagok, zshivajgó, fekete szarkák a mókás farkukkal. A pocsolyák és hasadékok vize szanaszét fröcsköl a paták alatt.

Tovább, még tovább! A ló, aki túlságosan is sokáig topogott lomhán a szekér nyomában, vígan és füngén hordozza hátán, az iramtól boldogan, könnyedén fut, az izmok játszanak a combjai közt, nedves sörénye az arcába csap. A ló előre nyújtja a

nyakát, Ciri kiereszti a kantárszárat. Tovább, lovacskám, ne érezz se zabolát, se kantárt, tovább, váglass, váglass, hevesen, hevesen! Tavasz!

A lány lassított, körbenézett. Na, végre egyedül. Végre messze. Már senki sem szidja, nem emlékezteti, nem figyelmezteti, nem fenyegeti, hogy véget érnek ezek a kirándulásai. Végre egyedül, szabadon, fesztelen és függetlenül.

Lassabban. Könnyen ügetve. Végül is ennek a kirándulásnak a célja nem a szórakozás, vannak bizonyos kötelezettségei is. Végére is ő most lovas felderítő, őrjárat, előőr. Há, gondolta Ciri körbenézve, most azt egész konvoj biztonsága tőlem függ. Mindannyian türelmetlenül várják, hogy visszatérjek, és jelentsem: az út szabad és járható, nem láttam senkit, nincsenek se kerék-, se patanyomok. Jelentek, és akkor a sovány Wenck úr a hideg, kék szemével komolyan bólint majd, Yarpen Zigrin rám villantja sárga lófogait, Paulie Dahlberg felkiált: „Jól van, pöttöm!”, Geralt pedig kissé elmosolyodik. Elmosolyodik, bár újabban olyan ritkán mosolyog.

Ciri körbenéz, és mindent az emlékezetébe vés. Két kidőlt nyírfa — semmi gond. Egy halom faág — semmi, a kocsik áthajtanak rajta. Eső vájta hasadék — kisebb akadály, az első kocsi kerekei áthajtanak rajta, a következők a keréknyomban haladnak. Nagyobb tisztás — jó hely a legeltetésre...

Nyomok? Miféle nyomok lehetnének itt. Nincs itt senki. Az erdő van. Madarak, amik a friss, zöld levelek között rikoltoznak. Egy rozsdavörös róka szalad át sietség nélkül az úton... És mindennek tavaszillata van.

Az út a domb felénél járva megtörik, eltűnik a homokos szorosban, a hegyoldalba kapaszkodó, görbe fenyőcskék alatt halad. Ciri letér az útról, felkapaszkodik a meredek oldalfalon, szeretne magasból körbenézni a tájon. És megérinteni a vizes, illatos leveleket...

Leszállt, egy fa göcsörtjére dobta a kantárszárat, és lassan végigsétált a dombot benövő jegenyék között. A domb másik oldalán nyitott teret látott, ami úgy ásított a sűrű erdőben, mintha csak lyukat haraptak volna belé — bizonyára valahai tűzvész nyoma volt, ami réges-régen tombolhatott itt, mert sehol sem feketéllett a felégett föld, minden alacsony nyírfácskáktól és jegenyéktől zöldellt. Az út, ameddig csak a szem ellátott, szabadnak és járhatónak tűnt.

És biztonságosnak.

Mitől félnek ezek, gondolta magában. Scoia'tael? Mégis mitől kellene itt félni? Én nem félek a tündéktől. Semmit sem ártottam nekik.

Tündék. Mókusok. Scoia'tael.

Mielőtt Geralt ráparancsolt, hogy menjen el, Cirinek még sikerült magának megnéznie a holttesteket az őrtoronyban. Különösen egyikükre emlékezett — barnás vértől összeragadt haja eltakarta az arcát, a nyaka természetellenes módon kitekeredett és félrehajlott. Merev, kísérteties grimaszra húzódó felső ajka alól kivillantak fehér és nagyon apró, nem emberi fogai. Ciri megjegyezte a tünde elnyűtt és kopott csizmáit; a térdéig értek, alul fűzősek voltak, fent számtalan kovácsolt kapoccsal záródtak.

A tündék, akik embereket ölnek, maguk is elesnek a harcban. Geralt azt mondja, meg kell őriznünk a semlegességünket. Yarpen pedig azt, úgy kell cselekednünk, hogy ne kelljen bocsánatot kérnünk...

Belerúgott egy vakondtúrásba, elgondolkodva turkált sarkával a homokban.

Kicsoda és kinek, kinek és mit kellene megbocsásson?

A Mókusok embereket ölnek. És Nilfgaard megfizeti őket ezért. Felhasználja őket. Felbújtja. Nilfgaard.

Ciri nem felejtett, bár nagyon szeretne volna elfelejteni. Azt, ami ott történt, Cintrában. A kóborlást, a kétségbeesést, a félelmet, az éhséget és a fájdalmat. A közönyt és a tompultságot, amelyek később törtek rá, sokkal később, amikor a druidák rátaláltak, és magukhoz vették a Folyóntúlon. Ködösen emlékezett minderre, és szeretett volna nem emlékezni többé.

De újra meg újra visszatért. Visszatért a gondolataiban, az álmaiban. Cintra. A lódobogás és a vad sikolyok, a holttestek, a tűzvész... A fekete lovag a szárnyas sisakjában... És később... A kunyhók a Folyóntúlon... A kiégett kémény az üszkös romok között... Mellette az érintetlen kútnál fekete macska, ahogyan az iszonyatos égésnyomot nyalogatja az oldalán. A kút... A gém... A vödör...

Az a vödör, tele vérrel.

Ciri megtörölte az arcát, és meglepetten a tenyerébe nézett. A tenyere nedves lett. A kislány szipogott, letörölte a könnyeit a ruhája ujjával.

Semlegesség? Közöny? Üvölteni akart. Közömbösen szemlélődő vaják? Nem! A vajáknak meg kell védenie az embereket. A lesitől, a vámpirtól, a vérfarkastól. De nem csak tőlük. Minden rossztól meg kell védenie őket. És én láttam a Folyóntúlon, mi is a rossz.

A vajáknak kell megvédenie és megmentenie őket. Megvédeni a férfiakat, hogy ne akasszák fel őket a kezüknél fogva a fákra, hogy ne húzzák karóba őket. Megvédeni a szőke kislányokat, hogy ne feszítsék ki őket a földbe vert karók közé. Megvédeni a gyerekeket, hogy ne vágják át a torkukat, és ne hajítsák őket a kútba. Még a macska is védelemre szorul, aki megég a rágyújtott pajtában. Ezért leszek vaják, ezért van kardom, hogy megvédjem az olyanokat, mint amilyenek a soddeniek és a folyóntúliak, mert nekik nincs kardjuk, nem ismerik a lépéseket, a félfordulatokat, a kitéréseket és a pörgéseket, senki sem tanította meg nekik, hogyan harcoljanak, védtelenek és tehetetlenek a vérfarkassal és a nilfgaardi martalóccal szemben egyaránt. Engem harcolni tanítanak. Azért, hogy a védteleneket megvédhessem. És így is fogok tenni. Mindig. Sosem leszek közömbös. Sosem leszek közönyös.

Soha!

Nem tudta, mi hívta fel a figyelmét — talán a hűvös fekete árnyként az erdőre hulló hirtelen csend, talán a szeme sarkából elkapott mozgás. Mindenesetre villámsebessen, ösztönösen reagált — azzal az ösztönös mozdulattal, melyet a Folyóntúl fenyegetésében tanult és tökéletesített, akkor, amikor Cintrából menekülve futott versenyt a halállal. A földre vetette magát, bekúszott egy borókabokor alá, és mozdulatlaná dermedt. Csak a ló fel ne nyerítsen, gondolta magában.

A mélyút szemközti lejtőjén ismét megmozdult valami, Ciri távoli, elmosódó alakot vett észre a lombok között. A tünde óvatosan nézett elő a cserjésből. Hátravetette fejéről a köpönyeget, és úgy nézett körbe egy darabig, hallgatózott; aztán hangtalanul és gyorsan megindult szakadék szélén vezető ösvényen. A nyomában még ketten bújtak elő a sűrűjéből. Aztán jöttek a következők. Sokan. Hosszú libasorban. Körülbelül a felük lovas volt — ők lassan haladtak, egyenesen ülve a nyeregben, feszesen, éberén. Egy pillanatra élesen és pontosan látta mindannyiukat, ahogyan teljes csöndben áthaladnak az ég háttere előtt az erdőfal egy világos hasadékában, azután eltűntek, beolvadtak a rengeteg villogó árnyai

közé. Egyetlen zörej vagy nesz nélkül tűntek el, akár a kísértetek. Egyetlen lovuk sem prűszkölt vagy dobbantott, nem pattantak ágak a talpak és paták alatt. Nem zörgött a fegyver, amivel felövezték magukat.

Eltűntek, de Ciri nem mozdult, ott feküdt a földhöz lapulva a rekettyebokor alatt, és igyekezett a lehető leghalkabban lélegezni. Tudta, hogy egy felriasztott madár vagy állat elárulhatja, egy madarat vagy állatot pedig minden zörej és minden mozdulat felriaszthat — még a legkisebb, a legóvatosabb is. Csak akkor állt föl, amikor az erdő teljesen elcsitult, és a fák között, ahol a tündék eltűntek, zajongani kezdtek a szarkák.

Csak azért állt fel, hogy rögtön erős karok szorításában találja magát. Fekete bőrkesztyű szorult a szájára, és beléfojtotta a félelem sikolyát.

— Maradj csendben.

— Geralt?

— Azt mondtam, csendben.

— Láttad?

— Láttam.

— Ezek... — suttogta a lány. — Scoia'tael. Igaz?

— Igaz. Gyorsan, a lovakhoz. Nézz a lábad elé.

Óvatosan és halkán ereszkedtek le a dombról, de nem tértek vissza az útra, hanem ott maradtak a sűrű erdőben. Geralt óvatosan tekintgetett körbe, nem engedte, hogy a lány egyedül induljon el, és nem adta át neki a gesztenyepej kantárszárát, hanem maga vezette.

— Ciri — szólalt meg hirtelen. — Egy szót se arról, amit az előbb láttunk. Se Yarpennak, se Wencknek. Senkinek. Megértetted?

— Nem — mordult fel a lány lehajtott fejjel. — Nem értem. Miért kell hallgatnom róla? Hiszen figyelmeztetni kell őket. Kikkel vagyunk mi, Geralt? Kik ellen? Ki a barát, és ki az ellenség?

— Holnap leválunk a konvojtól — mondta a férfi percnyi hallgatás után. — Triss már szinte teljesen egészséges. Elbúcsúzunk, és elindulunk a magunk útján. A magunk saját gondjaival, a saját bajainkkal és a saját nehézségeinkkel fogunk törődni. Akkor, remélem, felhagysz majd azzal, hogy a világunk lakóit barátokra és ellenségekre próbáld felosztani.

— Meg kell maradnunk... semlegesnek? Közömbösnek, igaz? És ha rájuk támadnak...

— Nem támadnak rájuk.

— De ha...

— Hallgass meg — fordult a lány felé a férfi. — Mit gondolsz, miért van az, hogy egy ilyen nagy jelentőségű, arannyal és ezüsttel megrakott szállítmányt, a Henselt király által titokban Aedirnek nyújtott segítséget törpök kísérik, és nem emberek? Már tegnap láttam egy tündét, aki egy fáról figyelt minket. Hallottam, ahogy éjszaka elhaladtak a táborunk mellett. A Scoia'tael nem támad törpökre, Ciri.

— De itt vannak... — mormolta a lány. — Itt vannak. Itt járkálnak, bekerítenek minket...

— Én tudom, miért vannak itt. Megmutatom neked.

Hirtelen megfordította a lovát, és odadobta a lánynak a kantárszárát. Ciri meglökte a sarkával a gesztenyepejt, és gyorsabban léptetett, de a férfi egy intéssel

jelezte, hogy maradjon hátul. Keresztülvágtak az úton, és újból elmerültek a sűrű erdőben. A vaják vezetett, Ciri a nyomában haladt. Mindketten hallgattak. Sokáig.

— Nézd csak — állította meg Geralt a lovát. — Nézd, Ciri.

— Mi ez itt? — sóhajtott fel a lány.

— Shaerrawedd.

Előttük, ameddig csak az erdő látni engedte, simára csiszolt gránit- és márványtömbök tornyosultak; tompa szélüket viharok gömbölyítették le, esővíz minták díszítették őket, megrepedtek, szétvetették őket a fagyok, feltörték őket a fagyökerek. A fák törzsei között fehéren szikráztak a meghasadt oszlopok és árkádok, a frízek borostyánnal befutott, vastag, zöld mohatakaróba burkolt maradványai.

— Itt valaha... vár volt?

— Palota. A tündék nem építettek várakat. Szállj le. A lovak nem boldogulnak a romok között.

— Ki pusztított el itt mindent? Az emberek?

— Nem. Ok maguk. Mielőtt elmentek.

— Miért tették?

— Tudták, hogy már nem térnek ide vissza. A második összecsapás után történt közöttük és az emberek között, több mint kétszáz évvel ezelőtt. Korábban, ha visszavonultak, érintetlenül hagyták a városaikat. Az emberek tünde alapzatokra építkeztek. Így jött létre Novigrad, Oxenfurt, Vizima, Tretogor, Maribor, Cidaris. És Cintra.

— Cintra is?

A férfi helyeslően bólintott, le sem véve a szemét a romokról.

— Elmentek innen — suttogta Ciri —, de most visszajárnak. Miért?

— Hogy lássák.

— Micsodát?

A férfi egyetlen szó nélkül a lány vállára tette a kezét, és kissé tolta maga előtt. Leugrottak a márványlépcsőkről, ruganyos mogyoróbokrokba kapaszkodva ereszkedtek lejjebb, melyek minden vájatból, a mohával benőtt, megrepedt márványablák minden részéből csapatosan törtek utat maguknak.

— Ez volt a palota központja. A szíve. A szökőkút.

— Itt? — csodálkozott Ciri, ahogyan az alaktalan rögök és tömbök közül sűrűn előbukkanó égerfákra és a nyírfák fehér törzsére nézett. — Ezen a helyen? Hiszen itt nincs semmi.

— Gyere velem.

A szökőkutat tápláló forrás sokszor kellett medret váltson, türelmesen és szüntelen mosta alá a márványtömböket és az alabástromablákat, míg azok megcsúsztak, töltéseket hozva létre, és ismét újabb irányba terelve a folyását. Ennek eredményeképpen az egész területet sekély hasadékok szabdalták. A víz itt-ott zúgóként omlott alá az épület maradványairól, lemosva róluk a leveleket, a homokot és az erdei almot — ezeken a helyeken a márvány, a terrakotta és a mozaikok még mindig színesen és frissen ragyogtak, mintha csak három napja hevernének ott, és nem kétszáz éve.

Geralt átugrotta a patakot, és elindult az oszlopok maradványai között. Ciri utána eredt. Leugrottak a romos lépcsőkről, és a fejüket lehajtva beléptek az érintetlenül

maradt árkád alá, amit félig betemetett egy földomlás. A vaják megállt, és előre mutatott. Ciri hangosan felsóhajtott.

A szétzúzott terrakottától színes omladékból egy hatalmas rózsabokor nőtt ki, amit több tucat gyönyörű, liliumfehér virág pettyezett. A szirmaikon ezüstösen csillogó harmatcseppek szikráztak. A bokor hajtásai egy fehér kőből készült, nagy táblát fontak körbe. És a tábláról egy szépséges, szomorú arc nézett vissza rájuk, melynek finom és nemes vonásait a záporoknak sem sikerült elhalványítania és elmosnia. Egy arc, melyet nem sikerült elcsúfítania a fosztogatók vésőinek, akik kivájták a domborműből az aranydíszeket, a mozaikot és a drágaköveket.

— Aelirenn — mondta hosszú hallgatás után Geralt.

— Gyönyörű — suttogta Ciri kézen fogva a férfit. A vaják mintha észre sem vette volna. A szobrot nézte, és messze járt, messze, egy másik világban és korban.

— Aelirenn — ismételte meg egy pillanattal később. — Akit a törpök és az emberek Elirenának neveznek. Ő vezette őket harcba kétszáz évvel ezelőtt. A tündék vénjei elleneztek a dolgot. Tudták, hogy nincs esélyük. Hogy lehet, a vereség után már nem lesznek képesek talpraállni. Meg akarták menteni a népüket, túl akartak élni. Úgy döntöttek, hogy lerombolják a városokat, visszavonulnak a megközelíthetetlen, vad hegyekbe... és várnak. A tündék hosszú életűek, Ciri. A mi időről alkotott fogalmaink szerint már-már örökéletűek. Számukra úgy tűnt, az emberi faj csupán olyasvalami, ami elmúlik, akár az aszály, akár a kemény tél, akár a sáskajárás, ami után eljön az eső, a tavasz, az új termés. Ki akarták várni. Túlélni. Úgy döntöttek, lerombolják a városaikat és a palotáikat. Köztük a büszkeségüket — a gyönyörű Shaerraweddet. Túl akartak élni, de Elirena... Elirena magával ragadta a fiatalokat. Fegyvert fogtak, és követték az utolsó, kétségbeesett harcba. És lemészárolták őket. Könyörtelenül lemészárolták.

Ciri hallgatott, elmerülve a szépséges és halott arcvonásokban.

— Az ő nevével az ajkukon haltak meg — folytatta halkán a vaják. — Az ő szavait, az ő csatakiáltását ismételve, Shaerraweddért haltak. Mert Shaerrawedd jelkép volt. Kőért és márványért haltak meg — és Aelirennért. Ahogyan ígérte nekik, méltó, hősi, becsületos halált haltak. Megmentették a becsületüket, de elpusztították, megsemmisülésre ítélték a saját fajtájukat. A saját népüket. Emlékszel, mit mondott Yarpem? Hogy ki az, aki a világon uralkodik, és ki az, aki elpusztul? Goromba módon magyarázta el neked, de igazat beszélt. A tündék hosszú életűek, de kizárólag a fiatalok termékenyek, csak a fiataloknak lehetnek utódaik közülük. És annak idején szinte az egész tünde ifjúság Elirena nyomába eredt. Aelirenn, Shaerrawedd Fehér Rózsája nyomába. Itt állunk a palotája romjai között, a szökőkút mellett, aminek esténként a csobogását hallgatta. És ezek itt... ezek az ő virágai voltak.

Ciri hallgatott. Geralt magához húzta, és átölelte.

— Most már érted, miért járt itt a Scoia'tael, már érted, mit akartak látni? És érted már, hogy nem szabad megengedni, hogy a tündéi és törpök fiataljai újra hagyják lemészárolni magukat? Érted, hogy sem nekem, sem neked nem szabad hozzájárulnod ehhez a vérontáshoz? Ezek a rózsák egész évben virágoznak. El kellene vadulniuk, de szebbek, mint a gondozott kertek virágai. Shaerraweddbe, Ciri, a mai napig érkeznek tündék. Különféle tündék. Hevesek és ostobák, akik számára a megrepedt kő a jelkép. És azok a belátóak, akik számára ezek a halhatatlan, örökösen újjászülető virágok jelentik a jelképet. Olyan tündék, akik

megértik, hogy ha ezt a bokrot kitépik és felégetik a földet, Shaerrawedd rózsái nem virágoznak már ki sohasem. Megértetted ezt?

A lány bólintott.

— Most már érted, mi a semlegesség, ami annyira megérintett téged? Semlegesnek lenni nem jelenti azt, hogy közönyös és érzéketlen volnál. Nem kell magadból kiirtanod az érzéseket. Elegendő, ha a gyűlöletet irtod ki magadból. Megértetted?

— Igen — suttogta a lány. — Most megértettem, Geralt, én... szeretnék elvinni egyet... Egyet azokból a rózsákból. Emlékbe. Szabad?

— Vidd — mondta a férfi pillanatnyi habozás után. — Vidd, hogy emlékezz. Most már induljunk. Menjünk vissza a konvojhoz.

Ciri a zekéje sújtása alá tűzte a rózsát. Hirtelen halkan felsikkantott, és felemelte a kezét. Vérpatak csorgott az ujjából a tenyere felé.

— Megszúrtad magad?

— Yarpen... — suttogta a kislány a vért nézve, ami megtöltötte az életrajzát. — Wenck... Paulie...

— Micsoda?

— Triss! — kiáltott fel a lány élesen, idegen hangon; erősen megrázkódott, és az alkarjával megtörölte az arcát. — Gyorsan, Geralt! Muszáj... segítenünk! Lóra, Geralt!

— Ciri! Mi van veled?

— Meg fognak halni!

A lány füle vágta közben szinte egészen a ló nyakához simult, kiáltásokkal és sarokcsapásokkal hajtotta hátságát. Az erdei út homokja szanaszét fröcskölt a paták alól. Messziről hallotta a kiabálást, megérezte a füstöt.

Két ló száguldott vele szembe, eltorlaszolva az útját, maguk után vonszolva a lószerszámot, a kantárszárat és a törött kocsirudat. Ciri nem fogta vissza gesztenyepej lovát, teljesen iramban siklott el mellettük, habfoszlányok simították végig az arcát. A háta mögül hallotta Keszeg nyerítését és Geralt káromkodását, akinek lassítania kellett.

Kiért az útkanyarulatból a nagy tisztásra.

A karaván lángolt. Az égő nyílveszők úgy repültek a kocsik felé a bozótosból, mintha tüzes madarak volnának, átluggatták a ponyvákat, beleálltak a deszkákba; a Scoia'tael hujjogva és kiáltozva támadásba lendült.

Ügyet sem vetve Geralt háta mögül felhangzó kiáltásaira, Ciri egyenesen a két legközelebbi, előretolt kocsi felé irányította a lovát. Az egyik az oldalára dőlt, és Yarpen Zigrin állt mellette, egyik kezében csatabárddal, számszeríjjal a másikban. A lábánál combja közepéig felszakított kék ruhájában, mozdulatlanul és magatehetetlenül ott hevert...

— Triiiiiiss!!! — Ciri felegyenesedett a nyeregben, és sarkaival a lóra csapott. A Scoia'tael felé fordult, a kislány füle mellett nyilak süvítettek fel. Félrerántotta a fejét, le sem lassítva a vágat. Hallotta, ahogy Geralt kiabálva ráparancsol, hogy meneküljön az erdőbe. Esze ágában sem volt szót fogadni. Előrehajolt, és eliramodott egyenesen a feléje száguldó íjászok felé. Hirtelen megérezte a zekéjébe tűzött fehér rózsza átható illatát.

— Triiiiiiss!!!

A tündék félreugrottak a száguldó ló elől. Az egyik közülük kissé belekapott a kengyelbe. A lány éles süvítést hallott, a paripa megrándult, elsivította, és oldalra vetette magát. Ciri észrevette a nyilat, ami épp a combja mellett fúródott mélyen a ló marja alá. Kirántotta a lábát a kengyelből, fölpattant, felguggolt a nyeregben, erősen elrugaszzkodott, és ugrott.

Lágyan érkezett a felborított szekér kocsiszekrényére, megtalálta karjaival az egyensúlyt, majd ismét ugrott, hajlított lábakkal érkezve az üvöltő, csatabárdjával hadonászó Yarpent mellé. Mellettük, a másik kocsin Paulie Dahlberg küzdött, Regan pedig, hátrahajolva, lábát a deszkának vetve tartotta nagy nehezen a fogatot. A ponyvát emésztő tűztől való félelmükben a lovak vadul nyerítettek, dobogtak, a kocsirudat rángatták.

A lány a szanaszét szóródott hordók és ládák között fekvő Triss felé vetette magát, megragadta a ruhájánál fogva, és vonszolni kezdte a felfordított kocsi irányába. A varázslónő kezét a füle fölött a szorítva nyögdécselt. Közvetlenül Ciri mellett hirtelen paták dobogtak fel, lovak horkantak — két kardjával hadonászó tünde feléje tolt a veszettül hadakozó Yarpent. A törp úgy pörgött, mint a motolla, ügyesen verte félre csatabárdjával a rá hulló csapásokat. Ciri hallotta, ahogyan átkozódik, ahogyan a fém panaszosan csendül és jajgat.

Újabb fogat vált le a lángoló konvojról, és égő rongyokat hányva, füstöt és lángot vonva maga után feléjük tartott. A kocsis magatehetetlenül csüngött a bakon, mellette ott állt Yannick Brass, aki csak nehezen volt képes az egyensúlyát megtartani. Egyik kezében a gyeplőt tartotta, a másikkal a két tündét tartotta távol, akik a kocsi két oldalán vágtaztak. A harmadik Scoia'tael a lovak mellé zárkózott fel, és egyik nyilat a másik után lőtte az oldalukba.

— Ugorj! — kiáltotta Yarpent túlordítva a lármát. — Ugorj, Yannick!

Ciri látta, ahogyan a vágtazó Geralt beéri a száguldó kocsit, ahogyan rövid, takarékos kardvágással lesöpri a nyeregből az egyik tündét, Wenck pedig, aki az ellenkező oldalról ugratott oda, a másikat vágja le, azt, amelyik a lovakat lőtte. Yannick eldobta a gyeplőt és leugrott — egyenesen a harmadik Scoia'tael lova alá. A tünde felegyenesedett a nyeregben, és lecsapott rá a kardjával. A törp összeesett. Abban a pillanatban a lángoló kocsi becsapódott a harcolók közé, kettéválasztotta és szétszórta őket. Cirinek az utolsó pillanatban sikerült félrehúznia Trisst a tomboló lovak patái alól. Nagy csattanással kitört a kiséfa, a kocsi felpattant, kerekét vesztette és felborult, rakományt és parázsló deszkákat szórva mindenfelé.

Ciri Yarpent felfordított szekere alá vonszolta a varázslónőt. Paulie Dahlberg segített neki, aki hirtelen ott termett mellette, Geralt pedig mindkettejüket fedezte, közük és a rohamozó Scoia'tael közé lökve Keszeget. Nagy kavarodás támadt a kocsi körül. Ciri hallotta a pengék csörgését, a kiáltásokat, a lovak hörgését, a paták dobogását. Yarpent, Wenck és Geralt, akiket a tündék minden oldalról bekerítették, úgy harcoltak, akár a veszett ördögök.

A harcolókat hirtelen Regan fogata választotta szét, aki egy rókaprém kabátot viselő, kövér félszerzettel dulakodott a bakon. A félszerzet Reganen ült, és azon volt, hogy hosszú késével ledöfje.

Yarpent ügyesen a kocsira ugrott, nyakon ragadta a félszerzetet, és átrúgta a szekér oldala fölött. Regan éles hangon felkiáltott, megragadta a gyeplőt, és

rácsapott a lovakra. A fogat elrugaszkodott, a kocsi mozgásba lendült, és villámgyorsan eliramodott.

— Körbe, Regan! — üvöltötte Yarpen. — Körbe! Körös-körül!

A kocsi megfordult, és újra a tündékre rontott, szertelökve őket. Az egyikük felugrott, elkapta a jobb oldalon vezetett lovat a kantárnál fogva, de nem tudta sokáig tartani, az iram a paták és a kerekek alá sodorta. Ciri rettenetes sikolyt hallott.

A másik tünde, aki mellettük vágatott, bal kézzel vágott a kardjával Yarpen félrehajolt, a penge megcsendült a ponyvát tartó abroncson, a lendület előre vetette a tündét. A törp hirtelen előregörnyedt, és heves mozdulatot tett a karjával. A Scoia'tael felüvöltött és megfeszült a nyeregben, aztán a földre omlott. A fokos állt ki a lapockái közül.

— Na, gyertek csak, szukafattyak!!! — üvöltötte Yarpen nyolcasokat írva le a bárddal. — Ki van még? Hajts körbe, Regan! Körbe!

Regan véres üstökét rázva, a nyílsüvítés közepette a bakra kuporodva úgy üvöltött, akár egy elkárhozott lélek, és könyörtelenül csapkodta a lovakat. A fogat szűk körben robogott, mozgó, lángokat és füstöt okádó akadályt emelve a felfordított kocsi körül, ami alá Ciri a félig eszméletlen, sebesült varázslónőt bevonszolta.

Nem messze tőlük ott táncolt Wenck lova, egy egérfakó mén. Wenck előregörnyedt, Ciri látta az oldalából kimeredő nyílvessző fehér tollait. A sebe ellenére ügyesen levágta a kétoldalról rátámadó tünde gyalogosokat. Ciri szeme láttára találta el a tüdejét a második nyílvessző. A felügyelő a ló nyakára bukott, de nyeregben maradt. Paulie Dahlberg sietett a segítségére.

Ciri egyedül maradt.

A kardjáért nyúlt. A pengét, ami az edzései alatt úgy ugrott elő a háta mögül, akár a villám, most az istennek se tudta előrántani; ellenállt, úgy süppedt a hüvelybe, mintha kátrány volna. A körülötte forrongó örvényben, a mozdulatok között, melyek olyan gyorsak voltak, hogy elmosódtak a szemében, a kardja természetellenesen és idegenül lassúnak tetszett; úgy tűnt, évszázadok telnek el, mire teljesen előcsusszan. A föld rázkódott és remegett. Ciri hirtelen rájött, hogy nem a föld az. Hogy az a saját térde.

Paulie Dahlberg, bárdjával tartva sakkban a rátámadó tündét, a sebesült Wencket vonszolta a földön. A kocsi mellett elsuhant Keszeg, Geralt a tündére rontott. Valahol elveszítette a fejpántját, fehér haja lobogott a vágóban. Összeecsaptak a kardok.

Egy másik, gyalogos Scoia'tael ugrott elő a szekér mögül. Paulie elengedte Wencket; felegyenesedett, megpörgette a csatabárdját. És megtorpant.

Egy törp állt előtte mókusfarokkal díszített sapkában, két varkocsba font, fekete szakállal. Paulie habozott.

A fekete szakállú egy percig sem tévovázott. Két kézzel csapott le rá. A bárd éle felzúgott és alázuhant, borzalmas reccsenéssel csapódva a kulcscsontba. Paulie egyetlen hang nélkül esett össze, abban a pillanatban; úgy tűnt, mintha a csapás erejének engedelmessé mindkét térde összetört volna alatta.

Ciri felkiáltott.

Yarpen Zigrin leugrott a kocsiról. A feketeszakállas megpördült, vágott. Yarpen fűrge félfordulatos kitéréssel kerülte el a támadást, felnyögött, és alulról mérte rá csapását rettentő módon, széthasítva a törp fekete szakállát, légcsövét, állkapcsát

és arcát — egészen az orráig. A Scoia'tael hátradőlt és hanyatt zuhant; ömlött a vére, a kezeivel hadonászott, és a sarkával túrta a földet.

— Geraaaalt! — kiáltott fel Ciri, amikor érezte, hogy valami megmozdul mögötte. Érezte maga mögött a halált.

Csak egy alig kivehető, fordulóban elcsípett alak, mozdulat és villanás volt, de a kislány villámgyorsan reagált, rézsútos paráddal és fintával, amit Kaer Morhenban tanítottak neki. Megállította a csapást, de túlságosan ingatagon állt, túlságosan is oldalra dőlt, hogy lendületet szerezzen. Az ütés ereje a kocsiszekrényhez lökte. A kard kicsúszott a kezéből.

Az előtte álló gyönyörű, magas szárú csizmát viselő, hosszúlábú tündelány kegyetlen grimaszra húzta a száját, felemelte a kardját, és megrázta a hátravetett csuklya alól kiszabadult fürtjeit. A kardja vakítóan villant, karperecek csillogtak a Mókus csuklóján.

Ciri képtelen volt megmozdulni.

De a kard nem sújtott le, nem csapott le rá. Mert a tünde nem őt nézte, hanem a zekéjébe tűzött fehér rózsát.

— Aelirenn! — kiáltott hangosan a Mókus, mintha kiáltással akarná megtörni habozását. De nem járt sikerrel. Geralt félrelökte Cirít, és egy széles mozdulattal felmetszette kardjával a mellkasát. A kislány arcára és ruhájára vér fröccsent, apró, vörös foltok pöttyözték a rózsza fehér szirmait.

— Aelirenn... — nyögött fel szívszaggatóan a tündelány, ahogyan térdre rogyott. Mielőtt az arcára zuhant, sikerült még egyszer felkiáltania. Hangosan, hosszan, kétségbeesetten.

— Shaerraweeeeedd!!!

A valóság ugyanolyan hirtelen tért vissza, amilyen hirtelen semmivé foszlott. A fülét betöltő monoton, tompa zajból Ciri hangokat kezdett kihallani. A könnyei fel-felvillanó és nedves fátylán át látni kezdte az élőket és a halottakat.

— Ciri — suttogta a mellette térdelő Geralt. — Térj magadhoz.

— Csata... — nyögött fel a lány, ahogy felült. — Geralt, mi...

— Már vége. Hála a Ban Gleán-i hadseregnek, ami a segítségünkre sietett.

— Nem maradtál... — suttogta a kislány, és lehunyta a szemét. — Nem maradtál semleges...

— Nem maradtam. De élsz. Él Triss.

— Hogy van?

— Beütötte a fejét, amikor lezuhant a kocsiról, amit Yarpen megpróbált menteni. De már jól van. A sebesülteket gyógyítja.

Ciri körbenézett. A már-már kiégett kocsik füstjéből fegyveres alakok villantak elő. És körülötte mindenhol ládák és hordók heverték. Egy részük széthasadt, tartalmuk szerteszét szóródott. Egyszerű, szürke kövek voltak. Döbbenet nézte őket.

— A Demavendnek nyújtott segítség Aedirnből — csikorgatta a fogait a mellettük álló Yarpen Zigrin. — Titkos és rendkívül fontos segítség. Különleges jelentőségű konvoj!

— Csapda volt?

A törp megfordult, és a kislányra nézett, aztán Geraltra. Aztán újra a hordókból kiszóródó kövekre nézett, és kiköpött.

— Igen — hagyta rá. — Csapda.

— A Mókusoknak?

— Nem.

Az elesetteket egy sorba fektették. Nem választották szét őket, ahogy ott heverték — tündék, emberek és törpök. Ott volt közöttük Yannick Brass. Ott volt a sötéthajú, magas szárú csizmát viselő tündelány. És a törp a fekete, rászáradt vértől csillogó, varkocsokba font szakállal.

És mellettük...

— Paulie! — zokogott Regan Dahlberg, ölébe vonva a bátyja fejét. — Paulie! Miért?

Hallgattak. Mindannyian. Még azok is, akik tudták, miért. Regan eltorzult, könnyáztatta arccal fordult hozzájuk.

— Mit mondok anyának? — nyögött fel. — Mit mondok neki?

Hallgattak.

Nem messze tőlük, Kaedwen fekete-arany színeibe öltözött katonák gyűrűjében feküdt Wenck. Nehezen lélegzett, és minden lélegzetvétellel véres buborékok tolultak az ajkára. Triss ott térdelt mellette, és egy fényes fegyverzetet öltött lovag magasodott fölējük.

— Na, mi van? — kérdezte a lovag. — Varázsló kisasszony? Túléli?

— Amit lehet, megtettem — állt fel Triss, és összeszorította a száját. — De...

— Mi az?

— Ezt használták — mutatott fel egy különös hegygel ellátott nyílvesszőt, és a mellettük álló hordóba vágta. A vessző hegye széthasadt, négy tüskés, kampós türe válva szét. A lovag elkáromkodta magát.

— Fredegard... — szólalt meg erőlködve Wenck. — Hallgass ide, Fredegard...

— Nem szabad beszélned! — szólt rá erélyesen Triss. — Se megmozdulnod! Alig tart az ige!

— Fredegard — ismételte a felügyelő. Az ajkán véres buborék pattant, a helyében azonnal új keletkezett. — Tévedtünk... Mindenki tévedett. Nem Yarpén az... Igaztalanul vádoltuk... Kezeskedem érte. Yarpén nem árult el... Nem árul...

— Hallgass! — kiáltott rá a lovag. — Hallgass, Vilfrid! Hé, szaporán, hozzatok ide egy hordágyat! Hordágyat!

— Már nincs rá szükség — mondta süketen a varázslónő Wenck ajkát nézve, melyen már nem keletkezett buborék. Ciri félrefordult, Geralt oldalába fúrta a fejét.

Fredegard kihúzta magát. Yarpén Zigrin nem nézett rá. A halottakat nézte. Regan Dahlberget, aki még mindig a bátyja mellett térdelt.

— Elengedhetetlen volt, Zigrin uram — mondta a lovag. — Háború van. Parancsot kaptunk. Bizonyosságot kellett szereznünk...

Yarpén hallgatott. A lovag lesütötte a szemét.

— Bocsásson meg — suttogta.

A törp lassan elfordította a fejét, a férfira nézett. Geraltra. Cirire. Mindegyikükre. Az emberekre.

— Mit tettetek velünk? — kérdezte keserűen. — Mit tettetek ti velünk? Mit csináltatok... belőlünk?

Senki sem válaszolt neki.

A hosszúlábú tündelány szeme üveges volt és fénytelen. Kiáltása torz fintorra húzódó ajkára fagyott.

Geralt átölelte Cirit. Lassú mozdulattal leemelte a lány zekéjéről a fehér, sötét foltokkal pettyezett rózsát, és a virágot egyetlen szó nélkül a Mókus holttestére dobta.

— Ég veled — suttogta Ciri. — Ég veled, Shaerrawedd Rózsája. Ég veled, és...

— És bocsáss meg nekünk — fejezte be a vaják.

Kószálnak azok szerte az országban, tolakodón s pimaszon, magamagukat kiáltva a gonosz üldözőinek, a vérfarkasok legyőzőinek s lidércek pusztítóinak ki, fizetséget csalva ki a hiszékenyekből, mely galád keresetük után tovább indulnak, hogy a következő helységben aztán hasonló csalárdságot tegyenek. A legkönnyebb bejárást a tisztos, egyszerű s tudatlan parasztember kunyhójába találják azok, ki bármifajta csapást s bajt hozó véletlent könnyűszerrel tulajdonít a varázsnak, a természet ellen való lényeknek, a planetnyik vagy a gonosz lélek ténykedésének. Ahelyett, hogy az istenekhez imádkozna, ahelyett, hogy a szentélybe vinne gazdag áldozatot, az ilyen egyszerű lélek képes a hitvány vajáknak adni az utolsó garását is, azt hívén, hogy a vaják, ama istentelen torzszülött, képes lesz megfordítani a sorsát, s a balszerencsének elejét venni.

Anonymus, Monstrum, avagy a vajáknak leírása

Semmi kifogásom a vajákok ellen. Vadásszanak csak a vámpírokra. Már amíg az adókat megfizetik.

III. Vitéz Radovid, Redania királya

Ha igazságot akarsz, bérelj vajákat.

Graffiti az Oxenfurti Egyetem jogi fakultásának falán

Ötödik fejezet

— Mondtál valamit?

A kisleány szipogott egyet, és félretolta homlokáról túlméretezett, fécántollas bársonysapkáját, ami pimaszul oldalra laffant.

— Te lovag vagy? — ismételte meg a kérdést, Geraltot bámulva azzal a kékítő idéző színű szemecskéjével.

— Nem — válaszolta a vaják, csodálkozva azon, hogy egyáltalán van kedve válaszolni. — Nem vagyok az.

— De hiszen van kardod! Az én apukám Foltest király lovagja. Neki is van kardja. Nagyobb, mint a tiéd!

Geralt a hajókorlátnak támasztotta a könyökét, és a dereglye fara körül örvénylő vízbe köpött.

— A hátadon hordod. — A taknyos nem adta fel. A sapkája megint a szemébe csúszott.

— Micsodát?

— A kardot. A hátadon. Miért van kard a hátadon?

— Mert ellopták az evezőmet.

A taknyos eltátotta a száját, rákényszerítve a férfit, hogy megcsodálja a tejfogai után maradt, impozáns méretű hézagokat.

— Menj hátrébb a hajó oldalától — mondta a vaják. — És csukd be a szád, mert még belerepül egy légy.

A kisleány még nagyobbra tátotta a száját.

— Ősz ember, de milyen ostoba! — hördült fel a taknyos anyja, egy gazdagon öltözött nemesasszony, miközben a kabátja hódprém gallérjánál fogva húzta arrébb csimotáját. — Gyere ide, Everett! Hányszor megmondtam már neked, hogy ne vegyülj a pórnéppel!

Geralt felsóhajtott, elnézve a szigetek és holmok reggeli ködből kibontakozó körvonalait. A dereglye, ami olyan otromba volt, akár egy teknősbéka, a hozzá méltó iramban, vagyis a Delta lassú árja diktálta teknőslássúsággal vánszorgott. Az utasok, többségükben kereskedők és falusiak, a csomagjaikon szunyókáltak. A vaják ismét kibontotta a tekercest, és visszatért Ciri leveléhez.

...egy nagy teremben alszok, amit Dormitoriumnak hívnak, és én mondom neked borzasztóan nagy ágyam van. A Középső Lányokkal vagyok, tizenketten vagyunk, de én a legtöbbit Eurneiddel, Katjéval és Második Lolával barátkozok. Ma viszont Levest Ettem de a legrosszabb akkor mikor néha muszáj Böjtölni és nagyon korán Hajnalban kell felkelni. Korábban, mint Kaer Morhenban. A többit megírom holnap merthogy mindjárt Imádságunk lesz. Kaer Morhenban senki sem imádkozott, kíváncsi vagyok, itt miért kell. Biztos, mert ez egy Szentély.

Geralt. Nenneke anyja elolvasta és azt mondta ne írjak Ostobaságokat és szépen hibák nélkül. És hogy mit tanulok és hogy jól érzem magam és hogy egészséges vagyok. Jól érzem magam és egészséges vagyok sajnos Éhes, de Mingyárt Ebéd.

És Nenneke anyja még azt is megmondta hogy írjam bele, hogy az ima még senkinek sem ártott, se nekem se neked se egészen biztosan.

Geralt, megint van szabad időm, úgyhogy megírom, hogy tanulok. Olvasni és helyesen írni a Rúnákat. Történelmet. Természetrájt. Költészetet és prózát. És szépen fejezni ki magam a Közös Nyelven és az Ősi Nyelven. Én vagyok a legjobb Ősi Nyelvből, le tudom írni az Ősi Rúnákat is. Írok neked valamit, hogy te is lássad. Elaine blath, Feainnewedd. Ez azt jelentette: Szépséges kisvirág, Nap gyermeke. Látod te, hogy tudom. És még

Most megint tudok írni, merthogy találtam új tollat merthogy az a régi eltört. Nenneke anyja elolvasta és megdicsért, hogy nincsen benne hiba. És hogy szófogadó vagyok azt mondta azt is meg kell írnom és hogy ne aggódjál. Ne aggódj, Geralt.

Megint van időm, úgyhogy megírom, mi történt. Amikor a kispulykákat etettük, én, lola és Katje, akkor az Egyik Pulyka, az a hatalmas ránk támadt, a nyaka vörös volt és Borzasztóan Szörnyűséges volt. Először lolát támadta meg, aztán utána rám akart támadni, de én nem féltém, mert ő úgyis kisebb és lassabb volt az Ingánál. Csináltam egy fintát és egy pörgést és úgy rávágtam kétszer a vesszővel, hogy Elmenekült.

Nenneke anyja nem engedi itt magammal hordani a Kardomat, kár, merthogy megmutattam volna én annak a Pulykának, mit tanultam Kaer Morhenban. Már tudom azt, hogy helyesen az Ősi Rúnákkal Caer a'Muirehent kell írni és hogy az azt jelenti hogy az Ősi Tenger Vára. Akkor biztos azért vannak ott mindenhol Kagylók és Csigák Halak belenyomódva a kövekbe. És Cintrát meg helyesen Xin'trea-nak írják. Az én nevem viszont a Ziraelből jön, merthogy az Fecskét jelent, és az pedig azt jelenti, hogy...

— Olvasunk, olvasunk?

A férfi felemelte a fejét.

— Olvasok. Mert, mi van? Történt valami? Észrevett valaki valamit?

— Nem, semmit — válaszolta a szkipper, és bőrujjasába törölte a kezét. — Nyugodt a víz. De köd van, mi meg már közel járunk Darvasholmhoz...

— Tudom. Már hatodszorra hajózom erre, Víziméh, nem számítva a visszautakat. Sikerült kiismernem az útvonalat. Nyitva tartom a szemem, ne félj.

A szkipper biccentett, s elindult a hajóorr felé, útközben átlépkedve a mindenütt tornyosuló csomagok és úti batyuk fölött. A fedélzetre zsúfolt lovak prüszköltek, és patkóikkal dübörögtek a párkányzat deszkáin. A folyam közepén jártak, sűrű köd vette őket körül. A dereglye fehér tündérrózsák mezejét szántotta orrával, szétkergette az uszadékot. Geralt visszatért az olvasmányához.

...azt jelenti, hogy tünde nevem van. De hiszen én nem is vagyok tünde. Geralt, itt nálunk is beszélnek a Mókusokról. Időnként még a hadsereg is idejön és körbekérdez és azt mondják, hogy nem szabad a sebesült tündéket meggyógyítani. Én senkinek se szóltam egy ám szót se arról, ami tavasszal volt, ne félj. És arra is emlékszem, hogy gyakoroljak, nehogy azt hidd. Ha van időm, kijárok a parkba és edzek. De nem mindig merthogy muszáj a konyhában is vagy a gyümölcsösben is dolgoznom, mint minden más lánynak. És szörnyen sokat kell tanulnom is. De az semmi, megfogom tanulni. Hiszen te is tanultál a Szentélyben, Nenneke anyja elmondta neked. És azt is mondta, hogy karddal hadonászni minden tökfilkó tud, de egy vajáklány okos kell hogy legyen.

Geralt, megígérted, hogy eljössz. Gyere.

A Te Ciri

P.S. Gyere, gyere.

P. S. II. Nenneke anya rámparancsolt hogy írjam a végére Dicsőség a Nagy Melítelének, kísérsen mindig kegyelme és áldása. Meg hogy semmi bajod se essen.

Ciri

Elmennék Ellanderbe, gondolta magában a férfi, miközben eltette a levelet. De veszélyes volna. Nyomra vezethetném őket... Ezeknek a leveleknek is véget kell vetni. Nenneke a papok postáját használja, de mégis... A fenébe is, túlságosan nagy a kockázat.

— Hmm... Hmm...

— Mi az megint, Víziméh? Már elhagytuk Darvasholmot.

— És az isteneknek hála, szerencsétlenség nélkül — sóhajtott fel a szkipper. — Hha, Geralt uram, látom én, megint nyugodt utunk lesz. Öröm nézni, hogy száll fel a köd, ha meg a nap ránk kacsint, akkor már nem lesz mitől félni. Az a szörnyeteg nem mutatkozik a napvilágnál.

— Egyáltalán nem aggódom emiatt.

— Azt meghiszem — mosolyodott el sandán Víziméh. — A társaság utanként fizet magának. Aztán ha történik valami, ha nem, az a garas így is, úgy is az erszénybe kerül, nem igaz?

— Úgy kérdezed, mintha nem tudnád. Mi van, talán az irigység beszél belőled? Mert azzal keresek, hogy a hajó oldalának támaszkodva figyelem a bíbiceket? És téged miért fizetnek? Ugyanezért. Azért, hogy a fedélzeten vagy. Amikor minden simán megy, nincs neked semmi dolgod, fel-alá járkálsz az orr és a tat között, vigyorogsz az utazó asszonyokra, vagy próbálsz rávenni a kereskedőket, hogy igyanak veled egyet. Engem is azért béreltek fel, hogy a fedélzeten legyek. Minden eshetőségre. Ha vaják van a fedélzeten, biztonságban a szállítmány. A vaják árát meg beszámítják a szállítási költségbe, nem igaz?

— Az ám, még szép, hogy igaz — sóhajtott a szkipper. — A társaság nem veszít rajta. Jól ismerem őket. Már ötödik éve hajózom nekik a Deltában, Habból Novigradba, Novigradból Habba. Na, munkára, vaják uram. Maga támaszkodjon csak a hajó oldalának, én meg megyek járkálni az orr és a tat között.

Kissé megritkult a köd. Geralt előhúzta a táskájából a másik levelet, ami nemrég érkezett egy különös futárral. Vagy harmincszor elolvasta már ezt a levelet. A levélnek orgona és egres illata volt.

Kedves barátom...

A vaják halkán elkáromkodta magát, ahogyan a hegyes, egyenletes és szögletes, erélyes tollvonásokkal felrajzolt rúnákat nézte, melyek tévedhetetlenül adták át papírra vetőjük hangulatát. Megint csak erős késztetést érzett arra, hogy

megpróbálja dühében faron harapni magát. Mikor ő írt a varázslónőnek egy hónappal korábban, két éjszakán keresztül töprengett azon, hogyan is kezdje. Végül a „Kedves barátném” mellett döntött. És most megkapta érte a magáét.

Kedves barátom, rendkívüli módon örömökre szolgált váratlan leveled, melyet nem egészen három évvel legutóbbi találkozásunk után kaptam kézhez. Az örömöm annál is nagyobb volt, mivel hirtelen és erőszakol halálodról változatos pletykák terjengtek. Jól tetted, amikor úgy döntöttél, hogy nekem írván megcáfolod ezeket, ahogy az is jó, hogy mindezt ilyen sietősen tetted. Leveled alapján úgy látom, hogy nyugodt, gyönyörtelien unalmas és mindenféle különösebb eseménytől mentes életet folytattál. A mai időkben az ilyesfajta élet valódi kiváltság, drága barátom, örülök, hogy Neked sikerült mindezt elérned.

Megindított az egészségem iránti hirtelen aggodalmad, melyet feltárni kegyeskedtél, drága barátom. Sietek a tudodra adni, hogy valóban, már jól érzem magam, gyengélkedésem időszakát immár magam mögött tudhatom, megbirkóztam a nehézségekkel, melyek leírásával nem kívánlak untatni.

Rendkívüli módon aggaszt engem és nyugtalanít, hogy a váratlan ajándék, melyet a Sorstól kaptál, tetézi gondjaid. Feltételezésed, mely szerint mindez szakszerű segítséget igényel, teljes mértékben helyes. Bár a nehézség leírása — érthető módon — sejtelmes, biztos vagyok abban, hogy ismerem a probléma Forrását. És egyetértek azon nézeteddel, hogy teljességgel elengedhetetlen egy további varázslónő segítsége. Megtisztelve érzem magam azáltal, hogy a második lehetek, akihez fordultál. Vajon mivel érdemeltem ki a listádon ilyen előkelő helyet?

Légy nyugodt, kedves barátom, és amennyiben további varázslónők segítségéért állt volna szándékodban folyamodni, tégy le róla, mivel nincs rá szükség. Késlekedés nélkül útnak indulok, egyenesen arra a helyre utazván, melyet ködös, ámde számomra érthető módon megjelöltél. Nyilvánvaló, hogy indulásomat teljes titoktartás és az óvintézkedések betartása fogja övezni. A nehézség természetéről a helyszínen tájékozodom, és amit módomban áll, megteszem, hogy a buzgó forrást lecsillapítsam. Mindeközben igyekezni fogok, hogy ne bizonyuljak hitványabbnak azon hölgyeknél, akikhez fordultál, fordulsz, vagy fordulni szokásod kérelmeiddel. Elvégre a Te kedves barátnéd volnék. Túlságosan is fontos számomra ahhoz értékes barátságod, hogy csalódást okozhassak Neked, drága barátom.

Ha a következő néhány év során írni kívánnál nekem, egy percig se tétovázz. Leveleid mindig mérhetetlen örömmel töltenek el.

Yennefer, a te barátnéd

A levélnek orgona és egres illata volt.

Geralt elkáromkodta magát.

Az ábrándozásból a fedélzeten támadt hirtelen mozgolódás és a dereglye himbálózása zökkentette ki, ami az irányváltását jelezte. Az utasok egy része megrohmozta a hajó jobb oldalát. Víziméh, a szkipper parancsokat kiáltott a hajóorrból, a dereglye lassan és nehézkesen a temeriai part irányába fordult, letérve a hajózóútról, átadva a helyét két ködből előbukkanó hajónak. A vaják érdeklődéssel figyelte őket.

Elöl egy méretes, legalább hetven öl hosszú háromárbcos galeasz úszott ezüst sasos, amaránt-színű lobogót lengetve. Mögötte, ütemre dolgoztatva negyven evezőlapátját, egy kisebb, karcsú gálya úszott, amit arany-vörös szarufa díszített fekete mezőben.

— Uh, micsoda rettenet nagy sárkányok ezek — szólalt meg a vaják mellett álló Víziméh. — Úgy szántják a folyót, csak úgy hullámzik.

— Érdekes — morogta Geralt. — A galeasz redaniai lobogó alatt hajózik, a gálya viszont Aedirnből való.

— Aedirnből, de még hogy — helyeselt a szkipper. — És a haggei helytartó árbócszalagját viseli. De vegye csak észre, hogy mindkét hajó teste éles medervonalú, majd' két öl a merülésük. Ami azt jelenti, hogy egészen Haggéig nem mehetnek, mert nem jutnának át a zúgókon és a zátonyokon a folyó felső folyásánál. Habba mennek ezek, vagy Fehérhídra. Meg aztán nézze csak, hogy nyüzsögnek a katonák a fedélzeten. Nem kalmárok azok. Hadihajók ezek, Geralt uram.

— A galeason valaki fontos utazik. Sátrat feszítettek ki a fedélzeten.

— Az ám, mostanság így utaznak a méltóságosak — bölintott Víziméh, a hajó oldalából szakított szálkával piszkálva a fogát. — Folyón biztonságosabb. Az erdőkben ott kószálnak tündekommandók, nem lehet tudni, melyik fa mögül röppen a nyíl. A vízen meg nincs mitől félni. A tünde olyan, mint a macska, nem állhatja a vizet. A sűrűjében szeret az ülni...

— Valaki igazán fontos kell legyen. Gazdag a sátra.

— Az ám, meglehet. Ki tudja, talán maga Vizimir király tisztelte meg a folyót? Mindenféle népség utazik manapság... De ha már itt tartunk, azt kérte Habban, hogy füleljek, kíváncsiskodik-e valaki maga után, hogy kérdezősködik-e valaki maga felől. Na, hát ott van az a nyomoronc, látja?

— Ne mutogass ujjal, Víziméh. Miféle alak az?

— Hát azt én honnan tudjam? Kérdezze meg maga, úgyis épp felénk jön. Nézze csak, hogy imbolyog! A víz meg tükörsima, vinné el a fene, ha egy kicsit is fodrozódna, biztos négykézláb mászna a maflája.

A „mafla” alacsony, sovány, nehezen meghatározható korú férfinak bizonyult, aki méretes és nem éppen tiszta gypjúköpenyt viselt, amit kerek rézcsattal tűzött össze. A mellcsat tűjét, ami nyilvánvalóan elveszett, egy laposra kalapált fejű, görbe szög helyettesítette. A férfi odalépett hozzájuk, megköszörülte a torkát, és összehúzta rövidlátó szemeit.

— Hmm... Ríviai Geralthoz, a vajákhoz volna szerencsém?

— Igen, kegyelmes uram. Hozzá.

— Engedje meg, hogy bemutatkozzam. Linus Pitt vagyok, magiszter bakalár, a természetrajz oktatója az Oxenfurti Akadémián.

— Rendkívül örvendek.

— Hmm... Azt mondták nekem, hogy kegyelmed a Malatius és Grock Társaság megbízásából védelmezi a szállítmányt. Mintegy valamiféle monstrum támadásának veszélyével szemben. Gondolkodóba ejtett, vajon miféle monstrumról lenne szó?

— Magam is elgondolkodtam ezen — támaszkodott a vaják a hajó oldalának a temeriai part folyó menti ártere ködből előtűnedező rétjeinek sötét körvonalait nézve. — És arra a következtetésre jutottam, hogy valójában a Scoia'tael kommandó támadásának esetére béreltek fel, ami állítólag itt kószál a környéken. Merthogy már

hatodszorra utazom Habból Novigradba, és még egyetlen alkalommal sem bukkant fel az az acsa...

— Acsa? Ez valamiféle népi névváltozat. Jobb szeretném, ha a tudományos elnevezéssel élne. Hmm... Acsa... Csakugyan fogalmam sincs, melyik fajra is gondol...

— Egy megtermett, rücskös szörnyetegre gondolok, ami két öl hosszú, algával benőtt fatönkre emlékeztet, tíz lába van, és fűrészszerű állkapcsai.

— A leírása számos kívánnivalót hagy a tudományos szabatoság szempontjából. Esetleg valamely, a *Hyphydridae* családnál tartozó fajról volna szó?

— Azt nem zárnám ki — sóhajtott fel Geralt. — Az alapján, amit tudok róla, az acsa kivételesen mocskos egy családból származik, mely család számára semmiféle név sértő nem lehet. A lényeg az, bakalár kegyelmed, hogy állítólag eme ellenszenves nemzetség valamely képviselője két héttel ezelőtt megtámadta a Társaság egyik dereglyéjét. Itt, a Deltában, nem messze attól a helytől, ahol épp most járunk.

— Aki ezt állítja — nevetett fel káromva Linus Pitt —, az vagy tudatlan ember, vagy hazug. Semmi ehhez foghatóra sor sem kerülhetett. Nagyon is jól ismerem a Delta faunáját. A *Hyphydridae* család egyáltalán nem fordul elő ezen a helyen. De semmilyen más, hasonló mértékben veszélyes, ragadozó faj sem. A víz jelentős sótartalma és atípusos kémiai összetétele, különösen dagály idején...

— Dagály idején — szakította félbe Geralt —, amikor az árhullám átfolyik Novigrad csatornáin, a Deltában egyáltalán nincs víz a szó szoros értelmében. Valami ürülékből, szappanléből, olajból és döglött patkányokból álló kotyvalék van helyette.

— Sajnálatos, sajnálatos — búsult el a mágiszter bakalár. — A környezet degradációja... Nem fogja elhinni, de a több mint kétezer halfajból, ami még ötven éve ebben a folyóban élt, nem több mint kilencszáz maradt. Ez csakugyan kellemetlen.

Mindketten a korlátnak támaszkodtak, és csendben nézték a zavaros, zöld áradatot. Már megkezdődött a dagály, mert a víz egyre jobban búzlott. Felbukkantak az első döglött patkányok.

— Mind egy szálig kihalt a botos kölönte — törte meg a csendet Linus Pitt. — Eltűnt a tengeri kér, a kígyófejű hal, a kithara, a réticsík, a zsemlemárna, a felpillantó küllő, a királyfarkas...

A hajó oldalától úgy tízölnyi távolságra a víz felbugyogott. Egy pillanatra mindketten látták a királyfarkas egy húsz fontnál is nagyobb példányát, ahogy lenyelt egy döglött patkányt, aztán eltűnt a mélységben, kecsesen intve egyet farokúszójával.

— Mi volt ez? — rázkódott össze a mágiszter.

— Nem tudom — felelte az égre nézve Geralt. — Talán pingvin?

A tudósemler rápillantott, összeszorította a száját.

— Egészen biztosan nem volt azonban a maga legendás acsája! Nekem azt mesélték, a vajások jelentős ismeretekkel rendelkeznek egyes ritka fajok tekintetében. Maga viszont nem elég, hogy pletykákat és dajkameséket szajkózik nekem, de még otromba módon gúnyt is próbál űzni belőlem... Hát figyel rám maga egyáltalán?

— Nem száll fel a köd — mondta halkan Geralt.

— He?

— Még mindig gyenge a szél. Amikor befutunk az oldalágba, a sűrűn benőtt szigetek közé, még gyengébb lesz. Megmarad a köd egészen Novigradig.

— Én nem utazom Novigradig, kiszállok Oxenfurtban — jelentette ki száraz hangon Pitt. — És a köd? Nincs annyira sűrű, hogy a navigációt ellehetetlenítse; mit gondol?

A tollas sapkás kisfiú futott el mellettük; erősen kihajolt, ahogy megpróbált egy fadarabbal egy hajóoldalnak verődő patkányt kihalászni. Geralt odament, és kitépte a kezéből a fadarabot.

— Tűnés innen. Közel ne menj a hajó oldalához!

— Maaaamaaaa!

— Everett! Gyere ide azonnal!

A mágiszter bakalár felegyenesedett, és Geraltra emelte átható tekintetét.

— Hát maga, olybá tűnik, valóban azt hiszi, hogy valami veszély fenyeget minket?

— Pitt uram — felelte Geralt olyan nyugodtan, amennyire csak tehette. — Két héttel ezelőtt valami lerántott két embert a Társaság egyik hajójának a fedélzetéről. A ködben. Fogalmam sincs, mi volt az. Lehet, hogy a maga hifidrája, vagy hogy is hívják. Lehet, hogy egy felpillantó küllő volt. De én azt gondolom, hogy egy acsa tette. A tudóseMBER lebiggyesztette az ajkát.

— A feltételezések — jelentette ki — szilárd tudományos alapokon kell nyugodjanak, nem híreszteléseken és mendemondákon. Megmondtam magának, hogy a hifidra, amit olyan makacsul acsának nevez, nem fordul elő a Delta vizeiben. Kiirttatott jó félszázaddal ezelőtt, idézőjelben szólva a magához hasonlók működésének következtében, akik képesek azonnal megölni bármit, ami csúnyán fest, gondolkodás nélkül, kutatás nélkül, megfigyelés nélkül, anélkül, hogy tekintetbe vennék a természetes életterét.

Geraltnak egy pillanatra kedve támadt őszintén megmondani, hova kívánja az acsát és az életterét, de meggondolta magát.

— Bakalár uram — felelte nyugodt hangon. — A fedélzetről lerántott emberek közül az egyik egy terhes, fiatal lány volt. Szerette volna a vízben lehűteni a duzzadt lábait. Elméleti síkon a gyermeke egyszer akár a tanintézete rektora is lehetett volna. Mit tud mondani a környezetten ilyesfajta megközelítésére?

— Ez tudománytalan, emocionális és szubjektív megközelítés. A természetet a saját törvényei irányítják, és bármilyen kegyetlenek és könyörtelenek is legyenek ezek a törvények, nincs mit javítanunk rajtuk. Ez a túlélésért folytatott harc! — A mágiszter áthajolt a korlát felett, és a vízbe köpött. — A fajok kiirtását pedig, legyenek azok bár ragadozók, semmivel sem lehet igazolni. Mit mond maga erre?

— Azt mondom, hogy veszélyes ennyire kihajolni. Acsa is lehet a környéken. Szeretné a saját bőrén megtapasztalni, milyen módon küzd egy acsa a túlélésért?

Linus Pitt eleresztette a korlátot, és sietve hátraugrott. Kissé elsápadt, de rögtön visszanyerte az önuralmát, és ismét csak lebiggyesztette az ajkát.

— Bizonyára sokat tud ama fantasztikus acsákról, vaják uram.

— Kétségkívül kevesebbet, mint maga. Akkor hát mi lenne, ha kihasználnánk a lehetőséget? Világosítson fel némiképp, bakalár uram, okítson ki engem kissé a vizek ragadozóiról. Szívesen meghallgatom, gyorsabban fog telni az utunk.

— Gúnyolódik velem?

— Semmi esetre sem. Igazán szeretném betönni az ismereteimben tátongó lyukakat.

— Hmmm... Amennyiben valóban... Miért is ne. Akkor hát hallgassa. A *Hyphyridae* család, mely az *Amphipoda*, vagyis a Felemáslábúak rendjébe tartozik, négy, a tudomány számára ismert fajt foglal magába. Kettő közülük kizárólag trópusi vizekben él meg. A mi klímánkon ellenben, bár jelenleg rendkívül ritkán, a kicsiny *Hyphydra longicauda*-val, illetve a valamivel nagyobb méretet elérő *Hyphydra marginata*-val találkozhatunk. Mindkét faj biotópjának az álló-, illetve a lassú folyóvizek tekinthetőek. Valóban ragadozó fajok, melyek a melegvérű élőlényeket részesítik előnyben táplálékként... Van valami hozzáfűznivalója?

— Pillanatnyilag nincs. Visszafojtott lélegzettel hallgatom.

— Igen, hmm... A könyvekben említés található az úgynevezett *Pseudohyphydra*-ról is, amely Angren mocsaras vizeiben él. Azonban nemrégiben a nagy tudású Aldersbergi Bumbler kimutatta, hogy ez egy teljességgel különálló faj a *Mordidae*, vagyis a Harapók családjából. Kizárólag halakkal és kisebb kételtűekkel táplálkozik. *Ichtyovorax bumbleri* névre keresztelte.

— Szerencséje van annak a szörnyetegnek — mosolyodott el a vaják. — Már harmadszorra keresztelték el.

— Hogyan?

— A lény, amiről beszél, az a vízipoloska, ami az Ősi Nyelven a cinerea nevet viseli. És ha a nagy tudású Bumbler azt állítja, hogy kizárólag halakkal táplálkozik, azt hiszem, sosem fürdött még olyan tavacskában, ahol vízipoloskák élnek. De egyetlen szempontból igaza van Bumblernak: annyi köze van a cinereának az acsához, mint nekem egy rókához. Mindketten szeretjük a zsenge kacsa húst.

— Miféle cinerea? — legyintett a bakalár. — A cinerea egy mitikus lény! Igazán kiábrándító számomra a maga tudatlansága. Bizony mondom, meglep, hogy...

— Tudom — szakította félbe Geralt. — Sokat veszíték a vonzerőmből, ha közelebbről is megismernek. Mindazonáltal megengednék magamnak néhány további helyesbítést az elméletéhez, Pitt uram. Merthogy mindig is éltek acsák a Deltában, és élnek továbbra is. Való igaz, volt idő, amikor úgy tűnt, kipusztultak. Merthogy azokkal a kistestű fókákkal táplálkoztak...

— Törpe folyami disznódelfinekkal — javította ki a magiszter. — Ne legyen ignoráns. Ne keverje a fókát a...

—...disznódelfinekkal táplálkoztak, de a disznódelfineket kipusztították, mert hasonlítottak a fókákra. Fókaprémhez és zsírhoz juttatták az embereket. Később aztán csatornákat ástak a folyó felső folyásánál, sorra építették a védgátakat és a töltéseket. A sodor gyengült, a Delta eliszaposodott, és benőtte a növényzet. Az acsa pedig mutálódott. Alkalmazkodott.

— He?

— Az emberek állították helyre a táplálékláncát. Melegvérű élőlényekhez juttatták a fókák helyett. Birkát, marhát, sertést kezdtek szállítani a Deltán. Az acsák szempillantás alatt megtanulták, hogy minden, a Deltában hajózó dereglye, bárka, tutaj vagy lábó egyetlen hatalmas tál élelem.

— És a mutáció? Mutációról beszélt!

— Ez a cseppfolyós szenny — mutatott a zöld vízre Geralt —, úgy tűnik, nagyon is megfelel az acsának. Serkenti a növekedését. Az a rohadék állítólag akkora is lehet, hogy minden erőfeszítés nélkül lerántson egy tehenet a tutajról. Semmiség

neki egy embert a fedélzetről lerántani. Különösen az olyan ladikok fedélzetéről, mint amilyeneket a Társaság használ az utasok szállítására. Maga is látja, milyen mélyen merül a vízbe.

A bakalár gyorsan hátrább lépett a hajó oldalától; a lehető legmesszebb, ahogy csak tudott, már amennyire a kocsi és a csomagok engedték.

— Csobbanást hallottam! — fújtatott a holmok között terjengő ködbe bámulva. — Vaják uram! Hallottam egy...

— Nyugalom. A csobbanáson kívül hallani lehet az evezők nyikorgását is a villáikban. Ezek a vámszedők a redaniai oldalról. Meglátja, rögtön ideérnek, és akkora felfordulást csinálnak, amire három, de még négy acsa se lenne képes.

Víziméh futott el mellettük. A férfi ocsmányat káromkodott, mert a kisfiú a tollas sapkában ott lábatlankodott körülötte. Az utasok és a kereskedők a vagyonukat vizslatták, és a csempészárut próbálták elrejtetni, ugyancsak idegesen.

Egy röpké perccel később méretes csónak koppant a hajó oldalának, és négy mozgékony, bösz és rendkívül zajos illető ugrott a dereglye fedélzetére. Körbevették a szkipert, fenyegetően kiabáltak, így próbálva a fontosság látszatát kölcsönözni személyüknek és hivataluknak, minekutána lelkesen rávetették magukat az utazók csomagjaira és ingóságaira.

— Még partraszállás előtt ellenőriznek! — panaszkolta Víziméh a vajákhoz és a magiszterhez lépve. — Ez törvénytelen, hát nem? Hiszen nem is vagyunk még Redania földjén. Redania a jobb parton van, fél mérföldre innen!

— Nem — ellenkezett a bakalár. — A Redania és Temeria közötti határ a Pontarfolyó közepén húzódik.

— És mégis hogyan kellene itt, baszod, a közepét kimérni? Ez itt a Delta! A holmok, a malágyok meg a szigetek állandóan változtatják a helyüket, mindennap más a hajózáút! Az istennyilába! Hé! Te kis szaros! Hagyd békén azt a csáklyát, vagy elverem a segged! Méltóságos asszonyom! Vigyázzon már kérem a gyerekre! Az istennyilába!

— Everett! Ne nyúlj hozzá, mert összepiszkolod magad!

— Mi van abban a ládában? — üvöltötték a vámszedők. — Hé, kibontani nekem azt a batyut! Kié ez a targonca? Van valuta? Azt kérdem, valuta? Temeriai vagy nilfgaardi pénz?

— Hát így fest a vámháború — kommentálta a zűrzavart Linus Pitt tudálékos képet vágva. — Vizimir rákényszerítette Novigradot az árumegállítási jog bevezetésére. Temeriai Foltest erre iszonyú retorzív árumegállítási joggal felelt Vizimében és Gors Velenben. Ezzel jelentős csapást mért a redaniai kereskedőkre, úgyhogy Vizimir megnövelte a temeriai termékekre kivetett vámot. Védi a redaniai gazdaságot. Temeriát elárasztja a nilfgaardi manufaktúrákból érkező olcsó áru. Ezért olyan buzgóak a vámszedők. Hogyha a nilfgaardi termékek túlságosan nagy mértékben jutnának át a határon, Redania gazdasága össze is omolhatna. Redania szinte egyáltalán nem rendelkezik manufaktúrákkal, a kézművesei nem boldogulnának a konkurenciával.

— Röviden szólva — mosolyodott el Geralt —, Nilfgaard lassacskán megszerzi áruval és arannyal mindazt, amit nem szerzett meg fegyverrel. Temeria nem is védekezik? Foltest nem vezetett be blokádot a déli határokon?

— Mégis mi módon? Az áru Mahakamon, Bruggén, Verdenen, a cidarisi kikötőkön keresztül érkezik. A kereskedőknek viszont csak a haszon számít, nem a politika.

Ha Foltest király lezárná a határokat, a kereskedőcéhek iszonyatos riadót vernének...

— Valuta van? — horkant rájuk közelebb lépve egy véreres szemű és borostás képű vámszedő. — Valami elvámolnivaló?

— Én tudóseMBER vagyok!

— Lehet felőlem akár herceg is! Azt kérdezem, mit hoz be?

— Hagyd őket, Araszoló — szólt oda a csapat vezetője, egy magas és vállas vámszedő hosszú fekete bajusszal. — Nem ismered meg a vajákat? Üdv, Geralt. Ismerősöd? TudóseMBER? Akkor hát Oxenfurtba, uram? Csomag nélkül?

— Ahogy mondja. Oxenfurtba. És csomag nélkül.

A vámszedő előhúzott a ruhájából egy jókora zsebkendőt, megtörölte vele a homlokát, a bajszát és a nyakát.

— És mi újság ma, Geralt? — kérdezte. — Nem bukkant fel a szörnyeteg?

— Nem. Hát te, Olsen, láttál talán valamit?

— Nincs nekem időm nézelődni. Én dolgozom.

— Az én apukám — jelentette ki Everett, aki hangtalanul lopózott középük — Foltest király lovagja! És még nagyobb bajsa van!

— Tűnés innen, taknyos! — bökte oda Olsen, aztán nagyot sóhajtott. — Nincs esetleg egy kis vodkád, Geralt?

— Nincs.

— De nekem van — döböntött meg mindenkit az Akadémia tudós férfiúja, amikor előhúzott a tarisznyájából egy lapos bőrkulacsot.

— Nálam meg van egy kis harapnivaló — dicsekedett el Víziméh, aki mintha csak a föld alól bukkant volna elő. — Füstölt menyhal!

— Az én apukám pedig...

— Tűnés, te kis szaros.

Leültek az egyik fedélzeten álló kocsni árnyékába a kötéltekercsekre, egymás után húzták meg a bőrkulacsot, és menyhalat eszegettek hozzá. Olsen ott kellett hagyja őket egy pillanatra, mert veszekedés tört ki. Egy törp kereskedő Mahakamból azt követelte, hogy vessenek ki rá alacsonyabb vámot, azt próbálva bemesélni a vámosoknak, hogy a behozott prémek nem ezüstrókák prémjei, hanem kivételesen nagyra nőtt macskáké. A minden lében kanál és mindenütt ott lábatlankodó Everett anyja ellenben egyáltalán nem óhajtotta alávetni magát az ellenőrzésnek, és sipítózva hivatkozott minduntalan a férje rangjára és a nemesi előjogaira.

A hajó lassan vonult végig a széles szoroson, a bokrokkal benőtt szigetek között, az összegyűjtött tündérrózsa, vízitök és békaszólvő varkocsait húzva az oldalánál. A nád között fenyegetően döngtek a böglyök és füttyültek a teknősök. A kócsagok, fél lábon állva, sztoikus nyugalommal nézték a vizet, tudván, hogy nincs miért felizgatni magukat — a hal előbb vagy utóbb magától is odaúszik.

— Na mi van, Geralt uram? — szólt oda Víziméh, aki épp egy menyhal bőrét nyalogatta ki. — Még egy nyugalmas út? Tudja, mit mondok én magának? Nem hülye az a szörnyeteg. Tudja az, hogy maga itt leselkedik rá. Nálunk, a falumban, hallgasson ide, volt ott egy folyócska, és élt abban egy vidra, amelyik belopózott az udvarba, a tyúkokat fojtogatta. De olyan furfangos volt az, hogy oda nem jött volna soha, amikor odahaza volt az apám, vagy én a bátyáimmal. Csak olyankor jelent meg, amikor maga maradt a tata, egyes egyedül. A tata meg, hallgasson csak ide,

kissé meg volt buggyanva, meg a lábait is elvitte a hűdés. A vidra, a kutya mindenségít, mintha csak tudta volna. Na egyszer aztán a papus...

— Tíz százalék ad valorem! — üvöltötte a fedélzeten a törp kereskedő a rókabőrrel hadonászva. — Annyi jár, és egy árva rézpénzzel se fizetek többet!

— Én meg konfiskálom magának az összeset! — ordított rá dühösen Olsen. — És jelentem a novigradi őrségnek, de akkor aztán mehet a dutyiba a Valorával együtt! Araszoló, hajtsd be rajta az utolsó garasig! Hé, hagytatok valamit nekem is? Nem szlopáltatok ki fenéig?

— Ülj le, Olsen — csinált neki helyet Geralt a gombolyagon. — Ideges egy munkád van, ahogy elnézem.

— Á, torkig vagyok már vele — sóhajtott fel a vámszedő, aztán kortyolt egyet a kulacsból, és megtörölte a bajszát. — Hagyom a fenébe, visszamegyek Aedirnbe. Tisztos vengerbergi vagyok én, a húgom meg a süvöm után jöttem, de megyek is vissza. Tudod, Geralt, be akarok vonulni a hadseregbe. Állítólag Demavend király toborzást hirdetett a különleges hadosztályokba. Fél év kiképzés a táborban, aztán utána már dől a zsold, háromszor annyi, mint amit itt kapok, még akkor is, ha beleszámolom a kenőpénzt. Túl sós ez a menyhal.

— Hallottam arról a különleges hadosztályról — erősítette meg Víziméh. — A Mókusok ellen csinálják az egészet, mert a reguláris hadsereg nem boldogul a tündék kommandóival. A legszívesebben, azt hallottam, féltündéket toboroznak. De az a tábor meg, ahol a harcolást tanítják nekik, az állítólag igazi pokol. Úgy jönnek ki onnan, hogy fele-fele, egyik a zsoldért, a másik a cinterembe, lábbal előre.

— Úgy kell azt — mondta a vámos. — A különleges hadosztály, szkipperem, az nem akármilyen. Azok nem szaros kis pajzsvívők, akiknek elég megmutatni, a gerely melyik végével döfjenek. A különleges hadosztálynak úgy kell tudnia verekedni, hogy csak na!

— Ilyen kemény harcos vagy te, Olsen? Aztán a Mókusoktól nem félsz? Hogy telerakják a hátsód cselőkével?

— Hohó! Én is tudom, hogy kell az íjat felajzani. Harcoltam én már Nilfgaard ellen, mik nekem azok a tündék.

— Azt beszélnek — rázkódott meg Víziméh —, hogy ha valaki élve kerül a kezükre, annak a Scoia'taelnek... Akkor jobb lett volna, ha meg sem születik. Irtózatosan megkínózzák.

— Ehh, befoghatnád a pofádat, szkipper. Úgy fecsegsz, mint egy néember. A háború az háború. Egyszer te rúgod seggbe az ellenséget, másszor meg az ellenség téged. Nem kell félned, a mieink se simogatják a foglyul ejtett tündéket.

— A megfélemlítés taktikája — dobta át a hajó oldalán Linus Pitt a menyhal fejét és gerincét. — Az erőszak erőszakot szül. A gyűlölet gyökeret vert a szívekben... s megmérgezte a testvéri vért...

— Mi van? — fintorodott el Olsen. — Beszéljen már emberi módra!

— Nehéz idők járnak.

— Az ám, való igaz — helyeselt Víziméh. — Semmi kétség, nagy háború lesz itt. Minden nappal sűrűn szállnak az égen a hollók, látszik, érzik már a döghús szagát. Meg az a jövőbelátó Itlina is megjövendölte a világvégét. Eljön a Fehér Fény, aztán rögtön rá a Fehér Fagy. Vagy fordítva, elfelejtettem, hogy is volt. Az emberek meg azt beszélnek, látták az égen a jeleket...

— Te a hajóútát figyeld, szkipper, az ég helyett, mert széjjelkúrod a bárkát valami zátonyon. No, már Oxenfurt magasságában vagyunk. Nézze csak, már látszik a Hordó.

A köd határozottan megritkult, olyannyira, hogy elláttak egészen a holmokig és a jobb part mocsaras rétjeiig, de az akvadukt följük magasodó részletéig is.

— Ez itt, uraim, a kísérleti szennyvíztisztító — dicsekedett a magiszter bakalár nemet intve a következő körre. — A tudomány rendkívüli sikere, az Akadémia rendkívüli vívmánya. Helyreállítottuk a régi tünde akvaduktot, a csatornákat és az ülepítőt, mostanra az egész egyetem, a városka, a környező falvak és farmok szennyvizét is semlegesítjük. Az, amit Hordónak nevezett, történetesen az ülepítő. A tudomány óriási vívmánya...

— Fejeket behúzni, fejeket behúzni — figyelmeztette őket Olsen, aki a hajókorlát mögé bújt. — Tavalyon, amikor az a micsoda felrobbant, egészen Darvasholmig repült a szar.

A dereglye beúszott a szigetek közé, az ülepítő zömök tornya és az akvadukt elveszett a ködben. Mindannyian megkönnyebbülten sóhajtottak föl.

— Hát nem egyenesen az oxenfurti oldalágba mész, Víziméh?— kérdezte Olsen.

— Előbb kikötök Gyertyánöbölben. Összeszedem a kereskedőket meg a kalmárokat a temeriai oldalról.

— Hmm... — vakarta meg a nyakát a vámszedő. — Öbölbe... Hallgass csak ide, Geralt, nincs neked véletlenül valami rendezetlen ügyed a temeriaiakkal?

— Mert, mi van? Valaki kérdezősködött utánam?

— Eltaláltad. Mint látod, emlékszem, hogy megkértél, figyeljek azokra, akik kíváncsiskodnak utánad. Na, hát képzeld csak el, hogy a temeriai Őrség kutakodott utánad. Az ottani vámosok jelentették nekem, akikkel jóban vagyunk. Valami búzlik itt, Geralt.

— A víz? — ijedezett Linus Pitt riadtan pislogva az akvadukt és a tudomány óriási vívmánya felé.

— Ez a kis szaros? — mutatott Víziméh Everettre, aki még mindig ott csámborgott a közelükben.

— Nem arra gondolok — fintorodott el a vámszedő. — Hallgass ide, Geralt, a temeriai vámosok azt mesélték, hogy az az Őrség furcsa kérdéseket tett fel. Tudják, hogy Malatius és Grock dereglyéin hajózol. Azt kérdezték... hogy egymagad vagy-e. Hogy nem viszel-e magaddal... Az ördögbe is, ne kezdj nekem nevetni! Valami süldő lánykáról volt szó, akit állítólag láttak a társaságodban.

Víziméh felröhögött. Linus Pitt ellenszenvvel teli tekintettel nézett az vajákra, olyasfélével, amivel azokat a fehérhajú férfiakat szokás méregetni, akik iránt a törvény a süldő lánykák iránti hajlamuk okán érdeklődik.

— Ezért is — köszörülte meg a torkát Olsen — gondolták azt a temeriai vámosok, hogy ez valami magánügy kell legyen. Személyes leszámolás, amibe valaki bele akarja rángatni az Őrséget. Úgy, mintha... Na, a lányka családja vagy a vőlegénye. Úgyhogy a vámosok óvatosan körbekérdeztek, ki áll emögött. És megtudták. Szóval valami nemes az állítólag, úgy forgatja a nyelvét, mint egy kancellár, nem nélkülöz, de nem is fukar, úgy hívatja magát, hogy... Rience, vagy valami ilyesmi. Az arca bal oldalán van egy vörös folt, mintha égési seb lenne. Ismersz ilyet?

Geralt fölállt.

— Víziméh — mondta. — Gyertyánöbölben elhagyom a fedélzetet.

— Azt meg hogy? És mi lesz a szörnyeteggel?

— Az már a ti bajotok.

— Ami a bajt illeti — szólt közbe Olsen —, nézz csak a jobb oldalunkra, Geralt. Kellott az ördögöt a falra festeni.

A gyorsan felszálló ködben a szigetek mögül egy barkasz bukkant elő, melynek árbocán lustán lengedezett az ezüst lilimokkal behintett, fekete árbocszalag. A legénységet néhány, a temeriai Őrség csúcsos süvegét viselő férfi jelentette.

Geralt gyorsan a táskája után nyúlt, előhúzta mindkét levelet — amit Ciritől kapott, és amit Yennefertől. Sietősen apró cafatokra tépte és a folyóba dobta őket. A vámszedő csendben figyelte.

— Te meg mit csinálsz, ha szabad kérdeznem?

— Nem szabad. Víziméh, viseld gondját a lovamnak.

— Te el akarsz... — ráncolta össze a homlokát Olsen. — Te fel szándékozol...

— Az az én dolgom, hogy mit szándékozom. Ne üsd bele az orrod, mert baj lesz. Temeriai zászló alatt hajóznak.

— Baszok a zászlajukra — húzta a vámszedő könnyebben elérhető helyre a tört az övén, és áttörölte ruhaujjával a ringráfját a sas jelével a vörös mezőben. — Ha én itt vagyok a fedélzeten, és ellenőrzést végzek, akkor ez itt Redania. Nem engedem, hogy...

— Olsen — szakította félbe a vaják megragadva a ruhája ujját. — Kérlek, ne avatkozz bele. Az égett arcú nincs a barkaszon. Tudnom kell, kicsoda és mit akar. Találkoznom kell vele.

— Engeded, hogy bilincsbe verjenek? Ne légy ostoba! Ha ez egy személyes leszámolás, valami bosszú magánmegbízásból, akkor rögtön a sziget mögött, a Zavarosban repülsz is át a hajó oldalán, horgonnyal a nyakadban. Találkozni fogsz te, de a rákokkal a víz fenekén!

— Ez a temeriai Őrség, nem valami banditák.

— Igen? Akkor nézz csak a pofájukra! Egyébként is, én mindjárt megtudom, kik is ezek igazából. Meglátod.

A gyorsan közeledő barkasz a dereglye oldalához ért. Az egyik Őr átdobott egy kötelet, a másik a korlátba akasztotta a csákyát.

— Én vagyok a kapitány! — állta útját Víziméh a fedélzetre ugró három illetőnek.

— Ez itt a Malatius és Grock Társaság hajója. Mit csi...

Az egyik köpcös és kopasz illető teketóriázás nélkül félrelökte a karjával, ami olyan vastag volt, akár a tölgyfa ága.

— Egy bizonyos Gerald, akit Ríviai Geraldnek neveznek! — harsant fel a szkipert méregetve. — Van ilyen a fedélzeten?

— Nincs.

— Én vagyok — lépdelt keresztül a vaják a batyukon és csomagokon egyre közelebb érve. — Én vagyok Geralt, akit Geraltnak neveznek. Miről van szó?

— A törvény nevében le van tartóztatva — nézett végig a kopasz az utazók tömegén. — Hol a kislány?

— Egyedül vagyok.

— Hazudsz!

— Egy pillanat, egy pillanat — bukkant elő Olsen a vaják háta mögül, és a vállára tette a kezét. — Csak nyugodtan, nem kell a botrány. Elkéstemek, temeriaiak. Már le

van tartóztatva, és szintén a törvény nevében. Én kaptam el. Csempészetért. A parancsnak megfelelően magammal viszem az oxenfurti őrszobára.

— Hogy micsoda? — húzta össze a szemöldökét a kopasz. — És a lány?

— Nincs itt, és nem is volt semmiféle lány.

Az örök csendben, tétován néztek egymásra. Olsen szélesen elmosolyodott, megpödörte fekete bajuszát.

— Tudjátok, mit csinálunk? — horkant fel. — Hajózzatok el velünk Oxenfurtba, temeriaiak. Ti is, mi is egyszerű emberek vagyunk, hát hogyan ismerjük ki magunkat a jogban? Az oxenfurti őrtorony parancsnoka meg nem buta ember, világlátott, majd ő eldönti helyettünk. Hiszen ismeritek a parancsnokunkat, nem? Mert ő a tiéteket az Öbölből nagyon is jól ismeri. Előadjátok neki az ügyeteket... Bemutatjátok a parancsot meg a pecsétet... Mert hiszen hát megvan a parancsotok, pecsétetekkel, ahogy kell, he?

A kopasz komoran nézett a vámszedőre, és hallgatott.

— Nincs nekem Oxenfurtba menni se időm, se kedvem! — kiáltott rá hirtelen. — Átviszem a madárkát a mi oldalunkra, és kész! Stran, Vitek! Indulás, átvizsgálni a dereglyét! Megtalálni nekem azt a lányt, de tüstént!

— Egy pillanat, csak szép lassan — Olsen nem törődött az üvöltözéssel, lassan és erélyesen szűrte ki a szavakat a fogai között. — A Delta redaniai oldalán álltok, temeriaiak. Nincs nektek valami elvámolnivalótok? Vagy valami kis dugárutok? Mindjárt megnézzük. Megkeressük. És ha találunk valamit, akkor mégis csak el kell fáradnotok egy pillanatra Oxenfurtig. Márpedig mi, ha akarunk, mindig találunk valamit. Fiúk! Ide hozzám!

— Az én apukám — kukorékolta el magát hirtelen Everett, aki ki tudja, honnan bukkant elő a kopasz mellett —, az lovag! És neki még nagyobb kése van!

A kopasz villámgyorsan megragadta a hódprém gallérjánál fogva, és felkapta a fedélzetről, leverve a tollas kis sapkáját. Átfogta a karjával a derekát, és a fiúcska torkához szorította a kalózkardot.

— Vissza! — üvöltötte. — Vissza, vagy elvágom a torkát ennek a kis szarosnak!

— Evereeeeett! — visított fel a nemesasszony.

— Érdekes módszereket — mondta lassan a vaják — alkalmaz a temeriai Őrség. Komolyan mondom, olyan érdekeseket, hogy nem is hinné az ember, hogy ez valóban az Őrség.

— Fogd be a pofád! — kiáltott rá a kopasz, és megrázta a kismalacként visító Everettet. — Stran, Vitek, hozzátok! Bilincsbe, és a barkaszra! Ti meg, vissza! Azt kérdelem, hol van a lány? Adjátok ki nekem, mert ha nem, akkor levágom a kölköt!

— Vágd csak — sziszegte Olsen, miközben jelt adott a vámosainak, és előhúzta a parasztkését. — Mi van, az enyém talán, vagy mi? Majd ha már levágtad, elbeszélgetünk.

— Ne avatkozz bele! — Geralt a párkányzatra dobta a kardját, megálljt intve a vámszedőknek és Víziméh hajósainak. — A magáé vagyok, ál-őr uram. Engedd el a gyereket.

— A barkaszra! — hátrált a kopasz a hajó oldala felé, és megragadta a kötelet, de Everettet nem engedte el. — Vitek, kötd meg! Ti meg mind, vissza! Ha bármelyikőtök is megmozdul, a kölkök megdöglök!

— Megörültél, Geralt? — mordult rá Olsen.

— Ne avatkozz bele!

— Everreeeett!!!

A temeriai barkasz hirtelen megingott, és elpattant a dereglye oldalától. A víz hangos csobbanással tört fel, és két hosszú, zöld, göcsörtös láb lőtt elő belőle, amik tüskékkel meredeztek, akár az imádkozó sáskáé. A lábak megragadták a csákányos Őrt, és szempillantás alatt a víz alá rántották. A kopasz irtózatosat üvöltött, elengedte Everettet, és belekapaszkodott a barkasz oldalán csüngő kötélbe. Everett a vízbe csobbant, ami ekkorra már vöröslött. Valamennyien — a dereglyén levők és a barkaszon állók is — tébolyult módon kiabálni kezdtek.

Geralt kirántotta magát a két Őr szorításából, akik épp próbálták megkötözni. Egyiküket ököllel állon vágta, és áthajította a hajó oldala felett. A másik már felé lendített egy vashorgot, de összerogyott és elernyedett Olsen szorításában, a vámszedő markolatig a bordái alá szúrt parasztkésével az oldalában.

A vaják átugrotta az alacsony korlátot. Mielőtt a hínártól sűrű víz összecsapott volna a feje fölött, még meghallotta Linus Pitt, az Oxenfurti Akadémia természetrajzi előadójának kiáltását.

— Ez meg mi? Miféle faj ez? Ilyen állat nincs is!

Közvetlenül a temeriai barkasz mellett bukkant felszínre, csodálatos módon elkerülve a szigonydöfést, amellyel a kopasz egyik embere próbálta átszúrni. Az Őrnek nem sikerült ismét lecsapnia, a vízbe csobbant a torkában egy nyílveszővel. Geralt megragadta az Őr eleresztett szigonyát, lábaival elrugaszkodott a hajó oldalától, és alábukott a tajtékzó forgatagba, lendületből beledöfve valamibe, azt remélve, hogy nem Everett volt az.

— Ez lehetetlen! — hallotta a bakalár kiáltásait. — Ilyen állat nem létezhet! De legalábbis nem volna szabad léteznie!

Ezzel az utóbbi kijelentéssel teljes mértékben egyetértek, gondolta a vaják az aca kemény, kinövésektől tüskés páncélját döfölvé szigonyával. A temeriai Őr holtteste ott rángatózott magatehetetlenül a szörny sarlószerű állkapcsai között, vért árasztva. Az aca erélyesen csapott egyet lapos farkával, majd iszapfelhőket verve a víz fenekére bukkott.

Vékony kiáltást hallott. Everett, aki úgy kapálózott a vízben, mint egy kiskutya, megragadta a kopasz lábát, és megpróbált felkapaszkodni a barkaszra az oldaláról csüngő köteleken. A kötelek azonban engedtek, és mindketten, az Őr és a fiú is, nagy csobbanással eltűntek a vízfelszín alatt. Geralt elrugaszkodott feléjük, és a víz alá bukkott. Az, hogy az ujjai szinte azonnal rátaláltak a kisfiú hódprém gallérjára, teljességgel a véletlen műve volt. Kirántotta Everettet a vízínövények csapdájából, a hátán fekve bukkant a felszínre, és a lábaival csapkodva elúszott a dereglyéig.

— Ide, Geralt uram! Ide! — hallotta az egymást kölcsönösen túlkiabáló visítást és kiáltásokat. — Add csak ide! Kötél! Kapd el a kötelet! A fenééébeeee!!! Geraaaalt! Csákánnyal, csákánnyal! A gyermekeeeeem!!!

Valaki kirántotta a gyereket a szorításából, és felhúzta. Ugyanabban a pillanatban valaki megragadta hátulról, nyakszirten vágta, rávetette magát, és a víz alá lökte. Geralt eleresztette a szigonyt, megfordult, és övön ragadta támadóját. Másik kezével a hajába akart belekapaszkodni, de semmi sem lett belőle. A kopasz volt az.

Mindketten felszínre bukkantak, de csak egy percre. A temeriai barkasz kissé eltávolodott a dereglyétől, Geralt és a kopasz egymás szorításában a kettő közé került. A kopasz torkon ragadta, a vaják amaz szemébe nyomta a hüvelykjét. Az Őr felüvöltött, elengedte, és félreúszott. Geralt nem tudott félreúszni — valami fogva

tartotta a lábát, és lefelé húzta, a mélységbe. Mellette, mintha csak dugó volna, egy kettészakított holttest bukkant fröcskölve a felszínre. Már tudta, mi tartja fogva, nem volt szüksége Linus Pitt tájékoztatására, aki torkaszakadtából üvöltött a dereglye fedélzetén.

— Ízeltlábú! *Amphipoda* rend! A Nagyállkapcsúak osztálya!

Geralt veszettül csépelte karjaival a vizet, ahogy próbálta kitépni a lábát az acsa ollói közül, melyek a szüntelenül csattogó állkapcsok felé vitték. A mágiszter bakalárnak megint csak igaza volt. Az állkapcsok egyáltalán nem voltak kicsik.

— Kapd el a kötelet! — üvöltötte Olsen. — A kötelet, kapd el!

A vaják füle mellett elhajított szigony süvített fel, és reccsenve becsapódott a szörnyeteg felszínre bukkant, algákkal benőtt páncéljába. Geralt megragadta a nyelét, nekitámaszkodott, erősen elrugaskodott, szabad lábát felhúzta, és lendületből az acsába rúgott. Kiszakította magát a tüskés lábak szorításából, közöttük hagyva a csizmáját, a nadrágja jó részét és nem kevés bőrt is. A levegőben újabb szigonyok és dárdák süvítettek fel; a többségük célt tévesztett. Az acsa visszahúzta lábait, csapott egyet a farkával, és kecsesen alámerült a zöld áradatba.

Geralt megragadta a kötelet, ami egyenesen az arcába csapódott. A csákány, fájdalmasan megsebezve az oldalát, az övébe akaszkodott. Rántást érzett, megindult felfelé, jó néhány kéz által megragadva átlendült a korláton, és a fedélzet deszkáira zuhant, víztől, iszaptól, vízínövényektől és vértől csatakosan. Az utasok, a dereglye legénysége és a vámszedők mind ott tolongtak mellette. A rókaprémes törp és Olsen a mellvéden áthajolva, íjából lőttek. Everett, aki csurom víz volt és az algáktól egészen zöld, az anyja ölelésében vacogott, zokogott, és mindenkinek azt magyarázta, hogy ő nem akarta.

— Geralt uram! — kiáltott a füle mellett Víziméh. — Él maga egyáltalán?

— A mindenségit... — köpte ki a szájából a hínárt a vaják. — Túl öreg vagyok én már ehhez az egészhez... Túl öreg...

Mellette a törp épp elengedte a húrt, és Olsen vidáman kiáltott fel.

— Egyenesen a bendőjébe! Muhaha! Szép lövés volt, szűcs uram! Hé, Araszoló, add vissza a pénzét! Ezzel a lövéssel aztán rászolgált a vámkedvezményre!

— Állj... _ hörögte a vaják, miközben hasztalan próbált felállni. — Az ördögbe is, ne öljétek meg az összeset! Kell nekem az egyik élve!

— Hagytunk egyet — biztosította a vámszedő. — Azt a bőrhajút, amelyik kötekedett. A többit kilőttük. A bőrhajú meg, na, ott úszik. Mindjárt kihorgásszuk. Adjátok a csákányokat!

— Felfedezés! Óriási felfedezés! — kiabálta Linus Pitt a hajó oldala mellett ugrándozva. — Teljességgel új, a tudomány számára ismeretlen faj! Abszolút unikum! Ah, milyen hálás vagyok magának, vaják uram! Ez a faj a mai naptól kezdve úgy fog szerepelni a könyvekben, mint ... Mint a *Geraltia maxillosa pittii*!

— Bakalár uram — nyögött fel Geralt. — Ha valóban ki akarja fejezni a háláját irántam... Akkor legyen csak annak a dögnek a neve *Everetia*.

— Az is szép — egyezett bele a tudós. — Ah, micsoda felfedezés! Micsoda unikális, csodálatos példány! Minden bizonnyal az egyetlen, amely a Deltában él...

— Nem — szólalt meg hirtelen komoran Víziméh. — Nem az egyetlen. Nézze csak!

A közeli szigetecskéhez simuló vízililiom-szőnyeg megremegett, hirtelen ringatózni kezdett. Látták a hullámot, aztán a hatalmas, hosszúkás, korhad

fatörzsre emlékeztető testet, ahogy fürgén váltogatta számos lábát, és az állkapcsát csattogtatta. A kopasz hátranézett, irtózatossal üvöltést hallatott, és úszni kezdett, kézzel-lábbal kavarva fel maga körül a vizet.

— Micsoda példány, micsoda példány — jegyzetelt sietősen Pitt izgalma tetőfokán. — Fogásra alkalmas fejlábak, négy pár állkapcsi láb... Erős faroklegyező... Éles ollók...

A kopasz ismét hátranézett, még irtózatosabban üvöltött fel. Az *Everetia maxillosa pittii* kinyújtotta fogásra alkalmas fejlábait, és még erősebben csapkodott a faroklegyezőjével. A kopasz hullámokat vert a vízen kétségbeesett és reménytelen menekülési kísérletével.

— Legyen neki könnyű a víz — mondta Olsen. De a süvegét nem vette le.

— Az én apukám — vacogta Everett — gyorsabban tud úszni, mint az a bácsi!

— Vigyétek innen a gyereket — mordult fel a vaják.

A szörnyeteg szétnyitotta az ollóit, az állkapcsát csattogtatta. Linus Pitt elsápadt és félrefordult.

A kopasz röviden felkiáltott, még levegő után kapott, aztán eltűnt a felszín alatt. A víz sötétvörösen lüktetett a nyomában.

— A fenébe is — ült fel Geralt nagy nehezen a fedélzeten. — Túl öreg vagyok én már ehhez... Nagyon is túl öreg...

Kár erre a szót vesztegetni — Kököröcsin egész egyszerűen imádta Oxenfurt városát.

Az egyetem területét falgyűrű zárta körbe, a fal körül pedig újabb gyűrű futott — a városka széles, életteli, lélegzetért kapkodó, forgalmas és lármás gyűrűje. Oxenfurt tarka favárosa a szűk utcácskáival és hegyes tetőivel. Oxenfurt városa, ami az Akadémiából, a diákokból, az oktatókból, a tudósokból, a kutatókból és a vendégeikből élt, ami a tudásból és a tudományból élt, és mindabból, ami a megismerés folyamatát kíséri. Merthogy a teória selejtből és darabkáiból Oxenfurt városában gyakorlat, üzlet és haszon született.

A poéta lassan haladt a zsúfolt, sáros utcácskán, műhelyeket, műtermeket, boltokat, üzleteket és kereskedéseket hagyva maga mögött, melyekben, hála az Akadémiának, több tízezer terméket és más csodát készítettek és értékesítettek, melyek a világ más szegleteiben nem voltak hozzáférhetőek, melyeknek létrehozását a világ más szegleteiben lehetetlennek vagy feleslegesnek tartották. Vendéglőket, fogadókat, standokat, bódékat, pultokat és utcai hússütőket hagyott maga mögött, ahonnan különleges, a világ más szegleteiben ismeretlen ételek ínycsiklandó illata szállt, melyeket másutt ismeretlen módokon készítettek el, olyan hozzávalókkal és fűszerekkel, melyeket másutt nem ismertek, és nem is használtak. Ez Oxenfurt volt, a csodák színes, vidám, zajos és illatos városa, amivé az eszes és ötletekkel teli emberek képesek voltak az egyetemről apránként kicsempészett száraz és haszontalan teóriát átváltoztatni. És a mulatság városa is volt, az örökös búcsúé, az állandó ünnepé és a véget nem érő tivornyáé. Az utcákon éjjel-nappal zene, ének, poharak csördülése és korsók koccanása zengett, hiszen tudva való, hogy semmi sem fokozza úgy a szomszúságot, mint a tudás elsajátításának folyamata. Annak ellenére, hogy rektori rendelet tiltotta a hallgatók és bakalárok számára az alkonyat előtti italozást és mulatozást, Oxenfurtban egész álló nap ittak

és mulatoztak, megállás nélkül, hiszen tudva való, hogy ha valami képes még a tudás elsajátításának folyamatánál is jobban fokozni a szomjúságot, az éppen a teljes vagy részleges prohibíció.

Kökörcsin odacuppantott sötétpej paripájának, és tovább indult, utat törve magának az utcácskákat járó tömegen keresztül. Utcai árusok, szatócsok és vándor szélhámosok reklámozták zajosan a portékájukat és a szolgálataikat, tovább fokozva a körös-körül uralkodó zűrzavart.

— Kalmár! Sült kalmár!

— Ragyakenőcs! Csak nálam! A csalhatatlan csodakenőcs!

— Macskák, egerészek, mágusmacskák! Hallgassák csak, jóemberek, hogy nyávognak!

— Amulettek! Elixírek! Szerelmi főzetek, bájitalok, garantált afrodiziákumok! Elég egy csipet, és még a holt is megfickósodik! Ki kéri, ki kéri?

— Fogat húzok, szinte fájdalom nélkül! Olcsó, olcsó!

— Mi az, hogy olcsó? — érdeklődött Kökörcsin egy pálcikára szúrt kalmárt rágcsálva, ami olyan kemény volt, akár a cipőtalp.

— Két heller óránként!

A poéta megrázkódott, és megtaszította a paripát sarkával. Lopva körbenézett. A két fickó, akik a városháza óta jártak a nyomában, megálltak egy borbélyüzletnél, és úgy tettek, mintha a borbély szolgálatainak az ára érdekelné őket, amit krétával írtak fel egy deszkára. Kökörcsin nem hagyta magát félrevezetni. Tudta, mi is érdekli őket valójában.

Tovább indult. Elhaladt a „Rózsabimbóhoz” címzett bordély jókora épülete mellett, ahol, mint azt jól tudta, rafinált, a világ más szegleteiben ismeretlen vagy népszerűtlen szolgáltatásokat kínáltak. A készítés okán, hogy egy órácskára beugorjon, egy ideig harcot vívott a józan esze a jellemével. A józan ész győzedelmeskedett. Kökörcsin felsóhajtott és megindult az Egyetem felé, igyekezve oda sem pillantani a söntésekre, ahonnan víg mulatság hangjai szűrődtek ki.

Igen, mit is vesztegessük a szót — a trubadúr imádta Oxenfurt városát.

Ismét körülnézett. A két fickó nem vette igénybe a borbély szolgálatait, bár okvetlenül így kellett volna tenniük. Most épp egy apró hangszerüzlet előtt álltak, úgy téve, mintha felkeltették volna az érdeklődésüket az agyag okarínák. Az árus majd' kibújt a bőreből, úgy dicsérte az árut a kereset reményében. Kökörcsin tudta, hogy nincs mire számítania.

Az Akadémia főbejárata, a Filozófusok Kapuja felé irányította a lovát. Gyorsan elintézte a formaságokat, ami abban állt, hogy beírta magát a vendégkönyvbe, és istállóba adta a paripát.

A Filozófusok Kapuján túl más világ várta. A tanintézet területe kívül esett a városépítés szokványos rendjén, így a kisvárossal ellentétben nem vált a minden ölnyi területért folytatott elkeseredett küzdelem színterévé. Itt minden majdnem ugyanúgy volt, ahogyan a tündék hagyták. A széles, színes kavicssal behintett fasorokat a formás, szemet gyönyörködtető paloták, aszúrdíszes kerítések, alacsony falak, sövények, csatornák, hidacskák, virágágyások és zöldellő parkok között csak néhány helyen szűkítette össze valami hatalmas, rideg épület, amit a későbbi, tündék utáni időszakban emeltek. Minden tiszta, nyugodt és fenséges volt — idebent tiltott volt a kereskedelem és a pénzért nyújtott szolgáltatások minden formája, nem is beszélve a szórakozásról vagy a test örömeiről.

Diákok sétálgattak a park fasorain, könyvek vagy pergamenek olvasásába merülve. Mások padokon, a pázsiton vagy a virágágyásoknál ülve a feladott leckét ismételték magukban, vitatkoztak, vagy páros-páratlanoztak, dominóztak, kicsi a rakást, vagy valami más, az intelligenciájukat igénybe vevő játékot játszottak, kerülve a feltűnést. Illendően és méltóságteljesen sétáltak arra a professzorok is beszélgetésbe vagy disputába merülve. Ott keringtek a fiatalabb bakalárok is, a diáklányok fenekére tapasztva tekintetüket. Kökörcsin örömmel nyugtázta, hogy semmi sem változott az Akadémián az ő ideje óta.

A Delta felől feltámadt a szél, magával hozta a tenger gyenge illatát, illetve a kénhidrogén valamivel erőteljesebb bűzét az Alkímiai Fakultás csatorna fölé tornyosuló, impozáns épülete irányából. A diákok kollégiumaihoz simuló park cserjéi között sárgásszürke zöldikék csiripeltek, a nyárfán pedig egy orángután ült, ami bizonyára a Természetráji Fakultás melletti vadasparkból szökött meg.

Nem vesztegetve az időt, a poéta gyorsan végigmasírozott a fasorok és élősövények labirintusán. Úgy ismerte az egyetem területét, mint a saját tenyerét, és nem is csoda — négy évig tanult itt, azután pedig egy évig tanított a Trubadúrköltészeti és Lírai Fakultáson. Akkor ajánlottak neki tanári állást, amikor kitűnő eredménnyel tette le a záróvizsgáit, ugyancsak meghökkentve a professzorait, akiknél a tanulmányai alatt alaposan megdolgozott azért, hogy tunyának, korhelynek és idiótának tartsák. Később aztán, mikorra már néhány éve járta az országot a lantjával, és vándor énekesként messze földön híressé vált, az Akadémia minden erejével igyekezett elérni, hogy odalátogasson, és vendéglőadásokat tartson. Kökörcsin ritkán hagyta magát kéretni, merthogy a csavargásra való hajlama állandóan viaskodott benne a kényelem, a luxus és az állandó jövedelem iránti vonzalmával. Ahogyan, nyilvánvaló módon, az Oxenfurt városa iránt érzett szimpátiájával is.

Körbenézett. A két illető, akik nem szereztek be se okarinát, se tilinkót vagy guszlát, némiképp lemaradva cammogtak mögötte, figyelmesen vizsgálgatva a fák tetejét és az épületek homlokzatát.

A költő gondtalanul füttyörészve váltott menetirányt, és megindult az Orvosi és Fűvészeteki Fakultásnak helyt adó apró palota felé. A Fakultáshoz vezető fasoron hemzsegtak a jellegzetes világoszöld köpenyt viselő diáklányok. Kökörcsin figyelmesen tekintgetett körbe, ismerős arcokat keresve.

— Shani!

A fiatal, épp csak a füle alá érő sötétvörös hajú medika felnézett az anatómiai atlaszból, és felállt a padról.

— Kökörcsin! — mosolyodott el vidáman hunyorogva mogyoróbarna szemével. — Ezer éve nem láttalak! Gyere, bemutatlak a barátnőimnek. Odáig vannak a verseidért...

— Később — mormolta a bárd. — Nézz csak oda óvatosan, Shani. Látod azt a kettőt?

— Spiclik — ráncolta össze a medika fitos kis nóziját, és felhorkant, nem először döbbsentve meg Kökörcsint azzal a könnyedséggel, mellyel a diákok felismerték a hírszerzőket, a kémeket és a besúgókat. A hallgatók titkosszolgálatokkal szemben táplált averziója legendás volt, bár nem különösebben ésszerű. Az egyetem területe exterritoriális és szent volt, a diákok és oktatók érinthetetlenek — a titkosszolgálat,

még ha szaglászott is, nem merészelte háborgatni a hallgatókat vagy kellemetlenséget okozni nekik.

— A főtér óta követnek — mondta Kökőrcsin, úgy téve, mintha a medikát átölelve udvarolna neki. — Shani, megteszel nekem valamit?

— Attól függ, mit — rántotta meg a lány felriasztott özként kecses nyakát. — Ha megint belekeveredtél valami ostobaságba...

— Nem, nem — nyugtatta meg gyorsan a férfi. — Csak egy üzenetet szeretnék átadni, de magam nem tudom ezzel a szarral, ami a csizmám sarkára tapadt...

— Idehívjam a fiúkat? Elég, ha elkiáltom magam, és rögtön megszabadulsz a spicliktől.

— Ugyan már. Azt akarod, hogy zavargások törjenek ki? Alig csengett le a másfajúak padgettója miatti botrány, és neked máris sürgős a következő? Különben is, undorodom az erőszaktól. Elboldogulok a kémekkel. Te viszont, ha teheted...

Ajkával a lány hajához hajolt, egy ideig suttogott valamit. Shani szemei szélesre tárultak.

— Vaják? Igazi vaják?

— Az istenekre, halkabban. Megteszed, Shani?

— Világos — mosolyodott el örömmel a medika. — Már csak pusztán kíváncsiságból is, hogy közelről láthassam a híres...

— Halkabban, kértelek. Csak ne feledd, senkinek egy szót se.

— Orvosi titoktartás — mosolyodott el Shani még bájosabban, és Kökőrcsinnek ismét kedve támadt balladát költeni végre az olyan lányokról, mint ő — a nem kimondottan gyönyörű, de szép lányokról, akikkel éjszakánként álmodik a férfi, miközben azokat a klasszikus szépségeket öt perc után el is felejt.

— Köszönöm, Shani.

— Semmiség, Kökőrcsin. A mielőbbire. Ég veled.

Miután annak rendje és módja szerint egymás arcára cuppantottak, a bárd és a medika fürgén megindult az ellenkező irányba — a lány a Fakultás felé, a férfi a Gondolkodók Parkja irányába.

Maga mögött hagyta a Technikai Fakultás komor, modern épületét, amely a diákság körében a „Deus ex machina” nevet viselte, és felkanyarodott a Guildenstern hídra. Nem jutott messzire. A faszor kanyarulatán túl, a virágágyásnál, ahol Nicodemus de Boot, Akadémia első rektorának bronz mellszobra állt, ott várta a két férfi. A világ összes spiclijének jó szokása szerint kerülték, hogy a szemébe nézzenek, és ahogyan a világ összes spiclijének, nekik is hétköznapi és sápatag volt a képük, aminek erőnek erejével próbáltak okos kifejezést kölcsönözni, minek köszönhetően elmeroggyant majmokra emlékeztettek.

— Dijkstra üdvözlését küldi — szólt a kémek egyike. — Menjünk.

— Hasonlóképpen — felelte pimaszul a bárd. — Menjetek.

A kémek egymásra néztek, minekutána a helyükről el sem mozdulva arra az ocsmány szóra meresztették a szemüket, amit valaki szénnel firkantott fel a rektor mellszobrának talapzatára. Kökőrcsin felsóhajtott.

— Gondoltam — mondta megigazítva vállára vetett lantját. — Tehát visszavonhatatlanul rá leszek kényszerítve, hogy elmenjek az urakkal valahová? Nincs mit tenni. Menjünk hát. Ti előre, én mögöttetek. Ebben a konkrét esetben hadd engedje át a kor a szépségnek díszhelyét a sorban.

Dijkstra, Redaniai Vizimir király titkosszolgálatának feje nem látszott kémnek. Különösen attól a sztereotípiától tért el kimondottan, mely szerint a kém mindig alacsony, sovány és patkányképű kell legyen, aki a fekete csuklya alól csillogtatja apró, átható kis szemét. Dijkstra, ahogyan azt Kökörcsin jól tudta, sosem hordott csuklyát, és öltözködésében határozottan előnyben részesítette a világos színeket. Közel hét láb magas volt, ráadásul valószínűleg nem sokkal nyomott kevesebbet két mázsánál. Amikor összefonta a mellkasán a karjait — márpedig előszeretettel fonta össze —, úgy tűnt, mintha két ámbráscet terült volna ki egy bálnán. Ami Pedig az arcvonásait, a haját és a bőrszínét illette, úgy festett, mint egy frissen suvickolt disznó. Kökörcsin nagyon kevés olyan embert ismert, akinek a megjelenése annyira megtévesztő lett volna, mint Dijkstráé. Mert ez a disznószerű óriás, aki egy örökké álmos, puhány félkegyelmű látszatát keltette, hallatlanul élénk elmével bírt. És nem elhanyagolható tekintéllyel. Ahogyan a Vizimir király udvarában divatos szólás hangoztatta, ha Dijkstra azt állítja, hogy dél van, de körös-körül áthatolhatatlan sötétség uralkodik, akkor ideje elkezdni nyugtalankodni a nap sorsát illetőleg.

Jelen pillanatban azonban a költőnek más okai is voltak a nyugtalanságra.

— Kökörcsin — mondta álmatag hangon Dijkstra, keresztezve az ámbrásceteket a bálna felett. — Te agyalágyult tökfilkó. Te címeres ökör. Hát neked mindig mindent el kell rontanod, amibe csak belekezel? Hát nem tudnál csak egyetlenegyszer az életben úgy csinálni valamit, ahogyan kell? Tisztában vagyok azzal, hogy képtelen vagy önállóan gondolkodni. Tisztában vagyok azzal, hogy majdnem negyvenéves vagy, kis híján harmincnak látszol, és azt hiszed, hogy alig vagy több húsznál, de úgy viselkedsz, mintha nem egészen tíz lennél. A fentiek tudatában többnyire pontos utasításokkal látlak el. Megmondom neked, mit kell csinálnod, mikor kell csinálnod és milyen módon. És rendszerint az a benyomásom, hogy a falnak beszéltem.

— Nekem viszont — felelte a költő színlelt pimaszsággal — rendszerint az a benyomásom, hogy azért beszélsz, hogy a szádat és a nyelvedet tornáztasd. Térj hát a tárgyra, mellőzve a mondandódból a retorikai alakzatokat és a sikerületlen ékesszólást. Ezúttal miről van szó?

Hosszú tölgyasztal mellett ültek, könyvekkel telerakott és pergamentekercsekkel borított polcok között a rektorátus legfelső emeletén, azokban a bérelt helyiségekben, melyeket Dijkstra tréfásan a Legújabbkori Történeti Fakultásnak, Kökörcsin pedig Összehasonlító Kémtudományi és Alkalmazott Diverziós Fakultásnak nevezett. A költőt is beleszámítva négyen voltak — Dijkstrán kívül még ketten vettek részt a beszélgetésben. Az egyikük, mint általában, Ori Reuven volt, a redaniai kémfőnök elaggott és örökké náthás titkára. A másik viszont nem volt szokványos fickó.

— Jól tudod, hogy miről van szó — válaszolta hűvösen Dijkstra. — Mivel azonban szemmel láthatóan szórakoztat téged, ha idiótának tettetted magad, nem fogom elrontani a játékodat, és elmagyarázom neked, közérthető módon. De talán te szeretnél élni ezzel az előjoggal, Filippa?

Kökörcsin vetett egy pillantást a beszélgetésben részt vevő negyedik, mindeddig hallgatásba burkolózó személyre. Filippa Eilhart bizonyára nemrég érkezett Oxenfurtba, illetőleg szándékában állt rögtön távozni, merthogy nem szoknya volt rajta, és nem viselte sem a kedvenc, fekete achátból készült ékszereit, sem pedig erős sminket. Rövid férfizeke volt rajta, harisnya és magasszárú csizma — olyan

öltözék, melyet a költő „harcinak” titulált. A varázslónő sötét haját, melyet többnyire kiengedett és festői összeviasszaságban hordott, szorosan hátrafésülte, és egy szalaggal kötötte meg a nyakánál.

— Kár az időért — mondta a nő, felhúзва szabályos szemöldökét. — Kökörcsinnek igaza van. El is hagyhatjuk az ékesszólást és a sehová sem vezető, hatásvadász szövegeket, ha már egyszer az ügy, amit el kell rendeznünk, egyszerű és banális.

— Ó, igen — mosolyodott el Dijkstra. — Banális. A veszélyes nilfgaardi ügynök, aki mostanra banálisan csücsülhetne a legmélyebb tömlöcömben Tretogorban banálisan meglógott, banális módon figyelmeztetve és felriasztva Kökörcsin és Geralt urak banális ostobasága révén. Láttam embereket, akik kisebb banalitásokért jutottak kínpadra. Miért nem értesítettél engem a csapdátokról, Kökörcsin? Hát nem megparancsoltam, hogy a vaják minden tervéről tájékoztass engem?

— Semmit sem tudtam Geralt szándékairól — hazudta nagy meggyőződéssel Kökörcsin. — Hiszen arról, hogy Temeriába és Soddembe indult, hogy megkeresse azt a Rience-t, beszámoltam neked. Arról is értesítettem, hogy visszatért. Biztos voltam abban, hogy feladta. Rience aszó szoros értelmében köddé vált, a vaják a legkisebb nyomát sem találta, amiről, ha visszaemlékszel, szintén beszéltem neked...

— Hazudtál — közölte hűvösen a kém. — A vaják megtalálta Rience nyomait. Hullák formájában. Akkor döntött úgy, hogy taktikát változtat. Ahelyett, hogy Rience-t hajszolta volna, úgy döntött, vár, míg Rience maga találja meg. Jelentkezett Malatius és Grock hajójára kísérőnek. Előre megfontolt szándékkal. Tudta, hogy a Társaság széles körben fogja hirdetni, akkor pedig Rience is megtudja, és kezdeni fog valamit. És Rience uraság hozzá is kezdett. A különös, megfoghatatlan Rience uraság. A pimasz, önhitt Rience uraság, akinek még csak aliasokat vagy álneveket sem akaródnak használni. Rience uraság, aki mérföldnyire bűzlik a nilfgaardi kémény füstjétől. És aki renegát varázsló. Igaz, Filippa?

A varázslónő nem helyeselt, de nem is tagadta. Hallgatott, kutató és átható tekintettel figyelve Kökörcsint. A költő lesütötte a szemét, és bizonytalanul megköszönte a torkát. Nem szerette az ilyesfajta tekintetet.

Kökörcsin a vonzó nőket, köztük a varázslónőket is, rendkívül kedvesekre, kedvesekre, nem kedvesekre és a nagyon nem kedvesekre osztotta fel. Arra a felvetésre, hogy ágyba bújjanak vele, a rendkívül kedvesek boldog igennel feleltek, a kedvesek vidám mosollyal. A nem kedvesek nehezen megjósolható módon reagáltak. A nagyon nem kedvesek közé azokat sorolta a trubadúr, akikkel kapcsolatban már a felvetés pusztá gondolatától is különös hideg futott végig a hátán, és megremegtek a térdei.

Filippa Eilhart, noha rendkívül vonzó volt, egyértelműen nagyon nem volt kedves.

Ezenkívül Filippa Eilhart fontos személy volt a Varázslótanácsban, és Vizimir király bizalmas, udvari mágusa. Rendkívül tehetséges mágus volt. Az a hír járta, hogy egyike volt azon keveseknek, akik elsajátították a polimorfia művészetét. Harmincévesnek tűnt. Valószínűleg nem volt kevesebb háromszáznál.

Dijkstra összekulcsolta a hasán puffadt kezeit, és a hüvelykujjaival malmozott. Filippa továbbra is hallgatott. Ori Reuven köhögött, szipákolott és fészkelődött, szüntelenül bőre szabott tógáját igazgatva. A tóga emlékeztetett ugyan a

professzorokéra, de nem úgy festett, mintha a szenátustól kapta volna. Úgy festett, mint amit valami szemétdombon találtak.

— Ez a te vajárod — hördült fel hirtelen a kém — mégsem ismerte ki eléggé Rience uraságot. Csapdát állított, de a józan ész teljes hiányáról árulkodva azt is feltételezte, hogy Rience majd személyesen fog hozzá elfáradni. A vaják terve szerint Rience biztonságban kellett, hogy érezze magát. Rience sehol sem szagolhatta ki a csapdát, sehol sem fedezhette fel Dijkstra uraság rá leselkedő beosztottjait. Merthogy a vaják parancsára Kökörcsin uraság egy árva szót sem szólt Dijkstra uraságnak a tervezett kelepceről. Márpedig a kapott utasításoknak megfelelően Kökörcsin uraságnak kötelessége volt ezt tennie. Kökörcsin uraság ebben a kérdésben kifejezett, egyértelmű parancsot kapott, amit azonban célszerűnek ítélt figyelmen kívül hagyni.

— Nem vagyok az alárendelted — fújta fel magát a költő. — És nem kell alávetnem magam az utasításaidnak és parancsaidnak. Időről időre besegítek, de a saját akaratomból teszem, hazafias kötelezettségből, hogy ne maradjak tétlen a küszöbön álló változásokkal szemben...

— Bárkinek kémkedsz, aki megfizet érte — szakította félbe hűvösen Dijkstra. — Bárkinek jelentesz, aki fogást talál rajtad. És én jó pár helyen alaposan meg tudlak fogni, Kökörcsin. Úgyhogy ne hősködj.

— Nem engedek a zsarolásnak!

— Mi lenne, ha fogadnánk?

— Uraim — emelte fel a kezét Filippa Eilhart. — Több komolyságot, ha kérhetem. Ne térrünk el a tárgytól.

— Helyes — terpeszkedett el a fotelban a kém. — Hallgass ide, poétám. Ami történt, megtörtént. Rience-t figyelmeztették, és nem hagyja magát még egyszer rászedni. De nem engedhetem meg, hogy a jövőben valami hasonló történjen. Ezért szeretnék találkozni a vajákkal. Vezesd ide hozzám. Ne cikázz tovább a városban, és ne próbáld lerázni az ügynökeimet. Menj el egyenesen Geralthoz, és vezesd el ide, a Fakultásra. Muszáj vele elbeszélgetnem. Személyesen és tanúk nélkül. Lárma és szóbeszéd nélkül, ami akkor kapna szárnyra, ha a vajákat letartóztatnám. Vezesd el őt hozzám, Kökörcsin. Egyelőre ez minden, amit várok tőled.

— Geralt elutazott — hazudta nyugodt hangon a bárd. Dijkstra vetett egy pillantást a varázslónőre. Kökörcsin feszülten várta az elméjét pásztázó impulzust, de semmit sem érzett. Filippa ránézett, összehúzta a szemét, de semmi sem mutatott arra, hogy varázslatokkal próbálná ellenőrizni a szavahihetőségét.

— Várok, míg visszaérkezik — sóhajtott fel Dijkstra úgy téve, mintha hinne neki. — Az ügy, amit el kell intéznom vele, fontos, úgyhogy változtatok a tervezett programomon, és várom a vajákat. Amikor visszatér, vezesd el ide. Minél előbb sor kerül erre, annál jobb. Sok mindenkinek lesz jobb.

— Akadhatnak nehézségek — fintorodott el Kökörcsin — Geralt meggyőzésével arról, hogy ide akarjon jönni. Képzeld csak el, hogy megmagyarázhatatlan utálatot táplál a kémek iránt. Bár úgy tűnik, tisztában van vele, hogy ez is csak olyan munka, mint a többi, undorodik azokról, akik végrehajtják. Azt szokta mondani, hogy a hazafias indíték az egy dolog, de aki csak kémnek áll, az egytől egyig alávaló gazember és utolsó...

— Elég, elég — legyintett hanyagul Dijkstra. — Frázisok nélkül, ha kérhetem, a frázisok untatnak. Olyan ordinárek.

— Magam is így vélem — horkant fel a trubadúr. — De a vaják egy ítéleteiben egyszerű, egyenes jóember, hol van ő hozzánk, világfiakhoz. Egészen egyszerűen megveti a kémeket, és semmi pénzért sem szeretne veled elbeszélgetni, arról meg, hogy a titkosszolgálatnak akarjon segédkezni, még csak szó sem lehet. Rajta aztán nem találsz fogást.

— Tévedsz — felelte a kém. — Találtam. És nem is egyet. De egyelőre elég nekem az a botrány a dereglyén Gyertyánöböl alatt. Tudod, kik voltak, akik a fedélzetre léptek? Nem Rience emberei voltak.

— Semmi újat nem mondasz ezzel — vágott vissza könnyedén költő. — Biztos vagyok abban, hogy néhány csirkefogó volt, akikben a temeriai Őrség nem szenved hiányt. Rience kérdezősködött a vaják után, nyilván szép kis összeget ígért a róla szerzett értesülésekért. Világos volt, hogy nagyon fontos neki a vaják. Az a pár vagány megpróbálta hát elkapni Geraltot, hogy behajítsa valami lyukba, aztán meg eladja Rience-nek, de úgy, hogy maguk diktálják a feltételeket, és annyit alkudhassanak ki, amennyit csak lehet. Mert magáért az értesülésért keveset kaptak volna, vagy egyenesen semmit.

— Gratulálok az éleslátáshoz. Nyilvánvaló, hogy a vajáknak, és nem neked, magadtól sosem jutottál volna erre. De az affér sokkal bonyolultabb, mint gondolnád. Ugyanis a kollégáim, Foltest király titkosszolgálatának az emberei, mint kiderült, szintén érdeklődnek Rience uraság iránt. Ők keresztülláttak azoknak a, hogy is mondtad, vagányoknak a tervein. Ők voltak, akik a fedélzetre léptek, ők akarták elkapni a vajákat. Lehet, hogy csaléteknek szánták Rience-nek, lehet, hogy más célból. A vaják temeriai ügynököket gyilkolt le Gyertyánöbölnél, Kökörcsin. A főnökük nagyon, nagyon dühös. Azt mondod, Geralt elutazott? Remélem, hogy nem Temeriába. Lehet, hogy onnan nem térne vissza.

— És ez volna a te kis fogásod rajta?

— De még mennyire. Pontosan ez. Elsimíthatom az ügyet a temeriaiakkal. De nem ingyért. Hová utazott a vaják, Kökörcsin?

— Novigradba — hazudta gondolkodás nélkül a trubadúr. — Odament, hogy megkeresse Rience-t.

— Micsoda hiba, micsoda hiba — mosolyodott el a kém, úgy téve, mintha nem ismerte volna fel a hazugságot. — Látod, mégis csak kár, hogy nem győzte le magában az undort és nem lépett velem kapcsolatba. Megkíméltem volna a vesződéségtől. Rience nincs Novigradban. Temeriai ügynökök ellenben tömémentelen mennyiségben tartózkodnak ott. Valószínűleg a vajákra várnak. Ők már rájöttek arra, amit én régóta tudok. Mégpedig arra, hogy Ríviai Geralt, a vaják, ha jól kérdezik, rengeteg kérdésre képes megadni a választ. Olyan kérdésekre, melyeket a Négy Királyság titkosszolgálatának mindegyike kezd feltenni magában. A megoldás egyszerű: eljön a vaják ide, a Fakultásra, és válaszol nekem ezekre a kérdésekre. És nyugta lesz. Lecsillapítom a temeriaiakat, és szavatolok a biztonságáért.

— Miféle kérdésekről van szó? Nem lehet, hogy én is tudnék válaszolni rájuk?

— Ne nevetess, Kökörcsin.

— És ha mégis — szólalt meg hirtelen Filippa Eilhardt — képes volna rá? Ha időt takarítana meg nekünk? Ne felejtse el, Dijkstra, hogy a mi költő urunk nyakig benne van az ügyben, és ő itt van nekünk, a vaják viszont még nincs. Hol van az a gyerek, akit Geralttal láttak Kaedwenben? Az a szürke hajú, zöld szemű kislány? Az,

amelyikről Rience kérdezett téged akkor Temeriában, amikor elkapott és megkínzott? Mi, Kökörcsin? Mit tudsz arról a lányról? Hol rejtette el a vaják? Hová utazott Yennefer, miután levelet kapott Geralttól? Hol bujkál Triss Merigold, és mi oka van arra, hogy bujkáljon?

Dijkstra meg sem mozdult, de amikor röpke pillantást vetett a varázslónőre, Kökörcsin rájött, hogy a kém megdöbbsent. A kérdéseket, melyeket Filippa feltett, a lehető legnyilvánvalóbb módon túlságosan is korán tették fel. És nem a megfelelő személynek. A kérdések túlbuzgóság és óvatlanság látszatát keltették. A gond csak az volt, hogy Filippa Eilhartot sok mindennel lehetett vádolni — csak éppen buzgósággal és óvatlansággal nem.

— Sajnálom — felelte lassan —, de a kérdések egyikére sem tudom a választ. Ha tudnék, segítenék nektek. De nem tudok.

Filippa egyenesen a szemébe nézett.

— Kökörcsin — sziszegte. — Ha tudod, hol van az a kislány, mondd el nekünk. Garantálom neked, hogy nekem is, Dijkstra-nak is csak a lány biztonsága a fontos. A biztonsága, ami veszélyben forog.

— Nem kétkedem abban — hazudta a költő —, hogy nektek éppen az a fontos. De nekem tényleg fogalmam sincs, hogy miről beszéltek. Az életben nem láttam azt a gyereket, aki titeket érdekel. Geralt pedig...

— Geralt — szakította félbe Dijkstra — nem avatott a bizalmába, egy kukkot sem szólt erről, noha biztos vagyok benne, hogy te elárasztottad a kérdéseiddel. Kíváncsi volnék, hogy miért; te mit gondolsz, Kökörcsin? Talán ez az egyszerű és kémektől undorodó jóember megérezte, ki is vagy valójában? Hagyd csak, Filippa, kár az időért. Szart se tud, ne engedd, hogy megtévesszen a tudálékos arckifejezésével meg a sokatmondó mosolyával. Kizárólag egyetlen módon lehet a segítségünkre. Amikor a vaják előbukkan a rejtekéből, vele fog kapcsolatba lépni, senki mással. Képzeld csak, a barátjának tartja.

Kökörcsin lassan felemelte a fejét.

— Úgy van — jelentette ki. — Annak tart. És képzeld csak el, Dijkstra, hogy nem alaptalanul. Vedd ezt végre tudomásul, és vond le belőle a következtetéseket. Levontad? Na akkor most próbálj megszarolni.

— Nocsak, nocsak — mosolyodott el a kém. — Milyen érzékeny pontra tapintottam. De ne duzzogj, poéta uram. Tréfáltam. Zsarolás köztünk, kollégák között? Még csak szó sem lehet róla. A vajákodnak meg, higgyél nekem, nem kívánok rosszat, és nem akarok ártani neki. Ki tudja, talán még meg is tudok egyezni vele, mindkettőnk örömére? De ahhoz, hogy erre sor kerüljön, találkoznom kell vele. Ha felbukkan, vezesd el hozzám. Nagyon kérek erre, Kökörcsin. Nagyon kérek. Megértetted, hogy mennyire?

A trubadúr felhorkant.

— Megértettem, hogy mennyire.

— Szeretném elhinni, hogy ez így igaz. Na, de most már menj. Ori, kísérd ki a trubadúr urat a bejáratig.

— Ég veled — állt fel Kökörcsin. — Sok sikert kívánok a munkádban és a magánéletedben is. Tiszteletem, Filippa. Aha, Dijkstra! Az ügynökök, akik a nyomomban járkálnak. Hívd vissza őket.

— Természetesen — hazudta a kém. — Visszahívom. Talán nem hiszel nekem?

— Dehogyanisnem — hazudta a költő. — Hiszek neked.

Kökörccsin egészen estig az Akadémia területén múlatta az időt. Egész idő alatt szorgosan nézegetett körbe, de nem vett észre a nyomában ólálkodó spicliket. És éppen ez nyugtalanította a leginkább.

A Trubadúrköltészeti Fakultáson meghallgatott egy előadást a klasszikus poézisről. Azután édes álomba merült egy modern költéssel foglalkozó szemináriumon. Ismerős bakalárok ébresztették fel, akikkel továbbindult a Filozófiai Fakultásra, hogy részt vegyen egy hosszas, lármás dispután „Az élet lényege és eredete” témáját illetően. Mielőtt még besötétedett volna, a vitában részt vevők fele tajtrészeg volt, a maradék pedig egymást túlkiabálva és nehezen leírható zűrzavart keltve épp összeverekedni készült. Mindez kapóra jött a költőnek.

Észrevétlenül átcsusszant a padlástérbe, kimászott egy szellőzőablakon, leereszkedett az ereszcsonnán a könyvtár tetejére, ahonnan átugrott, kis híján a lábát törve, a prospektúra tetejére. Onnan aztán lejutott a falhoz simuló kertig. A sűrű egresbokrok között megtalálta a lyukat, amit maga szélesített ki még egyetemista korában. A lyuk túloldalán már Oxenfurt városkája várta.

Beleolvadt a tömegbe, azután fürgén átcsusszant a mellékutcákon, úgy cikázva, akár a nyúl, ha vadászkutyák üldözik. Amikor a kocsiszínhez ért, jól fél órát várt a sötétség leple alatt. Miután semmi gyanúsat nem észlelt, felmászott a létrán a zsúpfedélre, ahonnan átugrott egy ismerős sörfőző, Wolfgang Amadeus Bakszakáll házána tetejére. A mohos tetőcserepekbe kapaszkodva sikerült végre elvergődnie a megfelelő manzárd apró ablakáig. A szobában, az ablak mögött olajlámpa égett. Ingotag lábakon állva az ereszcsonnán Kökörccsin megkocogtatta az ólomkeretet. Az ablak nem volt zárva, a gyenge lökésnek is engedett.

— Geralt! Hé, Geralt!

— Kökörccsin? Várj... Ne gyere be, kérlek...

— Mi az, hogy ne gyere be? Mit jelentsen, hogy ne gyere be? — lökte be az ablakot a költő. — Mi van, nem vagy egyedül? Vagy talán toszol éppen?

Ki sem várva, de nem is várva feleletet, üggyel-bajjal felkecmergett az ablakpárkányra, leerve a rajta fekvő almákat és vöröshagymafejeket.

— Geralt... — szuszogta, és azonnal elhallgatott. Aztán elkáromkodta magát félhangon, amikor meglátta a medika padlón heverő, világoszöld köpenyét. Csodálkozásában a száját is eltátotta, aztán még egyet káromkodott. Mindenre fel volt készülve. Csak erre nem.

— Shani... — csóválta a fejét. — Hogy az a...

— Kommentár nélkül, nagyon kérlek — ült fel a vaják az ágyban. Shani eltakarta magát, egészen fitos orráig húzva a takarót.

— Na, gyere csak be — nyúlt Geralt a nadrágja után. — Ha egyszer az ablakon mászol be, fontos ügy kell legyen. Mert ha nem fontos ügy, akkor azonnal kihajítalak azon az ablakon.

Kökörccsin lemaszolt az ablakpárkányról, leerve a maradék hagymát is. A lábával magához húzta a széket, és leült. A vaják felvette a padlóról Shani ruháját és a sajátját. Volt valami az arckifejezésében. Csendben öltözködött. A medika a férfi háta mögé bújva birkózott az ingével. A poéta pimaszul bámulta, gondolatban hasonlatot és rímet keresve a mécses fényénél aranyos árnyalatú bőrszínére és aprócska mellei formájára.

— Miről van szó, Kökőrcsin? — szorította meg a vaják a csizmája csatjait. — Beszélj.

— Pakolj — felelte a férfi szárazon. — Sürgősen el kell utaznod.

— Mennyire sürgősen?

— Rendkívül sürgősen.

— Shani... — köszörülte meg a torkát Geralt. — Shani beszélt nekem a spiclikről, akik követtek céged. Ha jól értem, leráztad őket?

— Semmit sem értesz.

— Rience?

— Rosszabb.

— Ez esetben valóban nem értem... Rögtön. Redaniaiak? Tretogor? Dijkstra?

— Eltaláltad.

— Ez még nem ok arra...

— Ez már ok — fojtotta belé a szót Kökőrcsin. — Őket már nem Rience érdekli, Geralt. A lány érdekli őket, és Yennefer. Dijkstra tudni akarja, hol vannak. Kényszeríteni fog, hogy ezt felfedd előtte. Most már érted?

— Most már igen. Akkor hát tűnjünk el. Kénytelenek vagyunk az ablakon át?

— Okvetlen. Shani? Elboldogulsz?

A medika megigazította magán a köpenyt.

— Nem ez az első ablak életemben.

— Biztos voltam ebben — nézte a költő a lányt figyelmesen, arra számítva, hogy rímre és metaforára méltó pír figyelhet majd meg. Elszámította magát. Nem látott semmi mást, csak vidámságot a mogyoróbarna szempárban, és egy pimasz mosolyt.

Egy hatalmas, szürke bagoly szállt le hangtalanul az alakpárkányra. Shani halkan felkiáltott. Geralt a kardja után nyúlt.

— Ne hülyéskedj, Filippa — szólalt meg Kökőrcsin.

A bagoly eltűnt, és a helyén Filippa Eilhart jelent meg, esetlenül kucorogva. A varázslónő azonnal beugrott a szobába, ahol végigsimította a haját és a ruháját.

— Jó estét — mondta hűvösen. — Mutass be, Kökőrcsin.

— Ríviai Geralt. Shani az orvosról. Ez a bagoly meg, aki olyan ügyesen repült a nyomomban, egyáltalán nem is bagoly. Ez itt Filippa Eilhart a Varázslótanácsból, jelen pillanatban Vizimir király szolgálatában, a tretogori udvar díszje. Kár, hogy csak egy székünk van.

— Teljességgel elegendő lesz — helyezte magát kényelembe a varázslónő a költő által felszabadított székben, és végighordozta az egybegyűlteken fátyolos tekintetét, Shanin kissé tovább pihentetve meg a szemét. A medika, Kökőrcsin legnagyobb meglepetésére, hirtelen elpirult.

— Alapjában véve az, amivel érkeztem, kizárólag Ríviai Geraltot érinti — fogott hozzá kis idő múltán Filippa. — Azonban tudatában vagyok annak, hogy bárkit is arra kérni, hogy kifáradjon innen, tapintatlanság volna, így aztán...

— Kimehetek — szólalt meg bizonytalanul Shani.

— Nem mehetsz — morogta Geralt. — Senki sem teheti, amíg a helyzet nem válik világossá. Vagy talán nem így van, Eilhart kisasszony?

— Neked csak Filippa — mosolyodott el a varázslónő. — Tegyük félre az illetet. És senkinek sem kell kimennie innen, senki társasága nem zavar. Legfeljebb meglep, de mit lehet tenni, az élet meglepetések szüntelen sora... ahogyan az egyik

ismerősöm szokta mondani... Ahogyan egy közös ismerősünk szokta mondani, Geralt. Medicinát hallgatsz, Shani? Hányadéves vagy?

— Harmad — mordult fel a lány.

— Ah! — Filippa Eilhart nem öt nézte, hanem a vajákat. — Tizenhét év, micsoda szép kor. Yennefer sokat adna, hogy újra annyi lehessen. Mit gondolsz, Geralt? Különben is, majd alkalomadtán megkérdezem magam.

A vaják randán elmosolyodott.

— Nem kétlem, hogy meg fogod kérdezni. Nem kétlem, hogy a kérdést kommentárral fogod majd gazdagítani. Nem kétlem, hogy pompásan mulatsz mindezen. És most térj a tárgyra, kérlek.

— Helyes — bólintott elkomolyodva a varázslónő. — Legfőbb ideje. Márpedig nincs túl sok idő. Kökörcsinnek mostanra minden bizonnyal sikerült megosztania veled, hogy Dijkstrának hirtelen kedve támadt találkozni veled és elbeszélgetni egy bizonyos kislány tartózkodási helyének meghatározása céljából. Dijkstra ebben a kérdésben parancsokat kapott Vizimir királytól, úgyhogy azt gondolom, nagyon is szorgalmazni fogja, hogy azt a helyet felfedd előtte.

— Világos. Köszönöm, hogy figyelmeztettél. Csak egy dolog lep meg kissé. Azt mondod, Dijkstra parancsokat kapott a királytól. És te nem kaptál egyet sem? Elvégre prominens helyet foglalasz el Vizimir tanácsában.

— Így igaz. — A varázslónő nem törődött a gúnyolódással. — Ott foglalok helyet. És komolyan veszem a kötelességeimet, melyek abban állnak, hogy megóvjam a királyt attól, hogy hibákat kövessen el. Olykor, mint például ebben a konkrét esetben, nem szabad egyenesen megmondanom a királynak, hogy hibát követ el, és nem beszélhetem le arról, hogy elhamarkodottan cselekedjen. Egyszerűen el kell lehetetlenítenem, hogy hibát kövessen el. Értesz engem?

A vaják helyeslően bólintott. Kökörcsin elmerengett azon, hogy valóban érti-e. Merthogy tisztában volt azzal, hogy Filippa úgy hazudik, mintha könyvből olvasná.

— Akkor hát úgy látom — felelte lassan Geralt, bebizonyítva, tökéletesen érti —, hogy a Varázslótanács szintúgy érdeklődik a gyámoltam iránt. A varázslók szeretnék megtudni, hol van a gyámoltam. És szeretnék utolérni, még mielőtt Vizimir, vagy bárki más teszi meg. Miért, Filippa? Mégis mi van az én gyámoltamban, mivel ébreszt ekkora érdeklődést?

A varázslónő szeme összeszűkült.

— Nem tudod? — sziszegte. — Ennyire keveset tudsz a gyámoltadról? Nem szeretnék elhamarkodott következtetéseket levonni, de a tudatlanságod arra enged rámutatni, hogy semmiféle kvalifikációval nem rendelkezel a gyámságot illetően. Komolyan mondom, csodálkozom, hogy minden tudatlanságod és a hiányos ismereteid ellenére úgy döntöttél, hogy gondoskodni fogsz róla. De ez nem minden — úgy döntöttél, hogy megvonod a gondoskodás jogát másoktól, azoktól, akiknek kvalifikációja éppúgy van, mint joga. És mindemellett még azt kérded, miért. Vigyázz, Geralt, hogy az arrogancia a vesztedbe ne sodorjon. Légy óvatos. És vigyázz arra a gyerekekre, az ördögbe is! Vigyázz arra a kislányra, mint a szemed fényére! És ha magad képtelen vagy erre, kérj meg másokat!

Kökörcsin egy pillanatig azt hitte, hogy a vaják említést tesz a szerepről, amit Yennefer vállalt magára. Semmit sem kockáztatva elháríthatta volna Filippa érveit. De Geralt hallgatott. A költő kitalálta az okát. Filippa mindenről tudott. Filippa figyelmeztette. A vaják pedig megértette a figyelmeztetést.

Elmélyülten figyelte a szemüket és az arcukat, azon töprengve, vajon a múltban nem lehetett-e kettejük között valami. Kökörcsin tudta, hogy az ehhez hasonló, kölcsönös vonzalomról tanúskodó, szavakkal és célzásokkal vívott csaták, melyeket a vaják a varázslónőkkel folytatott, felettébb gyakran értek véget az ágyban. De a megfigyelés, mint általában, semmire sem vezetett. Csak egyetlen módja volt annak, hogy kiderítse, volt-e bármi köze is valakihez a vajáknak — a megfelelő pillanatban kellett az ablakon belépnie.

— A gyámság — folytatta egy perccel később a varázslónő — felelősségvállalás valaki biztonságáért, aki képtelen ezt a biztonságot a maga számára megteremteni. Hogyha veszélybe sodrod a gyámoltadat... Ha baj éri, téged terhel a felelősség, Geralt. Csakis téged.

— Tudom.

— Attól tartok, még mindig túlságosan keveset tudsz.

— Akkor hát világosíts fel. Mi az oka annak, hogy hirtelen ennyi ember szeretne megszabadítani a felelősség súlyától, kívánja átvállalni a kötelességeimet és gondját viselni a nevelt lányomnak? Mit akar a Varázslótanács Ciritől? Mit akar tőle Dijkstra és Vizimir király, mit akarnak a temeriaiak? Mit akar tőle ez a Rience, aki már három embert meggyilkolt Soddében és Temeriában, akik két évvel ezelőtt kapcsolatban álltak velem és a kislánnyal? Aki kis híján megölte Kökörcsint, amikor információkat próbált belőle kicsikarni? Ki ez a Rience, Filippa?

— Nem tudom — felelte a varázslónő. — Nem tudom, ki ez a Rience. De hozzád hasonlóan én is nagyon szeretném tudni.

— Ennek a Rience-nek — szólalt meg váratlanul Shani — nincs egy harmadfokú égési sérülés után maradt sebhely az arcán? Mert ha igen, akkor én tudom, kicsoda. És tudom, hol van.

A csendben, ami rájuk szakadt, az ablakon túl, az ereszcsonnán felkoppantak az első esőcseppek.

A gyilkosság mindig is gyilkosság marad, tekintet nélkül az indítékra vagy körülményekre. Ezért aztán mindazok, akik gyilkolnak vagy gyilkosságra készülnek, bűnösök és gonosztevők, tekintet nélkül arra, kik legyenek: királyok, hercegek, bírák vagy udvarnagyok. Senkinek azok közül, kik erőszakot forgatnak fejükben vagy tesznek másokon, nincs joga magát fölébe helyezni az egyszeri bűnözőnél. Mert minden erőszak természeténél fogva kivédhetetlenül bűnhöz vezet.

Nicodemus de Boot, *Elmélkedések az életről, a boldogságról s a jólétről*

Hatodik fejezet

— Ne kövessünk el hibát — mondta Vizimir, Redania királya, miközben gyűrűkkel díszített ujjaival halántékánál a hajába túrt. — Nem engedhetjük meg magunknak se a hibát, se a tévedést.

Az egybegyűltek hallgattak. Demavend, Aedirn uralkodója terpeszkedve ült a karosszékben, és a hasára állított söröskupát bámulta. Foltest, Temeria, Pontar, Mahakam és Soddén ura, nem régóta pedig egyúttal Brugge senior protektora is, nemes arcélét osztotta meg mindannyiukkal, az ablak felé fordítva fejét. Az asztal túloldalán Henselt foglalt helyet, Kaedwen királya, aki a tanácskozás egyik résztvevőjéről a másokra kapkodta apró, metsző tekintetű szemeit, melyek csak úgy csillogtak útonállóhoz méltó fizimiskájában. Meve, Lyria királynője elgondolkodva babrált nyakláncá hatalmas rubinjaival, időről időre sokatmondó grimaszra húzva szépséges, telt ajkát.

— Ne kövessünk el hibát — ismételte Vizimir. — Mert a hiba túlságosan is sokba kerülhet nekünk. Tanuljunk mások tapasztalataiból. Amikor az őseink ötszáz évvel ezelőtt partra szálltak, a tündék is homokba dugták a fejüket. Apránként szakítottuk ki a földet a kezeik közül, ők pedig hátráltak, mindvégig azt gondolván, hogy ez már a végső határ, hogy ennél már nem megyünk tovább. Legyünk náluk bölcsőbbek! Mert most rajtunk a sor. Most mi vagyunk a tündék. Nilfgaard ott áll a Jaruga partján, én meg azt hallom tőletek: „Álljon csak”. Azt hallom: „Nem jönnek tovább”. De jönni fognak, meglátjátok. Ismétlem, ne kövessük el a hibát, amit a tündék elkövettek!

Az ablakok apró üvegtábláin újra kopogni kezdtek az esőcseppek, kísértetiesen süvített a szél. Meve királynő felemelte a fejét. Úgy tűnt neki, mintha hollók és varjak káromlását hallaná. De csak a szél volt az. A szél és az eső.

— Ne hasonlíts minket a tündékhez — mondta a Kaedweni Henselt. — Szégyenbe hozol minket az ilyesfajta összehasonlítással. A tündék nem tudtak harcolni, elmenekültek az őseink elől, elrejtőztek a hegyekben és az erdőkben. A tündék nem kószoltatták meg az őseinkkel Soddent. Mi viszont megmutattuk a nilfgaardiaknak, hogy mi történik, ha valaki ujjat húz velünk. Ne ijesztgess minket Nilfgaarddal, Vizimir, ne terjeszd itt a propagandát. Azt mondod, Nilfgaard ott állt a Jaruga partján? Én meg azt mondom, hogy Nilfgaard úgy lapul a folyó túloldalán, mint szar a fűben. Mert mi elroppantottuk Soddennél a gerincét! Megtörtük őket, katonailag is, de mindenekelőtt morálisan. Nem tudom, igaz-e, hogy Emhyr van Emreis annak idején ellene volt az ilyen léptékű agressziónak, hogy a Cintra elleni támadás valami ellenséges érdekcsoport műve volt-e. Felteszem, hogyha sikerült volna minket legyőzni, örömeiben tapsolt és kiváltságokat meg adományleveleket osztogatott volna. De Soddén után hirtelen kiderült, hogy ellene volt, és mindenről az udvarnagyk önkénye tehet. És repültek a fejek. Vérben úsztak a kínpadok. Ezek biztos értesülések, nem holmi pletykák. Nyolc ünnepélyes kivégzés, lényegesen több szerényebb büntetés. Néhány természetesnek tűnő, de rejtélyes haláleset, jó pár hirtelen nyugalmazás. Én mondom nektek, Emhyr elvesztette az eszét, és

gyakorlatilag lefejezte a saját vezérkarát. Akkor hát ki vezeti most a hadseregüket? A századosok?

— Nem, nem a századosok — mondta hűvösen az Aedirni Demavend. — Fiatal és tehetséges tisztok teszik, akik hosszú ideje vártak erre az alkalomra, és akiket már régóta erre képzett ki Emhyr. Azok, akiket az idős marsallók nem hagytak parancsnokolni, akiknek nem engedték, hogy előre lépjenek. Fiatal, tehetséges vezetők, akik már hallatnak magukról. Azok, akik elfojtották a felkelést Metinnában és Nazairban, akik rövid idő alatt szétverték a lázadókat Ebbingben. Vezetők, akik kellőképpen értékelik a bekerítő hadműveletek, a távoli lovassági portyák, a gyalogság villámgyors átvonulásai, a tengeri deszantok szerepét. A megválasztott irányban gyakorolt megsemmisítő csapások taktikáját alkalmazzák, korszerű technikát használnak fel az ostromokban a bizonytalan mágia helyett. Nem szabad őket alábecsülnünk. Majd' megvesznek, hogy átkelhessenek a Jarugán és bebizonyíthassák, hogy tanultak valamit az idős marsallók hibáiból.

— Ha valamit is megtanultak — vonta meg a vállát Henselt —, akkor nem lépik át a Jarugát. A folyó torkolatánál Cintra és Verden határán még mindig Ervyll és a három vára, Nastrog, Rozrog és Bodrog gyakorolja az ellenőrzést. Azokat a várakat nem lehet menetből bevenni nem segít ezen semmiféle korszerű technika. A mi szárnyunkat védi Cidarisi Ethain flottája is, neki köszönhetően mi uraljuk a partot. És a skelligei kalózkodnak köszönhetően is. Crach an Craite, a jarl, ha emlékeztek, nem írta alá Nilfgaarddal a fegyverszünetet, rendszeresen kóstolgatja őket, megtámadja és felégeti a Provinciák tenger menti településeit és erődjeit. A nilfgaardiak a Tirth ys Muire, a Tengeri Vadkan csúfnevet is ráakasztották. Vele ijesztgetik a gyerekeket!

— A nilfgaardi gyerekek ijesztgetése — mosolyodott el sandán Vizimir — nem szavatolja a biztonságunkat.

— Nem — hagyta rá Henselt. — Valami más szavatolja nekünk. Az, hogy lévén nem ura a folyó torkolatának és a partoknak, az oldalszárnya pedig fedezetlen, Emhyr var Emreis nem lesz képes biztosítani azoknak az egységeknek az ellátmányát, melyeket a Jaruga jobb partjára szeretne átcsoportosítani. Miféle villámgyors átvonulások, miféle lovassági portyák? Nevetséges. Három nappal azután, hogy átkeltek a folyón, a hadsereg megreked. A fele a várakat kezdi ostromolni, a maradék meg szétszéled, hogy fosztogasson, takarmányt és élelmet keressen. És amikor az a híres lovasságuk a lovai nagyobb részét megette, csinálunk nekik egy második Soddent. Az ördögbe is, szeretném, ha átkelnének a folyón! De ne féljete, nem fognak átkelni.

— Tegyük fel — szólalt meg hirtelen Lyriai Meve —, hogy nem kelnek át a Jarugán. Tegyük fel, hogy Nilfgaard egészen egyszerűen várni fog. Mindamellet gondolkodjunk csak el azon, kinek is jön ez kapóra, nekünk, vagy nekik? Ki engedheti meg magának, hogy tétlenül várakozzon, és ki nem?

— Hát ez az! — jegyezte meg Vizimir. — Meve, mint általában, keveset beszél, de rátapint a lényegre. Emhyrnek van ideje, uraim, de nekünk nincsen. Hát nem látjátok, mi történik? Nilfgaard három évvel ezelőtt megmozdított egy kavicsot a hegyoldalban, és nyugodtan várja a lavinát. Egész egyszerűen vár, és a hegyoldalból újabb és újabb kavicsok peregnek. Mert voltak, akiknek az az első kis kavics is sziklatömbnek tűnt, amit lehetetlen megmozdítani. De ha már egyszer kiderült, hogy elég meglökni is, hogy repüljön, akadtak mások, akiknek lavinán jár az esze. A Kéklő-hegységtől Bremervoordig tündekommandók járják az erdőket; ez

már nem valami kis partizánharc, ez háború. Észre se vesszük, és harcba indulnak Dol Blathannából a szabad tündék. Mahakamban lázadoznak a törpök, a brokiloni driádok egyre szemtelenebbek. Ez háború, méghozzá nagyléptékű háború. Belháború. Polgárháború. A sajátunk. Nilfgaard pedig vár... Mit gondoltok, az idő kinek dolgozik? A Scoia'tael kommandóiban harminc-, negyvenéves tündék harcolnak. De ők több mint háromszáz évig élnek! Nekik van idejük, nekünk nincsen!

— A Scoia'tael — ismerte el Henselt — igazi túske a köröm alatt. Megbénítják nekem a szállítást és a kereskedelmet, terrorizálják a farmereket... Véget kell vetni ennek!

— Ha a másfajúak háborút akarnak, hát megkapják — szólt közbe Temeriai Foltest. — Mindig is a megbékélés és az együttélés szószólója voltam, de hogyha ők az erőpróbát részesítik előnyben, próbáljuk csak meg, ki az erősebb. Készen állok. Vállalom, hogy hat hónap alatt végzek a Mókusokkal Temeriában és Soddoben. Ezt a földet egyszer már elárasztotta a tündevér, amit a dédapáink ontottak ki. A magam részéről ezt tragédiának tartom, de nem látok más megoldást; a tragédia meg fog ismétlődni. A tündéket pacifikálni kell.

— A sereged a tündék ellen vonul, ha parancsot adsz nekik — bólintott Demavend. — De megindul-e emberek ellen? A parasztok ellen, akik közül gyalogságot toborzol? A céhek ellen? A szabad városok ellen? Vizimir, amikor a Scoia'taelről beszélt, csak egyetlen kavicsot említett a lavinából. Úgy van, úgy van, uraim, ne bámuljatok így rám! A falvakban és a városokban már azt kezdik beszélni, hogy a Nilfgaard által meghódított földeken a parasztságnak, a farmereknek és a kézműveseknek könnyebb az élete, szabadabb és gazdagabb, hogy a kereskedőcéheknek több az előjoguk... Elárasztanak minket a nilfgaardi manufaktúrák áruival. Bruggében és Verdenben a pénzük kiszorítja a helybelit. Ha tétlenek maradunk, elpusztulunk, haragban, vitába keveredve, a lázadások és zavargások elfojtásába bonyolódva, lassacskán függővé válva Nilfgaard gazdasági hatalmától. Elpusztulunk, megfojtjuk magunkat a saját fullasztó holtágunkban, mert azt is vegyétek észre, hogy Nilfgaard elzárja előttünk az utat dél felé, nekünk pedig terjeszkednünk kell, expanzívnak kell lennünk, mert ellenkező esetben az unokáinknak nem marad itt hely!

Az egybegyűltek hallgattak. Redaniai Vizimir mélyet sóhajtott, megragadta az egyik asztalon álló serleget, hosszan belekortyolt. A hallgatás egyre nyúlt, az eső kopogott az ablakon, viharos szél süvített, és rázta az ablakdeszkákat.

— Mindaz a nyugtalanság, amiről szó esett — mondta végül Henselt —, Nilfgaard műve. Emhyr emisszáriusai azok, akik fellázítják a másfajúakat, akik a propagandát terjesztik és felkelésre szítanak. Ők azok, akik két kézzel szórják az aranyat, és privilégiumokat ígérnek a céheknek és a gildéknek, magas állásokat fogadnak a báróknak és dózséknak a provinciákon, amiket a királyságaink helyében fognak megalapítani. Nem tudom, nálatok hogy van, de Kaedwenben egyik pillanatról a másikra megsokasodtak a papok, a hitszónokok, a jósnők meg a mindenféle más szaros misztikusok, akik a világvégét hirdetik...

— Nálam ugyanez a helyzet — erősítette meg Foltest. — A fenébe is, annyi évig nyugalom volt. Azóta, hogy a nagyapám megmutatta a papoknak, hogy hol a helyük, közben persze erősen megritkítva a seregeiket, aki megmaradt, az hasznos elfoglaltság után nézett. Könyveket tanulmányoztak, és átadták a tudást a

gyerekeknek, betegeket gyógyítottak, gondoskodtak a szegényekről, a nyomorékokról és az otthontalanokról. Nem avatkoztak bele a politikába. Most meg hirtelen felébredtek, és ostobaságokat üvöltöznek a szentélyekben a csőcseléknek, a csőcselék meg hallgatja őket, és végre megérti, miért is megy olyan rosszul a sora. Tűröm, mert kevésbé vagyok hirtelen haragú, mint a nagyapám, és kevésbé vagyok érzékeny a királyi tekintélyemre és méltóságomra. Különben is, miféle méltóság és miféle tekintély volna az, ha megingathatná valami megtévedt fanatikus sipítozása? De fogytán a türelmem. Az utóbbi időben a prédikációk fő témája a Megváltó, aki Délről érkezik. Délről, értitek? A Jarugán túlról!

— A Fehér Láng — morogta Demavend. — Eljő a Fehér Fagy, és utána a Fehér Fény. És aztán újjászületik a világ, a Fehér Láng és a Fehér Királynő által... Én is hallottam. Ithlinne aep Aevenien, a tünde jósnő jövődölésének travesztációja. Parancsot adtam, hogy kapják el az egyik csuhást, aki erről rikoltozott a vengerbergi főtéren, aztán a bakó hosszú ideig udvariasan faggatta, hogy mennyi aranyat is kapott ezért a próféta Emhyrtől... De az a prédikátor csak mondta tovább a magát a Fehér Lángról meg a Fehér Királynőről... egészen az utolsó percig.

— Óvatosan, Demavend — fintorodott el Vizimir. — Ne termelj mártírokat, mert Emhyr éppen azt szeretné. Fogasd el a nilfgaardi ügynököket, de a papokat nem szabad háborgatnod, a következményei beláthatatlanok lehetnek. A pór nép körében még mindig befolyással bírnak, és tisztelik őket. Túl sok a bajunk ahhoz a Mókusokkal, hogy városi zavargásokat vagy parasztfelkeléseket kockáztathassunk meg.

— Az ördögbe! — horkant fel Foltest. — Ne csináljuk ezt, ne kockáztassuk azt, amazt meg nem szabad nekünk... Hát azért gyűltünk össze, hogy arról beszéljünk, mi az, amit nem tehetünk meg? Hát azért rángattál ide minket Haggéba, Demavend, hogy elsírjuk a bánatunkat, és sajnáltassuk magunkat a gyengeségünk és a tehetetlenségünk miatt? Lépünk végre a tettek mezejére! Valamit tennünk kell! Véget kell vetni annak, ami itt folyik!

— A kezdetektől ezt javaslom — húzta ki magát Vizimir. — A javaslatom éppenhogy a cselekvés.

— Miféle?

— Mit tehetünk?

Ismét beállt a csönd. Szél zúgott, az ablakdeszkák kopogtak a várfalon.

— Miért — szólalt meg Meve hirtelen — néztek rám mindannyian?

— A szépségedet csodáljuk — mordult fel a kupája mélyéről Henselt.

— Azt is — helyeselt Vizimir. — Meve, mindannyian tudjuk, hogy te minden helyzetre megtalálod a megoldást. Női intuícióval rendelkezel, eszes fehérség vagy...

— Fejezd be a tömjénezésem. — Lyria királynője összefonta tenyereit az ölében, miközben a vadászjeleneteket ábrázoló, megfakult falikárpitokat bámulta. Az ugrás közben megfeszült vadászkutyák egy menekülő, fehér egyszarvú oldala felé nyújtották a pofájukat. Soha életemben nem láttam eleven egyszarvút, gondolta Meve. Soha. És talán már sosem fogok látni.

— A helyzet, amelyben vagyunk — mondta egy perccel később, elszakítva tekintetét a falikárpittól — a hosszú, téli estékre emlékeztet engem a ríviai várban. Valami mindig ott lógott olyankor a levegőben. A férjem azon tűnődött, hogyan is kaphatná el a következő udvarhölgyet. Az udvarnagy azon kombinált, hogyan is

kezdhetne háborúba, amiről elhíresülhet. A varázsló azt képzelte magában, hogy ő a király. A szolgák nem akartak kiszolgálni, a bolond szomorú volt, komor és szörnyen unalmas, a kutyák vonyítottak mélabútól, a macskák aludtak, füttyülve az asztalon mászkáló egerekre. Mindenki várt valamire. Mindenki engem figyelt vészjóslóan. És én... Akkor én... Megmutattam nekik. Megmutattam mindegyiküknek, mire vagyok képes, de úgy, hogy a falak beleremegtek, és a környék medvéi felriadtak az odúikban. És az ostoba gondolatok egy szempillantás alatt elszálltak a fejeikből. Hirtelen mind tudták, ki is parancsol ott.

Senki sem válaszolt. A szél erősebben süvített fel. A falakon az örök kelletlenül kiabáltak egymásnak. Az esőcseppek kopogása az ablakok ólomkereteibe szorított üveglapocskákon féktelen staccatóra váltott.

— Nilfgaard minket néz, és vár — folytatta lassan Meve a nyakláncával játszva. — Nilfgaard figyel. Valami lóg a levegőben, sok fejben születnek ostoba gondolatok. Mutassuk hát meg mindenkinek, mire vagyunk képesek. Mutassuk meg, ki itt a király valójában. Rázzuk meg ennek a téli tespedtségbe merült várnak a falait!

— Irtsuk ki a Mókusokat — vágta rá gyorsan Henselt. — Óriási közös hadműveletbe kezdünk. Vértüdőt rendezünk a másfajúaknak. Hadd áradjon tündevérrel a Pontar, a Gwenllech és a Buina, a forrásától a torkolatáig!

— Büntetőhadjáráttal törjük meg a Dol Blathanna-i szabad tündéket — tette hozzá homlokráncolva Demavend. — Intervenciós hadsereget vetünk be Mahakamban. Megengedjük végre Ervylnek Verdenben, hogy nekimenjen a brokiloni driádoknak. Úgy van, vértüdő! Azokat meg, akik túlélnek, a rezervátumokba!

— Ráuszítjuk Crach an Craité a nilfgaardi partvonalra — jegyezte meg Vizimir. — Megtámogatjuk Cidarisi Ethain flottájával, hadd szítsanak tűzvészt a Jarugától Ebbingig! Erődemonstráció...

— Kevés — csóválta a fejét Foltest. — Ez mind kevés. Kell nekünk... Tudom, mi kell.

— Akkor mondd!

— Cintra.

— Mi?

— Elvenni Cintrát a nilfgaardiaktól. Átkelünk a Jarugán, mi csapunk le elsőként. Most, amikor nem várják. Hajítsuk őket vissza a Marnadal túloldalára.

— Mégis hogyan? Épp az előbb jelentettük ki, hogy nem kelhet át hadsereg a Jarugán...

— Nilfgaardé nem is. De a folyót mi felügyeljük. A mi markunkban van a torkolat, az utánpótlási útvonalak, Skellige, Cidaris és a verdeni erődök védik a szárnyunkat. Nilfgaard számára jelentős erőfeszítés negyven-, ötvenezer embert átjuttatni a folyón. Mi jelentősen többet vagyunk képesek átvinni a bal partra. Ne tátsd úgy a szád, Vizimir. Olyasvalamit akartál, ami véget vet a várakozásnak? Valami látványosat? Valamit, amitől újra igazi királyok leszünk? Cintra lesz ez a valami. Cintra fog minket konszolidálni, mert Cintra szimbólum. Emlékezzetek csak Soddene! Ha nincs a vértüdő a városban és Calanthe mártírhalála, nem arattunk volna akkora győzelmet. Egyenlőek voltak az erőviszonyok, senki sem számított arra, hogy így összezúzzuk őket. De a seregeink úgy ugrottak a torkuknak, mint a farkasok, mint a veszett kutyák, hogy megbosszulják Cintra Nőstényoroszlánját. És hát vannak olyanok is, akiknek a dühét nem csillapította a soddeni csatatéren kiontott vér. Emlékezzetek csak Crach an Craitéra, a Tengeri Vadkanra!

— Ez igaz — bólintott Demavend. — Crach véres bosszút esküdött Nilfgaardnak. Eist Tuirseachért, akit Marnadalnál öltek meg. És Calanthéért. Ha lecsapunk a bal partra, Crach Skellige minden erejével mellénk áll majd. Az istenekre, van esély rá, hogy sikerüljön! Támogatom Folttestet! Ne várakozzunk, csapjunk le elsőként, szabadítsuk fel Cintrát, kergessük azokat a szukafattyakat az Amell hágóin túlra!

— Lassan a testtel — mordult fel Henselt. — Ne siessetek úgy megcibálni az orozlán bajszát, mert ez az orozlán még korántsem döglött. Ezt először. Másodszor, ha elsőként csapunk le, az agresszor pozíciójába helyezkedünk. Megszegjük a fegyverszüneti egyezményt, amit mi magunk láttunk el a pecsétünkkel. Nem támogat majd minket Niedamir és a Szövetsége, nem támogat majd Esterad Thyssen. Nem tudom, hogyan fog viselkedni Ethain Cidarisból. Az agresszív háborút ellenezni fogják a céhek, a kereskedőink, a nemesség... És mindenekelőtt a varázslók. Ne feledkezzetek meg a varázslókról!

— A varázslók nem támogatják a támadást a bal part ellen — erősítette meg Vizimir. — A fegyverszünet Roggeveeni Vilgeforsz műve volt Nyilvánvaló, hogy a tervei szerint a fegyverszünetnek fokozatosan tartós békévé kellett volna átalakulnia. Vilgeforsz nem támogatja a háborút. A Káptalan pedig, nekem elhíhetitek, azt teszi, amit Vilgeforsz szeretne. Soddén után ő lett a Káptalan első embere, mondhat a többi mágus, amit csak akar, de Vilgeforsz ott az elsőhegedős.

— Vilgeforsz, Vilgeforsz — legyintett Folttest. — Túlságosan is a fejünkre nőtt az a mágus. Kezd engem idegesíteni, hogy kénytelen vagyok számolni Vilgeforsz és a Káptalan terveivel, olyan tervekkel, amiket egyébiránt nem ismerek és nem is értek. De erre is van megoldás, uraim. És hogyha éppenséggel Nilfgaard hajtana végre agressziót? Mondjuk Dol Angrában? Aedirn és Lyria ellen? El tudnánk intézni valahogy... Megrendezni... Egy apró kis provokációt... Egy határincidens, amiért övük a felelősség? Tegyük fel, támadás egy határmenti erődtámasz ellen? Világos, hogy fel leszünk készülve, határozottan és erőteljesen reagálunk a helyzetre, mindenki teljes mértékű jóváhagyásával, beleértve még Vilgeforszot és a Varázslókáptalan összes többi tagját is. És ekkor, amikor Emhyr var Emreis elfordítja tekintetét Soddénról és a Folyóntúlról, a cintraiak visszakövetelik az országukat. Az emigránsok és a menekültek, akik Bruggében szervezkednek Vissegerd vezetése alatt. Majdnem nyolcezer fegyveres. Hát lehetne ennél jobb hegye a szulicának? Őket a remény élteti, hogy visszaszerezhetik az országot, ahonnan menekülniük kellett. Égnek a vágytól, hogy harcolhassanak. Készek lecsapni a bal partra. Csak a jelre várnak.

— A jelre — hagyta rá Meve —, és az ígéretre, hogy melljük állnak. Mert nyolcezer emberrel Emhyr a határmenti helyőrségek erejével is elboldogul, még csak erősítést sem kell majd küldenie. Vissegerd jól tudja ezt, nem mozdul, míg nem biztos abban, hogy a te hadsereged is partra száll a nyomában a bal parton, Folttest, megerősítve a redaniai hadtestekkel. De Vissegerd mindenekelőtt a Cintrai Oroszlánfiókra vár. A királynő unokája valószínűleg megmenekült a vérfürdőből. Állítólag látta valaki a menekültek között, de a gyerek később rejtélyes módon eltűnt. Az emigránsok minden erejükkel keresik... Mert szükségük van Cintra visszaszerzett trónjára valakire, akinek az ereiben királyi vér folyik. Calanthe vére.

— Ostobaság — közölte hűvösen Folttest. — Több mint két év telt el. Ha a gyerek eddig nem került elő, az azt jelenti, hogy nincs életben. Ezt a legendát el is felejthetjük. Nincs már Calanthe, nincsen semmiféle Oroszlánfiók, nincs királyi vér,

amit a trón megilletne. Cintra... sosem lesz már az, ami a Nőstényoroszlán életében volt. De nyilvánvaló, hogy Vissegerd emigránsainak nem szabad ezt mondani.

— Akkor hát halálba küldöd a cintrai partizánokat? — húzta össze a szemét Meve. — Az első vonalban? Anélkül, hogy elárulnád nekik, Cintra kizárólag vazallus államként születhet újjá, a te fennhatóságod alatt? Azt javaslod mindannyiunknak, hogy indítsunk támadást Cintra ellen — teérted? Uralmad alá hajtottad Soddent és Bruggét, Verdenre fened a fogad... És most Cintrára támadt kedved, igaz?

— Ismerd be, Foltest — hördült fel Henselt. — Igazat mond Meve? Hát ezért igyekszel minket ebbe a viszályba bevonni?

— Ugyan már — ráncolta össze Temeria uralkodója nemes arcvonásait, és dühösen legyintett. — Ne állítsatok be úgy, mintha valami hódító lennék, aki birodalomról álmodozik. Mi piszkálja a csőrötök? Sodden és Brugge? Soddeni Ekkehard az anyám féltestvére volt. Csodálkoztatok, hogy a halála után a Szabad Rendek nekem hozták el a koronát, a vérrokonának? A vér nem válik vízzé. Bruggei Venzlav pedig hűbéresküt tett nekem, de minden kényszer nélkül! Azért tette, hogy az országát védje! Mert szép időben ott látja csillogni a nilfgaardi dzsidákat a Jaruga bal partján!

— Mi éppen hogy a bal partról beszélünk — sziszegte Lyria királynője. — A partról, amelyre le kellene csapnunk. Márpedig a bal part az Cintra. Pusztulásba döntötték, felégették, lerombolták, megtizedelték, megszállták... de mégiscsak Cintra. A cintraiak nem hozzák el neked a koronát, Foltest, és hűbéresküt sem tesznek. Cintra nem nyugszik bele, hogy vazallus állam legyen. A vér nem válik vízzé!

— Cintra, hogyha... Ha felszabadítjuk, a közös protektorátusunk kell legyen — mondta Aedirni Demavend. — Cintra a Jaruga torkolata, túlságosan is fontos stratégiai pont ahhoz, hogy megengedhessük magunknak, hogy elveszítsük fölötte az ellenőrzésünket.

— Szabad állam kell legyen — ellenkezett Vizimir. — Szabad, független és erős. Olyan ország, ami vaskapu lesz, Észak védőbástyája, nem pedig egy felégetett földsáv, amin a nilfgaardi lovasság lendületet vehet!

— De sikerülhet-e ilyen Cintrát újjáépíteni? Calanthe nélkül?

— Ne izgasd fel magad, Foltest — biggyesztette le az ajkát Meve. — Már megmondtam neked, a cintraiak soha nem fogják elismerni se a protektorátust, se az idegen vért a trónon. Ha megpróbárod seniorként rájuk erőszakolni magadat, a helyzet a visszájára fordul. Vissegerd ismét harci egységeket fog szervezni, csak hogy ezúttal Emhyr szárnyai alatt. És egy napon ezek az egységek minket fognak megtámadni, mint a nilfgaardi roham elővédje. Mint a szulica hegye, ahogyan nemrég olyan szemléletesen megfogalmaztad.

— Foltest tisztában van ezzel — tört ki Vizimir. — Azért keresteti olyan megfeszített erővel az Oroszlánfiókot, Calanthe unokáját. Hát nem értitek? A vér nem válik vízzé, házassággal jutna koronához. Elég, ha megtalálja a kislányt, és rákényszeríti, hogy férjhez menjen...

— Megbolondultál? — kapkodott Temeria királya levegőért. — Az Oroszlánfiók halott! Egyáltalán nem kerestetem azt a kislányt, de ha mégis... Még csak meg sem fordult az a gondolat a fejemben, hogy akármire is rákényszerítsem...

— Nem kellene kényszerítened — szakította félbe búbjósan mosolyogva Meve. — Még mindig jóvágású egy fickó vagy, kedves rokon. Az Oroszlánfiók ereiben pedig Calanthe vére folyik. Nagyon forró vér. Ismertem Calit, mikor fiatal volt. Ha

férfit látott, úgy kapkodta a lábait, hogy ha rőzsét dugtak volna alá, azon nyomban lángra lobbant volna. Alanya, Pavetta, az Oroszlánfiók anyja, szakasztott ugyanolyan volt. Úgyhogy bizonyára az Oroszlánfiók se esett messze a fájától. Némi fáradozással, Foltest, a kislány nem ellenkezne sokáig. Valld csak be, erre számítasz?

— Persze, hogy erre számít — röhögött fel Demavend. — Micsoda ravasz kis tervecskét ötölt ki magának a mi királyunk! Leccsapunk a bal partra, de még mielőtt kettőt pislognánk, a mi Foltestünk megtalálja és meghódítja a kislány szívét, lesz egy fiatal kis felesége, akit aztán Cintra trónjára ültet, az ottani népek meg sírni fognak örömükben, és a boldogságtól maguk alá csinálnak. Hiszen lesz saját királynéjuk, vér Calanthe véréből, csont a csontjából. Lesz királynéjuk... épp csak, hogy királlyal együtt. Foltest királlyal.

— Hogy ti micsoda baromságokat hordatok össze! — kiabálta Foltest felváltva vörösödve és sápadva el. — Mi ütött belétek? Annak, amit itt összehordatok, nincs egy csepp értelme sem.

— Nagyon is sok értelme van — felelte szárazan Vizimir. — Merthogy én tudom, hogy azt a gyereket valaki nagy erővel keresteti. Ki volna az, Foltest?

— Ez egyértelmű! Vissegerd és a cintraiak!

— Nem, nem ők azok. De legalábbis nem csak ők. Van még valaki. Valaki, akinek holttestek jelölik az útját. Valaki, aki nem riad vissza a zsarolástól, a megvesztegetéstől és a kínzástól... Ha már itt tartunk, ez a Rience-nek nevezett illető közületek áll valakinek a szolgálatában? Hah, az arcotokból látom, hogy vagy nem így van, vagy nem ismeritek be, ami ugyanoda vezet. Megismétlem: Calanthe unokáját keresik; olyan módon keresik, ami elgondolkodtat. Ki keresi, kérdem én?

— Az ördögbe! — vágott Foltest öklével az asztalra. — Nem én vagyok az! Meg sem fordult a fejemben, hogy elvegyek valami kölyköt valamiféle trón miatt! Hiszen én...

— Hiszen te négy éve titokban együtt élsz La Valette bárónéval — mosolyodott el ismét Meve. — Úgy turbékoltok, mint két galamb, arra vártok, hogy az öreg báró feldobja végre a talpát. Mit bámulsz? Mindannyian tudunk róla. Mit gondolsz, miért fizetjük a kémeinket? De Cintra trónjáért, kedves rokon, nem egy király kész volna a személyes boldogságát feláldozni...

— Várjunk csak — vakarta meg a szakállát sercegve Henselt. — Azt mondd, nem egy király. Akkor hagyd csak egy kicsit Foltestet. Vannak mások is. Annak idején Calanthe hozzá akarta adni az unokáját Verdeni Ervyll fiához. Ervyllnek is kedve támadhatott Cintrára. És nem csak neki...

— Hmm... — mormolta Vizimir. — Ez igaz. Ervyllnek három fia van... És mit mondhatunk az itt egybegyűltekről, akiknek szintén vannak férfiutódjai? He? Meve? Csak nem hintesz te véletlenül port a szemünkbe?

— Engem kizárhattok — mosolyodott el Lyria királynője még búbajosabban. — Ami igaz, az igaz, kószál a világban két sarjam... Az édes feledés gyümölcsei... Már ha eddig fel nem akasztották még őket. Kétlem, hogy hirtelen bármelyiküknek is kedve támadna királykodni. Nem volt rá se hajlamuk, se készítésük. Mindketten hülyébbek voltak még az apjuknál is, legyen neki könnyű a föld. Aki ismerte az én megboldogult férjemet, az tudja, mit jelent ez.

— Tény — szólalt meg egyetértően Redania királya. — Én ismertem. A fiúk tényleg hülyébbek? A fenébe is, azt gondoltam, nála senki sem lehet hülyébb... Bocsáss meg, Meve...

— Szóra sem érdemes, Vizimir.

— Kinek vannak még fiai?

— Neked, Henselt.

— A fiam házasember!

— És mégis mire való a méreg? Cintra trónjáért, ahogy azt valaki bölcsen megfogalmazta, nem egy ember feláldozná a személyes boldogságát. Megérné!

— Kikérem magamnak az ilyesfajta inszINUÁCIÓT! És hagyjatok békén! Másoknak is vannak fiai!

— Niedamirnak Hengeforsból kettő. És ő maga is özvegy. Fialat. Ne feledkezzetek meg Esterad Thyssenről sem Kovirból.

— Őket kizárnám — rázta a fejét Vizimir. — A Hengeforsi Liga és Kovir dinasztikus kapcsolatot terveznek egymással. Cintra és a Dél nem érdeklik őket. Hmm... De Verdeni Ervyll... Neki közel lenne.

— Van valaki, akinek ugyanolyan közel van — szólalt meg hirtelen Demavend.

— Ki az?

— Emhyr var Emreis. Nőtlen. És fiatalabb nálad, Foltest.

— A mindenségit — ráncolta Redania királya a homlokát. — Ha ez igaz volna... Emhyr megbaszna minket szárazon! Nyilvánvaló, hogy Cintra népe és a nemesei mindig Calanthe vérét fogják követni. Képzeljétek csak el, mi történne, ha Emhyr elkapná az Oroszlán fiókot? A fenébe is, már csak ez hiányzott nekünk! Cintra királynéja és Nilfgaard császárnéja!

— Császárné! — horkant fel Henselt. — Igazán, túlzásokba esel, Vizimir. Minek Emhyrnek a kislány, mi az ördögnek neki a házasság? Cintra trónjáért? Cintra már Emhyré! Leigázta az országot, és nilfgaardi Provinciát csinált belőle! Egész seggel ül a trónon, és még arra is van helye, hogy moco-rogjon!

— Először is — hívta fel a figyelmüket Foltest —, Emhyr az agresszor törvénye, vagy inkább törvénytelen-sége révén uralja az országot. Ha viszont megszerezné a lányt, és feleségül venné, törvényesen uralkodhatna. Érted már? Az a Nilfgaard, amit házasság kötött össze Calanthe vérével, már nem a hódító Nilfgaard, amire egész Észak a fogát vicsorítja. Az a Nilfgaard szomszéd, amivel számolni kell. Hogyan szeretnél egy ilyen Nilfgaardot visszahajítani a Marnadal túloldalára, az Amell hágóin túlra? Megtámadva azt a királyságot, melynek a trónján törvényesen foglal helyet az Oroszlánfiók, a Cintrai Nőstényoroszlán unokája? A fenébe! Nem tudom, ki keresteti azt a gyereket. Én nem kerestettem. De itt és most bejelentem, hogy hozzáfogok. Még mindig úgy gondolom, hogy a kislány halott, de nem kockáztatnunk. Kiderült, hogy túlságosan is fontos személyről van szó. Ha túlélte, meg kell találnunk!

— Most azonnal el is döntjük, hogy kihez adjuk, amikor megtaláljuk? — fintorodott el Henselt. — Az ilyen kérdéseket nem szabadna a véletlenre bízni. Megtehetnék persze, hogy átadjuk Vissegerd harcos partizánjainak, hosszú póznára kötözve, mint valami lobogót, hadd hordozzák csak a frontjuk előtt, amikor megtámadják a túlpartot. De ha a visszahódított Cintra mindannyiunkat kell szolgálnia... Talán értitek, mire gondolok? Ha megtámadjuk Nilfgaardot, és felszabadítjuk Cintrát, felültethetjük az Oroszlánfiókot arra a trónra. De az Oroszlánfióknak csak egy férje lehet. Olyan,

aki vigyáz az érdekeinkre a Jaruga torkolatánál. Ki jelentkezik önként az egybegyűltekből?

— Nem én leszek az — gúnyolódott Meve. — Lemondok az előjogomról.

— Én viszont nem zárnám ki a távolmaradottakat sem — mondta komolyan Demavend. — Sem Ervylt, sem Niedamirt, de a Thysseneket sem. És vegyétek csak tekintetbe, hogy egy ilyen Vissegerd még okozhat nektek meglepetést, és váratlanul hasznot húzhat abból a hosszú póznára kötött lobogóból. Hallottatok már morganatikus házasságokról? Vissegerd öreg és ronda, mint a háromnapos tehénszar, de ha elég abszintból és damjából kevert főzetet itatnak vele, az Oroszlánfiók meglepetésszerűen akár bele is szerethet! Talán Vissegerd király megfér a terveinkkel, uraim?

— Nem — morogta Foltest. — Az enyémmel nem fér össze.

— Hmm... — habozott Vizimir. — Az enyémmel sem. Vissegerd eszköz, és nem partner, ilyen, és nem más szerepet kell játszania a Nilfgaard elleni támadásról szőtt terveinkben. Ezenkívül ha az, aki olyan makacsul keresi az Oroszlánfiókot, mégiscsak Emhyr var Emreis, nem szabad kockáztatnunk.

— A legkevésbé sem szabad — helyeselt Foltest. — Az Oroszlánfiók nem kerülhet Emhyr kezére. Nem kerülhet senkiére... A nem megfelelő kezekbe... Élve.

— Gyerekgyilkosság? — vágott savanyú arcot Meve. — Csúnya megoldás, király uraim. Méltatlan. És talán szükségtelenül drasztikus. Először találjuk meg a kislányt, mert egyelőre még nincs a kezünkben. Amikor pedig megtaláljuk, adjátok nekem. Magamnál tartom vagy két évig valami kastélyban a hegyekben, hozzáadom az egyik lovagomhoz. Mire legközelebb látjátok, már két gyereke lesz és hohó, mekkora hasa.

— Vagyis, ha jól számolok, legalább három esetleges későbbi pretendensünk és önjelölt uralkodónk? — csóválta a fejét Vizimir. — Nem, Meve. Valóban csúnya megoldás, de az Oroszlánfióknak, ha életben maradt, most meg kell halnia. Államérdek. Uraim?

Eső kopogott az ablakokon. Hagge hatalmas várának tornyai között felsüvített a viharos szél.

A királyok hallgattak.

— Vizimir, Foltest, Demavend, Henselt és Meve — ismételte a marsall. — Titkos tanácskozáson gyűltek össze Hagge várában, a Pontar mellett. Titokban ülészttek.

— Micsoda szimbolika — mondta oda se fordulva a rozsdától foltos és fegyverzete nyomát hordozó jávorszarvasbőr kaftánt viselő, sovány, sötéthajú férfi. — Hiszen éppen Hagge alatt verte le nem egészen negyven évvel ezelőtt Virfuril Medell seregeit, megerősítve a hatalmát a Pontar völgyében és kialakítva az Aedirn és Temeria közötti mai határokat. És ma, nézd csak meg: Demavend, Virfuril fia Haggéba hívja Foltestet, Medell fiát, a teljesség kedvéért odaszólítva még Tretogori Vizimirt, Henseltet Ard Carraigh-ból, és Mevét, a lyriai víg özvegyet. Titokban találkoznak és tanácskoznak. Kitalálod, miről tanácskoznak, Coehoorn?

— Kitalálom — felelte röviden a marsall. Egy szót se szólt többet. Tudta, hogy a neki hátat fordító férfi nem állhatja, ha a jelenlétében az ékesszólását fitogtatja valaki, és nyilvánvaló tényeket kommentál.

— Nem hívták meg Cidarisi Ethaint. — A jávorszarvasbőr kaftánt viselő férfi megfordult, a háta mögé dugta a kezét, lassan elsétált az ablaktól az asztalig, és vissza. — Sem pedig Eryyllt Verdenből. Nem hívták meg Esterad Thyssent, sem pedig Niedamirt. Ami azt jelenti, hogy vagy nagyon biztosak a dolgukban, vagy nagyon is bizonytalanok. Nem hívtak meg senkit sem a Varázslókáptalanból. Ez érdekes. És jellemző. Coehoorn, tégy róla, hogy a varázslók tudomást szerezzenek erről a tanácskozásról. Hadd tudják, hogy az uralkodók nem tekintik őket magukkal egyenlőknek. Nekem úgy tűnik, a Káptalan varázslóit kétségek gyötörték e tekintetben. Oszlasd el őket.

— Parancsára.

— Vannak újabb híreink Rience-ről?

— Nincsenek.

A férfi megtorpant az ablak előtt; sokáig állt ott az esőáztatta dombot figyelve. Coehoorn várt, nyugtalanul szorítva össze és ernyesztve el újra a kard markolatgombjára szoruló tenyerét. Attól tartott, hosszas monológot lesz kénytelen végighallgatni. A marsall tudta, hogy az ablak mellett álló férfi az ilyen monológot beszélgetésnek tekinti, a beszélgetést pedig megtiszteltetésnek és a bizalom jelének. Tudta ezt, de továbbra sem szeretett monológokat végighallgatni.

— Milyenek találod ezt az országot, helytartó? Sikerült megszeretned az új Provinciádat?

A férfi döbenten remegett meg. Nem számított erre a kérdésre. De nem gondolkozott sokáig a válaszon. Az őszintétlenség és a határozatlanság túl sokba kerülhetett neki.

— Nem, felség. Nem szerettem meg. Ez az ország olyan... Komor.

— Valaha más volt — felelte a férfi oda sem fordulva. — És egyszer más lesz. Meglátod. Meglátod még a gyönyörű, boldog Cintrát, Coehoorn. Megígérem neked. De ne búslakodj, nem foglak sokáig itt tartani. Valaki más veszi át a Provincia helytartói tisztjét. Rád Dol Angrában lesz szükségem. Amint a lázadást elfojtották, azonnal útnak indulsz. Szükségem lesz Dol Angrában egy felelősségteljes emberre. Valakire, nem enged a provokációnak. Lyria víg özvegye vagy Demavend... Provokálni akarnak majd minket. Te féken tartod majd a fiatal tiszteket. Lehűtöd a forró fejeidet. Akkor hagyjátok magatokat provokálni, amikor arra parancsot adok. Nem korábban.

— Igenis!

Az előszobákból fegyverek és sarkantyúk csörömpölése, emelt hangok szűrődtek be. Kopogtak az ajtón. A jávorszarvasbőr kaftános férfi elfordult az ablaktól, bólintva engedélyt adott. A marsall kissé meghajolt, és kiment.

A férfi visszatért az asztalhoz, leült, a térképek fölé hajtotta fejét. Sokáig nézte őket, végül összefont tenyereinek támasztotta homlokát. A gyűrűjébe foglalt óriási briliáns ezernyi lánggal szikrázott fel a gyertyák fényében.

— Felség? — Az ajtó halkán felcsikordult.

A férfi testtartása változatlan maradt. De a marsall észrevette, hogy a kezei megremegtek, látta a briliáns villanásán. Óvatosan és halkán bezárta maga mögött az ajtót.

— Hírek, Coehoorn? Talán Rience-től?

— Nem, felség. De jó hírek. A lázadást a Provincián elfojtották. A felkelőket szétvertük. Csak keveseknek sikerült Verdenbe menekülnie. Elfogtuk a vezérüket, Attrei Windhalm dózsét.

— Jól van — mondta egy perccel később a férfi, aki továbbra sem emelte fel tenyereire támasztott fejét. — Attrei Windhalm... Fejeztesd le. Nem... Ne fejezzék le. Valami más módon végezzék ki. Látványosan, hosszasan és kegyetlenül. És nyilvánosan, magától értetődő. Elrettentő példa kell. Valami olyan, ami elriasztja a többieket. Csak arra kérek, Coehoorn, kímélj meg a részletektől. A jelentésekben nem kell a festői leírásokra törekedned. Nem lelem benne örömet.

A marsall bólintott, és nagyot nyelt. Ő sem lelta benne örömét. Egyáltalán semmiféle örömet sem. A büntetés előkészítését és végrehajtását szakemberekre kívánta bízni. A legkevésbé sem állt szándékában a szakembereket a részletekről faggatni. És még kevésbé mindeközben jelen lenni.

— Jelen leszel a kivégzésnél — emelte fel a férfi a fejét, felvett egy levelet az asztalról, feltörte a pecsétjét. — Hivatali minőségemben. Mint Cintra provincia helytartója. Engem fogsz helyettesíteni. Nekem nem áll szándékomban végignézni. Ez parancs, Coehoorn.

— Igenis! — A marsall meg sem próbálta elrejtteni zavarát és elégedetlenségét. A férfi előtt, aki a parancsot kiadta, semmit sem volt elrejtteni. És ritkán sikerült bárkinek is.

A férfi vetett egy pillantást a felbontott levélre; szinte azonnal a kandallóba, a tűzbe hajította.

— Coehoorn.

— Igen, felség?

— Nem várok Rience jelentésére. Állítsd talpra a mágusokat, készítsék elő a telekommunikációt a redaniai kontaktponttal. Adják át a szóbeli parancsomat, melyet azonnal közvetíteniük kell Rience felé. A parancs tartalma a következő: Rience-nek be kell fejeznie a pizmogást, be kell fejeznie a játszadozást a vajákkal. Mert rossz vége lehet. A vajákkal nem szabad játszadozni. Én ismerem őt, Coehoorn. Túlságosan okos ahhoz, hogy nyomra vezesse Rience-t. Ismétlem, Rience-nek azonnali hatállyal merényletet kell szerveznie, azonnali hatállyal el kell távolítania a vajákat a játékból. Meg kell ölnie. Aztán pedig el kell tűnnie, meglapulni, és várni a parancsra. Ha pedig korábban a varázslónő nyomára bukkanna, békén kell hagynia. Yennefernek a haja szála sem görbülhet. Megjegyezted, Coehoorn?

— Igenis.

— A távüzenet legyen rejtjelezett és megbízhatóan védett a mágikus kódtöréssel szemben. Erre előre figyelmeztess a varázslókat. Ha hibát követnek el, ha illetéktelen személyek szereznek tudomást a parancs tartalmáról, őket terheli a felelősség.

— Igenis — köszörülte meg a torkát a marsall, és kihúzta magát.

— Mi van még, Coehoorn?

— A gróf... Már itt van, felség. A parancsnak megfelelően megérkezett.

— Máris? — mosolyodott el a férfi. — Csodálatraméltó sietség. Remélem, nem hajszolta halálra azt a hollófekete lovát, amit mindenki úgy irigyelt tőle. Jöjjön csak be.

— Jelen kell lennem a beszélgetés során, felség?

— Természetesen igen, Cintra helytartója.

Az előszobákból behívott lovag fekete fegyverzetét csörgetve, határozott, erőteljes és dörgő léptekkel érkezett a terembe. Megállt, büszkén kihúzta magát, félredobta a válláról átázott és sáros fekete palástját, hatalmas kardja markolatára helyezte kezét. A csípőjének támasztotta ragadozó madár szárnyaival ékesített, fekete sisakját. Coehoorn a lovag arcába nézett. A harcosok kemény büszkeségét találta az arcán, és vakmerőséget. Semmit sem talált, amit egy olyan ember arcán kellett volna látnia, aki az utóbbi két évet egy toronyba zárva töltötte, egy helyen, ahonnan minden jel szerint egyedül csak a vérpadra távozhatott. A marsall mosolygott a bajsza alatt. Tudta, hogy az ifjoncok halálmegvető és tébolyult bátorsága kizárólag a képzelőerő hiányából fakadt. Nagyon is jól tudta. Valaha ő maga is ilyen ifjonc volt.

Az asztal mellett ülő férfi összefont tenyereire támasztotta állát, és figyelmesen nézte a lovagot. Az ifjonc megfeszült, akár a húr.

— Hogy minden világos legyen — szólt hozzá a férfi az asztal mögül —, tudd, hogy a hiba, melyet két évvel ezelőtt követtél el ebben a városban, a legkevésbé sem került megbocsátásra. Kapsz még egy esélyt. Kapsz még egy parancsot. Attól, ahogyan teljesíted, fog függeni a döntésem a további sorsodat illetően.

A fiatal lovag arca meg sem rezzent, és nem rezzent egyetlen toll sem a csípőjének támasztott sisakot díszítő szárnyakon.

— Soha senkit sem vezetek félre, soha senkinek sem adok csalóka reményt — folytatta a férfi. — Ezért hát tudd, hogy arra, hogy a nyakadat a hóhér bárdjától megmentsd, lehet némi kilátásod, nyilvánvaló módon akkor, ha ezúttal nem követsz el hibát. A teljes kegyelemre kevés esélyed van. Arra, hogy megbocsássak, és a dolog feledésbe merüljön... semmi.

A fekete fegyverzetű, fiatal lovag ezúttal sem rezzent akár csak meg, de Coehoorn észrevette a villanást a szemében. Nem hisz neki, gondolta magában. Nem hiszi, és áltatja magát. Nagy hibát követ el.

— Teljes figyelmet követelek — folytatta az asztal mögött ülő férfi. — Tőled is, Coehoorn. Mert rád ugyanúgy vonatkozni fognak a parancsok, melyeket rövidesen kiadok. Rövidesen. El kell ugyanis gondolkodnom a tartalmukat és formájukat illetően.

Menno Coehoorn marsall, Cintra Provincia helytartója és a Dol Angra-i hadsereg jövőendő főparancsnoka felkapta a fejét, és keze megfeszült a kardja markolatgombján. Ugyanezt a testhelyzetet vette föl a fekete fegyverzetű lovag ragadozó madár szárnyaival ékes sisakjával. Mindketten vártak. Csendben. Türelmesen. Úgy, ahogyan arra a parancsra kell várni, melynek a tartalmát és formáját illetően Nilfgaard császára, Emhyr var Emreis, Deithwen Addan yn Carn aep Morvudd, az Ellenségei Kurgánján Táncoló Fehér Láng gondolkodott el.

Ciri felébredt.

Feküdt, vagy inkább félig ült, néhány párnával magasra támasztott fejjel. A homlokára helyezett borogatások mostanra átmelegedtek, és alig voltak már nedvesek. Félredobta őket, nem bírva elviselni kellemetlen súlyukat és az égető érzést a bőrén. Nehezen kapott levegőt. A toroka kiszáradt, az orra szinte teljesen eldugult az alvadt vértől. De az elixírek és az igék hatottak — a fájdalom, ami néhány órával korábban elhomályosította a látását és majd' szétvetette a

koponyáját, eltűnt, visszahúzódott, csak tompa lüktetés maradt a nyomában, és a szorító érzés a halántékában.

Óvatosan megérintette az orrát a tenyere hátával. Már nem vérzett.

Micsoda furcsa egy álmom volt, gondolta magában. Az első álom annyi nap után. Az első, amiben nem félttem. Az első, ami nem rólam szólt. Én... szemlélő voltam. Mintha mindent fentről láttam volna, magasról... Mintha madár volnék... Éjszakai madár...

Egy álom, amiben Geraltot láttam.

Ebben az álomban éjszaka volt. És eső, ami a csatorna felszínét ráncolta, a tetők faszindelyein, a csűrök zsúpfedelén zúgott, a stégek és gyaloghidak deszkáin, a csónakok és bárkák fedélzetén csillogott... És ott volt Geralt. Nem volt egyedül. Volt vele egy férfi, aki tollat tűzött a mókás kalpagjába, ami egészen lekonyult a nedvességtől. És egy karcsú lány zöld, csuklyás köpenyben... Mindhárman lassan és óvatosan keltek át a vizes gyaloghídon... És én fentről láttam őket. Mintha madár volnék. Éjszakai madár.

Geralt megállt. Messze van még, kérdezte. Nem, válaszolta a karcsú lány, és lerázta zöld köpenyéről a vizet. Már majdnem ott vagyunk... Hé, Kökörcsin, ne maradj le, mert el fogsz tévedni a sikátorokban... És hol az ördögben van Filippa? Egy perce láttam, ahogy végigrepült a csatorna fölött... Micsoda randa egy idő... Menjünk. Vezess, Shani. Egyébként, magunk között, honnan ismered te ezt a kuruzslót? Mi közöd van hozzá?

Néha gyógyszereket adok el neki, amiket az egyetem műhelyéből emelek el. Miért nézel így? A mostohaapám alig tudja kinyögni tandíjamat... Előfordul, hogy szükségem van egy kis pénzre... A kuruzsló meg, ha igazi orvossága van, meggyógyítja az embereket... De legalábbis nem mérgezi meg őket... Na, menjünk már.

Furcsa álom, gondolta magában Ciri. Kár, hogy felébredtem. Szerettem volna látni, hogyan folytatódik... Szerettem volna megtudni, mit csinálnak ott. Hogy hová mennek...

A szomszédos szobából hangok szűrődtek be, a hangok, melyek álmából felverték. Nenneke anyja hadarva beszélt, nyilvánvaló volt, hogy izgatott, ideges és dühös. Visszaéltél a bizalmammal, mondta. Nem szabadott volna engednem. Gondolhattam volna, hogy az iránta érzett ellenszenved bajt fog okozni. Nem szabadott volna megengednem neked... Mert hiszen ismerlek. Könyörtelen vagy, kegyetlen vagy. és mindennek a tetejébe kiderült, hogy felelőtlen és óvatlan is vagy. Kegyetlenül megkínzod azt a gyereket, olyan erőpróbákra kényszeríted, amiknek nem képes megfelelni. Neked nincs szíved.

Neked tényleg nincs szíved, Yennefer.

Ciri hegyezte a fülét, szerette volna hallani a varázslónő válaszát, hideg, kemény és érces hangját. Szerette volna hallani, ahogyan visszavág, ahogyan gúnyt űz a főpapnőből, ahogyan megneveti a túlzott aggodalmaskodását. Ahogyan elmondja, amit általában szokott mondani — hogy varázslónőnek lenni nem tréfadolog, nem kisasszonykáknak való elfoglaltság, akik porcelánból vannak; nem vékony üvegből fújtt babáknak. De Yennefer halkan válaszolt. Olyan halkan, hogy a kislány nemhogy megérteni nem volt képes, de még csak a szavakat egymástól megkülönböztetni sem.

El fogok aludni, gondolta magában, ahogy óvatosan és finoman végigtapogatta az orrát, ami még mindig érzékeny és fájdalmas volt, eldugulva az alvadt vérétől. Visszatérek az álmomba. Megnézem, mit csinál Geralt, ott, az éjszakában, az esőben, a csatorna partján...

Yennefer fogta a kezét. Egy hosszú, sötét folyosón mentek mindketten, kőszlopok, de talán szobrok között, Ciri képtelen volt felismerni az alakokat a sűrű homályban. De volt valaki abban a sötétségben, valaki ott rejtőzött, és figyelte őket jártukban. Suttogást hallott, mely csendes volt, akár a szél susogása.

Yennefer fogta a kezét, gyorsan és határozottan ment előre, tele elszántsággal, olyannyira, hogy Ciri alig tudott vele lépést tartani. Ajtók tárultak ki előttük. Sorra. Egyik a másik után. Végtelenül sok óriási, nehéz szárnyú ajtó tárult ki előttük hangtalanul.

A homály egyre sűrűsödött. Ciri egy újabb kaput látott maga előtt. Yennefer nem lassított a léptein, és Ciri hirtelen megértette, hogy az ajtó nem fog magától kinyílni. És hirtelen beléhasított a szörnyű tudat, hogy azt az ajtót nem szabad kinyitni. Hogy nem szabad rajta átlépnie. Hogy azon az ajtón túl vár rá valami...

Megállt, megpróbálta kiszakítani magát a szorításból, de Yennefer keze erős volt és hajthatatlan, kérérlhetetlenül vonszolta magával előre. És Ciri megértette végre, hogy elárulták, becsapták, eladták. Hogy mindvégig, az első találkozásuktól, a kezdettől, az első naptól fogva csak marionettfigura volt, egy madzagon rángatott báb. Még erősebben rángatózott, kitepte magát a szorításból. A sötétség felhullámzott, akár a füst, a suttogás a sötétben hirtelen elhallgatott. A varázslónő tett egy lépést előre, megállt, visszafordult, a lányra nézett.

Ha félsz, fordulj vissza.

Ezt az ajtót nem szabad kinyitni. Tudod ezt.

Tudom.

De mégis arra vezetsz.

Ha félsz, fordulj vissza. Még van időd visszafordulni. Még nincs túl késő.

És te?

Nekem már késő.

Ciri körbenézett. A körös-körül uralkodó sötétség ellenére látta az ajtókat, amiket már maguk mögött hagytak — hosszú, messzi távlatot. És onnan, a messzeségből, a sötétségből, meghallotta...

A patkódobogást. A fekete páncél csikorgását. A ragadozó madár szárnyainak susogását. És a hangot. A halk, koponyájába furakodó hangot...

Tévedtél. Összetévesztetted az eget az éjjel a tó színén visszaverődő csillagok fényével.

A lány felriadt. Hirtelen kapta fel a fejét, leverve a borogatást, amely friss volt, hiszen nedves és hideg. Verejtékben fürdött, a halántékában újra ott csengett és lüktetett a tompa fájdalom. Yennefer az ágyon ült mellette. A fejét félrefordította, így Ciri nem látta az arcát. Csak a fekete hajzuhatagot.

— Álmodtam... — suttogta Ciri. — Álmomban...

— Tudom — mondta a varázslónő különös, idegen hangon. — Ezért vagyok itt. Itt vagyok veled.

Az ablakon túl, a sötétségben, eső zúgott a fák levelein.

— A mindenségít — horkant föl Kökörcsin, miközben a vizet rázta a kalapja esőtől felázott karimájáról. — Nem ház ez, hanem egy igazi kis erődítmény. Mitől fél annyira ez a kuruzsló, hogy így körbebástyázta magát?

A parthoz kötött csónakok és bárkák lustán ringatóztak az esőtől ráncos vízben, halk koppanással ütődtek egymáshoz, nyikorogtak, láncukat csörgették.

— Ez itt a kikötőnegyed — magyarázta Shani. — Akad itt bőven bandita és más selejt, helybéli és átutazó egyaránt. Myhrmanhoz sok ember jár, pénzt hoznak neki... Mindenki tud erről. Ahogyan arról is, hogy egyedül él. Úgyhogy fogta és bebiztosította magát. Csodálkoztok rajta?

— Cseppet sem — nézett Geralt a parttól vagy öt ölnyire, a csatorna fenekére vert cölöpökre emelt házra. — Azt próbálom kitalálni, hogyan jussunk át arra a szigetre, abba a vízikunyhóba. Lehet, hogy kénytelenek leszünk csendben kölcsönvenni az egyiket azokból a csónakokból...

— Arra semmi szükség — mondta a medika. — Van ott egy kis felvonóhíd.

— És hogyan veszed rá a kuruzslót, hogy leeressze? Azonkívül van ott ajtó is, faltörő kost meg nem hoztunk magunkkal...

— Bízzátok csak rám.

A nagy szürke bagoly hangtalanul szállt le a stég korlátjára, megrázta a szárnyait, felborzolta a tollait, és egy nem kevésbé borzas és bőrig ázott Filippa Eilharttá változott.

— Mit csinálok én itt? — morogta dühösen a varázslónő. — Mit csinálok én itt veletek, a fenébe is? Itt egyensúlyozok ezen a vizes dorongon... És a hazaárulás határán. Ha Dijkstra megtudja, hogy segítettem nektek... És a tetejébe a köd is szitál! Utálok olyankor repülni, amikor esik. Ez volna az? Ez itt Myhrman háza?

— Igen — helyeselt Geralt. — Hallgass ide, Shani. Megpróbáljuk...

Szorosan összedugták a fejüket, és suttogni kezdtek egy nádtetejű fészker eresze alá rejtőzve a sötétben. A csatorna túlsópartján álló kocsmából fény sugar hullt a vízre. Énekszó, nevetés és kiabálás hallatszott. Három tutajos battyogott a partra. Ketten veszekedtek, rángatták és lökdösték egymást, ugyanazokat a szitkokat szórták újra meg újra egymás fejére az unalomig. A harmadik egy karóra támaszkodva vizelt a csatornába, és hamisan fütyörészett hozzá.

Dong, zendült fel fémesen a szíjon a stég melletti cölöphöz kötözött vaslemez.
Dong.

Myhrman, a kuruzsló kinyitott egy kis ablakot, és kinézett. A kezében tartott lámpás csak elvakította, úgyhogy félre is tette.

— Ki az ördög csönget ott az éjszaka közepén? — ordította dühösen. — Hogy vernéd inkább az üres fejed, te szaros, te csámpás löcs, ha kedved szottyant kopogtatni! Takarodjatok, tűnés innen, részeg disznók, de azonnal! Itt van nálam egy számszerij, felajzva! Melyikőtök akar hat hüvelyk vasnyilat a valagába?

— Myhrman uram! Én vagyok az, Shani!

— He? — hajolt ki még jobban a kuruzsló. — Shani kisasszonyka? Most, az éjszaka közepén? Hát hogy is van ez?

— Eressze le a hidat, Myhrman uram! Elhoztam, amire kért!

— Pont most, sötétedés után? Nem lehetett volna nappal, kisasszonyka?

— Nappal túl sok itt a kíváncsi szem — derengett fel halványan a karcsú, zöld köpenyes alak a stégen. — Ha kitudódik, hogy mit hordok magának, kidobnak

engem az Akadémiáról. Engedje le a hidat, nem fogok itt ácsorogni az esőben, a csizmáskáim már teljesen átáztak!

— Nincs magában, kisasszonyka — jegyezte meg gyanakodva a kuruzsló. — Általában egymaga szokott jönni. Ki van ott magával?

— Barát, diák az is, mint én. Egyedül kellett volna jönnöm az éjszaka közepén erre a maga rémséges környékére? Mi az, tán nem kedves nekem az erényem, vagy mi? Engedjen be végre, az ördögít!

Myhrman az orra alatt dörögve kiengedte a csörlő zárját, a hidacska nyikorogva leereszkedett, és a stég deszkáin koppant. A kuruzsló eltipegett az ajtóig, félretolta a rigliket és a reteszeket. Óvatosan kinézett; a felajzott számszerij ott volt a kezében.

Nem vette észre a halántéka felé repülő, fekete, ezüstszegecsekkel kivert kesztyűbe bújtatott öklöt. De annak ellenére, hogy sötét éjszaka volt, újhold, az égbolt pedig felhős, hirtelen tízezer vakítóan fényes csillagot látott felragyogni.

Toublanc Michelet még egyszer végighúzta a fenőkövet a kardja élén, azt a benyomást keltve mindeközben, mintha e tevékenység véghezvitele maradéktalanul lekötné.

— Tehát meg kell ölnünk magának egy embert. — A férfi félretette a fenőkövet, áttörölte a pengét egy darabka bezsírozott nyúlbőrrel és kritikusan szemrevételezte a fegyvert. — Egy egyszeri embert, magányosan kóborol Oxenfurt utcáin, nincsen se gárdája, se kísérete, se testőre. Még csak szolgája sincs. Ahhoz, hogy elkapjuk, nem kell semmiféle várba, városházára, erődített házba vagy garnizonba betörnünk... Így volna, kegyelmes Rience uram? Jól értettem Önt?

A férfi, akinek az arcát égés után maradt sebhely csúfította el, bólintásával helyeselt, kissé összehúzza kellemetlen pillantású, sötét, nedves szemeit.

— Azon felül — folytatta Toublanc —, ennek a fickónak a meggyilkolását követően egyáltalán nem kényszerülünk majd arra, hogy a következő fél évben megbújjunk valahol, mert senki sem fog minket üldözőbe venni, vagy nyomozni utánunk. Senki sem fog ránk uszítani opolékat, se fejjavadászokat. Nem csap le ránk egy nemzetség vendettája vagy bosszúja sem. Másképpen szólva, Rience uram, egy egyszeri, közönséges, teljességgel jelentéktelen balekot kell kicsinálnunk magának?

A sebhelyes férfi nem válaszolt. Toublanc a fivérei nézett, akik mozdulatlanul és mereven ültek a padon. Rizzi, Flavius és Lodovico mint általában, most is hallgattak. A csapatban, amit alkottak, ők gyilkoltak, a beszéd Toublanc dolga volt. Mert csak Toublanc járt el a szentély iskolájába. Ugyanolyan ügyesen ölt, mint a fivérei, de azontúl írni és olvasni is tudott. És beszélni.

— És ahhoz, hogy ezt a közönséges balekot megölesse, Rience uram, nem akármelyik kikötői rosszarcút bérlí fel, hanem minket, a Michelet fivéreket? Száz novigradi koronáért?

— Az a rendes tarifátok — vetette oda a sebhelyes férfi. — Nem igaz?

— Nem igaz — ellenkezett hűvös hangon Toublanc. — Mert mi nem azért vagyunk, hogy közönséges balekokat ölünk. De ha már... Rience uram, a balek, akit holtan szeretne látni, kétszázba fog kerülni magának. Kétszáz nyezetlen, csillogó koronába a novigradi pénzverde bevert jelével. Tudja, miért? Mert van valami gebasz ebben az ügyben, kegyelmes uram. Nem kell nekem elmondania, miféle

gebasz, megoldjuk. De az árát, azt megfizeti. Megmondtam, kétszáz. Ha leteszi ezt az összeget, máris halottnak tekintheti a haragosát. Ha nem akarja letenni, akkor keressen valaki mást a munkára.

Csend állt be a dohos és ecetes bortól bűzlő pincében. Egy csótány futott végig a döngölt padlón, fűgén kapkodva a lábait. Flavius Michelet reccsenve taposta el lába egy villámgyors mozdulatával, mindeközben szinte egyáltalán nem változtatva a testhelyzetén, az arckifejezésén pedig cseppet sem változtatva.

— Rendben — mondta Rience. — Megkapjátok a kétszázat. Indulás.

Toublanc Michelet, hivatásos bérgyilkos tizennegyedik életéve óta, még a szeme rezdülésével sem árulta el a meglepetését. Nem számított arra, hogy sikerül százhusznál, legfeljebb százötvennél többet kialkudnia. Hirtelen az a határozott érzése támadt, hogy túlságosan is alábecsülte a gebaszt, ami ebben a munkában rejtőzött.

Myhrman, a kuruzsló a saját tulajdon szobája padlóján ocsúdott fel. A hátán feküdt, kikötözve, mint valami birka. Veszettül sajgott a nyakszirtje; eszébe jutott, hogy estében beverte a fejét az ajtómélyedésbe. A halántéka is fáj, ahol megütötték. Képtelen volt megmozdulni, mert a mellkasát erősen és könyörtelenül szorította egy csatokkal záródó, magas szárú csizma. A kuruzsló hunyorogva és az arcát ráncolva felnézett. A csizma egy magas férfihoz tartozott, akinek a haja fehér volt, akár a tej. Myhrman nem látta az arcát — elrejtette a sötétség, amit nem világított be az asztalon álló lámpa.

— Hagyjatok élnem — dadogta. — Kíméljétek meg, könyörgök, az istenekre... Visszaadom a pénzt... Mindent visszaadok... Megmutatom, hol van elrejtve...

— Hol van Rience, Myhrman?

A kuruzsló egész testében megremegett a hang hallatán. Nem tartozott az ijedősek közé, nem sok dolog volt, amitől félt volna. De a fehérhajú férfi hangjában mindezek a dolgok ott voltak. És még néhány másik is ráadásként.

Emberfeletti módon megfeszítve akaratát úrrá tudott lenni a rettegésen, mely szörnyű féregként kúszott végig a zsigerein.

— He? — felelte tettetett csodálkozással. — Mi? Ki? Mit mondott?

A férfi előrehajolt, és Myhrman meglátta az arcát. Meglátta a szemét. És ettől a látványtól a gyomra egészen a végbeléig csusszant.

— Ne hamukázz, Myhrman, ne kerülgesd a forró kását — szólalt meg a homályból Shani ismerős hangja, a medikáé az egyetemről. — Amikor nálad jártam három nappal ezelőtt, itt, ezen a széken, e mögött az asztal mögött ült őkegyelme a pézsmapocokkal bélelt kabátjában. Bort ivott, márpedig te soha senkit se vendégelsz meg, csakis a legjobb barátaidat. Kikezdett velem, tolakodóan próbált rábeszélni, hogy táncoljak vele a „Három Csengettyűben”. Még a kezére is rá kellett vernem, mert elkezdett tapogatni, emlékszel? Te meg azt mondtad: „Hagyja azt a lányt, Rience uram, el ne ijessze nekem, muszáj nekem ezekkel a deákfélékkel jobban lennem meg üzletelni”. És aztán röhögtetek mindketten, te is, meg a te Rience urad is az összeégett pofájával. Úgyhogy ne add most az ostobát, mert ez egyszer nem akadtál magadnál ostobábbra. Beszélj, amíg szépen kérnek.

Ó, te tudálékos kis diákocská, gondolta magában a kuruzsló. Te áruló kis féreg, te vörhenyes céda, de majd én elkaplak, majd én megfizetek neked... Csak kimásznék ebből valahogyan...

— Miféle Rience? — vonyította tekergőzve, hiába próbálva kiszabadulni a szegycsontját szorító sarok alól. — Hát honnan is tudnám, ki az, meg hogy merre van? Mindenféle népek járnak ide, ilyenek is, meg olyanok is, hát honnan a...

A fehérhajú még mélyebbre hajolt, lassan előhúzott egy tört a másik csizmaszárából, miközben még erősebben szorította az elsővel a kuruzsló mellkasát.

— Myhrman — mondta halkan. — Ha akarod, hidd el, ha nem akarod, ne hidd. De ha most azonnal nem mondod el nekem, hol van Rience... Ha nem feded fel előttem most azonnal, hogy milyen módon lépsz kapcsolatba vele... Akkor én cafatonként megetetlek az angolnákkal a csatornában. A füleddel kezdem.

Volt valami a fehérhajú hangjában, amivel elérte, hogy a kuruzsló azonnal elhitte neki, minden egyes szavát. A tör pengéjét nézte, és tudta, hogy élesebb volt a késnél, amit ő maga használt a fekélyek és a kelések felvágására. Úgy elkezdett remegni, hogy a mellkasának támaszkodó csizma idegesen fel-alá ugrándozott. De hallgatott. Hallgatnia kellett. Egyelőre. Mert ha Rience visszajön, és megkérdezi, miért adta ki, Myhrmannak meg kell tudni mutatnia majd, miért. Egy fül, gondolta magában, egy fület ki kell, hogy bírjak. Utána elmondom...

— Minek vesztegessük az időt és maszatoljunk a vérrel? — hangzott fel hirtelen a félhomályban egy lány női alt. — Minek kockáztassuk, hogy mellébeszéljen és hazudjon? Engedjétek meg, hogy a saját módszeremmel vegyem kezelésbe. Beszélni fog, olyan gyorsan, hogy a nyelvét is elharapja közben. Fogjátok le.

A kuruzsló felvonyított és rángatózott a kötelékeiben, de a fehérhajú a térdével a padlóhoz szorította, megragadta a hajánál fogva, és félrecsavarta a fejét. Valaki letérdelt mellé. Parfüm és ázott toll illatát érezte; érezte az ujjak érintését a halántékán. Üvöltetni akart, de elszorította a torkát a félelem — épp csak sikerült felrikoltania.

— Máris kiabálnál? — morogta szorosan a füle mellett macskásan a lány alt. — Túl korán, Myhrman, túl korán. Még el sem kezdtem. De most hozzáfogok. Ha az evolúció bármiféle barázdákat hozott létre az agyadban, hát én most kissé mélyebbre szántom őket. És akkor meglátod, mire lehet képes a sikoly.

— Akkor hát — szólalt meg Vilgeförtz végighallgatván a jelentést — a királyaink elkezdtek önállóan gondolkodni. Önállóan kezdtek volna tervezni, megdöbbszentő gyorsasággal fejlődve a taktikai gondolkodás szintjéről a stratégiáira? Érdekes. Nem is olyan régen még, Soddén alatt az egyetlen, amire képesek voltak, az volt, hogy vad üvöltéssel és kivont karddal vágtazzanak a zászlóaljuk élén, körbe se nézve, hogy a zászlóalj nem maradt-e hátra, vagy nem vágtazik-e valami teljességgel másik irányba. Ma viszont, kérem alássan, Hagge várában döntenek a világ sorsáról. Érdekes. De, ha egészen őszinte akarok lenni, számítottam erre.

— Tudjuk — hagyta rá Artaud Terranova. — És emlékszünk rá, hogy figyelmeztettél minket. Ezért is tájékoztatunk minderről.

— Köszönöm, hogy gondoltatok rám — mosolyodott el a varázsló, és Tissaia de Vries hirtelen biztos volt abban, hogy a férfi régóta tudott a percekkel azelőtt közölt

tényekről. Egyetlen szót sem szólt. Egyenes háttal ülve a karosszékből megigazította csipkés kezélőjét, merthogy a bal kissé máshogy állt, mint a jobb. Érezte magán Terranova kelletlen pillantását és Vilgeforsz derűs tekintetét. Tudta, hogy legendás pedantériája mindenkit idegesít, vagy éppen mulattat. De a legkevésbé sem törődött vele.

— Mit mond erre az egészre a Káptalan?

— Mindenekelőtt — felelte Terranova — szeretnénk volna a te véleményedet hallani, Vilgeforsz.

— Mindenekelőtt — mosolyodott el a varázsló —, együnk és igyunk valamit. Időnk van elég, engedjétek hát meg, hogy vendéglátóként jeleskedjem. Látom, hogy átfagyatottok, és kimerített benneteket az utazás. Hány átszállásokat volt a teleporttal, ha megkérdezhetem?

— Három — vont a vállát Tissaia de Vries.

— Én közelebb voltam — nyújtózott ki Artaud. — Kettő is elég volt. De bevallom, bonyolultak voltak.

— Mindenhol ilyen rémes idő van?

— Mindenhol.

— Akkor hát erősítsük magunkat étellel és idős, cidarisi vörösborral. Lydia, megkérhetlek?

Lydia van Bredevoort, Vilgeforsz asszisztense és személyi titkára úgy libbent elő a függönyök mögül, akár egy lebegő rémalak, és szemével Tissaia de Vriesre mosolygott. Tissaia, uralkodva az arcvonásain, kedves mosollyal és biccentéssel felelt. Artaud Terranova felállt, tiszteletteljesen meghajolt. Ő is kiválóan uralkodott az arcvonásain. Ismerte Lydiát.

A két szoknyáját suhogtató és szorgoskodó szolgálólány hamar felhordta az asztalra az étkészletet, a tálakat és az edényeket. Lydia van Bredevoort meggyújtotta a gyertyákat a gyertyatartókban, finom mozdulattal varázsolva elő az aprócska lángot hüvelykje és mutatóujja közül. Tissaia olajfesték nyomát fedezte fel a kezén. Megjegyezte magának, hogy később, a vacsora után, megkérhesse a fiatal varázslónőt, hogy mutassa meg az új művét. Lydia tehetséges festő volt.

Némán vacsoráltak. Artaud Terranova semmit sem sajnált magától, minden feszélyezettség nélkül nyúlta a tálakba, és talán a kelleténél gyakrabban, és a házigazda bátorítása nélkül is csattogtatta a vörösboros kancsó ezüstfedelét. Tissaia de Vries lassan evett, az ételnél több figyelmet szentelve annak, hogy rendezett kompozíciót hozzon létre a tányérok, evőeszközök és szalvéták, melyek, véleménye szerint, szüntelenül összevisszaságban hevertek, sértve a rendszeretét és esztétikai érzékét. Mértéktartóan ivott. Vilgeforsz még nála is mértéktartóbban evett és ivott. Lydia, nyilvánvaló módon, egyáltalán nem evett és nem ivott semmit.

A gyertyalángok hosszú, vöröses-sárgás tűzfonalakkal hullámzóttak. Az ólomüveg ablakokon esőcseppek csilingeltek.

— Nos, Vilgeforsz — szólalt meg végül Terranova, aki egy tálban turkált a villájával, megfelelően zsíros vadhúsdarab után kutatva. — Mi az álláspontod a monarcháink ténykedéseit illetően? Hen Gedyndei és Francesca azért küldtek minket ide, mert szeretnék megismerni a véleményedet. Engem és Tissaiaét szintúgy érdekel. A Káptalan szeretne ebben az ügyben egységes álláspontot elfoglalni. És

amennyiben tettekre kerülne sor, úgy cselekedni is egységesen szándékozunk. Akkor hát, mit tanácsolsz?

— Rendkívül hízelgő számomra — intett udvariasan nemet Vilgeforsz Lydiának, aki szeretett volna még több brokkolit tenni a tányérjára —, hogy a véleményemnek e kérdésben döntő szerepet szán a Káptalan.

— Azt senki sem mondta — töltött magának ismét a borból Artaud. — A döntéseket így is, úgy is testületileg hozzuk meg, amikor a Káptalan összegyűlik. De hadd legyen előtte mindenkinek alkalma nyilatkozni, hogy tisztában lehessünk a véleményekkel. Úgyhogy hallgatunk.

Amennyiben a vacsorát befejeztük, vonuljunk át a műhelybe, javasolta Lydia mosolygó szemmel telepátia útján. Terranova a mosolyára pillantott, és gyorsan felhajtotta, ami a serlegében maradt. Fenéig.

— Remek ötlet — törölte Vilgeforsz ujjait a szalvétába. — Ott kényelmesebben leszünk, és ott a mágikus lehallgatás ellen is erősebb védelemmel rendelkezem. Menjünk. Magaddal hozhatod a kancsót, Artaud.

— Nem ellenkezem. A kedvenc évjáratom.

Átsétáltak a műhelybe. Tissaia nem tudta megállni, hogy ne vessen egy pillantást a retortáktól, üstöktől, kémcsövektől, kristályoktól és megszámlálhatatlanul sok mágikus eszköztől roskadozó munkaasztalra. Álcázóvarázslat fedte valamennyit, de Tissaia de Vries Nagymester volt — nem létezett olyan fátyol, amin ne lett volna képes áthatolni. És érdekelte valamelyest, mivel foglalkozik a mágus az utóbbi időben. Szempillantás alatt átlátta a nemrég használt apparátus beállításait. Elűnt személyek tartózkodási helyének feltárására és pszichovízióra szolgált, a „kristály, fém, kő” módszerrel. A varázsló keresett valakit, vagy pedig valami elméleti logisztikai felvetést igyekezett megoldani. Roggeveeni Vilgeforsz híres volt az ilyen problémák megoldása iránti szenvedélyéről.

Letelepedtek a faragott ébenfa ollósszékekre. Lydia Vilgeforszra nézett, elkapta a pillantásával adott jelet, és azonnal kiment. Tissaia észrevétlenül felsóhajtott.

Mindannyian tudták, hogy Lydia szereti Roggeveeni Vilgeforszot, hogy évek óta szereti csendes, konok, kitartó szerelemmel. A varázsló magától értetődő módon szintén tudott erről, de úgy tett, mintha nem tudná. Lydia megkönnyítette a dolgát, mert sohasem árulta el előtte az érzelmeit — sohasem tette még akár csak a legapróbb lépést is felé, nem adta jelét a gondolataival, és még ha tudott is volna beszélni, akkor sem szólt volna egyetlen szót sem. Túlságosan is büszke volt ahhoz. Vilgeforsz szintúgy semmit sem tett, merthogy nem szerette Lydiát. Nyilvánvaló, hogy egyszerűen a szeretőjévé is tehetné volna, hogy ezáltal még erősebben magához köthesse, és ki tudja, akár boldoggá is tegye a nőt. Voltak, akik ezt tanácsolták neki. De Vilgeforsz nem tette meg. Túlságosan is büszke és túlságosan is principiális volt ahhoz. Így hát a helyzet reménytelen volt, de kiegyensúlyozott, és ez természetesen mindkettejüket megalégedéssel töltötte el.

— Akkor hát — törte meg a csendet a fiatal varázsló —, azon törné a fejét a Káptalan, hogy mihez kezdjen a királyaink kezdeményezéseit és terveit illetően? Teljességgel szükségtelenül teszi. Ezekről a tervekről egészen egyszerűen tudomást sem kell venni.

— Tessék? — dermedt meg Arnaud Terranova a serleggel a bal, és a kancsóval a jobb kezében. — Jól értettem? Tétlenség kell maradnunk? Engednünk kell, hogy...

— Már megengedtük — szakította félbe Vilgeforsz. — Merthogy senki sem kérte a beleegyezésünket. És senki sem fog minket megkérdezni. Ismétlem, úgy kell tennünk, mintha semmiről se tudnánk. Ez az egyetlen ésszerű hozzáállás.

— Az, amit kitaláltak maguknak, háborúval fenyeget, még hozzá nagyléptékűvel.

— Az, amit kitaláltak maguknak, talányos és hézagos értesülésnek köszönhetően ismert a számunkra, ami rejtélyes, rendkívüli módon megbízhatatlan forrásból származik. Olyannyira megbízhatatlanból, hogy a „dezinformáció” kifejezése akaratlanul is felmerül. De még ha igaz is volna, a szándékaik egyelőre a tervek szintjén maradnak, és sokáig megmaradnak ebben a szakaszban. Hogyha pedig túlhaladnának ezen a szakaszon... Mit lehet tenni, akkor majd alkalmazkodunk a helyzethez.

— Azt akartad mondani — fintorodott el Terranova —, hogy úgy fogunk táncolni, ahogy ők füttyülnek?

— Igen, Artaud — nézett rá Vilgeforsz, és a szeme felcsillant. — Úgy fogsz táncolni, ahogy azok füttyülnek. Vagy elhagyod a parkettet. Mert a zenekarnak szánt pódium túlságosan is magas ahhoz, hogy oda felmehess, és megparancsolhasd a zenészeknek, hogy más kottából játszanak. Fogd fel végre. Ha azt gondolod, hogy más megoldás is szóba jöhet, hibát követsz el. Összetéveszted az eget az éjjel a tó színén visszaverődő csillagok képével.

A Káptalan azt teszi, amit ő megparancsol, mindeközben tanács látszata mögé rejtve a parancsát, gondolta magában Tissaia de Vries. Mind gyalogok vagyunk a saktábláján. Feltört, fölének emelkedett, elhomályosított minket a fényével, maga alá gyűrt. Gyalogok vagyunk a játszójában. Egy játékban, amelynek nem ismerjük a szabályait.

A bal kezelője megint máshogy állt, mint a jobb. A varázslónő gondosan megigazította.

— A királyok tervei már a megvalósítás szakaszába léptek — mondta lassan Tissaia. — Kaedwenben és Aedirben megkezdődött az offenzíva a Scoia'tael ellen. Fiatal tündék vérént ontják. A másfajúak üldözése, a pogromok is sorra kerülnek. Dol Blathanna és a Kéklő-hegység szabad tündéi elleni támadásról beszélnek. Ez tömeggyilkosság. Azt kellene átadnunk Gedymdeithnek és Enid Findabairnak, hogy azt javasolod, tétlenül szemléljük mindezt? Hogy úgy tegyünk, mintha mit se látnánk?

Vilgeforsz odafordította a fejét. Most taktikát váltasz, gondolta magában Tissaia. Játékos vagy, a hangjából felismerted, milyen kockák gurulnak az asztalon. Taktikát váltasz. Más húrt fogsz megpendíteni.

Vilgeforsz le sem vette róla a szemét.

— Igazad van — szólt röviden. — Igazad van, Tissaia. A háború Nilfgaarddal egy dolog, de a másfajúak lemészárlását nem szabad tétlenül nézni. Azt javaslom, hogy hívjunk össze gyűlést, egy általános gyűlést, mindenkinek, a harmadfokú Mesterekig bezárólag, tehát azok számára is, akik Soddent követően ott üléseznek a királyi tanácsokban. A gyűlésen majd észre térítjük őket, és utasítást adunk, hogy csillapítsák le a monarchákat.

— Támogatom ezt a tervezetet — jelentette ki Terranova. — Hívjunk össze gyűlést, emlékeztessük őket, elsősorban kinek tartoznak lojalitással. Vegyék figyelembe, hogy jelen pillanatban még a Tanácsunk némely tagjai is királyokat látnak el a tanácsaikkal. Királyoknak szolgál Carduin, Filippa Eilhart, Fercart, Radcliffe, Yennefer...

Ennek az utolsó névnek a hallatán Vilgeforsz megremegett. Magában, magától értetődő. De Tissaia de Vries Nagymester volt. Tissaia megérezte a gondolatot, a munkaasztaltól és a mágikus apparátustól az asztalon fekvő két könyvig szökkenő impulzust. Mindkét könyv láthatatlan volt, elfedte őket a mágia. A varázslónő összpontosított, és áttörte a fátylat.

Aen Ithlinnespeath, Ithlinne Aegli aep Aevenien, a tünde néző jóslata. A civilizáció végének jóslata, a megsemmisülés, a pusztulás és a barbárságba való visszatérés jövődölése, mely az örökfagy határától felénk húzódó jégtömegekkel fog elérkezni. És a második könyv... Nagyon régi... Rossz állapotú... *Aen Hen Ichaer*... Az Ősi Vér... Tündevér?

— Tissaia? Mit szólna hozzá?

— Támogatom. — A varázslónő megigazította a gyűrűjét, ami rossz irányba fordult el az ujján. — Támogatom Vilgeforsz tervezetét. Hívjunk össze gyűlést. A lehető leggyorsabban.

Fém, kő, kristály, gondolta magában. Yennefert keresed? Miért? És mi köze van Yennefernek Ithlinne jóslatához? És az Ősi Tündevérhez? Miben sántikálsz, Vilgeforsz?

Elnézést, közölte telepatikusan Lydia van Bredevoort, aki hangtalanul lépett be a szobába. A varázsló felállt.

— Bocsássatok meg — mondta —, de fontos a dolog. Tegnap óta vártam erre a levélre. Csak egy percig fog tartani.

Artaud ásított, visszafojtott egy böfögést, és a kancsó után nyúlt. Tissaia Lydiára nézett. Lydia elmosolyodott. A szemével. Nem tudott máshogy.

Lydia von Bredevoort arcának alsó fele illúzió volt.

Négy évvel azelőtt Vilgeforsz, a mestere megbízásából Lydia részt vett egy ősi nekropolisz feltárása során talált artefaktum tulajdonságainak vizsgálatában. Kiderült, hogy az artefaktumot hatalmas erejű átok sújtotta. Csak egyszer lépett működésbe. A kísérletben részt vevő öt varázsló közül három a helyszínen életét vesztette. A negyedik elvesztette a szemét, mindkét kezét, és megbolondult. Lydia megúszta égési sérülésekkel, szétroncsolt állkapoccsal, valamint a gége és a garat mutációjával, melyek mindeddig sikerrel álltak ellen a regenerációra irányuló kísérleteknek. Így hát erős illúzióhoz fordultak, hogy az emberek ne aléljanak el Lydia arca láttán. Rendkívül erős, szakavatott módon felhelyezett illúzió volt, amin még a Kiválasztottak is nehezen hatolhattak át.

— Hmm... — tette félre a levelet Vilgeforsz. — Köszönöm, Lydia.

Lydia elmosolyodott. A küldönc válaszra vár, mondta.

— Nem lesz válasz.

Értem. Utasítást adtam, hogy készítsék elő a vendégek szobáit,

— Köszönöm. Tissaia, Artaud, elnézést kérek ezért a pillanatnyi késedelemért. Folytassuk. Hol is hagytuk abba?

Sehol, gondolta magában Tissaia de Vries. De figyelmesen hallgatlak. Mert egyszer rátérsz majd végre azokra az ügyekre, amik valójában érdekelnek.

— Ah — kezdte lassan Vilgeforsz. — Már tudom, miről akartam beszélni. A Tanács két legrövidebb gyakorlattal rendelkező tagjáról van szó. Fercartról és Yenneferről. Fercart, amennyire tudom, Temeriai Foltesttel áll kapcsolatban, ott ül a király tanácsában Triss Merigolddal együtt. De kivel áll kapcsolatban Yennefer? Azt mondtad, Artaud, hogy azok közé tartozik, akik királyokat szolgálnak.

— Artaud túlzott — mondta nyugodt hangon Tissaia. — Yennefer Vengerbergben lakik, ezért Demavend olykor segítségért fordul hozzá, de nem dolgoznak állandó jelleggel együtt. Azt biztosan nem jelenthetjük ki, hogy Demavendet szolgálná.

— Mi a helyzet a látásával? Remélem, minden rendben?

— Igen. Minden rendben.

— Az jó. Az nagyon jó. Nyugtalanított... Tudjátok, szerettem volna kapcsolatba lépni vele, de kiderült, hogy elutazott. Senki sem tudja, hová.

Kő, fém, kristály, gondolta magában Tissaia de Vries. Minden, amit csak Yennefer hord, aktív, észlelhetetlen pszichovízióval. Ezzel a módszerrel nem fogsz rátalálni, kedvesem. Ha Yennefer nem akarja, hogy tudják, hol van, akkor senki sem fogja kideríteni.

— Írj neki — válaszolta nyugodtan, miközben megigazította a kezelőit. — És továbbítsd a levelet a szokott módon. Egészen biztosan eljut hozzá. És Yennefer, akárhol is legyen, válaszol. Mindig válaszol.

— Yennefer — szólt közbe Arnaud — gyakran eltűnik, nem egyszer egész hónapokra. Az oka jórészt egészen triviális...

Tissaia összeszorított ajkakkal nézett a férfira. A varázsló elhallgatott. Vilgeforsz könnyedén elmosolyodott.

— Pontosan — mondta. — Pontosan erre gondoltam. Annak idején erős szálak kötötték egy... bizonyos vajákhöz. Geralthoz, ha nem tévedek. Úgy tűnik, hogy nem az a szokásos kis futó kaland volt. Úgy tűnt, Yennefer elég erősen belekavarodott...

Tissaia de Vries kihúzta magát, és az ollósszék karfájára szorította tenyerét.

— Miért kérdezel erről? Ezek személyes ügyek. Semmi közünk hozzá.

— Természetesen — pillantott Vilgeforsz az asztallapra dobott levélre. — Semmi közünk hozzá. De engem nem valami beteges kíváncsiság vezérel, hanem a Tanács egyik tagjának érzelmi hogyléte iránt érzett aggodalom. Elgondolkoztat, hogyan reagál majd Yennefer, ha tudomást szerez a haláláról ennek a... Geralthnak. Jól gondolom, hogy képes volna napirendre térni felette, belenyugodni, nem zuhanva mindeközben depresszióba, se valami túlzó gyászba?

— Kétségtelenül képes volna — felelte hűvösen Tissaia. — Annál is inkább, mert hasonló hírek eljutnak hozzá időről időre. És mindannyiszor pletykának bizonyulnak.

— Úgy van — helyeselt Terranova. — Ez a Geralt, vagy hogy is hívják, el tud boldogulni. És mit csodálkozunk? Ez egy mutáns, egy gyilkos automata, amit arra programoztak be, hogy öljön, és ne hagyja magát megölni. Ami meg Yennefert illeti, ne túlozzunk azokkal az állítólagos érzelmekkel. Ismerjük őt. Nem adja át magát az érzelmeknek. Elszórakozott a vajákkal, ennyi az egész. Izgatta a halál, amivel az a pacák állandóan játszik. Aztán amikor egyszer végre megjárja, vége lesz ennek az ügynek is.

— Egyelőre — szólt szárazon Tissaia de Vries — él a vaják.

Vilgeforsz elmosolyodott, és ismét vetett egy pillantást az előtte heverő levélre.

— Valóban? — felelte. — Azt nem hinném.

Geralt kissé megborzongott; nagyot nyelt. Elmúlt már az elixír kiivását követő első megrázkódtatás, kezdetét vette a működés szakasza, amit az a könnyű, de kellemetlen szédülés jelzett, amely a szem sötétséghez való alkalmazkodását kíséerte.

Az adaptáció gyorsan végbement. Az éjszakai homály egyre világosodott, köröskörül minden a szürke valamely árnyalatát öltötte magára; kezdetben ködös és homályos árnyalatokat, melyek fokozatosan egyre jobban elkülöníthetővé, világosabbá és élesebbé váltak. A csatorna partjára nyíló kis utcában, ami egy perccel azelőtt még fekete volt, akár egy kátrányos hordó gyomra, Geralt már ki tudta venni a vizesárokban vándorló, pocsolyákat és falrepedéseket szaglászó patkányokat.

A hallása is érzékenyebbé vált a vajákdecoctum hatására. A sikátorok kihalt összevisszasága, melyben egy pillanattal korábban csakis az eső zúgása hallatszott az ereszcatornáknak, életre kelt, hangoktól lüktetett. Hallotta a harcoló macskák zshivaját, a kutyák ugatását a csatorna túloldaláról, a nevetést és a kiáltásokat Oxenfurt söntéseiből és fogadóiból, a kiabálást és énekszót a tutajosok kocsmájában, egy pattogós dallamot játszó furulya távoli, halk trilláját. Életre keltek a sötét, szunnyadó házak — Geralt kezdte elkülöníteni egymástól az alvó emberek horkolását, a marhák dobbantásait a karámban, a lovak horkantásait az istállóknak. Az egyik házban valahol az utcácska mélyén egy szerelmeskedő nő fojtott, görcsös nyögései hangzottak föl.

A hangok egyre duzzadtak, egyre erősebbé váltak. Már meg tudta különböztetni egymástól a tivornyázók dalainak trágár szavait, megtudta a nyögdécselő nőszemély szeretőjének a nevét is. A csatorna túloldaláról, Myhrman cölöpökre emelt háza felől a kuruzsló meg-megszakadó, koordinálatlan makogása hallatszott, akit Filippa Eilhart kezelése a teljes és minden bizonnyal végleges idiotizmusba vetett.

Közeledett a hajnal. Az eső végre abbamaradt; szél támadt, amely szétkergette a felhőket. Keleten az ég szemmel láthatóan világosodni kezdett.

A sikátor patkányai hirtelen felriadtak, szétspricceltek minden irányba, és elrejtőztek a ládák és a szemét között.

A vaják lépteiket hallott. Négyen vagy öten voltak, egyelőre nem tudta pontosabban megmondani, hányan. Felnézett, de nem látta Filippát.

Azonnal taktikát váltott. Ha a közeledő csoportban ott volt Rience is, kevés esélye maradt arra, hogy elkapja. Először meg kellett volna harcolnia a kíséretével, de épp ezt nem akarta. Először is, mert tekintettel arra, hogy az elixír hatása alatt állt, azoknak az embereknek meg kellett volna halniuk. Másodszor, mert ezalatt Rience-nek ideje lett volna elmenekülni.

A lépések közeledtek. Geralt előlépett a sötétségből.

Rience bukkant elő a sikátorból. A vaják azonnal, ösztönösen felismerte a varázslót, bár soha nem látta korábban. Yennefer ajándékát, az égési sérülés után maradt heget elrejtette a csuklyája vetette árny.

Egyedül volt. A kísérete nem mutatkozott, rejtve maradt a sikátorban. Geralt azonnal megértette, miért. Rience tudta, ki vár rá a kuruzsló házábanál. Rience számított a csapdára, de mégis eljött. A vaják rájött, miért. És még azelőtt, hogy meghallotta volna a hüvelyükből előcsusszanó kardok halk csikorgását. Jól van, gondolta magában. Ha ezt akarjátok, jól van.

— Igazán kellemes rád vadászni — szólta halkan Rience. — Téged keresni se kell. Magadtól is megjelenysz, ott, ahol látni szeretnék.

— Ugyanezt elmondhatnánk rólad is — válaszolta nyugodtan a vaják. — Megjelentél. Szerettelek volna itt látni, és itt vagy.

— Igencsak meg kellett szorongatnod Myhrmant, hogy beszéljen neked az amuletről, hogy megmutassa, hol van elrejtve. És hogy milyen módon kell működésbe hozni, hogy üzenetet küldjön. De azt, hogy az amulett egyszerre értesít és figyelmeztet, Myhrman nem tudta, és nem is számolhatott be róla, még akkor sem, ha vörösén izzó parázson sütögetik. Sok ilyen amulettet osztottam szét. Tudtam, hogy előbb vagy utóbb ráakadsz valamelyikre.

Az utca sarkán túlról négy férfi bukkant elő. Lassan közeledtek, könnyedén és hangtalanul. Még mindig a sörét részeken maradtak, előhúzott kardjaikat pedig úgy tartották, hogy ne árulja el őket a pengék villanása. A vaják, magától értetődő módon, tisztán látta őket. De nem árulta el magát. Jól van, gyilkosok, gondolta magában. Ha ezt akarjátok, megkapjátok.

— Vártam — folytatta Rience, el sem mozdulva a helyéről —, és kivártam. Szándékomban áll megszabadítani végre a terhedtől a földet, te mocskos korcs.

— Neked áll szándékodban? Túlbecsülöd magad. Te csak eszköz vagy. Egy gazember, akit arra béreltek fel, hogy a piszkos munkát elvégezze. Ki bérelt fel, szolga?

— Túl sokat akarsz tudni, mutáns. Engem nevezel szolgának? Tudod, mi vagy te? Egy kupac szar, ami az úton hever, és amit el kell takarítani, mert valaki nem akarja a csizmáját bemocskolni vele. Nem, nem fogom felfedni előtted, hogy ki az a valaki, bár megtehetném. Mondok viszont neked mindjárt valamit, hogy legyen min elgondolkodnod a pokolba vezető úton. Már tudom, hol van az a fattyú, akit annyira védesz. És tudom, hol van az a te boszorkád, Yennefer. Ő ugyan nem érdekli a megbízóimat, de nekem megvan a magam oka haragudni arra a ribancra. Amint csak végeztem veled, ellátom a baját. Teszek róla, hogy megkeserülje azt a kis tüzes mutatványát. Ó, igen, meg fogja keserülni. És milyen hosszan.

— Nem kellett volna ezt mondanod — mosolyodott el ocsmányul a vaják, érezve magában a harc eufóriáját, melyet az elixír hívott elő belőle az adrenalinra válaszul. — Míg ezt nem mondtad, volt esélyed túlélni. Most már nincsen.

A vajákmedál erős rángatózása figyelmeztette a váratlan támadásra. Félreugrott, villámgyorsan rántva elő a kardját, és rúnákkal borított pengéjével elhárította és szétzúzta a hirtelen felé lőtt bénító mágikus energiahullámot. Rience hátrált, mozdulatra emelte a kezét, de az utolsó pillanatban inába szállt a bátorsága. Meg sem próbálkozva a következő igével sietős visszavonulót fújt a sikátor mélyére. A vaják nem vehette üldözőbe — ekkor vetette rá magát az a négy fickó, akik azt gondolták, elrejtik őket a sötétség. Felvillantak a kardok.

Hivatásosak voltak. Mind a négy. Tapasztalt, gyakorlott, összehangolt hivatásosak. Párosával csaptak le rá, ketten balról, ketten jobbról. Párosával — úgy, hogy egy mindig a másik háta mögé bújjon. A vaják a bal oldaliakat választotta. Az elixír kiváltotta eufóriához mostanra düh is társult.

Az első bérgyilkos dexterből támadott fintával, csak azért, hogy félreugorjon, és alkalmat adjon a háta mögött állónak az orvtámadásra. Geralt forogni kezdett, kikerülte őket, és hátulról csapott le a másikra, egészen a kard végével, a nyakszirtjén, a nyakán és a hátán keresztül. Dühös volt; erősen sújtott le. Sugárban fröcskölt a falra a vér.

Az első villámgyorsan hátrált, helyet adva a másik párosnak. Ők kettéváltak támadás közben, két irányba vágva kardjaikkal, úgy, hogy csak egyetlen támadást lehessen kivédeni — a másik célt kellett érjen. Geralt nem parírozott, folyamatosan

forogva közjük került. Hogy ne ütközzenek össze, mindkettejüknek meg kellett törnie az összehangolt ritmust, a begyakorolt lépéseket. Az egyiknek sikerült megfordulnia puha, macskás fintával; ő fürgén félreugrott. A másiknak nem sikerült. Elvesztette az egyensúlyát, háttal fordult felé. A vaják ellentétes irányú fordulatot téve lendületből sújtott le a keresztcsontjára. Dühös volt. Érezte, ahogy a megélezett vajákpenge átvágja a gerincoszlopot. Iszonyatos üvöltés visszhangja verte fel az utcácskákat. A másik kettő azonnal rárontott, elhalmozták a csapásaikkal, amiket csak nagy nehézségek árán tudott elhárítani. Forogni kezdett, kitépte magát a villogó pengék alól. De ahelyett, hogy vállát a falnak vetve védekezésbe fogott volna, támadott.

Erre nem számítottak, nem sikerült félreugraniuk és szétválniuk. Egyikük kontrázott, de a vaják kitért a kontra elől, megpördült, és lesújtott hátra, vaktában, a levegő mozgását irányozva. Dühös volt. Alacsonyra célzott, a hasra. Talált. Fojtott kiáltást hallott, de nem volt ideje körbenézni. Az utolsó gazfickó már ott volt mellette, mar le is sújtott egy gyors, mocskos sinister kvarttal. Geralt az utolsó pillanatban védte ki, egy helyben, fordulat nélkül, dexter kvarttal. A bérgyilkos, kihasználva a parádtól átvett lendületet, úgy pattant fel, akár a rugó, és félfordulatból sújtott le, szélesen és erőteljesen. Túl erőteljesen. Geralt már forgott. A gyilkos pengéje, mely jóval nehezebb volt a vaják pengéjénél, a levegőbe hasított, a bérgyilkosnak pedig követnie kellett a csapást. A lendülettől elfordult. Geralt éppen mellé érkezett a félfordulatból; nagyon közel. Látta a grimaszra torzult arcát, a rémült szemeket. Dühös volt. Lesújtott. Röviden, de erősen. És tévedhetetlenül. Egyenesen a szemekre.

Hallotta Shani szörnyű kiáltását, aki szabadulni próbált Kökörcsin szorításából a kuruzsló házához vezető hidacskán.

Rience a köpenyét félredobva visszahúzódott a sikátor mélyére, mindkét kezét felemelte és előre nyújtotta, melyekből már szivárogni kezdett a mágikus fény. Geralt kardját két kézre fogva gondolkodás nélkül rohanni kezdett az irányába. A varázsló nem bírta idegekkel. Be sem fejezve a varázsigét, menekülőre fogta, érthetetlenül kiabálva közben. De Geralt értette. Tudta, hogy Rience segítséget hív. Hogy azért rimánkodik, hogy valaki megmentse.

És megérkezett a segítség. A kis utca ragyogó fénnel lángolt fel, egy düledező, nedvességfoltokkal tarkított házfalon felragyogott a teleport tüzes oválisa. Rience eliramodott felé. Geralt elrugaszzkodott. Nagyon dühös volt.

Toublanc Michelet felnyögött; aztán összegömbölyödött, mindkét kezét felhasított hasára szorítva. Érezte, ahogyan a vére elfolyik, fürgén csorogva az ujjai közül. Nem messze tőle ott feküdt Flavius. Egy pillanattal korábban még rángatózott. De mostanra már mozdulatlaná merevedett. Toublanc összeszorította a szemhéját, aztán kinyitotta a szemét. De a Flavius mellett ülő bagoly a lehető legnyilvánvalóbb módon nem lehetett hallucináció, hiszen nem tűnt el. Újra felnyögött, és elfordította a fejét.

Valami fehércseléd, a hangjából ítélve nagyon is fiatal, torkaszakadtából kiabált.

— Eressz el! Azok ott sebesültek! Oda kell... Medika vagyok, Kökörcsin! Eressz el, hallod?

— Nem segíthetsz rajtuk — mondta tompa hangon a fickó, akit Kökörcsinnek hívtak. — Nem egy vaják kardja után... Még csak oda se menj. Ne nézz oda... Könyörgöm, Shani, ne nézz oda.

Toublanc érezte, ahogy valaki letérdel mellé. Megérezte a parfüm és az ázott toll illatát. Halk, lágy, enyhet adó hangot hallott. Csak nagy nehezen tudta elkülöníteni egymástól a szavakat, terhére volt annak a fiatal fehérnépnek az idegesítő kiabálása és zokogása. Annak a... medikának. De ha a medika kiabált, akkor ki térddepelt mellette? Toublanc felnyögött.

—...rendben lesz. Minden rendben lesz.

— Szu... ka... fattya... — dadogta. — Rience... Azt mondta nekünk... Közönséges balek... Ez meg... vaják volt... Ge... basz... Segít... ség... A... beleim...

— Csss, csss, kisfiam. Nyugodj meg. Most már jó. Már nem fáj. Igaz, hogy már nem fáj? Mondd el nekem, ki rángatott ide benneteket? Ki hozott össze titeket Rience-szel? Ki ajánlotta nektek? Ki kevert bele ebbe titeket? Mondd el nekem, kisfiam, kérlek. És akkor minden jó lesz. Meglátod, jó lesz. Mondd el nekem, kérlek.

Toublanc érezte a vért a szájában. De nem volt ereje kiköpni. A felázott földhöz szorított arccal kinyitotta a száját; a vér magától kicsorgott.

Már semmit sem érzett.

— Mondd el nekem — ismételte a lány hang. — Mondd el nekem, kisfiam.

Toublanc Michelet, hivatásos bérgyilkos tizennegyedik életéve óta, behunyta a szemét; a szája véres mosolyra húzódott. És elsuttogta azt, amit tudott.

Amikor kinyitotta a szemét, egy keskeny kis pengéjű tört pillantott meg, aprócska, arany keresztrúddal.

— Ne félj — mondta a lány hang, és a tör hegye a halántékához ért. — Nem fog fájni.

Tényleg nem fájt.

Az utolsó pillanatban érte utol a varázslót, éppen a teleport előtt. Kardját már korábban félredobta, a kezei szabadon voltak, ugrás közben előre nyújtott ujjai belekapaszkodtak a másik köpenyének szélébe. Rience elvesztette az egyensúlyát, a rántás visszahúzta, kénytelen volt hátrahökölni. Veszettül rángatózott, egy hirtelen mozdulattal csattól csatig szétszakította a köpönyeget, kiszabadult. Túl későn.

Geralt a jobb ökle vállára mért csapásával átfordította, és azonnal lesújtott a ballal is, a nyakára, a füle alatt. Rience megtántorodott, de nem esett össze. A vaják könnyed ugrással mellette termett, és erősen a bordái alá nyomta az öklét. A varázsló felnyögött, és az öklére hanyatlott. Geralt megragadta a zekéje szárnyánál fogva, megfordította, és földhöz vágta. A térdeivel a földhöz szorított Rience kinyújtotta a kezét, és ígére nyitotta a száját. Geralt összeszorította az öklét, és felülről sújtott le rá. Egyenesen a szájára. Az ajkai úgy posszantak szét, akár a ribiszkék.

— Yenefertől már kaptál ajándékot — hörögte. — Most megkapod az enyémet.

Még egyszer lecsapott. A varázsló feje felpattant, a homlokára és az arcára vér fröccsent. Geralt némiképp elcsodálkozott — nem érzett fájdalmat, pedig kétségtelenül megsérült a harcban. Az ott a saját vére volt. Nem törődött vele, nem volt most ideje megkeresni és ellátni a sebét. Visszahúzta az öklét, és újra arcba vágta Rience-et. Dühös volt.

— Ki küldött? Ki bérelt fel?

Rience vért köpött felé. A vaják még egyszer arcba vágta.

— Kicsoda?

A teleport tüzes oválisa erősebben lángolt fel, a belőle sugárzó fény az egész sikátort elöntötte. A vaják érezte az oválisból lüktető erőt, megérezte, mielőtt még a medálja elkezdett volna hevesen, figyelmeztetően rángatózni.

Rience is érezte a teleportból áradó energiát, megérezte a közelgő segítséget. Felkiáltott, megrándult, mint valami óriási hal. Geralt a mellkasának nyomta a térdét, felemelte a kezét, és az ujjait Aard Jelére hajlítva a forrongó portálra célzott. Hiba volt.

A portálból senki sem lépett elő. Csak erő sugárzott belőle, amit Rience magába szívott.

A varázsló megfeszített ujaiból hathüvelyknyi acéltüskék nőttek ki. Hallható reccsenéssel mélyedtek bele Geralt mellébe és vállaiba. A tüskékből energia tört fel. A vaják görcsös ugrással vetette hátra magát. Akkora volt a megrázkódtatás, hogy hallotta és érezte, ahogyan a fájdalomtól összeszorított fogai megroppannak és elrepednek. Legalább kettő.

Rience megpróbált felpattanni, de azon nyomban ismét összerogyott, és a térdein araszolt tovább a teleport felé. Geralt levegő után kapkodva előhúzta a törét a csizmaszárából. A varázsló hátranézett, felpattant, és tántorogva megindult. A vaják is tántorgott, de ő gyorsabban. Rience ismét hátranézett, felkiáltott. Geralt a markába szorította a törte. Dühös volt. Nagyon dühös.

Valami megragadta hátulról, gúzsba kötötte, mozdulatlaná tette. A medál a nyakában erősen fellüktetett, felsebzett vállaiban görcsösen pulzált a fájdalom.

Úgy tíz lépéssel mögötte ott állt Filippa Eilhart. Felemelt kezeiből tompa fény áradt — két fénycsóva, két sugár. Mind a kettő a hátához ért, fénylő fogóként szorítva a vállait. Szabadulni próbált, eredménytelenül. El sem tudott mozdulni a helyéről. Csak nézhette, ahogyan Rience ingatag léptekkel eléri a tejfehér derengéssel lüktető teleportot.

Rience lassan, sietség nélkül lépett be a teleport fényébe, és elmerült benne, akár egy bűvár, az alakja elmosódott, azután eltűnt. Egy pillanattal később az ovális kialakult, egy percre áthatolhatatlan, sűrű, bársonyos sötétségbe merítve az utcácskát.

Valahol a sikátorok között viaskodó macskák sivalkodtak. Geralt a kardja pengéjére nézett, amit maga elé nyújtott a varázslónő felé tartva.

— Miért, Filippa? Miért tetted ezt?

A varázslónő tett egy lépést hátra. Még mindig a kezében tartotta a törte, amit egy perccel korábban belemélyesztett Toublanc Michelet koponyájába.

— Miért kérded? Hiszen tudod.

— Igen — helyeselt a férfi. — Most már tudom.

— Megsebesültél, Geralt. Nem érzel fájdalmat, mert elkábít a vajákelixír, de nézd csak meg, hogy vérzel. Lecsillapodtál már annyira, hogy nyugodtan odamehessek hozzád, és kezelésbe vegyelek? Az ördögbe is, ne nézz így! És ne közelíts hozzám. Még egy lépés, és kénytelen leszek... Ne közelíts! Kérlek! Nem akarlak bántani, de ha közelebb jössz...

— Filippa! — kiáltott fel Kökörcsin, aki még mindig magához szorította a zokogó Shanit. — Megbolondultál?

— Nem — mondta erejét megfeszítve a vaják. — Egyáltalán nem ment el az esze. Nagyon is jól tudja, mit csinál. Egész idő alatt tudta, mit csinál. Kihasznált minket. Elárult. Becsapott...

— Csillapodj — ismételte Filippa Eilhart. — Nem érted ezt, és nem kell, hogy megértsd. Azt tettem, amit meg kellett tennem. És ne nevezd engem árulónak. Mert éppen azért tettem, hogy ne áruljak el egy nagyobb ügyet, amit te el sem tudsz képzelni. Egy nagy és fontos ügyet, olyannyira fontosat, hogy gondolkodás nélkül fel kell érte áldozni csekélységek, ha ilyesfajta választás elé állítanak. Geralt, az ördögbe is, mi itt beszélünk, te meg ott állsz a vértócsában. Csillapodj le, és engedd, hogy kezelésbe vegyünk, én és Shani.

— Igaza van! — kiáltotta oda Kökörcsin. — Megsebesültél, a fenébe is! El kell téged látni, és elvinni innen! Veszekedni tudtok később is!

— Te és a te nagy ügyed. — A vaják, ügyet sem vetve a trubadúrra, tett egy imbolygó lépést előre. — A te nagy ügyed, Filippa, és a te választásod, az egy sebesült, akit hidegvérrel leszúrtál, mikor már elmondta azt, amit tudni akartál, és amit nekem nem volt szabad megtudnom. A te nagy ügyed Rience, akit hagyta elmenekülni, hogy véletlenül el ne árulhassa a megbízója nevét. Hogy tovább gyilkolhasson. A te nagy ügyed ezek a holttestek, amikre nem volt semmi szükség. Bocsáss meg, rosszul fejeztem ki magam. Nem holttestek. Csekélységek!

— Tudtam, hogy nem fogod megérteni.

— Való igaz, nem fogom megérteni. Soha. De azt, hogy miről van szó, értem. A ti nagy ügyeitek, a háborúitek, a harcok a világ megmentéséért... A célotok, ami szentesíti az eszközöket... Hát hegyezd a füled, Filippa. Hallod ezeket a hangokat, ezt a lármát? A kandúrok azok, akik nagy ügyért harcolnak. Az osztatlan uralomért a szemétdombon. Ez nem tréfadolog, vér folyik ott, és szőröcsomók repkednek. Ott háború folyik. De engem mindkét háború, a macskáké és a tied is, valami hihetetlenül kevéssé izgat.

— Az csak úgy tűnik neked — sziszegte a varázslónő. — Nagyon is izgatni fog téged mindez, és hamarabb, mint gondolnád. Szükségszerűséggel és választással állsz szemben. Belekavarodtál a végzetbe, kedvesem, jobban, mint gondoltad. Azt hitted, egy gyereket veszel az oltalmadba, egy aprócska kislányt. Tévedtél. Te a lángot vetted magadhoz, amelytől bármelyik pillanatban lángra lobbanhat a világ. A mi világunk. A tiéd, az enyém, a másoké. És neked választanod kell majd. Ahogyan nekem. Ahogyan Triss Merigoldnak. Ahogyan választania kellett Yennefernek. Mert Yennefer már választott. A te végzeted az ő kezében van, vaják. Te magad adtad azokba a kezekbe.

A vaják megingott. Shani felkiáltott, kitepte magát Kökörcsin szorításából. Geralt egy intéssel feltartóztatta, felegyenesedett, és egyenesen Filippa Eilhart sötét szemébe nézett.

— Az én végzetem — mondta erejét megfeszítve. — Az én választásom... Megmondom neked, Filippa, mit választottam. Nem engedem, hogy belekeverjétek Cirit a mocskos machinációitokba. Figyelmeztetlek. Aki bántani merészeli Cirit, úgy végzi, mint ez a négy, akik itt hevernek. Nem fogok megesküdni, se fogadkozni. Nekem nincs mire. Én egyszerűen csak figyelmeztetlek. A szememre vetted, hogy

rossz gyám vagyok, hogy nem tudom megvédeni azt a gyereket. Védni fogom. Úgy, ahogyan tudom. Gyilkolni fogok. Könyörtelenül fogok gyilkolni...

— Hiszek neked — felelte mosolyogva a varázslónő. — Hiszem, hogy meg fogod tenni. De nem ma, Geralt. Nem most. Mert egy perc, és elájulsz a vérvesztéstől. Shani, készen állsz?

Senki sem születik varázslónak. Továbbra is túlságosan keveset tudunk a genetikáról és az öröklődés mechanizmusairól. Túlságosan is kevés időt és forrást szentelünk a kutatásoknak. Sajnálatos, hogy a mágikus képességek öröklődés útján való átadására tett kísérleteket minduntalan végrehajtjuk, hogy úgy mondjam, természetes úton. Az effajta pseudo-experimentumok eredményeit túlságosan is gyakran látjuk a városok csatornáiban és a szentélyek falai tövében. Túlságosan is sokszor lát és bukkan az ember debilis és katonán asszonyokra, nyáladzó és maguk alá piszkító prófétákra, jósnőkre, falusi jóvendőmondókra és csodatévőkre, olyan gyengeelméjűekre, akiknek degenerálta az agyát az örökölt, megzabolázatlan Erő.

Ezeknek a debilis és gyengeelméjű fehérszemélyeknek azután ismét csak lehetnek utódaik, akiknek átadhatják a képességeiket, és tovább degenerálódhatnak. Képes-e bárki is előre látni és megállapítani, hogyan fog festeni az utolsó szem egy ilyesfajta láncolatban?

A legtöbben közülünk, varázslók közül, a szomatikus elváltozások és az agyalapi mirigy rendellenes működésének következtében elveszíti prokreációs képességét. Néhányan azonban — és leggyakrabban varázslónők — a gonádok működőképességének megőrzésével alkalmazkodnak a mágiához. Megfoghatnak és életet adhatnak — és van merszük mindezt szerencsének és áldásnak nevezni. Én azonban ismétlem: senki sem születik varázslónak. És senkinek sem szabadna annak születnie! Tudatában léve az általam írottak súlyának, választ adok a kérdésre, mely a Cidarisi Gyűlésen hangzott el. Teljes bizonyossággal jelentem ki: valamennyiünknek meg kell hoznia a döntést, mivé akar válni — varázslónővé, vagy anyává. Követelem, hogy minden adeptát sterilizáljanak. Kivétel nélkül.

Tissaia de Vries, *A mérgezett forrás*

Hetedik fejezet

— Mondok én nektek valamit — szólalt meg hirtelen Második lola, csípőjének támasztva a magokkal teli kosarat. — Háború lesz. A hercegi ispán mondta, amikor sajtért jött.

— Háború? — söpörte félre homlokából a haját Ciri. — Kivel? Nilfgaarddal?

— Azt nem hallottam — ismerte be az adepta. — De az ispán azt mondta, hogy a hercegünk egyenesen Foltest királytól kapott parancsot. Harcba hívta a népet, és minden út csak úgy feketéllik a katonáktól. Hujjaj! Mi lesz itt?

— Ha már háború — mondta Eurneid —, akkor egészen biztosan Nilfgaarddal. Kivel mással? Megint! Az istenekre, ez szörnyű!

— Nem túlzol te kicsit azzal a háborúval, lola? — hintett Ciri magvakat a kakasoknak és a gyöngytyúkoknak, amik élénk, lármás forgatagként tolakodtak körülötte. — Nem lehet, hogy megint csak a Scoia'tael elleni hajtóvadászat?

— Nenneke anya ugyanezt kérdezte az ispántól — közölte Második lola. — Az ispán meg azt mondta, hogy nem, most nem a Mókusokról van szó. Állítólag a várak és az erődök parancsba kapták, hogy gyűjtsenek tartalékokat, hátha megostromolják őket. De hiszen a tündék az erdőkben támadnak, nem ostromolnak várakat! Az ispán azt kérdezte, hogy nem tud-e a szentély több sajtot adni, meg még más dolgokat. A vár tartalékaihoz. És lúdtollat követelt. Azt mondta, sok lúdtoll kell neki. A nyílvesszőkhöz. Értitek, hogy íjakkból lőjenek! Ó, istenek! Rengeteg sok munkánk lesz. Meglátjátok! Nyakig leszünk a munkában!

— Nem mind — mondta csipkelődve Eurneid. — Egyesek közülünk nem mocskolják be a kis kacsóikat. Egyesek egy héten csak kétszer dolgoznak. Nincs idejük a munkára, mert állítólag mindenféle mágikus hókuszpókuszokat tanulnak. De azért igazából az is lehet, hogy csak lopják a napot, vagy a parkban szaladgálnak, és a virágok fejét csapdossák le bottal. Tudod, kiről beszélek, Ciri, nem igaz?

— Ciri egész biztos elmegy háborúzni — kacagott fel Második lola. — Hiszen azt beszéljük, hogy valami lovagnak a lánya! A nagy harcosnő, a félelmetes kardjával! Végre fejeket is csapdoshat majd csalán helyett!

— Nem, hiszen ő hatalmas varázslónő! — ráncolta az orrát Eurneid. — Minden ellenséget pirókegérré változtat majd! Ciri! Mutass nekünk valami borzalmas varázslatot! Válg láthatatlanná, vagy intézd el, hogy a répa korábban nőjön ki! Vagy csinálj valamit, hogy a tyúkok megetessék magukat. Na, ne kérsd már magad! Vess már valami ígét!

— A mágia nem azért van, hogy mutogassuk — felelte dühösen Ciri. — A mágia az nem valami vásári mutatvány.

— Persze, persze — nevetett fel az adepta. — Nem azért, hogy mutogassák. Mi, lola? Pont, mintha azt a boszorkány Yennefert hallgatnám!

— Ciri egyre jobban kezd rá hasonlítani — jelentette ki lola, tüntetőleg szipákolva.
— Még a szaga is hasonló. Hah, ez biztos valami mágikus pacsuli, amit ördögalmából vagy ámbrából csináltak. Hát te varázspacsulikat használsz, Ciri?

— Nem! Szappant használok! Azt, ami nektek olyan ritkán akad a kezetekbe!

— Ohó — fintorodott el Eurneid. — Hogy ez milyen gunyoros, milyen rosszmájú! Hogy felfújja magát!

— Régebben nem volt ilyen — duzzogott Második lola. — Azóta lett ilyen, mióta azzal a boszorkával flangál. Vele alszik, vele eszik, egy lépést se tágít attól a Yennefertől. Szinte egyáltalán el se jön már a szentélybe az órákra, ránk meg aztán már egy perc ideje sincsen!

— Mi meg végezhetünk minden munkát helyette! A konyhában is, a kertben is! Nézd csak, lola, milyenek a kis kacsoi! Mint valami királylánynak!

— Ez már csak így van! — kukorékolta Ciri. — Akinek van egy kis esze, annak a könyv való! Akinek meg korpa van a fejében, annak a seprű!

— Te meg csak repülsz a seprűn, mi? Te hétszentséges varázslónő!

— Hülye vagy!

— Te vagy a hülye!

— Épp, hogy nem!

— Épp, hogy igen! Gyere, lola, ne is törődj vele. A varázslónők nem nekünk való társaság.

— Még szép, hogy nem nektek! — kiáltott Ciri, és a földhöz vágta a magokkal teli kosarat. — A tyúkok a nektek való társaság!

Az adepták a kotkodácsoló madárhad gyűrűjében, magasra húzott orral távoztak.

Ciri hangosan elkáromkodta magát, megismételve Vesemir legkedvesebb mondását, aminek a jelentése azért nem egészen volt világos a számára. Aztán hozzátett még néhány szót, amit Yarpen Zigrintől hallott, és amiknek a jelentése teljességgel titokban maradt előtte. Egy rúgással szétkergette a szétszóródott magok körül tülekedő kotlósokat. Felemelte a kosarat, megforgatta a tenyerében, aztán vajákfordulatra perdült, és mintha csak diszkosz volna, elhajította a tyúkólak nádteteje felett. Sarkon fordult, és futva eliramodott a szentély parkján keresztül.

Könnyedén futott, gyakorlattan szabályozva a légzését. Minden második fánál, amit maga mögött hagyott, kecsesen, félfordulattal felpattant, jelzésszerűen a levegőbe vágva képzelt kardjával, rögtön utána végrehajtva a begyakorolt kitérést és cselmozdulatot. Ügyesen ugrotta át a palánkot, biztosan és lágyan érkezve hajlított térdeire.

— Jarre! — kiáltotta a torony kőfalában ásító apró ablak felé emelve fejét. — Jarre, ott vagy? Hé! Én vagyok!

— Ciri? — hajolt ki a fiú. — Mit csinálsz te itt?

— Bemehetek oda hozzád?

— Most? Hmm... Hát, tessék... Tessék, parancsolj.

A lány felviharzott a lépcsőkön, abban a pillanatban rontva a fiatal adeptusra, amikor az neki hátat fordítva épp a ruháját igazította meg sietősen, és pergamenekkel terítette le az asztalon heverő pergameneket. Jarre átfésülte ujjával a haját, megköszörülte a torkát, és ügyetlenül meghajolt. Ciri az öve mögé tűzte a hüvelykujjait, és megrázta hamuszín üstökét.

— Miféle háború ez, amiről mindenki beszél? — csattant fel. — Tudni akarom!

— Ül le, kérlek.

A lány körbenézett a szobában. Négy hatalmas, könyvekkel és tekercsekkel megrakott asztal állt benne. Csak egyetlen szék volt. Az is tele.

— Háború? — hümmögte Jarre. — Igen, hallottam a szóbeszédet... Téged érdekel ez? Téged, egy lá... Ne, ne ülj az asztalra, kérlek, alig sikerült összerendeznem azokat az iratokat... Ül a székre. Egy pillanat, várj, leveszem a könyveket... Yennefer kisasszony tudja, hogy itt vagy?

— Nem.

— Hmm... És Nenneke anyja?

Ciri elfintorodott. Tudta, miről van szó. A tizenhat éves Jarre a főpapról neveltje volt, akit arra készítettek elő, hogy pap és krónikás legyen. Ellanderben lakott, ahol írnokként dolgozott a várbíróságon, de Melitele templomában több időt töltött, mint a városkában; egész napokat, és néha az éjszakákat is, a szentély könyvtárából származó műveket tanulmányozva, másolva és illuminálva. Ciri sosem hallotta ezt Nenneke szájából, de nyilvánvaló volt, hogy a főpapról a legkevésbé sem kívánja, hogy Jarre a fiatal adepták körül forgolódjon. És fordítva. Az adepták ugyanis szemtelenül pislogtak a fiúra, és fesztelenül cseverészték a különböző lehetőségeket mérlegelve, melyeket az a tény kínált, hogy gyakorta tartózkodott a szentély területén olyasvalami, ami nadrágot viselt. Ciri mindezen mérhetetlenül csodálkozott, merthogy Jarre mindannak az ellenkezője volt, amit szerinte egy vonzó férfinak jelentenie kellett. Cintrában, emlékei szerint, a vonzó férfi feje a vakfödémig ért, a vállai pedig az ajtó keretének egyik oldaláról a másikig, úgy káromkodott, mint egy törp, úgy bömbölt, akár a bivaly, és harminc lépésre búzlított a lovától, az izzadságától és a sörtől, függetlenül attól, hogy nappal volt vagy éjjel. Azokat a férfiakat, akik ennek a leírásnak nem feleltek meg, Calanthe királynő asszonyházában nem tartották méltónak se sóhajra, se pletykára. Ciri látott aztán másfajta férfiakat is — Angren bölcs és szelíd druidáit, Sodden daliás és borús telepeseit, Kaer Morhen vajáknait. Jarre más volt. Sovány volt, mint a gebe, ügyetlen, túlságosan is nagy, tinta és por szagát árasztó ruhát viselt, örökké zsíros volt a haja, az állán pedig szakáll helyett hét vagy nyolc hosszú szőrszál meredezett, aminek a fele egy megtermett szemölcsből nőtt ki. Ciri igazán nem értette, mi vonzza annyira Jarre tornyához. Szeretett vele beszélgetni, a fiú sokat tudott, sok mindent lehetett tőle tanulni. De az utóbbi időben, ahányszor csak ránézett, a fiú tekintete olyan furcsa, homályos és sóvár volt.

— Na — türelmetlenkedett a lány. — Elmondod nekem végre, vagy sem?

— Nincs mit mondanom. Nem lesz itt semmiféle háború. Ez mind csak szóbeszéd.

— Aha — horkant fel. — Akkor hát a herceg csak úgy, tréfából hívta hadba a népet? A hadsereg unalmában masírozik az országutakon? Ne kertelj nekem, Jarre. Gyakran jársz a városban és a várban, biztosan tudsz valamit!

— Miért nem kérdezed meg erről Yennefer kisasszonyt?

— Yennefer kisasszonynak akadnak fontosabb dolgai is — förmedt rá Ciri, de azonnal észbe kapott, kedvesen elmosolyodott, és megrebegtette a szempilláit. — Oh, Jarre, mondd el nekem, kérlek! Te olyan okos vagy! Olyan szépen és bölcsen tudsz beszélni, órákig el tudnád hallgatni! Kérlek, Jarre!

A fiú elvörösödött, a tekintete pedig elkenődött és elhomályosult. Ciri lopva felsóhajtott.

— Hmm... — toporgott egy helyben Jarre, tétován lóbálva a karjait; szemmel láthatóan fogalma sem volt, mihez is kezdjen velük. — Mit mondhatnék neked? Valóban, a városban az emberek beszélnek, felzaklatták őket a Dol Angra-i események... De nem lesz háború. Egész biztosan. Hihetsz nekem.

— Hát persze, hogy hihetek — prüszkölte a lány. — De jobb szeretném tudni, hogy mire alapozod ezt a nagy bizonyosságodat. Ha jól tudom, nem ülésezel a herceg tanácsában. Ha pedig tegnap kineveztek volna vajdának, dicsekedj csak el vele. Rögtön gratulálni fogok.

— Én a történeti traktátusokat tanulmányozom — vörösödött el Jarre —, márpedig azokból többet meg lehet tudni, mintha a tanácsban ülne az ember. Olvastam a *Háborúk történetét*, amit Pelligram marsall írt, de Ruyter dózse *Stratégiáját*, *A redaniai előőrök hőstetteit* Bronibortól... A jelen politikai helyzetben pedig kiismerem magam annyira, hogy analógia segítségével levonhassam a következtetéseket. Tudod, mi az az analógia?

— Persze — füllentette Ciri, miközben egy fűszálat piszkált ki a csizmája csatjából.

— Hogyha a régi háborúk történetét — révedt a fiú a plafonra — a mai geopolitikai helyzetre vetítjük, könnyűszerrel beláthatjuk, hogy az apró határmenti incidensek, mint amilyenre Dol Angra-ban került sor, esetlegesek és nem bírnak jelentőséggel. Elvégre te, mint a mágia adeptája, ismered a jelen geopolitikai helyzetet?

Ciri nem felelt; gondolataiba merülve bele-beleolvasott az asztalon heverő pergamenekbe, átlapozott néhány oldalt egy hatalmas, bőrbbe kötött könyvben.

— Hagyd békén, ne nyúlj hozzá! — nyugtalankodott Jarre. — Az egy rendkívül értékes, egyedülálló mű!

— Nem eszem meg neked.

— Koszos a kezed.

— Tisztább, mint a tiéd. Figyelj csak, vannak neked itt valami térképeid?

— Vannak, de a kufferba raktam el őket — vágta rá gyorsan a fiú, de Ciri grimasza láttán felsóhajtott, félrelökte a ládáról a pergamentekercseket, felemelte a fedelét, letérdelt, és keresgélni kezdett a tartalmában. Ciri a székén fészkelődve és a lábát lóbálva tovább lapozgatta a könyvet. Az oldalak közül hirtelen egy laza lapocska csusszant elő, ami egy teljesen meztelen nőt ábrázolt csigákba sütött loknikkal, egy teljesen meztelen, szakállas férfi ölelésébe fonódva. A lány hosszú ideig forgatta a metszetet, nem tudva eldönteni, melyik az alja, melyik a teteje; még a nyelvét is kidugta. Végül aztán észrevette a képecske legfontosabb részletét, és felvihogott. Jarre, aki a hóna alatt egy nagy tekerccsel közeledett felé, borzasztóan elvörösödött, egyetlen szó nélkül kitépte a metszetet a kezéből, és elrejtette az asztalt ellepő papírrakás alá.

— Rendkívül értékes és egyedülálló mű — gúnyolódott a lány. — Ilyen analógiákat tanulmányozol? Több hasonló képecske is van ott? Érdekes, a könyvnek az a címe, hogy *Orvoslás és gyógyítás*. Szeretném megtudni, miféle betegséget is gyógyítanak ezzel a módszerrel.

— Te el tudod olvasni az Első Rúnákat? — csodálkozott a fiú zavartan köhécselve. — Nem tudtam...

— Még sok mindent nem tudsz — húzta fel a lány az orrát. — Mégis mit gondolsz? Én nem olyan adepta vagyok, akinek csak a tyúkok fogdosása való. Én egy... varázslónő vagyok. Na, mutasd már végre azt a térképet!

Mindketten a földre térdeltek, a kezükkel és a térdükkel szorítva le a merev árkust, amely makacsul igyekezett ismét feltekeredni. Cirinek sikerült végre az egyik sarkát egy székláb alá gyűrnie, Jarre pedig egy nehéz könyvvel szorította le a másikat, aminek *A nagy Radovid király élete és tettei* volt a címe.

— Hmm... Hogy micsoda zagyvaság van ezen a térképen! Egyáltalán nem tudok rajta kiigazodni... Mi hol vagyunk? Hol van Ellander?

— Itt — mutatott rá a fiú az ujjával. — Itt van Temeria, ezen a területen. Itt van Vizima, a királyunk, Foltest fővárosa. Itt, a Pontar völgyében fekszik Ellander hercegsége. Itt meg... Igen, itt van a szentélyünk.

— Ez meg miféle tó? Nincs is nálunk semmiféle tó.

— Az nem tó. Az egy tintafolt...

— Aha. És itt... Ez itt Cintra. Igaz?

— Igen. Folyóntúttól és Soddentől délre. Arra, ott folyik a Jaruga folyó, ami éppen Cintránál torkollik a tengerbe. Azt az országot, nem tudom, tudod-e, de jelenleg a nilfgaardiak uralják...

— Tudom — vágott közbe a lány, ökölbe szorítva a kezét. — Nagyon is jól tudom. És hol van ez az egész Nilfgaard? Nem látok itt ilyen országot. Nem fért rá a térképedre, vagy mi? Adj egy nagyobbat!

— Hmm... — vakarta meg az állán a szemölcsöt Jarre. — Olyan térképeim nincsenek... De tudom, hogy Nilfgaard valahol távolabb van, dél irányában... Na, többé-kevésbé itt. Talán.

— Annyira messze? — csodálkozott Ciri a pontot bámulva a padlón, ahová a fiú mutatott. — Onnan jöttek egész idáig? És útközben elfoglalták a többi országot?

— Igen, így igaz. Leigázták Metinnát, Maechet, Nazairt, Ebbinget, minden királyságot az Amell-hegységtől délre. Ezeket az országokat, ahogyan Cintrát és Felső-Soddent is, most Provinciáknak nevezik a nilfgaardiak. De Alsó-Soddent, Verdent és Bruggét nem sikerült az uralmuk alá hajtaniuk. A Négy Királyság seregei feltartóztatták őket, itt, a Jaruga partján, amikor csatában legyőzték...

— Tudom, tanultam történelmet — csapott rá a tenyerével a térképre Ciri. — Na, Jarre, beszélj a háborúról. Itt térdelünk a geopolitikán. Vond le a következtetéseket, analógiával, vagy amivel csak akarod. Csupa fül vagyok.

A fiú megköszöri a torkát, elpirult, aztán magyarázni kezdett, a lúdtolla végével mutatva a térképen a szóban forgó területekre.

— Jelen pillanatban köztünk és a Nilfgaard által uralt Dél között, mint látod, a Jaruga folyó jelöli a határt. Gyakorlatilag leküzdhetetlen akadályt jelent. Szinte sosem fagy be, esős időszakban pedig annyi vizet is szállíthat, hogy a medre szélteben majd' eléri az egy mérföldet. Egy hosszú szakaszon, na, ezen a helyen, meredek, megközelíthetetlen partok között folyik, Mahakam sziklái között...

— A törpök és a manók vidékén?

— Igen. Ezért aztán a Jarugán csak itt lehet átkelni, az alsó folyásául, Soddentben, és itt, a középső folyásánál, Dol Angra völgyében...

— És éppen Dol Angrában volt az az inci... Incidens?

— Várj csak. Épp azt magyarázom neked, hogy a Jaruga folyón jelen pillanatban egyetlen hadsereg sem képes átkelni. Mindkét völgyet, amin keresztül eljuthatnának

hozzá, azokat, melyeken időtlen idők óta vonulnak a hadseregek, rendkívüli módon megerősítették és védik, a mieink éppúgy, ahogyan Nilfgaard is. Pillants csak rá a térképre. Nézd meg, mennyi itt az erődítmény. Látod, itt van Verdén, itt Brugge, ott meg a Skellige-szigetek...

— És ez, ez itt mi? Ez a nagy fehér folt?

Jarre közelebb húzódott; a lány megérezte a térde melegét.

— Brokilon erdeje — mondta a fiú. — Tiltott terület. Az erdei driádok királysága. Brokilon is a szárnyunkat védi. A driádok senkit sem engednek át arra. Nilfgaardiakat sem...

— Hmm... — hajolt Ciri a térkép fölé. — Itt van Aedirn... És Vengerberg városa... Jarre! Hagyd abba, de azonnal!

A fiú hirtelen visszarántotta az ajkát a lány hajától, és olyan vörös lett, mint egy bazsarózsa.

— Nem akarom, hogy ezt csináld!

— Ciri, én...

— Én egy komoly ügyben jöttem el hozzád, mint varázslónő a tudóseMBERhez — mondta a lány hűvösen és méltóságteljesen, hűen adva vissza hangjával Yennefer hanglejtését. — Úgyhogy viselkedj!

A „tudóseMBER” még jobban elvörösödött, és olyan ostoba képet vágott, hogy a „varázslónő” csak nehezen tudta visszafojtani a nevetést, amikor ismét a térkép fölé hajolt.

— Ebből a te egész geográfiádból — folytatta a lány — eddig semmi sem következik. A Jaruga folyóról mesélsz nekem, de hát a nilfgaardiak egyszer már átkeltek a túlpartra. Most mi áll az útjukban?

— Annak idején — köszörülte meg a torkát Jarre, letörölve az izzadságot, ami hirtelen kiverte a homlokát — csak Brugge, Sodden és Temeria állt velük szemben. Most szövetségben egyesültünk. Úgy, mint a soddeni csatában. A Négy Királyság. Temeria, Redania, Aedirn és Kaedwen...

— Kaedwen — mondta büszkén Ciri. — Igen, tudom, miben áll ez a szövetség. Henselt király Kaedwenből titkos, különleges segítséget nyújt az aedirni Demavend királynak. A segítséget hordókban szállítják. És hogyha Demavend király azt gyanítja, hogy valaki áruló, köveket rak a hordókba. Csapdát állít...

Hirtelen elhallgatott, mert eszébe jutott, hogy Geralt megtiltotta neki, hogy a Kaedwenben történekről beszéljen. Jarre gyanakodva figyelte.

— Valóban? És re mégis honnan tudhatnál minderről?

— Egy könyvben olvastam, amit Pelikán marsall írt — horkant fel a lány. — És más analógiákban. Arról mesélj, hogy mi történt abban a Dol Angrában, vagy hogy a csudába is hívják. De először mutasd meg, hol van.

— Itt. Dol Angra egy széles völgy, az út, ami délről Lyria és Rívia királyságaiba vezet, Aedirnbe, aztán tovább Dol Blathannába és Kaedwenbe... És a Pontar völgyén keresztül hozzánk, Temeriába.

— És mi történt ott?

— Összecsapásokra került sor. Állítólag. Nem tudok túl sokat erről. De a várban azt beszéltek.

— Ha összecsapásokra került sor — ráncolta össze a homlokát Ciri —, akkor az már háború! Akkor meg mit beszélsz itt nekem?

— Nem először került sor összecsapásokra — magyarázta Jarre, de a lány látta, hogy a fiú egyre kevésbé volt biztos magában. — A határ mentén rendkívül gyakran kerül sor incidensekre. De nincs jelentőségük.

— És mégis miért nincs?

— Az erők egyensúlyban állnak. Se mi, se a nilfgaardiak nem tehetnek semmit. És egyik oldal sem szolgáltathat az ellenfelének casus bellit...

— Nem szolgáltathat micsodát?

— Okot a háborúra. Érted már? Ezért van, hogy a Dol Angra-i fegyveres incidensek egészen biztosan esetleges alkalmak voltak, a legvalószínűbb, hogy rablótámadások, vagy a csempészekkel való összetűzések... Semmilyen körülmények között nem lehetnek a reguláris hadseregek akciói, se a mieinké, se a nilfgaardiaké... Mert az éppenhogy casus belli volna...

— Aha. Figyelj, Jarre, mondd csak el nekem...

A lány elhallgatott. Hirtelen felkapta a fejét, gyorsan a halántékához érintette az ujjait, és összeráncolta a homlokát.

— Mennem kell — mondta. — Yennefer kisasszony hív.

— Képes vagy meghallani? — kíváncsiskodott a fiú. — A távolból? Miféleképpen...

— Mennem kell — ismételte a lány, miközben felállt, és lesöpörte a térdéről a port. — Hallgass ide, Jarre. Elutazom Yennefer kisasszonnal, nagyon fontos ügyekben. Nem tudom, mikor térünk vissza. Előre figyelmeztetek, hogy titkos ügyekről van szó, amik kizárólag a varázslónőkre vonatkoznak, úgyhogy ne tegyél fel semmiféle kérdést.

Jarre is felállt. Megigazította a ruháját, de még mindig nem tudta, mihez kezdjen a kezeivel. A tekintete gusztustalanul elhomályosult.

— Ciri...

— Mi van?

— Én... én...

— Fogalmam sincs, miről beszélsz — közölte türelmetlenül a lány a fiúra meresztve hatalmas, smaragd zöld szemét. — Teljesen nyilvánvaló, hogy te sem tudod. Megyek. Ég veled, Jarre.

— Viszlát... Ciri. Szerencsés utat. Majd... Majd gondolkodok rád...

Ciri felsóhajtott.

— Itt vagyok, Yennefer kisasszony!

Úgy robbant be a szobába, mintha katapultból lőtték volna ki; lökése nyomán az ajtó kitérő szárnyai a falhoz csattantak. Az útjában álló támlásszék lábtöréssel fenyegette, de Ciri ügyesen átugrotta, tett egy kecses félfordulatot, és végrehajtott egy színlelt kardcsapást, aztán a jól sikerült mutatványtól örömeiben felnevetett. Annak ellenére, hogy gyorsan szaladt, nem zihált, egyenletes és nyugodt maradt a légzése. Mostanra tökéletesen elsajátította a légzésszabályozás módszerét.

— Itt vagyok! — ismételte.

— Végre valahára. Vetközz le, és a kádba. Szaporán.

A varázslónő körbe se nézett, nem fordult el az asztalától, a tükörben figyelte Ciri visszatükröződését. Lassú mozdulatokkal fésülgette nedves, fekete fürtjeit, melyek

kiegyenesedtek ugyan a fésű nyomása alatt, de csupán azért, hogy egy pillanattal később ismét csillogó csigákba tekeredjenek.

A lány villámgyorsan kikapcsolta a csizmája csatjait, lerántotta őket, megszabadult a ruháitól, és nagy csobbanással a kádban landolt. Megragadta a szappant, és elkezdte erőteljesen sikálni az alkarját.

Yennefer mozdulatlanul ült, kinézett az ablakon, és a fésűjével játszott. Ciri prüszkölt, bugyborékkolt és köpködött, mert a szappanos víz belefolyt a szájába. Megrázta a fejét, azon gondolkodva, hogy létezik-e vajon olyan varázsige, aminek a segítségével meg lehet fürödni víz, szappan és időpocsékolás nélkül is.

A varázslónő félretette a fésűjét, de még mindig elgondolkodva bámult ki az ablakon a hollók és varjak csapataira, melyek szörnyű károkozás közepette vonultak kelet felé. Az asztalon a tükör és a tekintélyes méretű, illatszerekkel teli üvegsereg mellett néhány levél hevert. Ciri tudta, hogy Yennefer régóta várt ezekre a levelekre, hogy az érkezésüktől függött, mikor hagyják el a szentélyt. Mindannak ellenére, amit Jarrénak mondott, a lánynak fogalma sem volt, hová mennek, és miért. De azokban a levelekben...

Hogy a gyanút elterelje, fröcskölni kezdett a bal kezével, a jobbja ujjait pedig a megfelelő mozdulatra hajtotta, a formulára koncentrált, a levelekre szegezte a tekintetét, és elküldte az impulzust.

— Meg ne merészed próbálni — mondta Yennefer oda se fordulva.

— Azt gondoltam... — krákgotta a lány. — Azt gondoltam, az egyik Geralttól jött...

— Ha így lenne, odaadtam volna neked — fordult meg a varázslónő a széken, a lánnyal szemben helyezkedve el. — Sokáig tart még az a mosdás?

— Befejeztem.

— Állj fel, kérlek.

Ciri szót fogadott. Yennefer könnyedén elmosolyodott.

— Igen — mondta. — A gyermekkort már magad mögött tudhatod. Kikerekedtél ott, ahol kellett. Engedd le a karod. A könyököd nem érdekel. Na, na, pironkodás nélkül, álszemérem nélkül. Ez itt a te tested, a legtermészetesebb dolog széles e világon. Az, hogy serdülsz, éppolyan természetes. Ha a sorsod másképp alakult volna... Ha nincs a háború, mostanra már rég valami herceg vagy királyfi felesége lennél. Tisztában vagy ezzel, nem igaz? Kellőképpen gyakran és elég részletesen beszélgettünk ahhoz a nemeket érintő kérdésekről, hogy tudd, hogy már nő vagy. Fiziológiai értelemben, magától értetődő. Talán nem felejtetted el, miről beszélgettünk?

— Nem. Nem felejtettem el.

— A Jarrénál tette látogatásaid idején, remélem, szintén nem támadnak gondjaid az emlékezetekkel?

Ciri lesütötte a szemét, de csak egy pillanatra. Yennefer nem mosolyodott el.

— Törölközz meg, és gyere ide hozzám — mondta hűvösen. — Ne fröcskölj, kérlek.

A törölközőbe burkolózott Ciri odatelepedett a varázslónő térde mellé a támlásszékre. Yennefer fésülgetni kezdte a lány haját, időről időre megkurtítva ollójával egy-egy rakoncátlan tincset.

— Haragszol rám? — kérdezte a lány tétovázva. — Azért, mert... a toronyban voltam?

— Nem. De Nenneke nem szereti ezt. Te is tudod.

— De én semmit... Az a Jarre egyáltalán nem érdekel engem — pirult el kissé Ciri. — Én csak...

— Hát éppen ez az — morogta a varázslónő. — Te csak. Ne viselkedj úgy, mint egy gyerek, mert emlékeztetlek, hogy már nem vagy az. Annak a fiúnak elered a nyála, és dadogni kezd, ha csak meglát. Nem veszed észre?

— Nem az én hibám! Mit kellene tennem?

Yennefer abbahagyta a fészülését, és végigmérte mélységes, ibolyaszín tekintetével.

— Ne játszadozz vele. Alávaló dolog.

— Én egyáltalán nem játszadozom vele! Csak beszélgetek!

— Szeretném elhinni — csattogtatta a varázslónő az ollóját újabb tincset vágva le, ami a világ minden kincséért sem akart engedelmeskedni —, hogy a beszélgetéseitek során emlékszel arra, amire megkértelek.

— Emlékszem, emlékszem!

— Okos és gyors felfogású fiú. Egy-két óvatlanul elejtett szó helyes nyomra vezetheti, olyan dolgokhoz, amikről nem szabad tudnia. Amikről senkinek sem szabad tudnia. Senki, abszolúte senki sem tudhatja meg, ki vagy.

— Emlékszem — ismételte Ciri. — Senkinek egy kukkot se szóltam, biztos lehetsz benne. Mondd el nekem, ezért kell ilyen hirtelen elutaznunk? Félsz, hogy valaki rájöhetett, hogy itt vagyok? Ezért?

— Nem. Más okokból.

— Azért, mert... lehet, hogy háború lesz? Mindenki az új háborúról beszél! Mindenki erről beszél, Yennefer kisasszony.

— Való igaz — hagyta rá hűvös hangon a varázslónő Ciri füle mellett csattogva az ollójával. — Ez a téma azok csoportjába tartozik, melyeket öröknek szokás nevezni. Beszéltek a háborúkról, beszélnek róluk, és beszélni is fognak. És nem ok nélkül: háborúk voltak és lesznek. Hajtsd előre a fejed.

— Jarre azt mondta... hogy nem lesz háború Nilfgaarddal. Valamiféle analógiákról mesélt... Megmutatta nekem a térképen. Már magam se tudom, mit is gondoljak. Nem tudom, mik azok az analógiák, de biztosan valami rémesen komoly dolgok... Jarre mindenféle okos könyveket olvas és okoskodik, de én azt gondolom...

— Kíváncsi vagyok, mit gondolsz, Ciri.

— Cintrában... Akkor... Yennefer kisasszony, a nagymamám sokkal okosabb volt, mint Jarre. Eist király is okos volt, tengereken hajózott, mindent látott, még narvált és tengeri kígyót is, lefogadom, hogy analógiát is látott, nem is egyet. És mi lett a vége? Egyszer csak megjelentek ők, a nilfgaardiak...

Ciri felemelte a fejét, torkán akadt a szó. Yennefer átkarolta, és erősen magához szorította.

— Sajnos — mondta halkan. — Sajnos igazad van, randaság. Hogyha az számítana, képesek vagyunk-e hasznot húzni a tapasztalatból és levonni a következtetéseket, már rég elfelejtettük volna, mi is a háború. De azokat, akik háborút akarnak, sosem tartották vissza, és nem is fogják visszatartani a tapasztalatok, se az analógiák.

— Akkor hát mégis... Mégis igaz. Háború lesz. Hát azért kell elutaznunk?

— Ne beszéljünk róla. Ne aggódjunk előre.

Ciri szipogott egyet.

— Én már láttam háborút — suttogta. — Nem akarom látni többé. Soha. Nem akarok újra egyedül lenni. Nem akarok félni. Nem akarok újra elveszíteni mindent, mint akkor. Nem akarom elveszíteni Geraltot... és téged, Yennefer kisasszony. Nem akarlak elveszíteni. Veled akarok lenni. És veled. Örökre.

— Úgy lesz. — A varázslónő hangja lágyan megremegett. — És én veled leszek, Ciri. Mindig. Megígérem.

Ciri megint szipogott. Yennefer halkán köhintett egyet, félretette az ollót és a fésűt, felállt, az ablakhoz lépett. A hollók még mindig ott károgtak a hegyek felé repülve.

— Amikor idejöttem — szólalt meg hirtelen a varázslónő a szokásos érces, kissé gunyoros hangján. — Amikor először találkoztunk... Nem kedveltél engem.

Ciri hallgatott. Az első találkozásunk, gondolta magában. Emlékszem. A Grottában voltam a többi lánnyal, Kankalin a növényeket és a gyógyfüveket mutogatta nekünk. Akkor bejött Első lola, súgott valamit Kankalin fülébe. A papnő kelletlenül elfintorodott. Első lola pedig furcsa arcot vágott, amikor odalépett hozzám. Kapd össze magad, Ciri, mondta, igyekezz gyorsan a refektóriumba. Nenneke anya hívát. Jött valaki.

A különös, sokatmondó pillantások, az izgatottság a szemekben. És a suttogás. Yennefer. Yennefer, a varázslónő. Gyorsabban, Ciri, igyekezz. Nenneke anya vár. És ő is vár.

Azonnal tudtam akkor, gondolta magában Ciri, hogy ő az. Mert láttam őt. Láttam őt előző éjszaka. Álmomban.

Ő az.

Akkor még nem ismertem a nevét. Álmomban hallgatott. Csak nézett engem, és zárt ajtókat láttam mögötte, a sötétségben...

Ciri felsóhajtott. Yennefer megfordult, az obszidián csillag a nyakában ezernyi visszfényel szikrázott föl.

— Igazad van — ismerte be komolyan a lány, egyenesen a varázslónő ibolyaszín szemébe nézve. — Nem kedveltelek.

— Ciri — szólt Nenneke. — Gyere ide hozzánk. Ez itt Yennefer kisasszony Vengerbergből, a Mágia Mestere. Ne félj. Yennefer kisasszony tudja, ki vagy. Bízhsz benne.

A lány tiszteletteljes kézmozdulattal meghajolt. A varázslónő hosszú, fekete szoknyáját suhogtatva közeledett, az álla alá nyúlt, meglehetősen keresetlen módon felemelte a fejét, balra, aztán jobbra fordította. Ciri érezte magában a haragot és a hirtelen támadt ellenállást — nem szokott ahhoz, hogy így bánjon vele valaki. De ezzel egyidejűleg kínzó irigység hasított belé. Yennefer nagyon szép volt. A papnők és az adepták finom, sápatag és jobbra hétköznapi szépségéhez képest, melyet Ciri nap mint nap látott, a varázslónő csak úgy ragyogott tudatos, egyenesen tüntető, kihangsúlyozott, minden ízében nyilvánvalóvá tett szépségével. Hollófekete fűrtjei, melyek zuhatagként omlottak a vállára, csillogtak; úgy verték vissza a fényt, akár a pávatollak, tekeregve és hullámokat támasztva minden mozdulatra. Ciri elszégyellte magát hirtelen, szégyellte az összehorzsolt könyökét, a cserepes tenyerét, a töredezett körmeit, a szürke tincsekbe tapadt haját. Hirtelen mindennél erősebben megkívánta mindazt, ami Yenneferé — a gyönyörű, mélyen kitakart nyakát, rajta a csinos kis fekete bársonyszalagot és a csinosan szikrázó csillagot. A

szabályos, szénnel kihúzott szemöldökét és hosszú szempilláit. A büszke ajkait. És azt a két domborulatot, melyek minden lélegzettel megemelkedtek a fekete szövet és a fehér csipke szorításában...

— Szóval hát ő volna az a híres Meglepetés — biggyesztette le ajkát kissé a varázslónő. — Nézz már a szemembe, te lány.

Ciri megrázkódott, és a vállai közé húzta a fejét. Nem, azt az egyet nem irigyelte Yennefertől, azt az egyet nem akarta magának, és meg csak látni se kívánta. Azokat az ibolyakék, feneketlen tónyi mélységű, furcsán csillogó, szenvtelen és haragvó szemeket. Azokat a borzasztó szemeket.

A varázslónő odafordult a zömök főpaphoz. A nyakában lángra gyúlt a csillag a refektórium ablakán keresztül ráeső napsugár visszfényétől.

— Igen, Nenneke — mondta. — Kétség sem fér hozzá. Elég csak belenézni ebbe a zöld szempárba, hogy az ember tudja, van a lányban valami. Magas homlok, szabályos szemöldökív, kellemes szemtávolság. Keskeny kis orrszárnyak. Hosszú ujjak. Ritkás hajpigmentáció. Egyértelműen tündevér, bár nem túlságosan sok az a vér benne. Tünde dédapa vagy dédanya. Eltaláltam?

— Nem ismerem a családját történetét — felelte nyugodt hangon a papnő. — Nem érdekelt.

— Korához képest magas — folytatta a varázslónő, tovább méricskélve a lányt a szemével. A lány forrongott a dühtől és az izgatottságtól, azzal a mindennél erősebb vágyal küzdött magában, hogy kihívóan a nőre kiáltson, hogy felkiáltson, ahogy csak a tüdejétől telik, toppantson a lábával, és kiszökjön a kertbe, útközben leverve az asztalról a vázát és úgy csapkodva be az ajtót, hogy csak úgy peregjen a plafonról a vakolat.

— Egészen jól fejlett. — Yennefer le sem vette róla a szemét. — Átesett gyerekkorában valamilyen fertőző betegségen? Aha, erről bizonyára szintén nem kérdezted. Nálad nem betegeskedett?

— Nem.

— Migrénes rohamok? Eszméletvesztések? Megfázásra való hajlam? Fájdalmas menstruációk?

— Nem. Csak azok az álmok.

— Tudom — söpörte félre Yennefer a haját az arcából. — Megírta nekem. A leveléből arra következtettem, hogy nem próbálkoztak a lánynál Kaer Morhenban semmiféle... kísérlettel. Szeretném azt hinni, hogy ez így van.

— Így van. Kizárólag természetes stimulánsokat adtak neki.

— A stimulánsok sohasem természetesek! — emelte fel a hangját a varázslónő. — Soha! Éppen a stimulánsok erősíthették fel nála a tüneteket... Az ördögbe is, nem sejtettem, hogy ennyire hiányzik belőle a felelősség!

— Csillapodj — nézett rá hűvösen és hirtelen különös módon valahogy tisztelet nélkül Nenneke. — Megmondtam, természetes, teljességgel biztonságos szerek voltak. Bocsáss meg, kedvesem, de ezen a területen nagyobb tekintélynek örvendek nálad. Tudom, hogy mérhetetlenül nehéz számodra elfogadni valaki más tekintélyét, de ebben az esetben kénytelen vagyok rád kényszeríteni. És ne beszéljünk tovább erről.

— Ahogy akarod — szorította össze a száját Yennefer. — Na, gyere, te lány. Időnk az nincs sok, bűn volna elvesztegetni.

Ciri csak nagy nehezen tudott úrrá lenni a keze remegésén; nagyot nyelt, és kérdően nézett Nennekére. A főpap arca komoly volt és valamiképpen gondterhelt, a mosolya pedig, amellyel a szavak nélkül feltett kérdésre felelt, rútol mesterkélte.

— Most elmész Yennefer kisasszonnyal — mondta. — Egy ideig Yennefer kisasszony fogja gondodat viselni.

Ciri leeresztette a fejét, és összeszorította a fogait.

— Bizonyára csodálkozol — folytatta Nenneke —, hogy hirtelen a Mágia Mestere vesz a gondjaiba. De te eszes lány vagy, Ciri. Magadtól is rájössz, mi az oka. Örököltél az őseidtól bizonyos... tulajdonságokat. Tudod, miről beszélek. Eljöttél hozzám, akkor, azok után az álmok után, az éjszakai felfordulások után a dormitóriumban. Én nem tudtam segíteni neked. De Yennefer kisasszony...

— Yennefer kisasszony — szakította félbe a varázslónő — megteszi, amit kell. Gyerünk, te lány.

— Menj — bólintott Nenneke, hiába próbálva mosolyának legalább a természetesség látszatát kölcsönözni. — Menj, gyermekem. Ne feledd, hogy ha olyasvalaki viseli a gondod, mint Yennefer kisasszony, az nagy megtiszteltetés. Ne hozz szégyent a szentélyre és ránk, a tanáraidra. És fogadj szót.

Még ma éjjel elszököm, döntötte el Ciri. Vissza Kaer Morhenba. Elkötök egy lovat az istállóból, és engem többet nem látnak. Elszököm!

— Hogyisne — mondta félhangon a varázslónő.

— Tessék? — kapta fel a fejét a papnő. — Mit mondtál?

— Semmit, semmit — mosolyodott el Yennefer. — Csak neked tűnt úgy. Vagy talán nekem tűnt volna úgy? Nézz csak a neveltedre, Nenneke. Úgy fúj, akár egy macska. Szikrázik a szeme, elég csak nézni, hogy fújtat, ha hátra tudná lapítani a fülét, még azt is megtenné. Vajáklány! Jól meg kell ragadni a nyakacsakájánál fogva, és megnyesni azokat az aprócska karmait.

— Több megértést — keményedtek meg láthatóan a főpapnő arcvonásai. — Kérlek, legyen szíved, és mutass az irányába megértést. Ez a kislány tényleg nem az, akinek te gondolod.

— Mit akarsz ezzel mondani?

— Ez a kislány nem a riválisod, Yennefer.

Egy pillanatig méregették egymást ők ketten, a varázslónő és a papnő, és Ciri érezte, ahogy a levegő megremeg, ahogyan valami különös, iszonyú erő feszül kettejük között. Mindez a pillanat töredékrészéig tartott, aztán az erő semmivé lett, Yennefer felnevetett, hangosan és felszabadultan.

— Elfelejtettem — szólt. — Mindig az ő oldalán állsz, igaz, Nenneke? Mindig telve az iránta érzett aggodalommal. Mintha az anyja lennél, akije sosem volt.

— Te pedig mindig ellene — mosolyodott el a papnő. — Mint mindig, most is erős érzelmeket táplálsz az irányába. És minden erőddel védekezel az ellen, hogy ezt az érzelmet véletlenül is a nevére nevezd.

Ciri ismét megérezte a valahol a gyomra mélyében gyülemlő dühöt, a halántékában lüktető lázadást és ellenállást. Eszébe jutott, hányszor, és milyen körülmények között hallotta ezt a nevet. Yennefer. A nevet, ami nyugtalanságot ébresztett, a nevet, amely valami rettenetes titok jelképe volt. Magától is rájött, mi volt az a titok.

Nyíltan beszélnek előttem, nem feszélyezik magukat, gondolta magában, érezve, ahogyan a kezei újra reszketni kezdenek a dühtől. Egyáltalán nem is törődnek

velem. Még csak észre sem vesznek. Mintha gyerek volnék. Geraltról beszélnek előttem, az én jelenlétemben, pedig hiszen nekik nem szabad, mert én... Én vagyok...

Ki is vagyok?

— Ellenben te, Nenneke — vágott vissza a varázslónő —, mint mindig, most is azzal vagy elfoglalva, hogy mások érzéseit vizsgálgasd, és ha ez nem lenne elég, a tetejébe a magad módján értelmezed őket!

— És beleütöm az orrom a más dolgába?

— Nem akartam ezt mondani — rázta meg Yennefer fekete fürtjeit, a fürtök pedig felragyogtak és úgy tekeregtek, akár a kígyók. — Köszönöm, hogy megtetted helyettem. Most pedig váltsunk témát, kérek. Mert az, amit épp boncolgatunk, kivételesen ostoba. Egyenesen szégyellnivaló a mi kis fiatal adeptánk előtt. Ami pedig a megértést illeti, amire kértél... Megértő leszek. Azzal, hogy legyen szívem, akadhatnak gondok, elvégre az általános vélekedés szerint nem rendelkezem ilyesfajta szervvel. De valahogy majd csak boldogulunk. Igaz, Meglepetés?

Rámosolygott Cirire, és Ciri akarata ellenére, minden dühe és ingerültsége ellenére mosollyal kellett válaszoljon. Mert a varázslónő mosolya meglepően kedves, barátságos és szívből jövő volt. És nagyon, nagyon szép.

Végighallgatta Yennefer mondandóját, tüntetőleg hátat fordítva neki, úgy téve, mintha minden figyelmét a szentélyfal oldalában növő mályvák egyikének virágában zümmögő dongónak szentelné.

— Engem senki se kérdezett — mordult fel.

— Miről nem kérdezett senki?

Ciri félfordulatra perdült, és dühösen rácsapott öklével a mályvára. A dongó haragosan és ellenségesen zümmögve elrepült.

— Senki se kérdezett, hogy akarom-e, hogy taníts!

Yennefer a csípőjének támasztotta ökleit, a szeme felcsillant.

— Micsoda véletlen egybeesés — sziszegte. — Képzeld csak, engem sem kérdezett senki, hogy van-e kedvem téged tanítani. Különben is, ehhez semmi köze annak, hogy mihez van kedvünk. Én nem fogadok akárkit a tanítványomul, rólad pedig, a látszat ellenére, még az is kiderülhet, hogy egy akárki vagy. Megkértek arra, hogy derítsem ki, hogyan is áll veted a helyzet. Hogy járjak utána, mi lakozik benned, és mivel fenyeget téged. És én, bár nem minden ellenállás nélkül, de beleegyeztem.

— De én még nem egyeztem bele!

A varázslónő felemelte a karját, és megmozgatta a kézfejét. Ciri érezte, ahogyan valami feldübörög a halántékában, felzúg a fülében, úgy, mint amikor nagyot nyel, de sokkal erősebben. Álmoságot és bénító gyengeséget érzett, fáradtságot, mely merevvé tette a nyakát, meglágyította a térdét.

Yennefer leeresztette a kezét, és a különös érzések azonnal elmúltak.

— Hallgass végig figyelmesen, Meglepetés — szólt a nő. — Mindenfajta nehézség nélkül képes vagyok téged megbabonázni, hipnotizálni vagy transzba ejteni. Megbéníthatlak, erőszakkal megíthatlak valami elixírrrel, meztelenre vetköztethetlek, asztalra rakhatlak, és elvizsgálthatlak néhány óra erejéig, közben szüneteket tartva az étkezésekre, te meg csak feküdnél, és bámulnád a plafont,

miközben még a szemgolyódat se lennél képes megmozdítani. Ezt tenném az első utamba akadó taknyossal. Veled nem akarok így tenni, mert első pillantásra látszik, hogy eszes és büszke lány vagy, hogy van karaktered. Nem szeretnék szégyenbe hozni se téged, se saját magamat. Geralt előtt. Merthogy ő kért meg arra, hogy vizsgáljam meg a képességeidet. Hogy segítek neked boldogulni velük.

— Megkért téged? Minek? Nekem semmit sem szólt erről! Egyáltalán meg sem kérdezett...

— Makacsul kanyarodsz vissza minduntalan ehhez — szakította félbe a varázslónő. — Senki sem kérte ki a véleményed, senki sem vette a fáradságot, hogy kiderítse, mit akarsz és mit nem akarsz. Talán csak nem adtál okot arra, hogy egy önfejű, makacs kis taknyosnak tartsanak, akinek nem érdemes ilyesfajta kérdéseket feltenni? De én megkockáztatom, felteszem neked a kérdést, amit senki sem tett fel. Alávered magadat a teszteknek?

— De milyenek lesznek? Mik ezek a tesztek? És miért...

— Már elmagyaráztam neked. Ha nem értetted meg, a te bajod. Nem áll szándékomban a felfogásodat csiszolni, sem pedig az elmédet pallérozni. Épp olyan jól meg tudom vizsgálni az okosat, mint az ostobát.

— Nem vagyok ostoba! És mindent megértettem!

— Annál jobb.

— De én nem vagyok jó varázslónak! Egyáltalán nincsenek is képességeim! Soha nem leszek varázslónő, és nem is akarok az lenni! Engem a végzet Geral... Engem a végzet vajáknak rendelt! Én csak egy kis időre jöttem ide! Nemsokára visszamegyek Kaer Morhenba...

— Csökönyösen bámulod a dekoltázsomat — mondta hűvösen Yennefer, kissé összehúzva ibolyakék szemét. — Látsz benne valami rendkívülit, vagy egyszerűen csak irigykedsz?

— Az a csillag... — morogta Ciri. — Miből van? Azok a kis kövek mozognak, és olyan furcsán világítanak...

— Pulzálnak — mosolyodott el a varázslónő. — Ezek aktív briliánsok, obszidiánba ágyazva. Szeretnéd megnézni közelről? Megérinteni?

— Igen... Nem! — Ciri hátrább lépett, és dühösen megrázta a fejét, próbálva elkergetni magától a Yenneferből áradó lágy orgona- és egresillatot. — Nem akarom! Minek az nekem? Nem érdekel! Nem és nem! Vaják vagyok! Semmi tehetségem a mágiához! Nem lennék jó varázslónak, ez talán egyértelmű, mert én... És különben is...

A varázslónő leült a fal tövében álló kőpadra, és elmélyülten tanulmányozni kezdte a körmeit.

—... és különben is — fejezte be Ciri —, nekem el kell gondolkodnom ezen.

— Gyere ide. Ülj csak le mellém.

A lány szót fogadott.

— Időre van szükségem, hogy átgondoljam — mondta bizonytalanul.

— Nagyon helyes — bólintott Yennefer, miközben továbbra is a körmeit bámulta.

— Ez komoly dolog. El kell rajta gondolkodni.

Egy percre mindketten hallgatásba merültek. A parkban sétálgató adepták kíváncsian pislogtak feléjük, sugdolóztak, kuncorásztak.

— Na?

— Mit... na?

— Átgondoltad?

Ciri két lábra pattant, felhorkant, toppantott egyet.

— Én... én... — fújtatott, dühében kapkodva levegő után. — Te tréfálsz velem? Időre van szükségem! El kell gondolkodnom! Hosszabban! Egy egész nap... És éjszaka!

Yennefer a szemébe nézett, Ciri pedig egészen összetöpörödött a pillantás súlya alatt.

— A közmondás úgy tartja — felelte lassan a varázslónő —, hogy az éjszaka meghozza a választ. De a te esetedben, Meglepetés, az is lehet, hogy az éjszaka csak újabb rémálmod hoz neked. Megint kiabálva és fájdalmak közepette fogsz felébredni, izzadságban fürödve, megint félni fogsz, félni attól, amit láttál; félni fogsz attól, amire nem fogsz tudni visszaemlékezni. És akkor éjjel nem jön majd többé álom a szemedre. Marad a rettegés. Hajnalig.

A lány megremegett, és leszegette a fejét.

— Meglepetés. — Yennefer hangja alig hallhatóan megváltozott. — Bízz bennem.

A varázslónő karja meleget sugárzott. A ruhája fekete bársonya szinte pörgött, hogy megérintse. Az orgona és az egres illata gyönyörteli bódulatba ejtette. Az ölése megnyugtatta és lecsillapította, ellazította, enyhítette a feszültséget, lecsitította a haragot és a lázongást.

— Aláveted magadat a teszteknek, Meglepetés.

— Alávetem — válaszolta a lány, miközben megértette, hogy egyáltalán nem kellett felelnie. Merthogy nem is volt kérdés.

— Én most már semmit, de semmit sem értek — mondta Ciri. — Először azt mondod, hogy vannak képességeim, merthogy vannak azok az álmaim. De mégis próbára akarsz tenni és megbizonyosodni... Hát hogy van ez? Van képességeim, vagy nincsenek?

— Erre a kérdésre a tesztek válaszolnak.

— Tesztek, tesztek — fintorodott el a lány. — Én mondom neked, nincsenek nekem semmiféle képességeim, mert hogyha volnának, akkor talán csak tudnék rólok, hát nem? Na, de... És hogyha, egészen véletlenül, lennének képességeim, akkor mi lenne?

— Két lehetőség kínálkozik — közölte közönyösen a varázslónő, és kinyitotta az ablakot. — A képességeidet vagy ki kell oltani, vagy meg kell tanulnod uralkodni rajtuk. Ha tehetségesnek bizonyulsz, és úgy akarsz, megpróbálok majd neked átadni némi elementáris ismeretet a mágiáról.

— Mit jelent az, hogy „elementáris”?

— Alapvető.

Egyedül voltak abban a nagy teremben, amelyet Nenneke a varázslónő számára jelölt ki, és amely a könyvtár mellett helyezkedett el, az épület egy félreeső, használaton kívüli szárnyában. Ciri tudta, hogy ezt a szobát szokták a vendégek rendelkezésére bocsátani. Tudta, hogy ahányszor csak a szentélyben járt, Geralt is épp itt lakott.

— Tanítani akarsz majd? — A lány az ágyra ült, és tenyerével végigsimított a takaró damasztján. — El akarsz majd vinni innen, igaz? Nem megyek veled sehová!

— Akkor hát egyedül megyek majd — felelte hűvösen Yennefer, miközben kioldozta a málhája szíjait. — És biztosíthatlak afelől, hogy nem fogok utánad sóvárogni. Hiszen megmondtam, csak akkor foglak edukálni, hogyha azt akarod. És megtehetem itt is, helyben.

— Milyen sokáig fogsz engem edu... tanítani?

— Amilyen sokáig akarod — hajolt le a varázslónő, kinyitotta az alacsony komódot, és előhúzott belőle egy régi bőrtarisznyát, egy övet, két szőrmével kivarrt csizmát és egy vesszővel körbefont agyagpalackot. Ciri hallotta, ahogy félhangon elkáromkodik magát, mosolyogva mindeközben; látta, ahogyan visszarejti a leleteket a komódba. Magától is rájött, kihez tartoztak. Ki hagyta ott őket.

— Mit jelent az, hogy amilyen sokáig akarom? — kérdezte. — Ha elunom magam, vagy ha nem tetszik a tanulás...

— Akkor abbahagyjuk a tanulást. Elég, ha nekem elmondod. Vagy mutatod.

— Mutatom? De hogyan?

— Ha az edukáció mellett döntenénk, feltétel nélküli engedelmességet várok tőled. Ismétlem: feltétel nélkülit. Így aztán, ha ellenedre lesz a tanulás, elég, ha engedetlen leszel. Akkor a tanulás azonnal véget ér. Világos?

Ciri bólintott, és a varázslónőre meresztette zöld szemét.

— Másodszor — folytatta Yennefer, miközben kicsomagolta a málháját —, teljes őszinteséget várok majd tőled. Semmit sem lesz szabad rejtegetned előlem. Semmit. Így aztán, ha azt fogod érezni, hogy elegend van, elég, ha elkezdesz hazudni, megjátszani magadat vagy elzárkózni előlem. Hogyha kérdezek valamit tőled, és te nem válaszolsz őszintén, az szintén a tanulmányaid azonnali megszakítását fogja jelenteni. Megértettél engem?

— Igen — morogta Ciri. — És ez az... őszinteség... Mindkét irányba működik? Feltehetek majd... kérdéseket neked?

Yennefer a lányra nézett; az ajka különös grimaszra húzódott.

— Természetesen — felelte egy pillanattal később. — Magától értetődő. Ezen fog alapulni az oktatás és gondoskodás, melyben szándékomban áll téged részesíteni. Az őszinteség mindkét irányba működik. Feltehetsz nekem kérdéseket. Bármelyik pillanatban. És én válaszolni fogok rájuk. Őszintén.

— Minden kérdésre?

— Mindre.

— Ettől a pillanattól fogva?

— Igen. Ettől a pillanattól.

— Yennefer kisasszony, mi van közted és Geralt között?

Ciri a kérdését követően beállt csendtől dermedten kis híján elalélt, olyannyira megrettent saját szemtelenségétől.

A varázslónő lassan közeledett hozzá, a vállára tette a kezét, és a szemébe nézett, közelről, mélyen.

— Sóvárgás — felelte komolyan. — Bánat. Remény. És félelem. Igen, azt hiszem, semmit sem felejtettem ki. Na, most már rátérhetünk a tesztekre, te kis zöld szemű kígyó. Megnézzük, alkalmas vagy-e. Bár a kérdésed után nagyon is csodálkoznék, ha kiderülne, hogy nem. Gyerünk, randaság.

Ciri megrázta magát.

— Miért hívsz így?

Yennefer a szája sarkából rámosolygott.

— Megesküdtem, hogy őszinte leszek.

Ciri idegesen húzta ki magát, és türelmetlenül fészkelődni kezdett a széken, ami a több órányi ülés után kemény lett, és törte a fenekét.

— Ebből nem lesz semmi! — mordult fel az asztalba törölve széntől piszkos ujjait.
— Hiszen nekem semmi... Nekem semmi se sikerül! Nem vagyok jó varázslónak! Én az elejétől fogva tudtam, de te nem akartál meghallgatni! Egyáltalán nem is figyeltél rám!

Yennefer felhúzta a szemöldökét.

— Azt mondod, nem akartalak meghallgatni? Különös. Általában véve figyelmet szentelek minden, a jelenlétemben kiejtett mondatnak, és elraktározom az emlékezetemben. Feltéve, hogy a mondatban volt legalább egy csipetnyi értelem.

— Állandóan gúnyolódsz — csikorgatta a fogait Ciri. — Én viszont csak beszélni akartam neked... Na, azokról a képességekről. Mert tudod, ott, Kaer Morhenban, a hegyekben... Egyetlen vajákjelet se tudtam megcsinálni. Egyetlenegyét sem!

— Tudok róla.

— Tudsz?

— Tudok. De ez semmit sem árul el.

— Hogyhogy? Na... De ez még nem minden!

— Izgatottan hallgatlak.

— Én nem vagyok rá alkalmas. Hát nem érted? Én... túl fiatal vagyok.

— Fiatalabb voltam, mikor elkezdtem.

— De biztosan nem voltál...

— Miről beszélsz, te lány? Hagyd abba a makogást! Szépen kérlek, legalább egy mondatot fejezz be.

— Mert... — Ciri lehajtotta a fejét, és elpirult. — Mert lola, Myrrha, Eurneid és Katje, amikor ebédeltünk, kinevettek, és azt mondták, hogy a varázslatok nem férhetnek hozzám, és hogy énnekem azért nem megy semmi mágia, mert... Mert én... szűz vagyok, ami azt jelenti, hogy...

— Képzeld csak, tudom, mit jelent — szakította félbe a varázslónő. — Bizonyára megint csak rosszmájú gúnyolódásnak fogod tartani, de sajnálattal közlöm veled, hogy ostobaságokat hordasz össze. Térjünk vissza a teszthez.

— Szűz vagyok! — ismételte Ciri kötekedve. — Minek ezek a tesztek? A szüzek nem tudnak varázsolni!

— Nem látok más megoldást — dőlt hátra Yennefer a széktámlának. — Menj hát, és veszítsd el a szüzességed, ha annyira zavar téged. Kivárom. De ha lehet, siess.

— Te gúnyt űzöl belőlem?

— Észrevetted? — mosolyodott el könnyedén a varázslónő. — Gratulálok. Túljutottál az éleslátás előzetes próbáján. De most jön a valódi. Feszítsd meg, kérlek, a figyelmedet. Nézd csak: ezen a képen négy kicsi fenyő áll. Egyiknek sincs ugyanannyi ága. Rajzold meg az ötödiket, egy olyat, ami illik ehhez a négyhez, aminek ezen az üres helyen kellene állnia.

— A fenyők bénák — közölte Ciri, miközben a nyelvét kidugva kissé csámpás fácskát rajzolt egy széndarabbal. — És unalmasak! Nem értem, mi köze van a fenyőknek a mágiához! Mi? Yennefer kisasszony! Azt ígérted, hogy válaszolni fogsz a kérdéseimre!

— Sajnos — sóhajtott fel a varázslónő kezébe fogva a papírlapot, majd kritikusan megvizsgálva a rajzát. — Úgy tűnik nekem, eljön az idő, amikor megbánom ezt az ígéretet. Mi közük van a fenyőknek a mágiához? Semmi. De helyesen és időben megrajzoltad. Komolyan mondom, szűz létedre egész ügyes.

— Te kinevetsz engem?

— Nem. Én ritkán nevetek. Igazán komoly okom kell legyen, hogy elnevessem magam. Összpontosíts a következő lapra, Meglepetés. Sorokat rajzoltak rá, melyek csillagokból, körökből, keresztekéből és háromszögekből állnak; minden sorban minden elem más számban található meg. Gondolkozz el, és mondd meg: hány csillagnak kell állnia az utolsó sorban?

— A csillagok bénák!

— Hánynak, te lány?

— Háromnak!

Yennefer hosszasan hallgatott a faragott szekrényajtó valamely, csak általa ismert részletébe merülve. Ciri ajkáról kezdett lefagyni a gúnyos mosoly, míg végül teljesen eltűnt, nyoma se maradt.

— Bizonyára kíváncsi voltál — mondta nagyon lassan a varázslónő, miközben tovább csodálta a szekrényt —, hogy mi történik, ha értelmetlen és ostoba választ adsz nekem. Talán azt gondoltad, hogy nem veszem észre, mert a válaszaid egyáltalán nem érdekelnek? Rosszul gondoltad. Talán azt hitted, egyszerűen csak tudomásul veszem, hogy együgyű vagy? Rosszul hitted. Ha pedig untatott téged, hogy próbáknak vetnek alá, és a változatosság kedvéért engem akartál próbára tenni... Nos, hát talán csak nem sikerült? Így vagy úgy, de a tesztnek vége. Add vissza a lapot.

— Bocsáss meg, Yennefer kisasszony — szegte le a fejét a lány. — Ott természetesen... egy csillagnak kell lennie. Bocsáss meg. Kérlek, ne haragudj rám.

— Nézz rám, Ciri.

A lány meglepetten emelte a nőre a szemét. Merthogy a varázslónő először szólította a keresztnévén.

— Ciri — mondta Yennefer. — Tudnod kell, hogy a látszat ellenére éppen olyan ritkán haragszom, mint nevetek. Nem dühítettél fel. De azzal, hogy bocsánatot kértél, bebizonyítottad, hogy nem tévedtem téged illetőleg. Most pedig fogd a következő lapot. Mint látod, öt házikó van rajta. Rajzold meg a hatodik házat...

— Megint? Tényleg nem értem, hogy miért...

—...a hatodik házat — változott el a varázslónő hangja vészesen, a szemében pedig ibolyakék tűz csillant. — Ide, az üres helyre. Ne akard, hogy megismételjem, kérlek.

Az almácskák, fenyőcskék, csillagocskák, halacskák és házikók után labirintusokra került a sor, amikből nagyon gyorsan kellett kiutat találni, hullámvonalakra, széttaposott csótányokra emlékeztető tintafoltokra, és más furcsa képekre és mozaikokra, amiktől csak úgy bandzsított a szeme és forgott a feje. Aztán ott volt az a villogó gömb a zsinóron, amit sokáig kellett bámulnia. Bámulni olyan unalmas volt, mint a böjti lecke, Ciri rendszeresen elbóbiskolt közben. Érdekes módon Yennefer egyáltalán nem törődött ezzel, bár néhány nappal korábban rémesen lehordta, amikor megpróbált elszundítani az egyik csótányos paca felett.

A tesztek fölött gubbasztástól megfájdult a nyaka és a háta, és napról napra egyre fájdalmasabban sajogtak. Sóvárogni kezdett a mozgás és a friss levegő után, és az őszinteség kötelességének eleget téve azonnal el is mondta ezt Yennefernek. A varázslónő olyan jól fogadta, mintha már régóta várt volna erre.

Ezután két napon keresztül mindketten a parkban szaladgáltak, a papnők és az adepták vidám vagy éppen részvétteljes pillantásai közepette ugrálva át az árkokat és a kerítéseket. Tornáztak, az egyensúlyozást gyakorolták a gyümölcsöskertet és a gazdasági épületeket környező alacsony fal tetején sétálva. A Kaer Morhen-i edzésekkel ellentétben, ha Yenneferrel gyakorolt, azt mindig kiegészítette valamiféle elmélet is. A varázslónő a helyes légzésre tanította Cirit, tenyere erős nyomásával irányítva a mellei és a rekeszizma mozgását. Elmagyarázta a mozgás elveit, az izmok és a csontok működését, megmutatta, hogyan kell pihenni, ellazulni és relaxálni.

Az egyik ilyen relaxáció során, a fűben elnyúlva, az eget bámulva, Ciri feltette a kérdést, ami furdalta.

— Yennefer kisasszony? Mikor fejezzük be végre ezeket a tesztek?

— Ennyire untatnak?

— Nem... De szeretném végre tudni, hogy beválnék-e varázslónőnek.

— Beválnál.

— Máris tudod?

— A kezdetektől tudtam. Kevés ember képes rá, hogy észrevegye a csillagom aktivitását. Nagyon kevés. Te azonnal észrevetted.

— És a tesztek?

— Lezártuk őket. Már tudom, amit meg akartam rólad tudni.

— De némelyik feladat... Nem igazán ment nekem. Te magad mondtad, hogy... Tényleg biztos vagy benne? Nem tévedsz? Biztos vagy benne, hogy vannak képességeim?

— Biztos vagyok.

— De...

— Ciri. — A varázslónő olyan benyomást keltett, mintha egyszerre lenne vidám és türelmetlen. — Attól a pillanattól fogva, hogy ezen a réten leheveredtünk, úgy beszélgetek veled, hogy közben nem használom a hangomat. Jegyezd meg, ezt telepátiának hívják. És mint azt bizonyára észrevetted, egyáltalán nem nehezíti meg számunkra a társalgást.

— A mágia — támasztotta a nyeregkápára a kezét Yennefer a hegyek fölötti égboltot figyelve — egyesek véleménye szerint a Káosz megtestesülése. Kulcs, mely tiltott ajtókat képes feltárni. Ajtókat, melyek mögött rémálom, borzadály és valami elképzelhetetlen szörnyűség settenkedik, melyek mögött ellenséges, pusztító erők állnak lesben, a megtestesült Gonosz erői, melyek nem csupán azt képesek elpusztítani, aki ezeket az ajtókat feltárja, hanem az egész világot. És mivel nincs hiány azokban, akik azokkal az ajtókkal machinálnak, egyszer, egyikük hibát fog véteni, és akkor a világ pusztulása eldől, és elkerülhetetlenné válik. A mágia a Káosz bosszúja és fegyvere. Az, hogy az emberiség a Szférák Együttállását követően megtanulta a mágiát használni, átok, és a világ veszte. Az emberiség veszte. És ez így is van, Ciri. Azok, akik a mágiát Káosznak vélik, nem tévednek.

A varázslónő hollófekete ménje éles hangon felnyerített, amikor a sarkával megtaszította, és lassan elindult a hangáson keresztül. Ciri megmoszogatta a lovát, a nő nyomába indult, felzárkózott mellé. A hanga egészen a kengyelig ért.

— A mágia — folytatta egy perccel később Yennefer — egyesek véleménye szerint művészet. Hatalmas, előkelő művészet, mely képes gyönyörű és rendkívüli dolgokat létrehozni. A mágia tehetség, mely kevés kiválasztottnak adatott meg. Mások, akik ettől a tehetségtől mentesek, csupán ámulattal és irigységgel szemlélhetik a művészek munkájának gyümölcsét; csodálhatják a létrehozott műalkotásokat, egyszerre azt érezvén, hogy ezen alkotások és ezen tehetség híján a világ szegényebb volna. Az, hogy a Szférák Együttállását követően egyes kiválasztottak felfedezték magukban a tehetséget és a mágiát, az, hogy megtalálták magukban a Művészetet, maga a szépség áldása. És ez így is van. Azoknak, akik a mágiát művészetnek vélik, szintúgy igazuk van.

A tojásdad, csupasz dombon, ami úgy emelkedett ki a hangásból, mintha csak egy leselkedő ragadozó háta volna, hatalmas szikla feküdt, melyet néhány másik, kisebb kőtömb támasztott meg. A varázslónő a kő felé irányította a lovát, meg sem szakítva az előadást.

— Vannak olyanok is, akik szerint a mágia tudomány. Ahhoz, hogy elsajátítsuk, nem elégséges a tehetség és a velünk született képességek. Elengedhetetlenek az évekig tartó, szorgos tanulmányok és a megfeszített munka, nélkülözhetetlen a kitartás és a belső fegyelem. A mágia, amelyre ilyen módon tesznek szert: tudás, ismeret, melynek a határait folyamatosan tágítják a felvilágosult és élénk szellemek, a tapasztalat, a kísérletezés és a gyakorlat által. A mágia, melyre ilyen módon tesznek szert: haladás. Eke, szövőszék, vízimalom, bucakemence, csiga és csörlő. Haladás, fejlődés, változás. Örök mozgás. Fel. A jobb felé. A csillagok felé. Az, hogy a Szférák Együttállását követően felfedeztük a mágiát, egyszer lehetővé teszi majd a számunkra, hogy elérjük a csillagokat. Szállj le a lóról, Ciri.

Yennefer közelebb lépett a monolithoz, a kő érdes felszínére fektette tenyerét, óvatosan leseperte róla a port és a száraz leveleket.

— Azoknak, akik a mágiát tudománynak vélik — folytatta szintén igazuk van. Emlékezz erre, Ciri. Most pedig gyere ide hozzám.

A lány nagyot nyelt, közelebb lépett. A varázslónő átkarolta.

— Emlékezz — ismételte. — A mágia Káosz, Művészet és Tudomány. Átok, áldás és haladás. Minden attól függ, ki használja fel a mágiát, hogyan, és mi célból. A mágia mindenütt ott van. Mindenütt körülöttünk. Könnyen elérhető. Elég kinyújtanunk a kezünket. Nézd. Kinyújtom a kezem.

A kromlech érezhetően megremegett. Ciri tompa, távoli puffanást hallott, a föld mélyéből felhangzó dübörgést. A hanga felhullámzott, földhöz lapította a viharos szél, mely hirtelen rontott a dombra. Az ég egyszerre csak elsötétült, ördögi gyorsasággal száguldó felhők takarták el. A lány eső cseppjeit érezte az arcán. Hunyorgott a villámok tűzfényében, melyek hirtelen lángra gyújtották a horizontot. Ösztönösen a varázslónőhöz bújott, fekete, orgonával és egressel illatozó hajához.

— A föld, melyen járunk. A tűz, mely nem alszik ki a mélyében. A víz, melyből minden élet származik, és mely nélkül az élet sem lehetséges. A levegő, melyet magunkba szívunk. Elég kinyújtani a kezünket, hogy az uralmunk alá hajtsuk, hogy engedelmességre kényszerítsük őket. A mágia mindenütt ott van. Ott van a levegőben, a vízben, a földben és a tűzben. És ott van az ajtók mögött, melyeket a

Szférák Együttállása bezárt előttünk. A mágia onnan, a zárt ajtókon túlról időről időre kinyújtja felénk a kezét. Utánunk. Te tudod ezt, igaz? Érezted már a mágia érintését, a zárt ajtók mögül előnyúló kezek érintését. Félelemmel töltött el téged ez az érintés. Ez az érintés mindenkit félelemmel tölt el. Mert mindannyiunkban ott van a Káosz és a Rend, a Jó és a Rossz. De mindezen lehet, és kell is uralkodni. Meg kell tanulni. Te is meg fogod tanulni, Ciri. Ezért vezettelek ide, ehhez a kőhöz, mely az emberemlékezet előtti idők óta áll az erőtől lüktető vonalak találkozásánál. Érintsd meg.

A szikla remegett, vibrált, és vele együtt remegett és vibrált az egész domb.

— A mágia érted nyújtja a kezét, Ciri. Érted, te különös lány, te Meglepetés, az Ősi Vér, a Tündevér Gyermek. Te különös lány, aki összefonódott a Mozgással és Változással, a Pusztulással és Újjászületéssel. Akit a végzet elrendelt, és aki a végzet rendelése maga is. A mágia érted nyújtja a kezét a zárt ajtók mögül, érted, te aprócska homokszem a Sors Órájának gépezetében. Érted nyújtja a karmait a Káosz, ami még mindig nem biztos abban, hogy az eszközévé válsz, vagy akadályt jelentesz majd a terveiben. Éppen ez a bizonytalanság az, amit a Káosz az álmaidban megmutat neked. A Káosz fél tőled, Végzet Gyermek. És arra tör, hogy te magad is félelmet érezz.

Villám villant, hosszan dörgött a menny. Ciri reszketett a hidegtől és a félelemtől.

— A Káosz nem képes neked megmutatni, mi is valójában. A jövőt mutatja hát meg neked, azt mutatja meg, ami történni fog. Arra törekszik, hogy rettegj az eljövendő napoktól, hogy az attól való félelem, ami rád és a hozzád közel állókra vár, elkezdjen téged irányítani, hogy teljességgel eluralkodjon feletted. Ezért küldi rád a Káosz az álmokat. Most meg fogod nekem mutatni, mit látsz az álmaidban. És rettegni fogsz. Aztán elfelejted, és uralkodni fogsz a félelmed felett. Nézz a csillagomra, Ciri. Ne szakítsd el tőle a tekinteted!

Villámlott. Dörgött.

— Beszélj! Megparancsolom!

Vér. Yennefer felszakadt és széthasadt ajkai hangtalanul mozognak, vér szivárog belőlük. Fehér sziklák villannak fel a vágóban. A ló nyerít. Ugrás. Mélység, szakadék. Kiáltás. Repülés, véget nem érő repülés. Szakadék...

A szakadék mélyén füst. Lépcsők, melyek a mélybe vezetnek.

Va'esse deireádh aep eigean... Valami véget ér... Micsoda?

Elaine blath, Feainnewedd... Az Ősi Vér Gyermek? Úgy tűnik, mintha Yennefer hangja valahonnan távolról hangzana fel; tompa, visszhangot ébreszt a nedvességgel csordogáló kőfalak között. Elaine blath...

— Beszélj!

Az ibolyakék szempár csillog, lángol a lesóványodott, görcsbe rándult, kínoztól megfeketedett arcon, melyet eltakar a zilált, mocskos fekete hajzuhatag. Sötétség. Nyirkosság. Bűz. A kőfalak iszonyú hidege. A vas hidege a csuklóin, a bokáján...

Szakadék. Füst. Lépcsők, melyek a mélybe vezetnek. Lépcsők, melyeken le kell mennie. Le kell, mert... Mert valami véget ér. Mert eljön Tedd Deireádh, a Végidő, a Farkas-Förgeteg Kora. A Fehér Fagy és a Fehér Fény Kora...

Az Oroszlánfióknak meg kell halnia! Államérdek!

Induljunk, mondja Geralt. Le, a lépcsőkön. Muszáj. Így kell lennie. Nincs más út. Csak a lépcsők. Lefelé!

A férfi ajkai nem mozdulnak. Szederjések. Vér, mindenütt vér... Egész lépcsőket áraszt el a vér... Csak el ne csússzon... Mert a vaják csak egyszer botlik meg... Penge villanása. Kiáltás. Halál. Lefelé. Le, a lépcsőkön.

Füst. Tűz. Őrült vágta, paták dübörgése. A tűzvész körülötte. Kapaszkodj! Kapaszkodj, cintrai Oroszlánfiók!

A fekete ló nyerít, felágaskodik. Kapaszkodj!

A fekete ló táncol. A ragadozó madár szárnyaival ékesített sisak részében csillognak és lángolnak a kegyetlen szemek.

A széles kard, melyen a tűzvész fénye visszaverődik, süvítve sújt le. Kitérés, Ciri! Finta! Fordulat, parád! Kitér! Kitér! Túl lassúúúú!!!

A csapás villanása elvakítja a szemét, egész testében megrázza, egy pillanatra megbénítja a fájdalom, tompává és érzéketlenné teszi, de aztán hirtelen iszonytató erővel tör fel, belemélyeszi az arcába borzasztó, éles karmait, rángatja, keresztüljárja, a nyakába, a tarkójára, a mellébe, a tüdejébe sugárzik...

— Ciri!

Érezte a hátán és a tarkóján a kő rideg, kellemetlenül holt hidegét. Nem emlékezett, mikor ült le. Yennefer ott térdelt mellette. Gyengéden, de határozottan egyenesítette ki az ujjait, elhúzta a kezét az arcától. Az arca lüktetett, pulzált a fájdalomtól.

— Anyu... — nyögött fel Ciri. — Anyu... Úgy fáj! Anyukám...

A varázslónő a lány arcához ért. A keze hideg volt, akár a jég. A fájdalom azonnal megszűnt.

— Láttam... — suttogta a lány, és becsukta a szemét. — Azt, amit álmomban. .. A fekete lovagot... Geraltot... És még... Téged... Láttalak téged, Yennefer kisasszony!

— Tudom.

— Láttalak téged... Láttam, ahogy...

— Most már soha többé. Soha nem fogod már ezt látni. Soha nem fogsz már erről álmodni. Erőt adok neked, ami elúzi a közeledből ezeket az álmokat. Azért hoztalak el ide, Ciri, hogy ezt az erőt megmutassam neked. Holnaptól kezdve pedig át fogom neked adni.

Nehéz, dolgos napok következtek, a megfeszített tanulás, a kimerítő munka napjai. Yennefer nem tűrt ellentmondást, sokat követelt, gyakran volt szigorú, néha parancsolóan fenyegető. De sohasem volt unalmas. Korábban, a szentély iskolájában Ciri csak nagy nehezen tudta megállni, hogy a szeme lecsukódjon, és előfordult, hogy elszunyókált óra közben, amikor Nenneke, Első lola, Kankalin, vagy valamelyik másik tanító-papnő monoton, lágy hangja álomba ringatta. Yennefer mellett ez lehetetlen lett volna. És nem csak a varázslónő hangszíne, az általa használt rövid, erélyesen hangsúlyozott mondatok miatt. A legfontosabb maga a tanulás tárgya volt. A mágia tanulása. A csábító, izgalmas, magával ragadó tanulása.

Ciri a nap nagy részét Yenneferrel töltötte. Késő éjszaka tért vissza a dormitóriumba, úgy zuhant az ágyba, mint egy darab fa, azonnal elaludt. Az adepták arra panaszkodtak, hogy szörnyen horkol, próbálták felébreszteni. Sikertelenül.

Ciri mélyen aludt.

Álmok nélkül.

— Az istenek szerelmére — sóhajtott fel lemondóan Yennefer, mindkét kezével a hajába túrt, és leszegte a fejét. — Hiszen ez annyira egyszerű! Ha ezt a mozdulatot sem bírod elsajátítani, mi lesz a nehezebbekkel?

Ciri elfordult, morgott valamit, fújtatott, és megdörzsölte dermedt kézfejét. A varázslónő ismét felsóhajtott.

— Nézd meg még egyszer a metszetet, nézd, hogyan kellene állnia az ujjaidnak. Figyelj a magyarázó nyilakra és a rúnákra, amelyek leírják, milyen mozdulatsort kell végrehajtanod.

— Már vagy ezerszer megnéztem azt a rajzot! Értem a rúnákat! Vort, cáelme. Ys, veloë. Magunktól távolodva, lassan. Lefelé, sebesen. A kézfej... így, igaz?

— És a kisujj?

— Nem lehet úgy beállítani, ha nem hajtom be vele együtt a gyűrűsujjamat is!

— Add a kezed.

— Auuu!

— Halkabban, Ciri, mert Nenneke megint ide fog rohanni, azt gondolva, hogy épp élve nyúzlak meg vagy olajban sütlek ki. Ne változtass az ujjaid helyzetén. Most pedig hajtsd végre a mozdulatot. Fordulat, csuklófordulat! Jól van. Most pedig rázd meg a kezed, lazítsd el az ujjaidat. És ismételd meg. Na, ne! Tudod, mit csináltál? Ha valódi átkot vetnél így, egy hónapig sínben hordhatnád a kezed! Hát fából van a tenyered?

— Az én kezem kardhoz van szokva! Azért van!

— Ostobaság. Geralt egész életében karddal hadonászott, de az ujjai ügyesek és... hmmm... nagyon is gyengédek. Tovább, randaság, próbáld meg még egyszer. Na, látod? Elég csak akarni. Elég csak igyekezni. És még egyszer. Jól van. Rázd meg a kezed. Még egyszer. Jól van. Elfáradtál?

— Egy kicsit...

— Engedd, hogy átmasszírozzam az alkarod és a tenyered. Ciri, miért nem használod azt a kenőcsöt, amit adtam neked? Olyan rücskös a mancsod, mint egy kormoránnak... Ez meg itt micsoda? Egy gyűrű nyoma, igaz? Csak nekem tűnne úgy, hogy megtiltottam neked, hogy ékszeret hordj?

— De én azt a gyűrűt Myrrhától nyertem el csigázásban! És csak fél napig hordtam...

— Fél nappal tovább, mint kellett volna. Ne hordd többet, kérlek.

— Nem értem, nekem miért nem szabad...

— Nem kell, hogy értsd — szakította félbe a varázslónő, de a hangjában nem bujkált harag. — Kérlek, ne viselj semmi ilyesfajta cicomát. Ha szeretnéd, tűzz virágot a hajadba. Fonj koszorút. De semmi fém, semmi kristály, semmi ékkő. Ez fontos, Ciri. Amikor eljön az ideje, elmondom, miért. Egyelőre csak bízz bennem, és tégy eleget a kérésemnek.

— Te is hordod a csillagodat, a fülbevalóidat és a gyűrűidet! Nekem meg nem szabad? Azért van ez, mert én... szűz vagyok?

— Randaság — mosolyodott el Yennefer, és megsimogatta a lány fejét. — Hát nem hagy téged nyugodni a dolog? Már elmagyaráztam neked, hogy semmi jelentősége sincs annak, hogy az vagy-e vagy sem. Semmi. Holnap mosd meg a hajad, mert látom, már itt az ideje.

— Yennefer kisasszony?
— Hallgatlak.
— Hogy én... Az őszinteségen belül, amit ígértél nekem... Megkérdezhetek tőled valamit?
— Megkérdezhetsz. De az istenek szerelmére, csak ne a szüzességről, kérlek.
Ciri az ajkába harapott, és hosszasan hallgatott.
— Ez van — sóhajtott fel Yennefer. — Ám legyen. Kérdezz.
— Mert tudod... — pirult el Ciri, és megnyalta az ajkát. — A lányok a dormitóriumban állandóan pletykálnak, és mindenféle történeteket mesélnek... Belleteyn ünnepéről, meg mindenféle más... Rám meg azt mondják, hogy egy taknyos vagyok és hogy gyerek vagyok, mert már itt az ideje... Yennefer kisasszony, hogy van ez igazából? Honnan lehet tudni, hogy eljött az ideje...
—...hogyan ágyba bújj egy férfival?
Ciri arcát elöntötte a pír. Egy percre elhallgatott, aztán felpillantott a nőre, és bólintott.
— Könnyű megmondani — felelte könnyedén Yennefer. — Ha egyszer elkezdesz ezen gondolkodni, az annak a jele, hogy bizony eljött az ideje.
— De én egyáltalán nem akarom!
— Nem kötelező. Ha nem akarsz, nem bújsz.
— Aha — harapott Ciri ismét az ajkába. — De az a... Na... Férfi... Honnan lehet rájönni, hogy ő az az igazi, akivel...
—...ágyba lehet bújni?
— Mhm.
— Ha egyáltalán van miből választani — görbült mosolyra a varázslónő ajka —, és nincs az embernek túl sok gyakorlata, akkor elsősorban nem a férfit, hanem az ágyat becsüljük fel.
Ciri smaragdzöld szemei hirtelen egy csészealj formáját és méretét öltötték magukra.
— Hogyhogy... az ágyat?
— Éppenhogy az ágyat. Azokat, akiknek egyáltalán nincs is ágya, helyből kizárod. A maradékból kizárod azokat, akik mocskos vagy rendetlen ágygal bírnak. Amikor pedig csak azok maradnak, akiknek tiszta és takaros ágya van, azt választod, amelyik a leginkább kedvedre van. Sajnálatos módon a módszer nem száz százalékig biztos. Átkozottul nagyot is lehet tévedni.
— Tréfálsz?
— Nem. Nem tréfálok. Ciri, holnaptól itt fogsz aludni, velem. Hozd át a holmidat. Ahogy hallom, az adepták dormitóriumában túl sok időt pazarolnak fecsegésre, amit a pihenésnek és az álomnak kellene szentelni.

Miután elsajátította az alapvető kéztartásokat, mozdulatokat és taglejtéseket, Ciri elkezdte tanulni az igéket és a hozzájuk tartozó formulákat. A formulák könnyebbek voltak. Mivel az Ősi Nyelven íródtak, amit a lány tökéletesen ismert, könnyen az emlékezetébe vésődtek. A nem egyszer bonyolult intonációval, amire a kimondásukkor volt szükség, szintén nem akadtak gondjai. Yennefer szemmel láthatóan elégedett volt, és napról napra egyre kedvesebbé és rokonszenvesebbé vált. Egyre gyakrabban fordult elő, hogy a tanulás szüneteiben valamiről csak úgy

elpletykáltak, viccelődtek, sőt mindketten örömeiket kezdték lelteni a Nennekén való finom gúnyolódásban, aki gyakorta „vizitált” az előadásokon és gyakorlatokon, felborzolt tollakkal és pöffeszkedve, mint valami kotlóstyúk, aki kész Cirit a védőszárnyai alá venni, megvédeni és megmenteni a varázslónő képzelte szigorától és az edukáció „embertelen tortúráitól”.

Ciri az utasításnak eleget téve Yennefer szobájába költözött. Most már nemcsak az egész napot, de az egész éjszakát is együtt töltötték. Nem egyszer még a tanulás is éjszaka zajlott — néhány mozdulatot, formulát és ígét nem szabadott napvilágnál használni.

A varázslónő a lány fejlődésével való elégedettségében mérsékelte a képzése ütemét. Több szabadidejük maradt. Az estéket azzal töltötték, hogy könyveket olvasgattak — közösen vagy egyedül. Ciri átverekedte magát Stammelford *Dialógusok a mágia természetéről* című munkáján, *Az Elemek Birodalmán* Giambattistától, át Richert és Monck *Magia naturalis*-án. Átlapozott még — mert egészében elolvasni nem bírta — olyan műveket is, mint Jan Bekker *Láthatatlan világa*, vagy a *Titkok titka* Glanville-i Ágnestől. Belenézett az ősoreg, megsárgult *Mirthe-i kódexbe* és az *Aed Aercane*-ba, de még a híres, borzasztó *Dhu Dwimmermorc*-ba is, ami tele volt rettegetést keltő gravure-ökkel.

De olyan könyveket is kézbe vett, melyeknek közül sem volt a mágiához. Beleolvasgatott *A világ történetébe* és a *Traktátus az életről* című értekezésbe. Nem maradt távol a szentély könyvtárának könnyedebb darabjaitól sem. Rózsás arccal falta La Creahme márkí *Játszadosságait*, Anna Tiller *Királyi dámáit*. Olvasta *A szerelmes balsorsát* és a *Holdidőt*. Kökörösín, a híres trubadúr versgyűjteményeit. Elpityergett Essi Daven kifinomult, titokzatosságot árasztó balladáit felett, melyeket apró, csinos kötésű kötetbe gyűjtöttek, ami *A kék gyöngy* címet viselte.

A lány gyakran élt az előjogával, és kérdéseket tett fel. És megkapta rájuk a választ. Azonban egyre gyakrabban fordult elő, hogy ő maga vált a kérdések címzettjévé. Kezdetben úgy tűnt, hogy Yennefert egyáltalán nem érdekli a sorsa, se a cintrai gyerekkora, se a későbbi, háború alatti események. De később a kérdések egyre konkrétabbakká váltak. Cirinek válaszolnia kellett — nagyon is kelletlenül tette, mert a varázslónő minden egyes kérdése olyan ajtókat tárt fel az emlékezetében, melyeket megígért magának, hogy soha többé nem nyit ki, melyeket szeretett volna egyszer és mindenkorra zárva tudni. Mióta csak összetalálkozott Geralttal Soddénben, úgy érezte, hogy „más életet” kezdett, hogy azt ott, Cintrában, visszavonhatatlanul és végérvényesen kitörölte az emlékezetéből. A vajákok Kaer Morhenben sohasem kérdezték semmiről, és mielőtt megérkeztek volna a szentélybe, Geralt egyenesen rákényszerítette, hogy senkinek se árulja el akár csak egy szóval, ki is valójában. Nenneke, aki természetesen mindenről tudott, gondoskodott arról, hogy a többi papnő és adepta számára Ciri egy lovag és egy falusi asszony lehető leghétköznapibb törvénytelen lánya legyen, egy olyan gyermek, akinek nem volt helye sem az atyai kastélyban, sem az anyai kunyhóban. Melitele szentélyében az adepták fele pontosan ilyen gyermek volt.

De Yennefer ismerte a titkát. Olyan ember volt, akiben „meg lehet bízni Yennefer kérdezte. Arról. Cintráról.

— Hogyan jutottál ki a városból, Ciri? Miképpen sikerült elmenekülnöd a nilfgaardiak elől?

Erre Ciri nem emlékezett. Minden elhomályosult, elveszett a homályban és a füstben. Fel tudta idézni az ostromot, a búcsút Calanthe királynétól, a nagymamájától, emlékezett a bárókra és a lovagokra, akik erőnek erejével rángatták el az ágytól, amelyen sebesülten haldokolva ott feküdt Cintra Nőstényoroszlánja. Emlékezett a tébolyult menekülésre a lángoló utcácskákon keresztül, a véres harcra, és arra, ahogy a lóról leesett. Emlékezett a ragadozó madár szárnyaival ékesített sisakot viselő fekete lovasra.

És semmi másra.

— Nem emlékszem. Tényleg nem emlékszem, Yennefer kisasszony.

Yennefer nem erőltette. Más kérdéseket tett fel. Finoman és tapintatosan tette, Ciri pedig egyre felszabadultabbá vált. Végül elkezdett magától beszélni. Meg sem várva a kérdést, mesélni kezdett a gyermekéveiről Cintrában és a Skellige-szigeteken. Arról, hogyan szerzett tudomást a Meglepetés Törvényéről és arról, hogyan tette a sors akarata Ríviai Geralt, a fehérhajú vaják végzetévé. Mesélt a háborúról. Arról, amikor Folyóntúl erdeiben kóborolt, amikor a druidákkal időzött Angrenban, és arról az időszakról, amit egy faluban töltött. Arról, hogyan talált ott rá Geralt és vitte magával Kaer Morhenba, a Vajákok Fészkébe, új fejezetet nyitva rövid életében.

Egyik este, anélkül, hogy kérdezték volna, csak úgy magától, felszabadultan, vidáman és erősen kiszínezve elmesélte a varázslónőnek az első találkozását a vajákkal Brokilon erdejében, a driádok között, akik elragadták és erőszakkal maguknál akarták tartani, hogy egyé tehessék a magukéi közül.

— Hah! — mondta Yennefer végighallgatva a beszámolót. — Sokat adnék azért, ha láthatnám. Geraltról beszélek. Próbálok magam elé képzelni az arckifejezését akkor, Brokilonban, mikor meglátta, miféle Meglepetést szerzett neki a végzet! Mert alighanem csuda egy képet kellett vágnia, mikor megtudta, ki is vagy, igaz?

Ciri felvihogott, és ördögi tüzeckék lobbantak azokban a smaragdszín szemeiben.

— Ohó, úgy ám! — prüszkölte. — Képet vágott! De még milyen! Látni akarod? Megmutatom neked. Nézz csak ide!

Yenneferből kirobbant a nevetés.

Az a nevetés, gondolta magában Ciri a keletre repülő fekete madárrajt nézve. Az a közös és őszinte nevetés hozott minket igazán közel egymáshoz, őt és engem. Megértettük, ő is és én is, hogy nevethetünk együtt, amikor róla beszélünk. Geraltról. Hirtelen közelivé váltunk egymáshoz, bár jól tudtam, hogy Geralt egyszerre köt össze és választ szét minket, és hogy ez mindig így marad.

Az a nevetés hozott közel minket egymáshoz.

És az, ami két nappal később történt. Az erdőben, a dombok között. Akkor mutatta meg nekem, hogyan találhatok rá...

— Nem értem, miért kell megkeresnem azokat a... Megint elfelejtettem, hogy is hívják...

— Metszéspontokat — súgta oda Yennefer, miközben a bogáncsokat tépkedte, amelyek a ruhája ujjába kapaszkodtak, ahogy a bozótoson átkeltek. — Megmutatom neked, hogyan lehet őket felfedezni, mert ezek olyan helyek, ahonnan erőt lehet nyerni.

— De hiszen én már tudok erőt meríteni! Te magad tanítottad azt nekem, hogy az erő mindenütt ott van. Akkor meg minek vergődünk itt a bozótban? Hiszen a szentély tele van energiával!

— Így igaz, van ott belőle, nem is kevés. Éppen azért építették oda, és nem máshová. És ezért is tűnik úgy neked a szentély területén, hogy erőt meríteni ennyire egyszerű.

— Már fájnak a lábaim! Ülünk le egy pillanatra, jó?

— Jól van, randaság.

— Yennefer kisasszony?

— Hallgatlak.

— Miért mindig a vizezekből merítünk erőt? Hiszen a mágikus energia mindenütt ott van. Ott van a földben, igaz? A levegőben, a tűzben?

— Igaz.

— De a föld... Na, hát itt körös-körül minden tele van földdel. A lábunk alatt. És mindenütt ott van a levegő! Ha meg tüzet akarunk, hiszen akkor elég csak tábortüzet gyújtani, és...

— Még túlságosan gyenge vagy ahhoz, hogy a földből vonj ki energiát. Még túlságosan keveset tudsz ahhoz, hogy sikerüljön bármit is kinyerned a levegőből. Azt pedig teljességgel megtiltom, hogy a tűzzel játszadozzál! Már megmondtam, semmi szín alatt nem szabad a tűz energiájához nyúlnod!

— Ne kiabálj. Emlékszem.

Némán ültek egy kidőlt fa száraz tönkjén, a fák koronájában susogó szelet hallgatva, a harkályt hallgatva, ami olyan dühödten kopácsolt valahol a közelükben. Ciri éhes volt, és a szomjúságtól összesűrűsödött a nyála, de tudta, hogy a panasz semmire se vezet. Régebben, egy hónappal azelőtt, Yennefer az ilyesfajta panaszkodásra száraz előadással felelt az alantas ösztöneinken való uralkodás művészetéről; később aztán már csak megvető hallgatással intézte el. A tiltakozásnak éppolyan kevés értelme volt és éppolyan kevés eredményre vezetett, mint amikor amiatt duzzogott, hogy „randaságnak” nevezi.

A varázslónő letépte a ruhája ujjáról az utolsó bogáncsot is. Mindjárt kérdezni fog valamit, gondolta magában Ciri, hallom, ahogyan gondolkodik. Megint valami olyasmiről fog kérdezni, amire nem emlékszem. Vagy valami olyanról, amire nem akarok emlékezni. Nem, ennek semmi értelme. Nem fogok válaszolni. Az már a múlté, és a múltba nincs visszatérés. Ő maga mondta egyszer ezt...

— Mesélj nekem a szüleidről, Ciri.

— Nem emlékszem rájuk, Yennefer kisasszony...

— Emlékezz vissza. Kérlek.

— Apára tényleg nem emlékszem... — mondta halkán, eleget téve a parancsoknak.

— Csak... Szinte egyáltalán nem. Anyára... Anyára igen. Hosszú haja volt, na, ilyen... És mindig szomorú volt... Emlékszem... Nem, semmire sem emlékszem...

— Emlékezz vissza, kérlek.

— Nem emlékszem!

— Nézz a csillagomra.

Sirályok vijjogtak, ahogyan zuhanórepülésben buktak alá a halászok csónakjai közé, ahol aztán elkapkodták a selejtet és a ládákból kihajított apróhalat. A szél könnyedén csattogtatta a drakkarok leeresztett vitorláit, a móló felett a szitáló esőbe fulladt a felszálló füst. A kikötőbe befutottak a Cintrából érkező triemák, csillogtak az

aranyoroszlánok az égszínkék zászlókon. Crach bácsi, aki mellette állt, és a vállán tartotta a kezét, amely olyan hatalmas volt, akár egy medve mancsa, hirtelen fél térdre rogyott. A felsorakoztatott katonák ütemesen csaptak újra meg újra kardjaikkal a pajzsukra.

A mólón Calanthe királyné közeledett feléjük. A nagymamája. Az, akit a Skellige-szigeteken hivatalosan Ard Rhenának, a Legfőbb Királynénak neveztek. De Crach an Craite bácsi, Skellige jarlja, aki továbbra is leszegett fejjel térdepelt, kevésbé hivatalos, ám a szigetlakók által tiszteletteljesebbnek tartott címén üdvözölte Cintra Nőstényoroszlánját.

— Üdvözlégy, Modron.

— Hercegisasszony — mondta Calanthe hűvös és felsőbbbséges hangon, rá se pillantva a jarlra. — Gyere ide hozzám. Gyere ide hozzám, Ciri.

A nagymamája keze erős volt és kemény, akár egy férfi tenyere, a gyűrűk pedig jéghidegek rajta.

— Hol van Eist?

— A király... — dadogta Crach. — A tengeren van, Modron. A hajók maradványait keresi... És a testeket. Tegnap óta...

— Miért engedte meg nekik? — kiáltott rá a királyné. — Hogyan hagyhatta, hogy ez bekövetkezzen? Hogyan hagyhattad, Crach, hogy ez bekövetkezzen? Te vagy Skellige jarlja! Egyetlen drakkarnak sincs joga kifutni a tengerre az engedélyed nélkül! Miért engedted meg, Crach?

A bácsi még mélyebbre eresztette vörös üstökét.

— Lovakat! — kiáltotta Calanthe. — Az erődbe megyünk. És holnap hajnalban kihajózom. Magammal viszem a hercegisasszonyt Cintrába. Soha többé nem engedem ide visszatérni. Te pedig... Te pedig átkozottul sokkal tartozol nekem, Crach. Egy napon megkövetelem tőled, hogy visszafizesd.

— Tudom, Modron.

— Ha nekem nem sikerülne számon kérnem rajtad, megteszi majd ő — pillantott Ciri-re Calanthe. — Neki fogod megfizetni a tartozásodat, jarl. Tudod, mi módon.

Crach an Craite felállt, kihúzta magát, napbarnított arcának vonásai megkeményedtek. Gyors mozdulattal előrántotta hüvelyéből dísztelen, egyenes acélkardját, lecsupaszította bal alkarját, melyet vaskos, fehér hegek borítottak.

— Mellőzzük a teátrális gesztusokat — horkant fel a királyné. — Bánj csínján a véreddel. Megmondtam: egy napon. Emlékezz erre!

— Aen me Gláeddyv, zvaere a'Bloedgeas, Ard Rhena, Lionors aep Xintra! — Crach an Craite, a Skellige-szigetek jarlja felemelte a kezét, és megrázta a kardját. A harcosok rekedt hangon felkiáltottak, kardjukkal a pajzsukra csaptak.

— Az esküt elfogadtam. Vezess az erődbe, jarl.

Ciri emlékezett Eist király visszatérésére, a kővé dermedt, sápadt arcára. És a királyné hallgatására. Emlékezett a komor, borzasztó lakomára, ahol Skellige vad, szakállas tengeri medvéi rémisztő csend közepette, lassan leitták magukat. Emlékezett a suttogásukra. Geas Muire... Geas Muire!

Emlékezett a padlóra öntött barna sör patakjaira, a kétségbeesett, tehetetlen, értelmetlen dühkitörésekben a csarnok kőfalain szétzúzott ivókürtökre. Geas Muire! Pavetta!

Pavetta, a cintrai királykisasszony és a férje, Duny herceg. Ciri szülei. Eltűntek. Odavesztek. Elpusztította őket Geas Muire, a Tenger Átka. Elnyelte őket az orkán, amelyet senki sem látott előre. Az orkán, amelynek nem kellett volna kitörnie...

Ciri elfordította a fejét, hogy Yennefer ne láthassa meg a szemeit elárasztó könnyeket. Minek ez az egész, gondolta magában. Minek ezek a kérdések, ezek a visszaemlékezések? A múltba nincs visszatérés. Már senkim sincs közülük. Se apám, se anyám, se nagymamám, ő, aki Ard Rhena volt, Cintra Nőstényoroszlánja. Crach an Craite bácsi is biztosan meghalt. Nincs már senkim, és valaki más lettem. Nincs visszatérés...

A varázslónő gondolataiba merülve hallgatott.

— Akkor kezdődtek az álmaid? — kérdezte hirtelen.

— Nem — gondolkodott el Ciri. — Nem, nem akkor. Csak később.

— Mikor?

A lány az orrát ráncolta.

— Nyáron... Egy évvel korábban... Mert a következő nyáron már háború volt...

— Aha. Ez azt jelenti, hogy az álmok azután kezdődtek, hogy találkoztál Geralttal Brokilonban?

A lány bólintott. Nem válaszolok a következő kérdésre, döntötte el magában. De Yennefer nem tett fel több kérdést. Gyorsan felállt, és a napra pillantott.

— Na, elég ebből az üdögelésből, randaság. Később jár. Keressünk tovább. A kezéd tartsd lazán magad előtt, ne feszítsd meg az ujjaidat. Előre.

— Merre kell mennem? Melyik irányba?

— Az mindegy.

— Az erek mindenütt ott vannak?

— Majdnem. Meg fogod tanulni, hogyan fedezd fel őket, hogyan találd meg a terepen és ismerd fel az ilyen pontokat. Száraz fák, törpe növények jelzik, olyan helyek, amiket minden állat elkerül. A macskákat kivéve.

— A macskákat?

— A macskák szeretnek a metszéspontokon pihenni és aludni. Sok mendemonda terjeng a mágikus állatokról, de igazándiból a sárkányon kívül a macska az egyetlen élőlény, amely képes magába szívni az erőt. Senki sem tudja, miért szívja magába és mire használja a macska... Mi történt?

— Óóóó... Arra, abban az irányban! Lehet, hogy van ott valami! A fa mögött!

— Ciri, ne fantáziálj. A metszéspontot akkor érzi meg az ember, amikor ott áll fölötte... Hmm... Érdekes. Azt is mondhatnám, rendkívüli. Te tényleg érzed a vonzást?

— Tényleg!

— Akkor menjünk hát! Érdekes, érdekes... Na, lokalizáld. Mutasd, hol van.

— Itt! Ezen a helyen!

— Bravó. Kitűnő. Érzed az enyhe görcsöt a gyűrűsujjadban? Látod, hogyan hajlik lefelé? Emlékezz rá, ez egy jelzés.

— Meríthetek?

— Várj, megvizsgálom.

— Yennefer kisasszony? Hogyan van ez, ezzel a merítéssel? Hiszen ha magamhoz veszem az erőt, akkor elfogyhat ott, lent. Szabad ilyet tenni? Nenneke anya azt tanította nekünk, hogy semmit sem szabad csak úgy, kényünk-kedvünk

szerint elvenni. Még a meggyből is kell a fán hagyni a madaraknak, meg egyszerűen hogy leessen.

Yennefer átölelte, finom csókot nyomott a halántékánál a hajára.

— Szeretném — mormolta —, ha azt, amit mondtál, mások is hallották volna. Vilgefortz, Francesca, Terranova... Azok, akik úgy gondolják, hogy kizárólagos joguk van az erőre, és korlátlanul élhetnek vele. Szeretném, ha meghallgatnák ezt az okos kis randaságot Melitele szentélyéből. Ne félj, Ciri. Jó, hogy gondolsz erre, de higgy nekem, van az erőből elég. Nem fog elfogyni. Olyan ez, mintha egy hatalmas gyümölcsös kertben leszakítanál egyetlenegy aprócska meggyet.

— Most már meríthetek?

— Várj. Ohó, pokolian erős ez a góc. Irtózatosan pulzál. Vigyázz, randaság. Óvatosan meríts, és nagyon, nagyon lassan.

— Én nem félek! Pah-pah! Vajáklány vagyok! Há! Megéreztem! Érzem... Ooooooh! Ye... nne... fer... kis... asszoooooony...

— A fenébe! Figyelmeztettelek! Megmondtam! Magasra a fejet! Azt mondtam, magasra! Tessék, tedd az orrodhoz, mert teljesen összevérzed magad! Nyugalom, nyugalom, kicsikém, csak el ne ájulj nekem. Itt vagyok melletted. Itt vagyok melletted... kislányom. Tartsd a zsebkendőt. Mindjárt varázsolok neked jeget...

Abból a kis orrvérzésből nagy botrány lett. Yennefer és Nenneke egy álló hétig nem szóltak egymáshoz.

Ciri egy héten keresztül lustálkodott, könyveket olvasott és unatkozott, mert a varázslónő felfüggesztette a tanulmányait. A lány napokon keresztül nem is találkozott vele — Yennefer hajnalban eltűnt valahová, és csak este jött vissza; furcsán bámult rá, és furcsán szűkszavú volt.

A hét elteltével Ciri megelégte a dolgot. Este, amikor a varázslónő visszatért, egyetlen szó nélkül odament, és szorosan odabújt hozzá.

Yennefer hallgatott. Nagyon sokáig. Nem kellett megszólalnia. Az ujjai, melyekkel a lány vállát szorította, helyette is beszéltek.

Másnap reggel hosszú, többórás beszélgetést folytatva megbékélt egymással a főpap és a varázslónő.

És akkor, Ciri legnagyobb öröme, minden visszatért a régi kerékvágásba.

— Nézz a szemembe, Ciri. Apró láng. A formulát, kérlek!

— Aine verseos!

— Jól van. Figyeld a kezem. Ugyanez a mozdulat, aztán ereszd a lángot a levegőbe.

— Aine aen aenye!

— Kitűnő. És most milyen mozdulatot kell tenned? Igen, pontosan ilyet. Nagyon jó. Erősítsd fel a mozdulatot, és meríts. Többet, többet, ne hagyj abba!

— Oooooh...

— Egyenes hát! Karok a törzs mellett! Kezek lazán, semmi szükségtelen ujjmozdulat, minden mozgás megsokszorozhatja a hatást; azt szeretném, ha tűz ütne ki? Erősebben, mire vársz?

— Ooh, nem... Nem bírom...

— Lazulj el, és hagyj abba a remegést! Meríts! Mit csinálsz te? Na, most már jobb... Ne gyengüljön az akaratom! Túl gyorsan, hiperventillálsz! Feleslegesen

felhevülsz! Lassabban, randaság, nyugodtabban! Tudom, hogy kellemetlen. Hozzá fogsz szokni.

— Fáj... A hasam... Oh, itt...

— Nő vagy, ez tipikus reakció. Idővel immúnissá válsz. De ahhoz, hogy az ellenálló képességed kialakuljon, fájdalomcsillapító blokádnélkül kell gyakorolnod. Tényleg szükség van erre, Ciri. Semmitől se félj, vigyázok rád, figyelek. Semmi bajod sem eshet. De a fájdalmat el kell viselned. Lélegezz nyugodtan. Koncentrálj. Kérem a mozdulatot. Kitűnő. Most vedd magadhoz az erőt, meríts, szívjd magadba... Jól van, jól van... Még egy kicsit...

— Oh... Oh... Ooooh!

— Na, látod? Tudsz te, ha akarsz. Most pedig kövesd a kezem. Figyelmesen. Tedd ugyanezt a mozdulatot. Ujjak! Ujjak, Ciri! A kezemet nézd, ne a plafont! Most jó, igen, nagyon jó. Kapcsold össze. Most pedig fordítsd meg, tedd meg a mozdulatot ellentétes irányba, és bocsásd ki magadból az erőt egy erősebb lág alakjában.

— Hjjiii.... Hjjiiiik... üüüü...

— Hagyd abba a nyögdecselést! Uralkodj magadon! Ez csak görcs! Mindjárt elmúlik! Szélesebbre az ujjakat, oltsd ki, add ki, add ki magadból! Lassabban, a fenébe is, mert megint elpattannak a véredényeid!

— Hjjiiüüüük!

— Túlságosan kapkodsz, randaság, még mindig túlságosan kapkodsz. Tudom, hogy az erő felszínre akar törni, de meg kell tanulnod kontrollálni. Nem szabad hagynod, hogy olyan kitörésekre kerüljön sor, mint az előbbi. Ha nem izoláltalak volna, szép kis felfordulást csináltál volna itt. Na, még egyszer. Kezdjük a lelegejéről. Mozdulat és formula.

— Ne! Már ne! Már nem bírom!

— Lélegezz lassan, hagyd abba a remegést. Ez most csak egyszerű hisztéria, engem nem tudsz becsapni. Uralkodj magadon, összpontosíts, és kezd el.

— Ne, kérlek, Yennefer kisasszony... Fáj... Nem érzem jól magam...

— Hagyjuk csak a könnyeket, Ciri. Nincs utálatosabb látvány egy síró varázslónőnél. Semmi sem lehet szájalomra méltóbb nála. Ezt jól jegyezd meg. Soha ne feledkezz meg erről. Még egyszer, az elejétől. Ige és mozdulat. Nem, nem, ezúttal nem fogsz engem utánozni. Egyedül fogod csinálni. Na, erőlted meg az emlékezeted!

— Aine verseos... Aine aen aenye... Ooooooh!

— Rossz! Túl gyors!

A mágia, akár egy tüskés nyíl, úgy kapaszkodott a lányba. Mélyen megsebezte. Fáj. A fájdalomnak azzal a különös fajtájával sajgott, amely furcsa módon a gyönyörre emlékeztet.

Hogy a feszültséget levezessék, ismét csak a parkban szaladgáltak. Yennefer rávette Nennekét, hogy adja ki Ciri kardját a raktárból, lehetőséget adva a lánynak, hogy gyakorolhassa a lépéseket, a kitéréseket és a támadásokat, természetesen úgy, hogy a többi papnő és adepta mindezt ne láthassa. De a mágia mindenütt ott

volt. Ciri megtanulta, miként lehet egyszerű igékkel és az akarata összpontosításával ellazítani az izmokat, leküzdeni a görcsöket, szabályozni az adrenalint, irányítani a belsőfül és a bolygóideg működését; hogy hogyan lehet lassítani vagy gyorsítani az érverést, hogyan függetlenítheti magát rövid időre az oxigéntől.

A varázslónő meglepően sokat tudott a kardról és a vajákok „táncáról”. Rengeteget tudott Kaer Morhen titkairól is, kétségkívül nem egyszer megfordult a Várban. Ismerte Vesemirt és Eskelt. Lamberttal és Coënnal nem találkozott.

Yennefer megfordult időnként Kaer Morhenban. Ciri magától is kitalálta, mi az oka, hogy a Várról beszélgetve a varázslónő szeme melegséggel telt meg, elvesztette rosszindulatú csillogását és hűvös, közönyös, bölcs mélységét. Ha illettek volna e szavak Yennefer személyéhez, Ciri azt is mondhatta volna ilyenkor, hogy az emlékeibe merülve elábrándozott.

Ciri magától is kitalálta az okát.

Volt egy téma, aminek a felemlégetését a lány ösztönösen és gondosan kerülte. De egyszer aztán mégis csak elragadtatta magát valahogy, és kifecsegte. Triss Merigoldról volt szó. Yennefer látszólag közömbösen, látszólagos nemtörődömséggel, látszólag banális, gondosan adagolt kérdésekkel kiszedte belőle a többi. A tekintete kemény volt és kifürkészhetetlen.

Ciri magától is kitalálta az okát. És különös módon nem érzett többé feszültséget emiatt. A mágia megnyugtatta.

— Az úgynevezett Aard Jele, Ciri, egy rendkívül egyszerű ige a pszichokinetikus varázslatok csoportjából, amely abban áll, hogy energiát lökünk a kívánt irányba. A lökés ereje attól függ, mennyire képes az ige vetője összpontosítani az akaratát, illetve hogy a kifejtett erő mekkora. Jelentős is lehet. A vajákok adaptálták ezt a jelet, kihasználva a tényt, hogy nem szükséges hozzá valamely mágikus formula használata — elegendő a koncentráció és a mozdulat. Ezért is nevezték Jelnek. Nem tudom, honnan vették a nevét, talán az Ősi Nyelvből; mint azt tudod, az „ard” szó azt jelenti „hegy”, „felső” vagy „legfőbb”. Ha ez így van, akkor a név nagyon is megtévesztő, mert nehéz volna ennél könnyebb pszichokinetikus varázslatot találni. Mi, nyilvánvaló módon, nem fogjuk az időnként és az energiánkat valami annyira primitívre pocsékolni, mint amilyen egy vajákjel. Mi a valódi pszichokinézist fogjuk gyakorolni. Úgyhogy át is vesszük a... Na, azon a kosáron, ami az almafa alatt hever. Koncentrálj.

— Megvan.

— Gyorsan koncentrálj. Emlékeztetek: szabályozd az erő kibocsátását. Csak annyit tudsz kiadni magadból, amennyit magadhoz vettél. Ha csak egy egészen kicsivel is többet adsz ki, azt a saját szervezeted kárára teszed. Az ilyesfajta erőfeszítéstől elvesztheted az eszméleted, de szélsőséges esetben akár bele is halhatsz. Ha pedig mindent kiadsz magadból, amit magadhoz vettél, elveszted a lehetőséget az ismétlésre, kénytelen leszel ismét meríteni, és jól tudod, hogy az nem könnyű, és fájdalmas is.

— Óóó, tudom én!

— Nem szabad gyengítened a koncentrációdon és megengedni, hogy az energia magától törjön fel belőled. A Mesteremnek szokása volt azt mondani, hogy az erő

kifejtésének épp úgy kell végbemennie, mintha eleresztenél egyet egy bálteremben: finoman, szerényen, a kezeden tartva az ellenőrzést. És úgy, hogy körülötted állók ne jöhessenek rá, hogy te voltál. Megértetted?

— Megértettem!

— Húzd ki magad. Hagyd abba a vihorászást. Emlékeztetek, az ige komoly dolog. Kecses, ámde mégis büszke tartással vetjük őket. A mozdulatokat megszakítás nélkül, de visszafogottan tesszük. Méltóságteljesen. Nem vágunk ostoba képet, nem fintorgunk, nem dugjuk ki a nyelvünket. A természet erejével bánsz, mutass hát a természet felé tiszteletet.

— Rendben, Yennefer kisasszony.

— Figyelj oda, ezúttal nem foglak megfigyelni. Önálló varázslónő vagy. Most debütálsz, randaság. Láttad azt a demizson bort a komódon? Ha a debütálásod jól sikerül, a mestered kiissza ma este.

— Egyedül?

— Diákok számára csak akkor engedélyezett a borivás, ha egyszer eljutottak a vándoréveikig. Várnod kell. Tanulékony vagy, úgyhogy még vagy tíz év, nem több. Na, fogjunk hozzá. Hajlítsd be az ujjaidat. És a bal kezed? Ne hadonássz vele! Engedd le lazán, vagy támaszd a csípődhez. Ujjak! Jól van. Na, engedd ki.

— Aaah...

— Nem kértem, hogy hangokat is adjál. Energiát adj ki. Csendben.

— Haa, ha! Felpattant! A kosár felpattant! Láttad?

— Épphogycsak megremegett. Ciri, a visszafogottság nem azt jelenti, hogy gyengén csináld. A pszichokinézist meghatározott célra alkalmazzuk. Még a vajákok is arra használják Aard Jelét, hogy ledöntsék az ellenségüket a lábáról. Az energia, amit kiadtál magadból, még a sapkáját se verné le az ellenfelednek. Még egyszer, kicsit erősebben. Bátran!

— Ha! Hogy felröppent! Most jó volt? Igaz? Yennefer kisasszony?

— Hmm... Utána elszaladsz majd a konyhába, és megfújsz egy kis sajtot a borunk mellé... Már majdnem jó volt. Majdnem. Még erősebben, randaság, nem kell félni. Kapd fel a kosarat a földről, és vágd oda rendesen annak a csűrnek az oldalához, hogy csak úgy szóljon! Ne görnyedj! Fejet föl! Kecsesen, de büszkén! Bátran, bátran! Ó, a bűdös francba!

— Ajjaj... Bocsánat, Yennefer kisasszony... Talán... kicsit túl sokat adtam ki...

— Egy icuri-picurit. Ne idegeskedj. Gyere ide hozzám. Na, kicsikém.

— És a... És a csűr?

— Megesik az ilyen. Nincs miért a szívedre venni. A debütálásodat úgy általában véve pozitívan kell értékelni. És a csűr? Egyáltalán nem is volt szép az a csűr. Nem hiszem, hogy bárkinek is olyan nagyon hiányozna a tájból. Hohó, jóasszony! Nyugalom, nyugalom, minek itt ez a hév meg ez a lárma, semmi sem történt! Nyugodj meg, Nenneke! Ismétlem, semmi sem történt. Egyszerűen csak el kell takarítani ezeket a deszkákat. Jól jönnek még tüzelőnek!

Azokon a langyos, szélcsendes délutánokon a levegő megtelt a virágok és a fű illatával, nyugalommal és csenddel lüktetett, amit csak a nagyra nőtt ganajtúrók és a méhek zümmögése szakított meg néha. Az ilyen délutánokon Yennefer kivitte a kertbe Nenneke fonott karosszékét, és beleült, hosszan kinyújtóztatva maga elé a

lábait. Időnként könyveket tanulmányozott, időnként leveleket olvasott, melyek különös küldöncök, de mindenekelőtt madarak révén jutottak el hozzá. Néha csak ült a messzeségbe bámulva. Egyik kezével elgondolkozva kócolgatta azokat a csillogó fekete fürtjeit, a másikkal Ciri fejét simogatta, aki a fűben ült a varázslónő meleg, kemény combjához bújva.

— Yennefer kisasszony?

— Itt vagyok, randaság.

— Áru!d el nekem, bármit meg lehet tenni a mágia segítségével?

— Nem.

— De sok mindent igen, igaz?

— Igaz — hunyta le a varázslónő egy pillanatra a szemét, és ujjával a szemhéjához ért. — Nagyon sok mindent.

— Valami igazán nagyot... Valami borzalmasat! Valami nagyon borzalmasat?

— Néha még jobban is, mint szeretnék.

— Hmm... És én... Én mikor fogok tudni ilyet csinálni?

— Nem tudom. Talán soha. Bárcsak sose kényszerülnél rá.

Csend. Hallgatás. Forróság. Virágok és gyógyfüvek illata.

— Yennefer kisasszony?

— Mi az megint, randaság?

— Hány éves voltál, amikor varázslónő lettél?

— Hmm... Amikor letettem az első vizsgáimat? Tizenhárom.

— Há! Akkor annyi, mint én most! És hány... Hány éves voltál, amikor... Nem, ezt inkább nem kérdezem meg...

— Tizenhat.

— Aha... — Ciri kissé elpirult, aztán úgy tett, mintha hirtelen felkeltette volna az érdeklődését egy különös formájú felhő, amely magasan a szentély tornyai fölött függött az égen. — És hány éves voltál... amikor megismerted Geraltot?

— Több, randaság. Kicsit több.

— Még mindig randaságnak hívsz! Tudod, mennyire nem szeretem. Miért csinálod?

— Mert gonosz vagyok. A varázslónők mindig gonoszak.

— De én nem akarok... nem akarok randaság lenni. Szép akarok lenni. Igazán szép, mint amilyen te vagy, Yennefer kisasszony. A mágia segítségével lehetek egyszer olyan szép, mint te?

— Te... Neked szerencsére nem kell... Nincs szükséged ehhez a mágiára. Magad sem tudod, micsoda szerencse ez.

— De én szeretnék igazán szép lenni!

— Igazán szép vagy. Igazán szép randaság. Az én szépséges randaságom.

— Oh, Yennefer kisasszony!

— Ciri, tiszta kék lesz tőled a combom.

— Yennefer kisasszony?

— Hallgatlak.

— Mit nézel úgy?

— Azt a fát ott. A hársfát.

— És mi olyan érdekes benne?

— Semmi. Egyszerűen csak örül a szemem a látványának. Örülök, hogy... láthatom.

— Nem értem.

— Az jó.

Csend. Hallgatás. Fülledtség.

— Yennefer kisasszony!

— Mi az megint?

— Egy pók mászik a lábad felé! Nézd, milyen gusztustalan!

— Olyan pók, mint a többi.

— Öld meg!

— Nem akarok lehajolni.

— Akkor öld meg egy igével!

— Melitele szentélyének a területén? Hogy Nenneke mindkettőnket világgá kergessen? Köszönöm, de nem. Most pedig maradj veszteg. Szeretnék gondolkodni.

— És min gondolkodsz olyan nagyon? Hmm. Jól van már, most már csendben maradok.

— Nem bírok magammal a boldogságtól. Már attól félttem, hogy felteszel nekem egyet a felülmúlhatatlan kérdéseid közül.

— Miért is ne? Szeretem a felülmúlhatatlan válaszaidat!

— Kezdesz elpimaszodni, randaság.

— Varázslónő vagyok. A varázslónők gonoszak és pimaszok.

Hallgatás. Csend. A levegőben mozdulatlanság. Fülledtség, mint vihar előtt. És csend, amelyet ezúttal a hollók és a varjak távoli károgaása tör meg.

— Egyre többen vannak — kapta fel Ciri a fejét. — Szállnak és szállnak... Mint ősszel... Utálatos nagy madarak... A papnők azt mondják, rossz jel... Ómen, vagy valami ilyesmi. Mi az az ómen, Yennefer kisasszony?

— Olvasd el a Dhu Dwimmermorc-ban. Van ott erről egy egész fejezet.

Hallgatás.

— Yennefer kisasszony...

— Az ördögbe. Mi van megint?

— Geralt miért ilyen sokáig... Miért nem jön?

— Biztosan megfélemedkezett rólad, randaság. Talált szebb lányt magának.

— Oh, nem! Tudom, hogy nem felejtett el! Nem tehette! Tudom, Yennefer kisasszony, biztosan tudom!

— Az jó, ha tudod. Szerencsés egy randaság vagy.

— Nem kedveltelek — ismételte a lány.

Yennefer nem nézett rá, továbbra is ott állt, hátat fordítva neki az ablaknál, és a keleten feketéllő hegyek felé nézett. A hegyek fölött elsötétült az ég a holló- és varjúrajoktól.

Mindjárt megkérdezi, miért nem kedveltem, gondolta magában Ciri. Nem, túlságosan is okos az ilyen kérdésekhez. Szárazan felhívja majd a figyelmemet a nyelvtani alakzatra, és megkérdezi, hogy mióta kezdtem múlt időt használni. És én elmondom neki. Ugyanolyan közönyös leszek, mint ő, kifigurázom a hanglejtését, hadd lássa, hogy én is képes vagyok úgy tenni, mintha hűvös, érzéketlen és közömbös lennék, aki szégyelli az érzelmeit és a megindultságát. Mindent elmondok neki. El akarom, el kell mondanom neki mindent. Azt akarom, hogy mindenről

tudjon, még mielőtt elhagyjuk Melitele szentélyét. Mielőtt még elindulunk, hogy találkozzunk végre azzal, akire vágyom. Azzal, akire vágyik. Azzal, aki bizonyára mindkettőnkre vágyik. El akarom neki mondani, hogy...

Elmondom neki. Elég, ha megkérdez.

A varázslónő elfordult az ablaktól, és elmosolyodott. Nem kérdezett semmit.

Másnap indultak el, kora reggel. Mindketten férfi utazóruhában, köpönyegben, sapkában és a hajukat elrejtő csuklyával a fejükön. Mindketten felfegyverkezve.

Csak Nenneke búcsúztatta őket. Hosszan és halkán beszélgettek Yenneferrel, aztán ők ketten, a varázslónő és a papnő erősen, férfimódra kezet fogtak. Ciri, aki az almásderes kancája kantárszárát tartotta, ugyanígy akart elbúcsúzni, de Nenneke nem engedte neki. Átkarolta, magához ölelte, megcsókolta. Könnyes volt a szeme. Cirié is.

— Na — mondta végül a papnő, miközben a köpenye ujjával a szemét törölgette.

— Most már menjete. Vigyázzon rátok az úton a Nagy Melitele, kedveseim. De az istennőnek sok gond nyomja a vállát, úgyhogy vigyázzatok magatokra ti is. Ügyelj erre a lányra, Yennefer. Vigyázz rá, mint a szemed fényére.

— Remélem — mosolyodott el alig észrevehetően a varázslónő hogy rá sikerül majd jobban vigyáznom.

Hollócsapat repült át az égen a Pontar völgye felé, hangosan káromgva. Nenneke nem nézett utánuk.

— Vigyázzatok magatokra — ismételte. — Nehéz idők jönnek. Még kiderülhet, hogy Ithlinne aep Aevenien tudta, mit jövendöl. Eljő a Kard és a Bárd Kora. A Megvetés és a Farkas-Förgeteg Ideje. Vigyázz rá, Yennefer. Ne engedd, hogy bárki bántsa.

— Visszatérek, Anyám — mondta Ciri a nyeregbe ugorva. — Biztosan visszatérek! Hamarosan!

Maga sem tudta, mekkorát tévedett.